george r.r.

martin

festinul corbilor

SERIA CÂNTEC DE GHEAŢĂ ŞI FOC

colecția
nautilus
fantasy

Colecție coordonată de Mihai-Dan Pavelescu

Din seria *Cântec de gheață și foc* au apărut:

Urzeala tronurilor (2 vol.)

Încleștarea regilor (2 vol.)

Iureșul săbiilor (3 vol.)

GEORGE R R MARTIN s-a născut în 1948 la New Jersey și a absolvit jurnalismul cu *summa cum laude* la Northwestern University, Illinois În anii '70 a scris o serie de nuvele, printre care și *Regii nisipurilor* (1979), pentru care i-au fost decernate Premiile Hugo și Nebula, apoi a continuat cu romane SF, fantasy și horror În anii '80 a fost producător și scenarist de televiziune, editor al seriei *Twilight Zone* la CBS Television și producător al filmului *Beauty and the Beast* Una dintre nuvelele sale a fost ecranizată sub numele *Nightflyers* În 1996, Martin a început să scrie seria fantasy *Cântec de gheață și foc*, alcătuită din șapte romane, dintre care patru au și fost publicate (*Urzeala tronurilor,* 1996 – Editura Nemira, 2007; *Încleștarea regilor*, 1999 – Editura Nemira, 2008, *Iureșul săbiilor*, 2000 – Editura Nemira, 2009, *Festinul ciorilor,* 2005), iar trei se află încă în stadiul de proiect (*A Dance with Dragons, The Winds of Winter* și *A Dream of Spring*) Saga *Cântec de gheață și foc* este considerată o capodoperă a genului, alături de trilogia *Stăpânul inelelor* de J R R Tolkien, fiind până în prezent tradusă în optsprezece limbi, cu peste 2 200 000 de exemplare vândute numai în Statele Unite Drepturile cinematografice au fost achiziționate de HBO, care intenționează realizarea unui serial Primul volum al seriei, *Urzeala tronurilor,* a obținut Premiul Locus în 1997, a fost finalist al premiilor Nebula și World Fantasy, iar nuvela *Sângele dragonului*, care face parte din roman, a obținut Premiul Hugo în 1997. Romanul *Încleștarea regilor* a câștigat de asemenea Premiul Locus în 1999 și a fost finalist al Premiului Nebula, în timp ce *Iureșul săbiilor* a fost recompensat cu premiile Locus și Geffen în 2001 și respectiv 2002, fiind finalist al premiilor Hugo și Nebula.

george r.r.

martin

festinul corbilor

••

Traducere din limba engleză
LAURA BOCANCIOS
SILVIU GENESCU

NEMIRA

TÂLHARUL

Tobele băteau un ritm de război, în timp ce *Victoria Fierului* înainta domol, cu pintenul spintecând apele verzi, agitate. Corabia mai mică din față se întorcea, plesnind marea cu vâslele. Pe flamurile ei fluturau trandafiri: la pupa și la prora câte un trandafir alb pe un scut roșu, iar în vârful catargului unul auriu pe un fond verde ca iarba. *Victoria Fierului* se înclină atât de tare, încât jumătate din echipaj se clătină pe picioare. Vâslele loveau și despicau, o muzică dulce pentru urechile căpitanului.

Sări peste parapet, aterizând pe puntea inferioară, cu mantia-i aurie unduindu-se în urma lui. Trandafirii albi se dădură în lături, așa cum făceau oamenii întotdeauna la vederea lui Victarion Greyjoy, înarmat și înveșmântat în armură, cu fața ascunsă sub coiful-kraken. Aveau în mâini sulițe, săbii și topoare, dar nouă din zece nu purtau niciun fel de armură, iar al zecelea avea doar o cămașă din zale cusute.

Aceștia nu sunt oameni de fier, gândi Victarion. *Încă se tem de înec.*

– Prindeți-l! strigă cineva. E singur!

– *HAIDE!* răcni Victarion ca răspuns. *Hai și omoară-mă, dacă poți.*

Din toate părțile, cavalerii trandafirii se apropiară, cu oțel cenușiu în mâini și teroare în adâncul ochilor. Teama lor era atât de pârguită încât Victarion îi simțea gustul. Lovi în stânga și-n dreapta, retezând de la cot brațul primului om care-i ieși în cale, spintecând umărul celui de-al doilea. Cel de-al treilea își îngropă capul securii în lemnul moale de pin al scutului lui Victarion. Acesta îl izbi de fața nesăbuitului, îl doborî și îl omorî când încercă să se ridice. În timp ce se căznea să-și scoată securea dintre coastele celui mort, o suliță i se înfipse între omoplați. O simți ca și cum cineva l-ar fi plesnit peste spate. Victarion se întoarse și-și coborî securea în capul sulițașului, simțind impactul în braț când oțelul trecu, scrâșnind, prin coif și păr și craniu. Bărbatul se clătină o fracțiune de secundă, până când căpitanul de fier smulse oțelul și azvârli cadavrul pe punte, unde se bălăbăni fără vlagă, arătând mai degrabă beat decât mort.

Oamenii de fier veniseră după el, jos, pe puntea corabiei sfărâmate. Îl auzi pe Wulfe O-Ureche scoțând un urlet când se puse pe treabă, îl zări pe Ragnor Pyke în armura-i ruginită, zări securea lui Nute Bărbierul învârtindu-se în aer și poposind în pieptul unui bărbat. Victarion ucise încă unul și încă unul.

L-ar fi omorât și pe-al treilea, dar Ragnor îl doborî înaintea lui.

– Bine lovit! îi strigă Victarion.

Când se întoarse să caute următoarea victimă pentru securea sa, îl văzu peste punte pe celălalt căpitan. Cămașa-i albă era pătată de sânge și de cheaguri, dar Victarion putea distinge însemnul de pe pieptul lui, trandafirul alb în mijlocul scutului roșu. Omul purta aceleași însemne pe scut, pe un fond alb, cu o margine roșie, crenelată.

– *Tu!* strigă căpitanul de fier, peste măcel. *Tu cu trandafirul! Să fii tu lordul de la Scutul Sudului?*

Celălalt își ridică viziera, arătându-și fața spână.

– Sunt fiul și moștenitorul lui. Ser Talbert Serry. Iar tu cine ești, krakene?

– Moartea ta. Victarion se năpusti înspre el.

Serry făcu un salt, ieșindu-i în întâmpinare. Sabia sa lungă era din oțel bun, făurit la castel, și tânărul cavaler o făcea să răsune. Prima lui lovitură fu joasă și Victarion o pară cu securea. Cea de-a doua îl nimeri pe căpitanul de fier în coif, înainte să-și ridice scutul. Victarion răspunse cu o lovitură laterală. Scutul lui Serry îi ieși în cale. Așchii de lemn zburară și trandafirul alb se despică de-a latul, cu un dulce, ascuțit pârâit. Sabia lungă a tânărului cavaler îl izbi în coapsă, o dată, de două ori, de trei ori, scârțâind pe oțel. *Băiatul ăsta e ager,* își dădu seama căpitanul de fier. Îl izbi cu scutul în față și îl trimise, clătinându-se, spre copastie. Victarion ridică securea și lovi cu toată puterea, ca să-l despice pe băiat de la beregată până la

pântece, dar Serry se feri, răsucindu-se. Capul securii trecu prin parapet, aruncând aşchii în aer, şi rămase împlântat acolo când încercă să-l scoată. Puntea se mişcă sub picioarele lui şi Victarion căzu într-un genunchi.

Ser Talbert îşi azvârli scutul crăpat şi lovi cu sabia-i lungă. Şi scutul lui Victarion se strâmbase când se împiedicase. Prinse sabia lui Serry într-un pumn de fier. Mănuşa de oţel scrâşni şi Victarion gemu, străbătut de un junghi de durere, însă nu cedă.

– Sunt ager şi eu, băiete, spuse el, smulgând sabia din mâna cavalerului şi aruncând-o în mare.

Ochii lui Ser Talbert se lărgiră.

– Sabia mea...

Victarion îl prinse pe flăcău de gât cu un pumn plin de sânge.

– Du-te după ea, spuse el, împingându-l cu spatele peste parapet, în apele amestecate cu sânge.

Astfel, Victarion găsi răgazul să-şi elibereze securea. Trandafirii albi se retrăgeau în faţa şuvoiului de fier. Unii încercau să fugă sub punte, în timp ce alţii strigau, cerând îndurare. Victarion simţea sângele cald şiroindu-i pe degete, sub zale, sub pielea fiartă şi sub platoşa stâlcită, dar era o nimica toată. În jurul catargului, un grup compact de vrăjmaşi continuau să opună rezistenţă, stând umăr lângă umăr, într-un cerc. *Aştia sunt bărbaţi, cel puţin. Preferă să moară decât să se predea.* Victarion avea să le împlinească dorinţa câtorva. Îşi lovi securea de scut şi îi atacă.

Zeul Înecat nu-l făcuse pe Victarion Greyjoy să se lupte cu vorbe la plebiscite, nici să se bată cu duşmani

ascunși, mișei, în mlaștini nesfârșite. *De aceea* fusese așezat pe pământ, ca să stea în picioare, înveșmântat în oțel și cu o secure picurând de sânge în mână, împărțind moarte cu fiecare lovitură.

Se năpustiră asupra lui din față și din spate, dar săbiile lor ar fi putut la fel de bine să fie nuiele de salcie, după cât îl răneau. Nicio lamă nu putea să taie prin armura grea a lui Victarion Greyjoy, iar el nu le dădea dușmanilor răgazul să-i găsească punctele slabe de la încheieturi, unde îl apărau doar zalele și pielea. Puteau să-l atace trei oameni, patru sau cinci, nu conta. Îi omora unul câte unul, apărat de ceilalți de armura sa. Când cădea un dușman, mânia i se întorcea către următorul.

Ultimul care-l înfruntă trebuie să fi fost un fierar; avea umeri ca de taur, iar unul era mult mai musculos decât celălalt. Armura lui era compusă doar dintr-o brigandină țintată și un coif din piele fiartă. Singura lovitură a acestuia făcu praf scutul lui Victarion, însă, în replică, lovitura căpitanului îi despică țeasta în două. *De-ar fi la fel de ușor cu Ochi-de-Cioară!* Când își eliberă din nou capul securii, craniul fierarului parcă explodă. Oase, sânge și creier se împrăștiară peste tot, iar cadavrul se prăbuși cu fața în jos la picioarele lui. *Acum e prea târziu să mai ceri îndurare,* gândi Victarion, eliberându-se de trupul celui mort.

Puntea era acum lipicioasă sub picioare, iar morții și muribunzii zăceau în mormane peste tot. Își azvârli scutul deoparte și trase aer în piept.

– Căpitane, îl auzi pe Bărbier spunând lângă el, ziua este a noastră.

De jur împrejur, marea era plină de corăbii. Unele ardeau, unele se scufundau, altele se sfărâmaseră în bucăți. Între carene, apa era pâcloasă ca o tocană, plină de leșuri, vâsle rupte și oameni agățându-se de epavă. În depărtare, câteva corăbii ale Sudului goneau înapoi către Mander. *Lasă-i să plece,* gândi Victarion. *Lasă-i să spună povestea.* Odată ce a întors coada și a fugit de pe câmpul de luptă, un bărbat încetează să mai fie bărbat.

Ochii îl înțepau din pricina sudorii care-i șiroise peste ei în timpul luptei. Doi dintre vâslașii lui îi desfăcură coiful-kraken, ca să și-l poată scoate. Victarion își șterse fruntea.

– Cavalerul ăla! mârâi el. Cavalerul trandafirului alb. L-a scos cineva din apă?

Un fiu de lord putea aduce o răscumpărare frumușică. De la tatăl său, dacă Lordul Serry supraviețuise zilei de azi. De la stăpânul lui de la Highgarden, dacă nu.

Dar nimeni nu văzuse ce se alesese de cavaler după ce se prăbușise peste parapet. Probabil se înecase.

– Fie să se ospăteze după cum a luptat, în castelele de apă ale Zeului Înecat!

Deși oamenii din Insulele Scutului își ziceau marinari, traversau mările cu spaimă și se duceau la luptă îmbrăcați în veșminte ușoare, de teamă să nu se înece. Tânărul Serry fusese altfel. *Un bărbat curajos,* gândi Victarion. *Aproape un om de fier.*

Victarion îi încredință lui Ragnor Pyke corabia capturată, îi dădu o duzină de oameni drept echipaj și se urcă înapoi pe propria-i *Victorie a Fierului.*

– Dezbrăcați ostaticii de armuri și legați-le rănile, îi spuse el lui Nute Bărbierul. Aruncați muribunzii în mare. Dacă vreunii cerșesc îndurare, tăiați-le mai întâi beregata. Nu avea decât dispreț pentru asemenea oameni; era mai demn să te înec în apă de mare decât în sânge. Vreau să-mi socotiți corăbiile pe care le-am câștigat și toți cavalerii și lorzii mărunți pe care i-am luat prizonieri. Și le vreau flamurile. Într-o bună zi, avea să le agațe în castelul său, ca atunci când va fi bătrân și neputincios să-și poată aminti de toți dușmanii pe care îi omorâse când era tânăr și puternic.

– Așa vom face. Nute rânji. E o mare victorie.

Da, gândi el, *o mare victorie pentru Ochi-de-Cioară și vrăjitorii lui.* Ceilalți căpitani aveau să strige din nou numele fratelui său când veștile vor ajunge la Scutul de Stejar. Euron îi cucerise cu vorba lui meșteșugită și cu ochiul zâmbitor și îi subjugase cauzei lui cu prada din zeci de ținuturi îndepărtate; aur și argint, armuri împodobite, săbii curbate, cu mânere aurite, pumnale din oțel valyrian, blănuri vărgate de tigri și piei de pisici pătate, manticori de jad și străvechi sfincși valyrieni, cufere pline cu nucșoară, cuișoare și șofran, colți de fildeș și coarne de unicorn, pene verzi, portocalii și galbene din Marea Verii, mătase fină și brocart sclipitor... dar toate acestea erau o nimica toată pe lângă asta. *Acum le-a dat victoria și sunt ai lui pe vecie,* gândi căpitanul. Gustul era amar. *A fost*

victoria mea, nu a lui. El unde a fost? La Scutul de Stejar, huzurind într-un castel. Mi-a furat soția și mi-a furat tronul, iar acum îmi fură gloria.

Obediența era un lucru firesc pentru Victarion Greyjoy; fusese născut cu asta. Crescând în umbra fraților săi, îl urmase pe Balon cu supunere în tot ce făcea. Mai târziu, când fiii lui Balon veniseră pe lume, ajunsese să accepte că avea să plece și în fața lor genunchiul, într-o bună zi, când unul dintre ei va lua locul tatălui său pe Stânca Mării. Dar Zeul Înecat îi chemase pe Balon și pe fiii lui în adânc, în castelele sale de apă, iar Victarion nu putea să-l numească pe Euron „rege" fără să simtă un gust amar în gâtlej.

Vântul se întețea și setea îl chinuia. După o bătălie, voia întotdeauna vin. Îi încredința puntea lui Nute și coborî. În cabina lui strâmtă de la pupa, o găsi pe femeia oacheșă dornică și pregătită; pesemne bătălia îi înfierbântase și ei sângele. O luă de două ori, aproape fără pauză. Când isprăviră, sânii, coapsele și pântecele femeii erau mânjite de sânge, dar era sângele lui, de la tăietura din palmă. Femeia oacheșă i-o spălă cu oțet fiert.

– Planul lui a fost bun, trebuie să recunosc, spuse Victarion când femeia îngenunche lângă el. Manderul ne e deschis acum, așa cum a fost în vechime.

Manderul era un râu leneș, larg și domol și înșelător, plin de cioturi și bancuri de nisip. Majoritatea navelor maritime nu îndrăzneau să navigheze dincolo de Highgarden, însă corăbiile lungi, cu pescajul lor mic, puteau naviga în amonte până la Podul

Amar. În vremurile de demult, oamenii de fier străbătuseră fără frică râul și prădaseră de-a lungul Manderului și al afluenților lui... până când regii mâinii verzi înarmaseră popoarele de pescari de pe patru insulițe de la gura Manderului și îi numiseră scuturile lor.

Două mii de ani trecuseră, dar, în turnurile de apărare înșirate pe malurile lor râpoase, bărbile cărunte continuau să țină străvechea veghe. De îndată ce zăreau o corabie, bătrânii își aprindeau focurile de avertisment și chemarea sălta de pe o colină pe alta, de la o insulă la alta. *Dușmani! Dușmani! Atacatori! Atacatori!* Când pescarii vedeau focurile arzând pe culmi, își lăsau năvoadele și plugurile și puneau mâna pe săbii și securi. Lorzii lor ieșeau în goană din castele, însoțiți de cavaleri și oșteni în armuri. Cornii de război răsunau peste ape, de la Scutul Verde și de la Scutul Cenușiu, de la Scutul de Stejar și de la Scutul Sudului, iar corăbiile lor lungi ieșeau din îngrăditurile lor de piatră acoperite cu mușchi înșirate de-a lungul țărmului, cu vâslele țâșnind în timp ce se îngrămădeau în strâmtori în apărarea Manderului, hărțuindu-i pe atacatori către amonte, unde îi aștepta osânda.

Euron îi trimisese pe Torwold Dinte-Maro și pe Vâslașul Roșu în susul Manderului, cu o duzină de corăbii iuți, pentru ca lorzii Insulelor Scutului să se împrăștie, urmărindu-i. Pe când sosise grosul flotei sale, doar o mână de luptători mai rămăseseră să apere insulele. Oamenii de fier veniseră cu fluxul de seară, pentru ca lumina orbitoare a soarelui la asfințit să-i ascundă de privirile bărbilor cărunte din turnurile de

veghe până când era prea târziu. Vântul le sufla din spate, așa cum suflase pe tot drumul de la Vechiul Wyk. Marinarii șușoteau că era mâna vrăjitorilor lui Euron, că Ochi-de-Cioară îl înduplecase pe Zeul Furtunii cu sacrificii de sânge. Cum altfel ar fi îndrăznit să înainteze atât de mult spre vest, în loc să urmeze linia țărmului, cum era obiceiul?

Oamenii de fier își conduseseră corăbiile lungi prin albiile pietroase și se risipiseră în amurgul violet, cu oțelul sclipindu-le în mâini. Focurile ardeau deja pe culmi, dar prea puțini erau cei rămași să pună mâna pe arme. Scutul Cenușiu, Scutul Verde și Scutul Sudului căzuseră înainte de răsăritul soarelui. Scutul de Stejar mai rezistase o jumătate de zi. Iar când oamenii celor Patru Scuturi încetaseră să-i urmărească pe Torwold și pe Vâslașul Roșu și se întorseseră în aval, găsiseră Flota de Fier așteptându-i la gura Manderului.

– Totul s-a petrecut întocmai cum a spus Euron, îi explică Victarion femeii oacheșe, în timp ce ea îi bandaja rănile cu pânză. Trebuie că vrăjitorii lui prevăzuseră. Avea trei la bordul *Tăcerii*, după cum îi mărturisise Quellon Humble unui șoptitor. Erau oameni ciudați și înfricoșători, dar Ochi-de-Cioară și-i făcuse sclavi. Dar încă are nevoie de mine să-i port bătăliile, zise apăsat Victarion. Vrăjitorii or fi ei buni, dar războaiele se câștigă cu oțel și sânge. Rana îl durea mai rău ca niciodată din pricina oțetului. O îmbrânci pe femeie și închise pumnul, cu o căutătură aspră: Adu-mi vin.

Bău în întuneric, gândindu-se la fratele lui. *Dacă nu lovesc cu mâna mea, tot regicid se cheamă că sunt?* Victarion nu se temea de oameni, dar blestemul Regelui Înecat îl punea pe gânduri. *Dacă un altul îl doboară, la porunca mea, oare mâinile îmi vor fi mânjite de sângele lui?* Aeron Părumed ar fi ştiut răspunsul, dar preotul era undeva pe Insulele de Fier, sperând încă să ridice oamenii de fier împotriva proaspăt încoronatului rege. *Nute Bărbierul poate să radă un om cu securea lui de la douăzeci de metri depărtare. Şi niciuna dintre corciturile lui Euron nu ar putea să stea în calea lui Wulfe O-Ureche sau a lui Andrik cel Posomorât. Oricare dintre ei s-ar descurca.* Dar ce *poate* un om să facă şi ce *vrea* să facă sunt două lucruri diferite şi Victarion ştia asta.

– Blasfemiile lui Euron vor abate mânia Zeului Înecat asupra noastră, a tuturor, profeţise Aeron la Vechiul Wyk. Trebuie să-l oprim, frăţioare. Suntem sânge din sângele lui Balon, nu-i aşa?

– Şi el la fel, spusese Victarion. Nu-mi place mai mult decât ţie, dar Euron e regele. Plebiscitul tău l-a ridicat şi tu i-ai aşezat coroana de lemn pe cap, cu mâna ta!

– I-am aşezat coroana pe cap, răspunsese preotul, cu alge picurându-i în păr, şi bucuros i-aş smulge-o, încoronându-te pe tine în locul lui. Numai tu eşti destul de puternic încât să i te opui.

– Zeul Înecat l-a ridicat, se plânsese Victarion. Să-l lăsăm pe Zeul Înecat să-l coboare.

Aeron îi aruncase o privire încruntată, acea privire despre care se spunea că seacă fântânile și lasă femeile sterpe.

– Nu zeul a vorbit. Se știe că Euron are vraci și vrăjitori ticăloși pe corabia lui roșie. Au trimis asupra noastră o vrajă, ca să nu putem auzi marea. Toate acele vorbe despre dragoni i-au îmbătat pe căpitani și regi.

– Și s-au temut de cornul acela. I-ai auzit sunetul. Nu mai contează. Euron e regele nostru.

– Al meu nu, declarase preotul. Zeul Înecat îi ajută pe oamenii curajoși, nu pe cei care se ghemuiesc sub punte când se stârnește furtuna. Dacă nu te vei ridica să-l înlături pe Ochi-de-Cioară de pe Scaunul Mării, trebuie să iau misiunea asupra mea.

– Cum? N-ai corăbii, nici săbii.

– Am glasul meu, răspunsese preotul, și zeul e cu mine. Puterea mării îmi aparține, o putere căreia Ochi-de-Ciaoră nu poate spera să-i țină piept. Valurile se pot sparge de munte, dar continuă să vină, val după val și, în cele din urmă, rămân doar pietricele acolo unde, cândva, s-a înălțat muntele. Iar curând pietricelele sunt luate de ape și ajung pentru eternitate pe fundul mării.

– Pietricele? mormăise Victarion. Ești nebun dacă te gândești să-l dobori pe Euron vorbind despre valuri și pietricele.

– Oamenii de fier vor fi valuri, spusese Părumed. Nu cei mari și nobili, ci oamenii simpli, truditorii pământului și pescarii mării. Căpitanii și regii l-au

ridicat pe Euron, dar oamenii obișnuiți îl vor trage jos. Voi merge la Marele Wyk, la Harlaw, la Orkmont, chiar la Pyke. Cuvintele mele vor fi auzite în fiecare oraș și în fiecare sat. *Niciun om necredincios nu poate sta pe Stânca Mării!*

Își scuturase capul pletos și se pierduse în noapte. A doua zi, când soarele răsărise, Aeron Greyjoy dispăruse din Vechiul Wyk. Nici măcar oamenii lui înecați nu știau unde. Spuneau că Ochi-de-Cioară doar râsese când aflase.

Însă, cu toate că preotul plecase, cumplitele lui avertismente pluteau în aer. Victarion se pomeni aducându-și aminte și cuvintele lui Baelor Blacktyde. *Balon a fost nebun, Aeron e și mai nebun, iar Euron e cel mai nebun dintre toți.* Tânărul lord încercase să se întoarcă acasă după plebiscit, refuzând să-l accepte pe Euron ca suveran. Dar Flota de Fier închisese golful, obiceiul obedienței era adânc înrădăcinat în Victarion Greyjoy, iar Euron purta coroana de lemn. *Zburătorul Nopții* fusese capturat, iar Lordul Blacktyde predat regelui în lanțuri. Muții și corciturile lui Euron îl tăiaseră în șapte bucăți, să-i hrănească pe cei șapte zei verzi pe care îi venera.

Ca răsplată pentru loialitatea sa, proaspăt încoronatul rege i-o dăduse lui Victarion pe femeia oacheșă, luată de la un negustor de sclavi care se îndrepta spre Lys.

– Nu vreau rămășițele tale, îi spusese Victarion fratelui său, plin de dispreț, dar se înmuiase când Ochi-de-Cioară îi spusese că femeia va fi omorâtă

dacă el n-o voia. Îi smulseseră limba, însă în rest era neatinsă și, pe deasupra, frumoasă, cu pielea maronie ca lemnul de tec uleiat. Cu toate acestea, când se uita la ea, se pomenea amintindu-și de prima femeie pe care i-o dăduse fratele lui, ca să-l facă bărbat.

Victarion voia să se folosească din nou de femeia oacheșă, dar descoperi că nu era în stare.

– Mai adu-mi vin, îi spuse el, apoi pleacă.

Căpitanul luă plosca de vin roșu după ce i-o aduse femeia și se duse pe punte, unde putea respira aerul curat al mării. Bău jumătate de ploscă și turnă restul în mare, pentru toți oamenii care muriseră.

Victoria Fierului zăbovi ore în șir la gura Manderului. În timp ce grosul Flotei de Fier porni spre Scutul de Stejar, Victarion ținea *Jalea, Lordul Dagon, Vântul de Fier* și *Năpasta Fecioarei* în preajma lui, ca ariergardă. Scoteau supraviețuitorii din mare și priveau *Mâna Aspră* scufundându-se încet, trasă la fund de epava pe care o zdrobise. Până când dispăru sub ape, Victarion avea numărătoarea pe care o ceruse. Pierduse șase corăbii și capturase treizeci și opt.

– Ne descurcăm, îi spuse lui Nute. La vâsle. Ne întoarcem în Orașul Lordului Hewett.

Vâslașii se aplecară în direcția Scutului de Stejar, iar căpitanul de fier coborî din nou sub punte.

– Aș putea să-l omor, îi spuse femeii oacheșe. Deși e un mare păcat să-ți omori regele și unul încă și mai mare să-ți omori fratele. Se încruntă. Asha ar fi trebuit să mi se alăture.

Cum putuse spera vreodată să-i câștige pe regi și pe căpitani, ea, cu napii și conurile ei de pin? *Sângele lui Balon îi curge în vene, dar tot femeie este.* Asha fugise după plebiscit. În noaptea în care coroana de lemn fusese așezată pe capul lui Euron, ea și echipajul ei se făcuseră nevăzuți. O mică parte din sufletul lui Victarion se bucura că plecase. *Dacă fata e zdravănă la minte, se va căsători cu un lord al Nordului și va trăi în castelul lui, departe de mare și de Euron Ochi-de-Cioară.*

– Orașul Lordului Hewett, căpitane! țipă tare un matelot.

Victarion se ridică. Vinul îi potolise pulsația dureroasă din mână. Poate că avea să-i ceară maesterului lui Hewett să se uite la ea, dacă nu cumva fusese omorât.

Se întoarse pe punte, în timp ce corabia ocolea un promontoriu. Felul în care castelul Lordului Hewett se înălța deasupra portului îi amintea de Lordsport, deși orașul acesta era de două ori mai mare. Douăzeci de corăbii lungi patrulau în apele portuare, cu krakenul auriu zvârcolindu-se pe velele lor. Alte câteva sute erau acostate de-a lungul malului sau ancorate în danele ce mărgineau portul. Trei corăbii burduhănoase erau ancorate la un chei de piatră, alături de o duzină mai mici, încărcând prăzi și provizii. Victarion dădu ordine ca *Victoria Fierului* să arunce ancora.

– Pregătiți o barcă.

În timp ce se apropiau, orașul părea încremenit. Cele mai multe prăvălii și case fuseseră jefuite, după cum o dovedeau ușile lor sfărâmate și obloanele distruse, dar numai marele sept fusese incendiat. Pe străzi erau risipite cadavre, fiecare însoțit de un mic stol de ciori. O ceată de supraviețuitori posomorâți se mișcau printre ele, alungând păsările negre și azvârlind trupurile celor morți într-o căruță pentru a fi duse la groapă. Ideea îl umplu pe Victarion de dezgust. Niciun adevărat fiu al mării n-ar dori să putrezească sub pământ. Cum să găsească vreodată castelele de apă ale Zeului Înecat, să bea și să se ospăteze pentru eternitate?

Tăcerea se număra printre corăbiile pe lângă care treceau. Lui Victarion îi atrase privirea galionul de fier de la pupa, fecioara fără gură, cu părul fluturând în vânt și brațele desfăcute. Ochii ei de perle îl urmăreau parcă. *A avut gură, ca orice altă femeie, până când Ochi-de-Cioară i-a închis-o.*

Pe măsură ce se apropiau de țărm, Victarion observă un șir de femei și copii îngrămădiți pe puntea uneia dintre corăbiile burduhănoase. Unii dintre ei aveau mâinile legate la spate și lațuri de sfoară de cânepă în jurul gâtului.

– Cine sunt? îi întrebă el pe oamenii care-l ajutau să-și lege barca la mal.

– Văduve și orfani. Vor fi vânduți ca sclavi.

– Vânduți? Pe Insulele de Fier nu existau sclavi, doar robi. Un rob era aservit, dar nu era în sclavie. Copiii săi erau născuți liberi, câtă vreme erau dați

Zeului Înecat. Iar robii nu erau niciodată cumpărați sau vânduți pentru aur. Pentru robi plăteai prețul fierului, altminteri nu aveai niciunul. Ar trebui să fie robi sau neveste de sare, se plânse Victarion.

– E din porunca regelui, răspunse omul.

– Cei puternici au luat întotdeauna de la cei slabi, interveni Nute Bărbierul. Robi sau sclavi, n-are nicio importanță. Oamenii lor nu i-au putut apăra, așa că acum ne aparțin, să facem cu ei ce poftim.

Nu e după Vechea Rânduială, ar fi putut spune Victarion, dar nu era timp pentru asta. Se aflase despre victoria lui și oamenii îl înconjurau ca să-l felicite. Îi lăsă să se gudure, până când unul începu să proslăvească îndrăzneala lui Euron.

– A fost curajos să ne avântăm departe de țărm, pentru ca nimic să nu vestească acestor insule venirea noastră, dar să străbați jumătate de lume în căutare de dragoni, asta e cu totul altceva.

Nu așteptă răspunsul, ci își croi drum prin mulțime, înaintând către donjon.

Castelul Lordului Hewett era mic, dar bine întărit, cu ziduri groase și porți de stejar țintate care evocau străvechile însemne ale Casei, un scut de stejar prins cu ținte de fier pe un fond albastru cu alb. Însă în vârful turnului său cu acoperiș verde flutura acum krakenul Casei Greyjoy, iar pe metereze patrulau oameni de fier, cu suliițe și securi, și câteva dintre corciturile lui Euron.

În curte, Victarion se apropie de Goodbrother și de bătrânul Drumm, care vorbeau în șoaptă cu Rodrik Harlaw. Nute Bărbierul îi întâmpină cu strigăte.

– Cititorule, urlă el, de ce ești așa de lung la față? Ai cobit în zadar. E ceasul nostru de glorie și a noastră e răsplata!

Gura Lordului Rodrik se strânse.

– Stâncile astea, vrei să spui? Toate patru laolaltă nu fac cât Insula Harlaw. Am câștigat niște pietre, copaci și mizilicuri și dușmănia Casei Tyrell.

– Trandafirii? Nute râse. Ce trandafir poate răni krakenii adâncurilor? Le-am luat scuturile și i-am zdrobit pe toți. Cine-i va apăra acum?

– Highgardenul, răspunse Cititorul. Cât de curând, toată oastea Reachului va fi trimisă împotriva noastră, Bărbierule, iar atunci s-ar putea să afli că unii trandafiri au ghimpi de oțel.

Drumm clătină din cap aprobator, cu o mână pe mânerul Ploii sale Roșii:

– Lordul Tarly poartă Năpasta Inimii, făurită din oțel valyrian, și el e mereu în avangarda Lordului Tyrell.

Dorința lui Victarion se aprinse.

– N-are decât să vină, îi voi lua eu sabia, așa cum strămoșul tău a luat Ploaia Roșie. Să vină toți și să-i aducă și pe Lannisteri cu ei. O fi leul fioros pe uscat, dar pe mare krakenul e stăpânul absolut. Și-ar fi dat jumătate din dinți pentru șansa de a-și încerca securea împotriva Regicidului sau a Cavalerului Florilor. Acela era genul de bătălie pe care îl înțelegea. Regicidul era

blestemat în ochii zeilor și ai oamenilor, însă războinicul era respectat și venerat.

– Nu te teme, Căpitane, zise Cititorul. Vor veni. Înălțimea Sa și-o dorește. De ce altceva ne-ar fi poruncit să lăsăm vulturii lui Hewett să zboare?

– Citești prea mult și lupți prea puțin, remarcă Nute. Sângele tău e lapte.

Dar Cititorul făcu pe surdul.

Un ospăț zgomotos era în toi când Victarion intră în castel. Mesele erau ticsite de oameni de fier, care beau, țipau și se înghionteau, fudulindu-se cu oamenii pe care-i omorâseră, cu faptele lor de vitejie și cu trofeele pe care le dobândiseră. Mulți se gătiseră cu prada lor. Lucas Codd Stângaciul și Quellon Humble sfâșiaseră tapiserii de pe pereți, folosindu-le drept mantii. Germund Botley purta un șirag de perle și de granate peste platoșa aurită a Lannisterilor. Andrik cel Posomorât se clătina, ținând câte o femeie pe după umeri, cu fiecare braț. Deși tot posomorât rămăsese, avea inele pe fiecare deget. În loc de străchini cioplite din pâine uscată, căpitanii mâncau din talgere de argint masiv.

Chipul lui Nute Bărbierul se întunecă de furie când privi împrejur.

– Ochi-de-Cioară ne trimite să înfruntăm corăbiile lungi, în timp ce oamenii lui ocupă castelele și satele, înhățând toată prada și toate femeile. Nouă ce ne-a lăsat?

– Noi avem gloria.

– Gloria e bună, răspunse Nute, dar aurul e și mai bun.

Victarion ridică din umeri.

– Ochi-de-Cioară spune că vom avea tot Westerosul. Arborul, Orașul Vechi și Highgardenul... acolo îți vei găsi aurul. Dar gata cu vorba. Mi-e foame.

Prin dreptul sângelui, Victarion ar fi putut revendica un loc pe dais, dar nu dorea să mănânce cu Euron și cu oamenii lui. În schimb, alese un loc lângă Ralf Șchiopul, căpitanul *Lordului Quellon.*

– O mare victorie, Căpitane, zise Șchiopul. O victorie demnă de un titlu de lord. Ar trebui să primești o insulă.

Lord Victarion. Da, și de ce nu? Poate că nu e Stânca Mării, dar ar fi ceva.

Hotho Harlaw era în fața lui, molfăind carnea de pe un os. Îl azvârli cât colo și se aplecă peste masă.

– Cavalerul va avea Scutul Cenușiu. Vărul meu. Ai auzit?

– Nu. Victarion aruncă o privire către locul unde Ser Harras Harlaw stătea și bea vin dintr-o cupă de aur; un bărbat înalt, cu fața prelungă și austeră. De ce i-ar da Euron ăluia o insulă?

Hotho întinse cupa goală și o tânără palidă, într-o rochie de catifea albastră cu dantelă aurie, i-o umplu din nou cu vin.

– Cavalerul a cucerit Grimstonul de unul singur. Și-a înfipt stindardul la poalele castelului și i-a provocat pe cei din Casa Grimm să-l înfrunte. S-a înfățișat unul, pe urmă au venit altul și altul. I-a omorât

pe toți... mă rog, aproape. Doi s-au predat. Când a coborât cel de-al șaptelea, septonul Lordului Grimm a hotărât că zeii vorbiseră și a cedat castelul. Hotho râse. Va fi Lord de Scutul Cenușiu și bine face. Fără el, moștenitorul Cititorului sunt eu. Se lovi cu cupa în piept. Hotho Cocoșatul, Lord de Harlaw.

– Șapte, spui. Victarion se întreba cum s-ar descurca Apusul împotriva securii sale. Nu se luptase niciodată cu un bărbat înarmat cu o sabie din oțel valyrian, deși îl învinsese de multe ori pe Harras Harlaw când erau tineri amândoi. În copilărie, Harlaw fusese prieten la cataramă cu fiul cel mare al lui Balon, Rodrik, care murise sub zidurile Seagardului.

Era un ospăț pe cinste. Vinul era de soi și aveau friptură de bou, crudă, în sânge, și rață umplută și hârdaie de crabi proaspeți. Fetișcanele care îi serveau purtau lâneturi fine și catifele moi, după cum nu-i scăpă Lordului Căpitan. Le luă drept slujnice îmbrăcate în veșmintele lui Lady Hewett și ale doamnelor ei, până când Hotho îi spuse că *erau* Lady Hewett și doamnele ei. Pe Euron îl amuza să le pună să servească la masă și să toarne în cupe. Erau opt la număr: doamna însăși, încă frumoasă, deși oarecum corpolentă, și șapte femei mai tinere, de la zece la douăzeci și cinci de ani, fiicele și nurorile ei.

Lordul Hewett însuși ședea la locul său obișnuit, pe dais, înveșmântat din cap până-n picioare în toate gătelile lui heraldice. Brațele și picioarele îi fuseseră legate de scaun, iar între dinți îi fusese vârâtă o imensă ridiche albă, ca să nu poată vorbi... deși putea să vadă

și să audă. Ochi-de-Cioară revendicase locul de onoare la dreapta nobilului lord. În poală îi ședea o fată drăgălașă, durdulie, de șaptesprezece sau optsprezece ani, desculță și despletită, cu brațele pe după gâtul lui.

– Cine e fata aceea? îi întrebă Victarion pe oamenii din jurul lui.

– Fiica bastardă a lordului, râse Hotho. Înainte ca Euron să ocupe castelul, era obligată să servească la masă și să mănânce cu servitorii.

Euron își lipi buzele-i albastre de gâtul ei, iar fata chicoti, șoptindu-i ceva la ureche. Zâmbind, o sărută din nou pe gât. Pielea ei albă era acoperită de urme roșii, pe unde trecuse gura lui; formau un colier trandafiriu, care-i înconjura gâtul și umerii. O altă șoaptă la ureche și, de data aceasta, Ochi-de-Cioară râse zgomotos, apoi își izbi cupa de masă, cerând liniște.

– Bunele mele doamne, le strigă el femeilor care serveau. Falia își face griji pentru rochiile voastre scumpe. N-ar vrea să le pătați cu grăsime și cu vin, căci i-am promis că, după ospăț, își poate alege hainele din garderoba voastră. Așa că ați face bine să vă dezbrăcați.

Un hohot de râs străbătu sala mare, iar fața Lordului Hewett se roși atât de tare încât Victarion avu impresia că țeasta i-ar putea plesni. Neavând încotro, femeile se supuseră. Cea mai tânără plânse puțin, dar mama ei o liniști și o ajută să-și dezlege panglicile de la spate. După aceea, continuară să servească la fel ca înainte, plimbându-se de-a lungul meselor cu carafe

pline de vin ca să umple fiecare cupă goală, numai că acum erau despuiate.

Îl umilește pe Hewett așa cum m-a umilit cândva pe mine, gândi căpitanul, amintindu-și de plânsul soției lui când o bătea. Știa că oamenii celor Patru Scuturi se căsătoreau adesea între ei, întocmai ca oamenii de fier. Una dintre aceste slujnice putea foarte bine să fie soția lui Ser Talbert Serry. Una era să ucizi un dușman, alta să-l dezonorezi. Victarion strânse pumnul. Mâna îi era însângerată acolo unde rana udase bandajul de pânză.

Pe dais, Euron își dădu târfa la o parte și se urcă pe masă. Căpitanii începură să-și zornăie cupele și să bată din picioare.

– *EURON!* strigau. *EURON! EURON! EURON!* Era plebiscitul reînviat.

– Am jurat să vă dau Westerosul, spuse Ochi-de-Cioară, când tumultul se domoli, și iată prima bucățică. O îmbucătură, nimic mai mult... dar ne vom ospăta înainte de căderea nopții! Torțele străluceau de-a lungul zidurilor, la fel și el, cu buzele-i albastre, cu ochiul său albastru, cu totul. Ce înhață krakenul nu lasă să-i scape. Aceste insule au fost cândva ale noastre, iar acum sunt din nou... dar avem nevoie de oameni puternici ca să le păstreze. Așadar, ridică-te, Ser Harras Harlaw, Lord al Scutului Cenușiu. Cavalerul se ridică, cu o mână pe monstruosul mâner al Apusului. Ridică-te, Andrik cel Posomorât, Lord al Scutului de Sud. Andrik își îmbrânci femeile și se ridică în picioare, clătinându-se, ca un munte care

se înalță dintr-odată din mare. Ridică-te, Maron Volmark, Lord al Scutului Verde. Un flăcău imberb de șaisprezece ani, Volmark se ridică șovăitor, arătând ca lordul iepurilor. Și ridică-te, Nute Bărbierul, Lord al Scutului de Stejar.

Ochii lui Nute deveniră bănuitori, ca și cum s-ar fi temut că era ținta unei farse crude.

– Lord? murmură el cu glas răgușit.

Victarion se așteptase ca Ochi-de-Cioară să-i facă lorzi pe oamenii lui, Stonehand, Vâslașul Roșu și Lucas Codd Stângaciul. *Un rege trebuie să fie cu dare de mână,* încercă el să-și spună, dar un alt glas îi șoptea: *Darurile lui Euron sunt otrăvite.* Când răsuci ideea în minte, văzu deslușit: *Cavalerul a fost moștenitorul ales al Cititorului, iar Andrik cel Posomorât, vânjosul braț drept al lui Dunstan Drumm. Volmark e un novice, dar are sângele lui Harren cel Negru în vene, prin mama lui. Iar Bărbierul...*

Victarion îl înhăță de mână.

– Refuză-l!

Nute se uită la el ca la un nebun.

– Să-l refuz? Pământuri și onoruri? Mă vei face *tu* lord? Își smulse brațul și se ridică, savurând ovațiile.

Iar acum îmi fură oamenii, gândi Victarion.

Regele Euron o chemă pe Lady Hewett să-i toarne vin și ridică cupa deasupra capului.

– Căpitani și regi, ridicați cupele în cinstea lorzilor celor Patru Scuturi! Victarion bău împreună cu ceilalți. *Nu există vin mai dulce decât cel luat de la un dușman.* Cineva îi spusese asta odată. Tatăl lui sau

Balon. *Într-o zi, am să beau vinul tău, Ochi-de-Cioară, și am să-ți iau tot ce ți-e drag.* Dar oare exista ceva care să-i fie drag lui Euron?

– Mâine ne pregătim iarăși de drum, spunea regele. Umpleți butoaiele cu apă de izvor, luați fiecare sac de grâne, fiecare poloboc cu carne de vită și cât de multe oi și capre putem duce. Răniții care sunt încă destul de zdraveni vor vâsli. Ceilalți vor rămâne aici, să apere aceste insule pentru noii lor stăpâni. Torwold și Vâslașul Roșu se vor întoarce în curând cu noi provizii. În drumul către est, punțile noastre vor duhni de porci și de găini, însă ne vom întoarce cu dragoni.

– *Când?* Glasul era al Lordului Rodrik. Când ne vom întoarce, Înălțimea Ta? Peste un an? Peste trei? Peste cinci? Dragonii tăi sunt la capătul lumii, iar toamna bate la ușă. Cititorul pășește în față, vestind toate pericolele: Strâmtorile Redwyne sunt străjuite de galere. Coasta Dornului e aspră și sumbră, patru sute de leghe de vâltori, stânci și bancuri de nisip înșelătoare, fără un loc unde să poți acosta. Dincolo, așteaptă Treptele de Piatră, cu furtunile și cuiburile lor de pirați din Lys și Myr. Dacă pornesc o mie de corăbii, poate trei sute vor ajunge până la marea îngustă... și apoi, ce? La Lys nu vom fi așteptați cu brațele deschise, nici la Volantis. Unde vei găsi apă de băut, mâncare? Prima furtună ne va risipi prin toată lumea.

Un zâmbet flutură pe buzele lui Euron.

– Eu *sunt* furtuna, lordul meu. Prima furtună și ultima. Am dus *Tăcerea* în călătorii mai lungi și de

departe mai primejdioase. Ai uitat? Am navigat pe Marea Fumegândă și am văzut Valyria.

Fiecare om aflat acolo știa că Urgia stăpânea și acum peste Valyria. Însăși marea fierbea și fumega acolo, iar ținutul mișuna de demoni. Se spunea că orice marinar care zărea măcar o clipă învăpăiații munți ai Valyriei înălțându-se deasupra valurilor avea să moară în curând de o moarte cumplită, și totuși Ochi-de-Cioară fusese acolo și se întorsese.

– Oare? întrebă Cititorul, abia șoptit.

Zâmbetul albastru al lui Euron se stinse.

– Cititorule, spuse el, în tăcerea care se lăsase, ai face bine să-ți ții nasul în cărțile tale.

Victarion simțea apăsarea din sală. Se ridică imediat în picioare.

– Frate! N-ai răspuns la întrebările lui Harlaw.

Euron ridică din umeri.

– Prețul sclavilor crește. Ne vom vinde sclavii în Lys și în Volantis. Ei și ceea ce am prădat aici ne vor aduce suficient aur ca să ne cumpărăm provizii.

– Acum suntem negustori de sclavi? întrebă Cititorul. Și pentru ce? Pentru dragonii pe care nu i-a văzut niciunul dintre noi? Să urmărim până la capătul lumii plăsmuirea vreunui marinar beat?

Vorbele lui stârniră murmure de aprobare.

– Golful Sclavilor este mult prea departe! strigă Ralf Șchiopul.

– Și prea aproape de Valyria! își ridică glasul Quellon Humble.

Fralegg Voinicul spuse:

– Highgardenul e aproape. Zic să căutăm dragoni acolo. Din cei *de aur!*

Alvyn Sharp interveni:

– De ce să străbatem lumea, când Manderul se întinde în fața noastră?

Ralf Stonehouse cel Roșu sări în picioare:

– Orașul Vechi e mai bogat, iar Arborul și mai și. Flota lui Redwyne e departe, pe mare. Nu trebuie decât să întindem mâna și să culegem cel mai copt fruct din Westeros.

– Fruct? Ochii regelui păreau mai mult negri decât albaștri. Numai un laș ar fura un fruct când ar putea să ia livada.

– Noi Arborul îl vrem, zise Ralf cel Roșu și alții i se alăturară.

Ochi-de-Cioară lăsă strigătele să treacă peste el. Apoi sălță de pe masă, își înhăță târfa de braț și o târî afară din sală.

Fugi, ca un câine. Dintr-odată, poziția lui Euron pe Stânca Mării nu mai părea la fel de sigură ca înainte. *Nu-l vor urma la Golful Sclavilor. Poate că nu sunt atât de câini și de proști cum m-am temut.* Era un gând atât de vesel încât Victarion trebui să-l stropească. Goli o cupă împreună cu Bărbierul ca să-i arate că nu-i purta pică pentru titlul de lord, chiar dacă acesta venea din mâna lui Euron.

Afară, soarele asfințea. Dincolo de ziduri se lăsă întunericul, dar înăuntru torțele ardeau cu o strălucire arămie, iar fumul lor se aduna sub grinzi ca un nor cenușiu. Câțiva oameni beți începură să danseze

dansul degetelor. La un moment dat, Lucas Codd Stângaciul hotărî că o voia pe una dintre fetele Lordului Hewett, așa că o luă pe masă, în timp ce surorile ei țipau și plângeau cu sughițuri.

Victarion simți o bătaie ușoară pe umăr. Unul dintre fiii corciți ai lui Euron stătea în spatele lui, un băiat de zece ani, cu părul lânos și pielea de culoarea nămolului.

– Tata dorește o vorbă cu tine.

Victarion se ridică, clătinându-se. Era un om voinic, care ținea la alcool, dar băuse prea mult. *Am omorât-o în bătaie cu mâinile mele, dar Ochi-de-Cioară a ucis-o când s-a vârât în ea. N-am avut de ales.* Îl urmă pe băiatul bastard afară din sală și în susul scării șerpuitoare de piatră. Sunetele orgiei se stingeau în timp ce urcau, până când nu se mai auzi decât scârțâitul ușor al cizmelor pe piatră.

Ochi-de-Cioară ocupase dormitorul Lordului Hewett, împreună cu fiica lui bastardă. Când Victarion intră, fata era tolănită goală pe pat, sforăind încet. Euron stătea lângă fereastră, sorbind dintr-o cupă de argint. Purta mantia de zibelină pe care o luase de la Blacktyde, peticul roșu pe ochi și nimic altceva.

– În copilărie, am visat că pot să zbor, anunță el. Când m-am trezit, nu puteam... sau cel puțin așa mi-a spus maesterul. Dar dacă m-a mințit?

Victarion simțea mirosul mării prin fereastra deschisă, deși încăperea duhnea a vin, a sânge și a desfrâu. Aerul rece, sărat, îi limpezi capul.

– Ce vrei să spui?

Euron își întoarse fața către el, iar buzele-i albastre, umflate, se curbară într-o jumătate de zâmbet.

– Poate că putem zbura. Cu toții. Cum vom afla vreodată, dacă nu sărim din vârful unui turn înalt? Vântul năvăli prin fereastră și îi flutură mantia de zibelină. Goliciunea lui avea ceva obscen și stânjenitor. Nimeni nu poate ști cu adevărat ce poate face, dacă nu îndrăznește să sară.

– Fereastra e acolo. Sari. Victarion nu avea răbdare pentru așa ceva. Mâna rănită îl sâcâia. Ce vrei?

– Lumea. Lumina focului pâlpâi în ochiul lui Euron. *Ochiul lui zâmbitor.* Bei o cupă din vinul Lordului Hewett? Nu e pe lume vin mai dulce decât cel luat de la un dușman învins.

– Nu. Victarion își feri privirea. Acoperă-te.

Euron se așeză și trase de mantie, ascunzându-și părțile rușinoase.

– Oamenii mei de fier. Uitasem cât de mărunți și de gălăgioși sunt. Eu vreau să le dau dragoni, iar ei strigă după struguri.

– Strugurii sunt adevărați. Omul se poate ghiftui cu struguri. Sucul lor e dulce și ne aduce vin. Dragonii ce ne aduc?

– Suferință. Ochi-de-Cioară sorbi din cupa-i de argint. Cândva, frățioare, am ținut un ou de dragon în mâna asta. Vrăjitorul din Myr a jurat că poate scoate pui din el și i-am dat un an și tot aurul pe care mi l-a cerut. Când m-am săturat de scuzele lui, l-am omorât. În timp ce-și privea mațele alunecându-i

printre degete, omul a spus: *Dar n-a trecut un an.* Euron râse. Știi, Cragorn a murit.

– Cine?

– Omul care a suflat cornul meu de dragon. Când maesterul l-a deschis, plămânii îi erau carbonizați, negri ca funinginea.

Victarion se cutremură.

– Arată-mi acest ou de dragon.

– L-am aruncat în mare când eram prost-dispus. Euron ridică din umeri. Mă gândesc că Cititorul nu se înșela. O flotă prea mare n-ar putea să stea unită pe o asemenea distanță. Călătoria e prea lungă, prea primejdioasă. Numai cele mai bune corăbii și echipaje pot spera să ajungă până la Golful Sclavilor și înapoi. Flota de Fier.

Flota de Fier e a mea, gândi Victarion, dar nu spuse nimic.

Ochi-de-Cioară umplu două cupe cu un ciudat vin negru care era gros ca mierea.

– Bea cu mine, frate. Gustă. Îi întinse lui Victarion una dintre cupe.

Căpitanul o luă în schimb pe cealaltă și îi mirosi bănuitor conținutul. Văzut de aproape, lichidul părea mai mult albastru decât negru. Era gros și uleios și mirosea a carne putregăită. Luă o mică sorbitură și scuipă de îndată.

– Scârbos. Vrei să mă otrăvești?

– Vreau să-ți deschid ochii. Euron bău cu nesaț din cupa lui și zâmbi. *Umbra-înserării,* vinul vrăjitorilor. Am dat peste un butoi când am capturat o anumită

galeasă lângă Warth, care mai ducea niște cuișoare, nucșoară, patruzeci de coți de mătase verde și patru vrăjitori care mi-au spus o poveste bizară. Unul a cutezat să mă amenințe, așa că l-am omorât și le-am dat celorlalți trupul lui. La început au refuzat să mănânce din carnea amicului lor, dar, când li s-a făcut suficient de foame, s-au răzgândit. Oamenii sunt carne.

Balon a fost nebun, Aeron e și mai nebun, iar Euron e cel mai nebun dintre toți. Victarion se întorcea să plece, când Ochi-de-Cioară spuse:

– Un rege trebuie să aibă o soție. Frate, am nevoie de tine. Te duci la Golful Sclavilor să-mi aduci iubita?

Am avut și eu cândva o iubită. Mâinile lui Victarion se strânseră în pumni și un strop de sânge căzu, picurând pe podea. *Ar trebui să te bat măr și să-ți dau trupul crabilor, întocmai cum am făcut cu ea.*

– Ai fii, îi spuse fratelui său.

– Corcituri, bastarzi născuți din târfe și bocitoare.

– Sunt din trupul tău.

– La fel și scârnăvia din oala mea de noapte. Niciunul nu e demn să șadă pe Stânca Mării, cu atât mai puțin pe Tronul de Fier. Nu, ca să am un moștenitor demn de tron, am nevoie de o altă femeie. Când krakenul se însoțește cu dragonul, frate, întreaga lume să se păzească!

– Care dragon? întrebă Victarion, încruntându-se.

– Ultima din neamul ei. Se spune că e cea mai frumoasă femeie din lume. Părul ei e argintiu-auriu, ochii îi sunt ametiste... dar nu trebuie să mă crezi pe

cuvânt, frățioare. Du-te la Golful Sclavilor, privește-i frumusețea și adu-o la mine.

– De ce-aș face-o? ceru să știe Victarion.

– Din dragoste. Din datorie. Pentru că regele tău îți poruncește. Euron râse înfundat. Și pentru Stânca Mării. Îți aparține, odată ce voi revendica Tronul de Fier. Vei fi urmașul meu, așa cum eu am fost urmașul lui Balon... iar fiii tăi legitimi vor fi urmașii tăi, într-o zi.

Fiii mei. Dar ca să aibă un fiu legitim, un bărbat trebuia, mai întâi, să aibă o soție. Victarion n-avea noroc la soții. *Darul lui Euron e otrăvit,* își reaminti el, *totuși...*

– Alegerea îți aparține, frate. Trăiește rob sau mori rege. Ai curajul să zbori? Dacă nu sari, nu vei afla niciodată. Ochiul zâmbitor al lui Euron strălucea de batjocură. Sau îți cer prea mult? E atât de înfricoșător să călătorești dincolo de Valyria?

– Aș putea duce Flota de Fier în iad, dacă ar fi nevoie. Când Victarion deschise pumnul, palma îi era roșie de sânge. Voi merge la Golful Sclavilor, da. O voi găsi pe această femeie-dragon și o voi aduce. *Dar nu pentru tine. Mi-ai furat soția și ai distrus-o, așa că, acum, am să ți-o iau și eu. Cea mai frumoasă femeie din lume, pentru mine.*

JAIME

Câmpurile de dincolo de zidurile Castelului Darry erau din nou lucrate. Recoltele pârjolite fuseseră arate, iar cercetaşii lui Ser Addam spuneau că văzuseră femei pe brazdă, smulgând buruieni, în vreme ce perechi de boi arau pământul la marginea unei păduri din apropiere. O duzină de bărbaţi bărboşi cu topoare îi păzeau în timp ce munceau.

Până când Jaime şi coloana sa ajunseră la castel, se adăpostiseră cu toţii în spatele zidurilor. Jaime găsi Castelul Darry închis, aşa cum fusese şi Harrenhalul. *O primire rece din partea unor rude.*

– Sună cornul! ordonă el. Ser Kennos de Kayce dezlegă Cornul Pietrei şi suflă. Aşteptând un răspuns dinspre castel, Jaime zări stindardul care flutura, maro şi purpuriu, în vârful turnului de pază al vărului său. Se părea că Lancel se apucase să aşeze leul Lannisterilor pe acelaşi blazon cu plugarul Casei Darry. Jaime văzu aici mâna unchiului său, aşa cum se întâmplase şi cu alegerea soţiei lui Lancel. Casa Darry stăpânise

aceste ținuturi de când andalii îi cotropiseră pe Primii Oameni. Fără îndoială, Ser Kevan își dădea seama că fiul său ar avea mai puțină bătaie de cap dacă țăranii l-ar vedea ca pe o continuare a vechii linii, stăpânind aceste ținuturi prin dreptul conferit de o căsătorie și nu printr-un decret regal. *Kevan ar trebui să fie Mâna lui Tommen. Harys Swyft e un prost, iar sora mea e o netoată dacă crede altfel.*

Porțile castelului se dădură încet în lături.

– Vărul meu nu va avea loc să găzduiască o mie de oameni, îi spuse Jaime Mistrețului. Ne vom așeza tabăra la poalele zidului vestic. Vreau ca zona să fie împrejmuită cu șanțuri și țepușe. Încă există cete de tâlhari prin părțile astea.

– Ar trebui să fie chiar nebuni să atace o oaste atât de puternică.

– Nebuni sau morți de foame. Până când nu-și făcea o idee mai clară despre tâlhari și puterea lor, Jaime nu avea de gând să-și asume niciun risc. Șanțuri și țepușe, repetă el, înainte să-i dea pinteni lui Onoare către porți.

Ser Dermot călărea alături de el cu stindardul regal al cerbului și al leului, iar Ser Hugo Vance ținea flamura albă a Gărzii Regale. Jaime îi încredințase lui Ronnet cel Roșu sarcina de a-l duce pe Wylis Manderly la Iazul Fecioarelor, așa că nu mai trebuia să aibă grija lui de-acum încolo.

Pia călătorea alături de scutierii lui Jaime, pe buiestrașul pe care i-l găsise Peck.

– E ca un castel de jucărie, o auzi Jaime spunând. *N-a cunoscut alt cămin decât Harrenhalul,* cugetă el. *Fiecare castel din regat i se va părea mic, în afară de Casterly Rock.*

Josmyn Peckleton spunea același lucru.

– Nu trebuie să judeci după Harrenhal. Harren cel Negru a făcut o construcție prea mare.

Pia asculta solemn, ca o fetiță de cinci ani căreia septa ei îi ținea o lecție. *Asta și e, o fetiță în trup de femeie, rănită și speriată.*

Dar Peck era înamorat de ea. Jaime bănuia că băiatul nu cunoscuse nicio femeie, iar Pia era încă destul de frumoasă, atât timp cât își ținea gura închisă. *Nu e nimic rău să se culce cu ea, bănuiesc, dacă e dornică.*

Unul dintre oamenii Muntelui încercase s-o siluiască la Harrenhal și se mirase sincer când Jaime îi poruncise lui Ilyn Payne să-i taie capul.

– M-am mai culcat cu ea de-o s'tă de ori, zicea el întruna, în timp ce-l forțau să se așeze în genunchi. De-o s'tă de ori, stăpâne. Cu toții ne-am culcat cu ea.

Când Ser Ilyn îi înfățișase capul, Pia zâmbise cu dinții ei sparți.

Darry își schimbase stăpânii de mai multe ori în timpul luptelor, iar castelul fusese ars o dată și prădat de cel puțin două ori, dar se părea că Lancel nu pierduse timpul să îndrepte lucrurile. Porțile castelului fuseseră montate de curând, cu scândurile aspre de stejar întărite cu cuie de fier. Treptele donjonului fuseseră înlocuite, la fel și obloanele de multor ferestre.

Pietrele înnegrite marcau locurile unde se prelinseseră flăcările, dar timpul și ploaia aveau să le spele.

Între ziduri, arbaletiștii patrulau pe metereze, unii în mantii purpurii și coifuri cu lei, alții în albastrul și griul Casei Frey. Când Jaime traversă curtea, găinile alergau de sub copitele lui Onoare, oile behăiau și țăranii îi aruncau priviri încruntate. *Țărani înarmați,* remarcă. Unii aveau coase, alți ciomege, unii săpăligi ascuțite nemilos. Erau și topoare prin preajmă, iar Jaime zări mai mulți oameni bărboși cu stele roșii în șapte colțuri cusute pe tunicile soioase, zdrențuite. *Alte vrăbii afurisite. De unde vin toate?*

Nici urmă însă de unchiul său Kevan. Nici de Lancel. Doar un maester ieși să-l întâmpine, cu o robă cenușie fluturându-i în jurul picioarelor sfrijite.

– Lord Comandant, Darry e onorat de această... neașteptată vizită. Trebuie să ne ierți că nu ne-am pregătit așa cum se cuvine. Ni se dăduse de înțeles că te îndrepți spre Riverrun.

– Darry îmi era în drum, minți Jaime. *Riverrunul va rezista.* Și dacă se întâmpla ca asediul să se sfârșească înainte ca el să ajungă la castel, nu avea să fie nevoit să lupte împotriva Casei Tully.

Descălecând, dădu calul unui grăjdar.

– Am să-l găsesc aici pe unchiul meu?

Nu rosti un nume. Ser Kevan era acum singurul unchi care-i mai rămăsese, ultimul fiu în viață al lui Tytos Lannister.

– Nu, stăpâne. Ser Kevan ne-a părăsit după nuntă. Maesterul trase de colanul său de zale, de parcă

dintr-odată i-ar fi fost prea strâmt. Știu că Lordul Lancel va fi încântat să vă vadă... pe tine și pe toți vitejii tăi cavaleri. Deși cu durere îți mărturisesc că Darry nu poate hrăni atât de mulți.

– Avem propriile noastre provizii. Tu ești...?

– Maester Ottomore, dacă-mi îngădui. Lady Amerei și-a dorit să te întâmpine în persoană, dar se ocupă de pregătirea unui ospăț în cinstea ta. Nădăjduiește că ne vei onora la masă în seara aceasta, împreună cu cavalerii și căpitanii tăi.

– O masă caldă ar fi cât se poate de bine-venită. Am avut parte de zile umede și friguroase. Jaime își roti privirea prin curte, la fețele bărboase ale vrăbiilor. *Prea multe. Iar acum și prea mulți Freyi.* Unde e de găsit Stânca?

– Am primit vești despre tâlhari dincolo de Trident. Ser Harwyn a luat cinci cavaleri și douăzeci de arcași și s-a dus să se ocupe de ei.

– Iar Lordul Lancel?

– El e cu rugăciunile lui. Excelența Sa ne-a poruncit să nu-l deranjăm niciodată când se roagă.

S-ar înțelege de minune cu Ser Bonifer.

– Prea bine. Avea să fie timp destul să stea de vorbă cu vărul său mai târziu. Condu-mă la camerele mele și poruncește să mi se aducă o cadă.

– Dacă nu ți-e cu supărare, stăpâne, vei locui în Donjonul Plugarului. Am să te conduc acolo.

– Știu drumul. Jaime nu era străin de acest castel. El și Cersei fuseseră oaspeți aici de două ori, o dată în drum spre Winterfell, cu Robert, și încă o

dată întorcându-se de la Debarcaderul Regelui. Deși mic în comparație cu alte castele, era mai mare decât un han, cu locuri bune de vânătoare de-a lungul râului. Robert Baratheon nu se dăduse niciodată în lături când venea vorba să profite de ospitalitatea supușilor săi.

Donjonul era în mare parte așa cum și-l amintea.

– Pereții sunt tot goi, remarcă Jaime, în timp ce maesterul îl conducea de-a lungul culoarului.

– Lordul Lancel speră să-i acopere într-o zi cu tapiserii, zise Ottomore. Scene de cucernicie și devotament.

Cucernicie și devotament. Abia își stăpânea râsul. Pereții fuseseră goi și la prima sa vizită. Tyrion îi arătase careurile de piatră mai întunecată, acolo unde cândva fuseseră agățate tapiseriile. Ser Raymun le îndepărtase, dar nu putuse îndepărta și urmele pe care le lăsaseră. Mai târziu, Pezevenghiul îi strecurase o mână de cerbi de argint unuia dintre slujitorii Casei Darry în schimbul cheii de la beciul unde erau ascunse tapiseriile care lipseau. I le arătase lui Jaime la lumina unei lumânări, rânjind: portrete țesute ale regilor Targaryeni, de la cel dintâi Aegon până la cel de-al doilea Aenys.

– Dacă-i spun lui Robert, poate că mă va face *pe mine* Lord de Darry, zisese piticul, chicotind.

Maester Ottomore îl conduse pe Jaime până în vârful donjonului.

– Sper că te vei simți bine aici, stăpâne. Ai o privată, la nevoie. Fereastra ta dă către pădurea zeilor.

Dormitorul se învecinează cu al doamnei, cu o odaie a servitorilor între ele.

– Acestea au fost apartamentele Lordului Darry.

– Da, stăpâne.

– Vărul meu e prea amabil. N-am avut de gând să-l scot pe Lancel din propriul lui dormitor.

– Lordul Lancel doarme în templu.

Doarme cu Mama și cu Fecioara, când are o soție caldă dincolo de ușă? Jaime nu știa dacă să râdă sau să plângă. *Poate că se roagă să i se întărească mădularul.* La Debarcaderul Regelui, se zvonea că rănile îl lăsaseră pe Lancel neputincios. *Totuși, ar trebui să aibă înțelepciunea să încerce.* Autoritatea vărului său asupra noilor sale teritorii nu avea să fie statornicită până când nu zămislea un fiu cu soția sa pe jumătate Darry. Jaime începuse să regrete pornirea care-l adusese aici. Îi mulțumi lui Ottomore, îi reaminti despre baie și îi ceru lui Peck să-l conducă afară pe maester.

Dormitorul lordului se schimbase de la ultima sa vizită, și nu în bine. Paie vechi și râncede acopereau podelele, în locul frumosului covor myrishez care se aflase acolo înainte, iar mobilierul era nou și grosolan. Patul lui Ser Raymun Darry fusese destul de mare ca să găzduiască șase oameni, cu draperii maro de catifea și stâlpi de stejar, sculptați cu lujere și frunze de viță. Al lui Lancel era un pat zgrunțuros de paie, așezat sub fereastră, unde primele raze de lumină aveau, cu siguranță, să-l trezească. Celălalt pat fusese fără îndoială ars, distrus sau furat, dar chiar și așa...

Când sosi cada, Micul Lew îi scoase lui Jaime cizmele și îl ajută să-și desfacă mâna de aur. Peck și Garrett aduseră apă, iar Pia îi găsi haine curate pentru cină. Fata îi aruncă o privire sfioasă în timp ce-i scutura pieptarul. Jaime era conștient într-un mod stânjenitor de curbura coapselor și a sânilor de sub rochia ei maro din pânză aspră. Se pomeni amintindu-și vorbele pe care i le șoptise Pia la Harrenhal, în noaptea când Qyburn i-o trimisese în pat. *Uneori, când sunt cu alt bărbat, închid ochii și îmi imaginez că ești tu deasupra mea.*

Fu recunoscător când cada se umplu destul de mult ca să-i ascundă dorința. Cufundându-se în apa fierbinte, își aminti o altă baie, cea alături de Brienne. Avusese febră și era slăbit din pricina sângelui pe care-l pierduse, iar căldura îl ameți într-atât încât se pomenise spunând lucruri care ar fi fost bine să rămână nerostite. De data aceasta nu avea o asemenea scuză. *Nu-ți uita jurămintele. Pia e mai potrivită pentru patul lui Tyrion decât pentru al tău.*

– Adu-mi săpun și o perie aspră, îi spuse lui Peck. Pia, tu poți pleca.

– Da, stăpâne. Mulțumesc, stăpâne. Își acoperi gura când vorbi, ca să-și ascundă dinții sparți.

– O vrei? îl întrebă Jaime pe Peck, după ce fata ieși. Scutierul se făcu roșu ca racul. Dacă te vrea, ia-o. Te va învăța câteva lucruri pe care nu mă îndoiesc că le vei găsi folositoare în noaptea nunții, și nu ai cum să te alegi cu un bastard din partea ei. Pia își desfăcuse picioarele pentru jumătate din armata tatălui său și

nu rămăsese niciodată grea. Probabil fata era stearpă. Dar dacă te culci cu ea, fii blând.

– Blând, stăpâne? Cum... cum să...?

– Vorbe dulci. Mângâieri. Nu vrei să te însori cu ea, dar atât timp cât o ai în pat, poartă-te cu ea ca și cu mireasa ta.

Flăcăul clătină din cap.

– Stăpâne, eu... unde să mă culc cu ea? Nu e nicăieri un loc unde să... să...

– ...să fiți singuri? Jaime rânji. Vom fi la cină mai multe ore. Salteaua pare plină de cocoloașe, dar ar trebui să fie bună.

Peck făcu ochii mari.

– Patul lordului?

– Ai să te simți lord și tu după ce isprăvești, dacă Pia știe ce are de făcut. *Și cineva trebuie să se folosească de salteaua aia mizerabilă de paie.*

În seara aceea, când coborî pentru ospăț, Jaime Lannister purta un frumos pieptar de catifea cu fâșii de brocart și un lanț de aur bătut cu diamante negre. Își pusese și mâna de aur, lustruită bine, ca să strălucească. Nu era locul potrivit să-și poarte veșmintele albe. Datoria îl aștepta la Riverrun, aici îl adusese o nevoie mai întunecată.

Sala Mare a Castelului Darry era mare doar cu numele. Mese de lemn erau îngrămădite din zid în zid, iar grinzile tavanului erau negre de fum. Lui Jaime i se rezervase un loc pe dais, la dreapta scaunului gol al lui Lancel.

– Vărul meu nu ni se va alătura la cină? întrebă el, așezându-se.

– Nobilul meu soț preferă să postească, răspunse Lady Amerei, soția lui Lancel. E bolnav de durere pentru bietul Înalt Septon. Era o fată bine făcută de vreo optsprezece ani, cu picioare lungi și sâni împliniți, o fetișcană sănătoasă, după cum arăta, deși fața ei suptă, cu bărbia mică, îi amintea lui Jaime de răposatul și neregretatul său văr Cleos, care arătase întotdeauna oarecum ca o nevăstuică.

Postește? E mai nătărău decât am bănuit. Vărul său ar fi trebuit să se îngrijească să-i facă văduvei sale un mic moștenitor cu față de nevăstuică în loc să se înfometeze. Se întreba ce-ar fi putut spune Ser Kevan despre noua pasiune a fiului său. Să fi fost aceasta motivul plecării neașteptate a unchiului său?

Peste castroanele cu supă de fasole cu costiță, Lady Amerei îi povesti lui Jaime cum îi omorâse Gregor Clegane fostul soț, pe când Freyii încă luptau pentru Robb Stark.

– L-am implorat să nu se ducă, dar Pate al meu era, oh, atât de curajos, și a jurat că era omul care va ucide monstrul. Voia să-și făurească un nume glorios.

Cu toții vrem.

– Când eram scutier, îmi spuneam că eu voi fi cel care-l va omorî pe Cavalerul Zâmbitor.

– Cavalerul Zâmbitor? Părea nedumerită. Cine a fost?

Muntele copilăriei mele. Pe jumătate cât el de mare, dar de două ori mai nestăpânit.

– Un proscris, mort demult. Nimeni care să te preocupe vreun moment.

Buza lui Amerei începu să tremure. Din ochii ei căprui se rostogoliră lacrimi.

– Trebuie s-o ierți pe fiica mea, interveni o femeie mai în vârstă. Lady Amerei adusese vreo douăzeci de Freyi cu ea la Darry: o soră, un unchi, alt unchi mai îndepărtat, diferiți veri... și pe mama ei, care fusese născută Darry. Încă îșI jelește tatăl.

– Haiducii l-au *ucis,* suspină Lady Amerei. Tata nu s-a dus decât să-l răscumpere pe Petyr Bubuliță. Le-a dus aurul pe care l-au cerut, dar l-au atârnat oricum.

– *Spânzurat,* Ami. Tatăl tău n-a fost o tapiserie. Lady Mariya se întoarse din nou spre Jaime: Cred că l-ai cunoscut, ser.

– Am fost scutieri împreună, demult, la Crakehall. Nu voia să meargă până într-acolo încât să susțină că fuseseră prieteni. La venirea lui Jaime, Merrett Frey era bătăușul castelului, tiranizându-i pe toți băieții mai mici. *Apoi a încercat să mă intimideze pe mine.* Era... foarte puternic. Era singurul cuvânt de laudă care-i venea în minte. Merrett fusese încet, stângaci și prost, dar, într-adevăr, puternic.

– Ați luptat împreună împotriva Frăției Pădurii Regelui, se smiorcăi Lady Amerei. Tata obișnuia să-mi povestească.

Tatăl tău obișnuia să se fălească și să mintă, vrei să spui.

– Adevărat?

Contribuția principală a lui Frey la luptă fusese aceea că luase vărsat-de-vânt de la o vivandieră și fusese capturat de Căprioara Albă. Regina proscrișilor își întipărise blazonul pe fundul lui, înainte să fie răscumpărat de Sumner Crakehall. Merrett nu se putuse așeza timp de două săptămâni, dar Jaime se îndoia că acel fier înroșit fusese la fel de neplăcut ca butoaiele de rahat pe care scutierii lui îl obligaseră să le mănânce la întoarcere. *Băieții sunt cele mai crude ființe de pe pământ.* Își strecură mâna de aur pe după cupa de vin și o ridică:

– În amintirea lui Merrett, spuse el. Era mai ușor să bea în cinstea omului decât să vorbească despre el.

După toast, Lady Amerei se opri din plâns și discuțiile de la masă trecură la lupi, dintre cei cu patru picioare. Ser Danwell Frey susținea că erau mai mulți prin preajmă chiar decât își putea aminti bunicul lui.

– Nu se mai tem defel de oameni. Haite întregi ne-au atacat caravanele când am venit de la Gemeni. Arcașii noștri au fost nevoiți să ciuruiască o duzină înainte să fugă ceilalți.

Ser Addam mărturisi că și coloana lor întâmpinase dificultăți similare pe drumul de la Debarcaderul Regelui.

Jaime se concentra la mâncarea din fața lui, rupând bucăți de pâine cu mâna stângă și bâjbâind după cupa de vin cu dreapta. Îl urmări pe Addam Marbrand făcând ochi dulci fetei de lângă el, îl privi pe Steffon Swyft refăcând bătălia de la Debarcaderul Regelui cu pâine, nuci și morcovi. Ser Kennos trase o slujnică

în poala sa, îndemnând-o să-i mângâie cornul, în timp ce Ser Dermot desfăta nişte scutieri cu poveştile sale de vitejie de la Rainwood. Undeva mai departe, Hugo Vance închisese ochii. *Cugetă la misterele vieţii,* gândi Jaime. *Sau poate moţăie între feluri.* I se adresă din nou Doamnei Mariya:

– Haiducii care ţi-au omorât soţul... au fost din ceata Lordului Beric?

– Aşa am crezut, la început. Deşi părul Mariyei era presărat cu şuviţe albe, era încă o femeie frumoasă. Ucigaşii s-au împrăştiat când au părăsit Pietrele Vechi. Lordul Vypren a urmărit o ceată până la Fairmarket, dar a pierdut-o acolo. Walder cel Negru i-a urmărit pe ceilalţi cu câini şi cu hăitaşi până la Mlaştinile Cotoroanţei. Ţăranii au negat că i-ar fi văzut, dar când i-a luat mai tare au cântat alt cântec. Au vorbit despre un bărbat cu un singur ochi, care purta o mantie galbenă... şi despre o femeie, cu mantie şi glugă.

– O femeie? Jaime ar fi crezut că Wenda, Căprioara Albă, îl învăţase pe Merrett să se ferească de femeile proscrise. A fost o femeie şi în Frăţia Pădurii Regelui.

– O cunosc. *Cum să nu,* sugera tonul ei, *când şi-a lăsat semnul pe trupul soţului meu?* Căprioara Albă era tânără şi frumoasă, se spune. Această femeie cu glugă nu e nici una, nici alta. Ţăranii vor să ne facă să credem că avea faţa sfâşiată şi plină de cicatrici şi ochii înspăimântători de privit. Susţin că ea îi conducea pe haiduci.

– Îi conducea? Lui Jaime îi venea greu să creadă. Beric Dondarrion şi preotul roşu...

– ...n-au fost văzuți. Lady Mariya părea sigură.

– Dondarrion e mort, zise Mistrețul. Muntele i-a înfipt un cuțit în ochi, avem cu noi oameni care au văzut.

– Asta e una dintre povești, interveni Addam Marbrand. Alții vă vor spune că Lordul Beric nu poate fi ucis.

– Ser Harwyn spune că acele povești sunt minciuni. Lady Amerei își răsuci o șuviță de păr în jurul degetului. Mi-a promis capul Lordului Beric. E foarte galant.

Lady Amerei roșea în spatele lacrimilor.

Jaime se gândi la capul pe care i-l dăruise Piei. Aproape își putea auzi frățiorul chicotind. *Ce s-a ales de obiceiul de a da flori femeilor?* ar fi putut întreba Tyrion. Ar fi avut câteva vorbe alese și pentru Harwyn Plumm, dar *galant* n-ar fi fost unul dintre ele. Frații lui Plumm erau voinici, corpolenți, cu cefe late și fețe roșii, gălăgioși și desfrânați, puși pe glume, puși pe harță și iute iertători. Dar Harwyn era un alt fel de Plumm, cu ochi neînduplecați, taciturn, neiertător și... periculos cu ciocanul în mână. Un om potrivit pentru comanda unei garnizoane, dar nu unul pe care să-l iubești. *Cu toate acestea...* Jaime aruncă o privire către Lady Amerei.

Servitorii aduceau peștele, o știucă de râu coaptă într-o crustă de ierburi și nuci zdrobite. Doamna lui Lancel gustă, aprobă și porunci ca prima porție să-i fie servită lui Jaime. Când așezară peștele în fața

lui, ea se aplecă peste locul soțului ei, atingându-i mâna de aur.

– *Tu* ai putea să-l omori pe Lordul Beric, Ser Jaime. L-ai omorât pe Cavalerul Zâmbitor. Te rog, te implor, spune că ne ajuți cu Lordul Beric și Câinele. Degetele ei palide mângâiară degetele lui de aur.

Crede că pot simți?

– Sabia Dimineții l-a omorât pe Cavalerul Zâmbitor, doamna mea. Ser Arthur Dayne e un cavaler mai bun decât mine. Jaime își retrase degetele de aur și i se adresă din nou Doamnei Mariya. Până unde i-a urmărit Walder cel Negru pe această femeie și pe oamenii ei?

– Copoii lui i-au luat iarăși urma la Mlaștinile Cotoroanței, îi spuse cealaltă femeie. Jură că nu era la mai mult de o jumătate de zi în urma lui când au dispărut în Gât.

– N-au decât să putrezească acolo, declară vesel Ser Kennos. Dacă zeii sunt buni, vor fi înghițiți de nisipurile mișcătoare sau înfulecați de vasiliști.

– Sau protejați de mâncătorii de broaște, interveni Ser Danwell Frey. Nu m-aș mira ca oamenii mlaștinilor să găzduiască haiduci.

– De-ar fi numai ei, zise Lady Mariya. Unii dintre lorzii riverani sunt și ei mână în mână cu oamenii Lordului Beric.

– Și oamenii din popor, se smiorcăi fiica ei. Ser Harwyn spune că îi ascund și îi hrănesc, iar când întreabă unde s-au dus, îi mint. Își *mint* propriii lorzi!

– Tăiați-le limbile, sugeră Mistrețul.

– Atunci noroc la primit răspunsuri! zise Jaime. Dacă vrei ajutorul lor, trebuie să-i faci să te iubească. Așa a făcut Arthur Dayne, când am pornit împotriva Frăției Pădurii Regelui. Le-a plătit oamenilor pentru mâncarea pe care am mâncat-o, le-a dus doleanțele în fața Regelui Aerys, le-a extins pășunile în jurul satelor, chiar a dobândit pentru ei dreptul de a tăia un anumit număr de copaci în fiecare an și de a vâna toamna câțiva din cerbii regelui. Oamenii pădurilor așteptau ca Toyne să-i apere, dar Ser Arthur a făcut mai multe pentru ei decât putea spera Frăția să facă vreodată și astfel i-a câștigat de partea lui. Restul a venit de la sine.

– Lordul Comandant vorbește cu înțelepciune, zise Lady Mariya. Nu vom scăpa niciodată de acești haiduci până când țăranii nu vor ajunge să-l iubească pe Lancel la fel de mult cum i-au iubit cândva pe tatăl și pe bunicul meu.

Jaime aruncă o privire către locul gol al vărului său. *Dar Lancel nu le va câștiga niciodată dragostea rugându-se.*

Lady Amerei își țuguie buzele.

– Ser Jaime, rogu-te, nu ne părăsi. Nobilul meu soț are nevoie de tine, și eu la fel. Sunt vremuri atât de grele. În unele nopți abia dacă pot dormi de frică.

– Locul meu e lângă rege, doamna mea.

– Voi veni eu, se oferi Mistrețul. După ce isprăvim la Riverrun, o să tânjesc după o nouă luptă. Nu că m-aș aștepta ca Beric Dondarrion să fie o provocare.

Mi-l amintesc din turnirurile de odinioară. Un flăcău chipeș într-o mantie frumoasă. Plăpând și novice.

– Asta era înainte de a muri, interveni tânărul Ser Arwood Frey. Moartea l-a schimbat, zic oamenii din popor. Poți să-l omori, dar nu va rămâne mort. Cum să înfrângi un astfel de om? Și mai e și Câinele. El a omorât douăzeci de oameni la Saltpans.

Mistrețul râse zgomotos.

– Douăzeci de hangii grași, poate. Douăzeci de slujitori făcând în pantaloni. Douăzeci de frați cerșetori înarmați cu strâchini. Nu douăzeci de cavaleri. Nu pe *mine*.

– Există un cavaler la Saltpans, insistă Ser Arwood. S-a ascuns în spatele zidurilor lui în timp ce Clegane și câinii lui nebuni au devastat orașul. N-ai văzut ce-au făcut, ser. Eu da. Când a ajuns vestea la Gemeni, am plecat cu Harys Haigh, cu fratele lui, Donnel, și cu cincizeci de oameni, arcași și oșteni călare. Credeam că era mâna Lordului Beric și speram să-i dăm de urmă. Din Saltpans nu mai rămăseseră decât castelul și bătrânul Ser Quincy, atât de speriat încât nu voia să deschidă porțile, dar ne-a strigat de pe metereze. Restul, oase și cenușă. Un oraș întreg. Câinele a trecut clădirile prin foc și oamenii prin sabie și a plecat mai departe râzând. Femeile... n-ai crede ce le-a făcut unora. Nu voi vorbi despre asta la masă. Mi s-a făcut rău când am văzut.

– Eu am plâns când am auzit, zise Lady Amerei.

Jaime sorbi din vin.

– Ce te face să fii atât de sigur că a fost Câinele? Ceea ce descriau părea mai degrabă mâna lui Ser Gregor decât a lui Sandor. Sandor era dur și brutal, da, însă fratele lui mai mare era adevăratul monstru al Casei Clegane.

– A fost văzut, răspunse Ser Arwood. Coiful acela nu e ușor de confundat, nici de uitat, și au fost câțiva care au supraviețuit ca să spună povestea. Fata pe care a siluit-o el, câțiva băieți care s-au ascuns, o femeie pe care am găsit-o prinsă sub o bârnă înnegrită, pescarii care au privit măcelul din bărcile lor...

– Să nu-i spui măcel, zise blând Lady Mariya. Asta aduce jignire măcelarilor cinstiți de pretutindeni. Saltpans a fost isprava unei fiare cumplite în piele de om.

E vremea fiarelor, cugetă Jaime, *e vremea leilor, a lupilor și a câinilor fioroși, a corbilor și a ciorilor de hoit.*

– Urâtă treabă. Mistrețul își umplu cupa din nou. Lady Mariya, Lady Amerei, durerea voastră m-a mișcat. Aveți cuvântul meu: după căderea Riverrunului, mă voi întoarce să-l vânez pe Câine și să-l omor de dragul vostru. Câinii nu mă sperie.

Acesta ar trebui să te sperie. Amândoi erau voinici și puternici, dar Sandor Clegane era mult mai iute și lupta cu o sălbăticie pe care Lyle Crakehall nu putea spera s-o egaleze.

Dar Lady Amerei era încântată.

– Ești un adevărat cavaler, Ser Lyle, să ajuți o doamnă în suferință.

Cel puțin nu și-a zis „fecioară". Jaime întinse mâna după cupă și o răsturnă. Fața de masă din pânză absorbi

vinul. În timp ce pata roșie se întindea, toți comesenii se prefăcură că nu observă. *Politețea unei mese nobile,* își spuse el, dar tot gust de milă avea. Se ridică dintr-odată.

– Doamna mea, te rog să mă scuzi.

Lady Amerei părea îndurerată.

– Vrei să ne părăsești? Urmează carnea de căprioară și claponii umpluți cu praz și ciuperci.

– Foarte gustos, fără îndoială, dar n-aș mai putea înghiți nicio bucățică. Trebuie să-l văd pe vărul meu. Înclinându-se, Jaime îi lăsă cu mâncarea lor.

Și în curte erau oameni care mâncau. Vrăbiile se adunaseră în jurul câtorva focuri ca să-și încălzească mâinile de frigul înserării și să se uite la cârnații ce se învârteau și sfârâiau deasupra flăcărilor. Trebuie că erau vreo sută. *Guri netrebuincioase.* Jaime se întrebă câți cârnați pusese la bătaie vărul lui și cum intenționa să hrănească vrăbiile după plecarea lor. *Până la iarnă, vor ajunge să mănânce șobolani, dacă nu mai pot scoate o recoltă.* Atât de târziu în toamnă, șansele unei noi recolte nu erau mari.

Găsi templul în curtea interioară a castelului, o clădire fără ferestre, în șapte colțuri, cu structură din grinzi, cu uși de lemn și acoperiș de țiglă. Trei vrăbii ședeau pe treptele lui. Când Jaime se apropie, se ridicară.

– Unde mergi, stăpâne? întrebă unul. Era cel mai scund dintre cei trei, dar avea barba cea mai mare.

– Înăuntru.

– Lordul e înăuntru și se roagă.

– Lordul e vărul meu.

– Atunci, stăpâne, zise o altă vrabie, o namilă de om pleşuv, cu steaua în şapte colţuri pictată deasupra unui ochi, n-ai vrea să-l deranjezi pe vărul tău de la rugăciune.

– Lordul Lancel îi cere Tatălui Ceresc să-l călăuzească, zise o a treia vrabie, cea fără barbă. Un băiat, crezuse Jaime, dar glasul trăda faptul că era o femeie, îmbrăcată în zdrenţe lăbărţate şi cu o cămaşă ruginită de zale. Se roagă pentru sufletul Înaltului Septon şi al tuturor celorlalţi care au murit.

– Tot morţi vor fi şi mâine, îi spuse Jaime. Tatăl Ceresc are mai mult timp decât mine. Ştiţi cine sunt?

– Vreun lord, răspunse voinicul cu ochiul înstelat.

– Vreun schilod, zise scundul cu barba mare.

– Regicidul, zise femeia, dar noi nu suntem regi, doar Fraţi Sărmani, şi poţi intra numai dacă lordul spune că poţi. Femeia ridică o ghioagă ţintuită, iar bărbatul scund o secure.

Porţile din spatele lor se deschiseră.

– Lăsaţi-l pe vărul meu să treacă în pace, prieteni, zise Lancel cu blândeţe. Îl aşteptam.

Vrăbiile se dădură la o parte.

Lancel părea şi mai slab decât la Debarcaderul Regelui. Era desculţ şi îmbrăcat într-o tunică simplă, aspră, din lână nevopsită, care îl făcea să arate mai degrabă a cerşetor decât a lord. Vârful capului îi fusese ras, dar barba îi crescuse puţin. S-o numeşti puf de piersică ar fi fost o jignire adusă piersicii. Se potrivea ciudat cu părul alb din jurul urechilor.

– Vere, zise Jaime când se aflară singuri în templu, ți-ai pierdut mințile afurisite?

– Prefer să spun că mi-am găsit credința.

– Unde e tatăl tău?

– A plecat. Ne-am certat. Lancel îngenunche în fața altarului celuilalt Tată al său. Vrei să te rogi cu mine, Jaime?

– Dacă mă rog frumos, Tatăl îmi va da și mie o mână nouă?

– Nu. Dar Războinicul îți va da curaj, Fierarul îți va acorda putere, iar Baba, înțelepciune.

– Eu de o mână am nevoie. Cei șapte zei se înălțau deasupra altarelor sculptate, cu lemnul întunecat sclipind în lumina lumânărilor. În aer plutea un miros ușor de tămâie. Aici dormi?

– În fiecare noapte îmi fac patul sub alt altar, iar Cei Șapte îmi trimit viziuni.

Baelor cel Binecuvântat avusese și el viziuni cândva. *Mai cu seamă când postea.*

– De când n-ai mai mâncat?

– Credința mea e toată hrana de care am nevoie.

– Credința e ca un terci și este mai bună cu lapte și miere.

– Am visat că vei veni. În vis, știai ce-am făcut. Cum am păcătuit. M-ai omorât pentru asta.

– Mai degrabă te omori singur, cu tot postul ăsta. Oare Baelor cel Binecuvântat n-a postit până a ajuns pe catafalc?

– Viețile noastre sunt flăcări de lumânare, așa zice *Steaua în Șapte Colțuri.* Orice pală rătăcită de vânt

poate să ne stingă. Moartea nu e niciodată departe în lumea aceasta și șapte iaduri îi așteaptă pe păcătoșii care nu se căiesc pentru păcatele lor. Roagă-te cu mine, Jaime.

– Dacă mă rog, mănânci o strachină de terci? Când vărul său nu-i răspunse, Jaime suspină. Ar trebui să te culci cu soția ta, nu cu Fecioara. Ai nevoie de un fiu cu sânge Darry dacă vrei să păstrezi castelul.

– Un morman de pietre reci. Nu l-am cerut niciodată. Nu l-am vrut niciodată. Voiam doar... Lancel se cutremură. Cei Șapte să mă apere, dar voiam să fiu tu.

Jaime izbucni în râs.

– Mai bine eu decât Baelor cel Binecuvântat. Darry are nevoie de un leu, vere. La fel și micuța ta Frey. Se umezește între picioare de fiecare dată când cineva pomenește de Stâncă. Dacă nu s-a culcat cu el până acum, o va face în curând.

– Dacă-l iubește, le doresc să se bucure unul de altul.

– Un leu n-ar trebui să aibă coarne. Ai luat-o pe fată de soție.

– Am rostit niște cuvinte și i-am dat o mantie roșie, dar numai ca să-i fac tatei pe plac. Căsnicia trebuie consumată. Regele Baelor a fost obligat să se însoare cu sora lui, Daena, dar n-au trăit niciodată ca soț și soție și a îndepărtat-o de îndată ce a fost încoronat.

– Regatul ar fi fost mai bine slujit dacă ar fi închis ochii și s-ar fi culcat cu ea. Cunosc destulă istorie ca să știu asta. În orice caz, nu ai șanse să fii luat drept Baelor cel Binecuvântat.

– Nu, îi dădu dreptate Lancel. El era un spirit ales, pur, curajos și neprihănit, neatins de toate relele din lume. Eu sunt un păcătos, cu mult mai multe de ispășit.

Jaime își așeză mâna pe umărul vărului său.

– Ce cunoști tu despre păcat, vere? Eu mi-am ucis regele.

– Omul curajos ucide cu o sabie, cel laș cu o ploscă de vin. Suntem amândoi regicizi, ser.

– Robert n-a fost un adevărat rege. Unii ar putea chiar spune că cerbul e prada naturală a leului. Jaime simțea oasele de sub pielea vărului său... și încă ceva. Lancel purta o cămașă de păr pe sub tunică. Ce altceva ai mai făcut, ca să ai nevoie de atâta căință? Spune-mi.

Vărul său își plecă fruntea, cu lacrimile rostogolindu-i-se pe obraji.

Acestea reprezentau singurul răspuns de care avea nevoie Jaime.

– Ai omorât regele, apoi te-ai culcat cu regina.

– Eu niciodată...

– ...nu te-ai culcat cu dulcea mea surioară? *Spune-o. Spune-o.*

– Nu mi-am revărsat niciodată sămânța în... în...

– ...între picioarele ei? sugeră Jaime.

– ...în pântecele ei, isprăvi Lancel. Nu e trădare decât dacă termini înăuntru. I-am oferit alinare după moartea regelui. Tu erai prizonier, tatăl tău era pe câmpul de luptă, iar fratele tău... se temea de el și pe bună dreptate. El m-a făcut s-o trădez.

– Adevărat? *Lancel și Ser Osmund și câți alții? Oare partea cu Băiatul Lunii era doar o glumă?* Ai forțat-o?

– *Nu!* Am iubit-o. Am vrut s-o apăr.

Ai vrut să fii eu. Degetele-fantomă îl mâncau. În ziua când sora lui venise în Turnul Sabiei Albe ca să-l roage să renunțe la jurăminte, izbucnise în râs după ce el o refuzase și se fălise că l-a mințit de o mie de ori. Jaime luase asta drept o încercare stângace de a-l răni așa cum o rănise el. *Poate că a fost singurul lucru adevărat pe care mi l-a spus vreodată.*

– Să n-o judeci greșit pe regină, se rugă Lancel. Carnea omului e slabă, Jaime. Nimic rău n-a rezultat de pe urma păcatului nostru. Nici... niciun bastard.

– Nu. Bastarzii sunt arareori făcuți *pe* pântece. Se întreba ce-ar spune vărul lui dacă s-ar apuca să-i mărturisească propriile sale păcate, cele trei trădări pe care Cersei le numise Joffrey, Tommen și Myrcella.

– Am fost furios pe Înălțimea Sa după bătălie, dar Înaltul Septon a spus că trebuie s-o iert.

– I-ai mărturisit Preacucerniciei Sale păcatele tale, nu-i așa?

– S-a rugat pentru mine când am fost rănit. A fost un om bun.

E un om mort. I-au sunat clopotele. Jaime se întreba dacă vărul lui își dădea seama ce fruct rodiseră vorbele sale.

– Lancel, ești un nebun afurisit.

– Nu greșești, ser, răspunse Lancel, dar nebunia mea aparține trecutului. I-am cerut Tatălui Ceresc să-mi arate calea și el mi-a arătat-o. Renunț la titlul de

lord și la această soție. Stânca n-are decât să le ia pe amândouă, dacă poftește. Mâine plec înapoi la Debarcaderul Regelui și îmi pun sabia în slujba Înaltului Septon și a Celor Șapte. Vreau să depun jurământ și să mă alătur Fiilor Războinicului.

Băiatul vorbea fără noimă.

– Fiii Războinicului au fost proscriși acum trei sute de ani.

– Noul Înalt Septon i-a readus la viață. A trimis chemare către toți cavalerii vrednici, să-și pună viețile și săbiile în slujba Celor Șapte. Frații Sărmani vor fi și ei reînviați.

– De ce-ar îngădui Tronul de Fier una ca asta? Unul dintre primii regi Targaryen luptase ani de zile să suprime cele două ordine militare, după câte știa Jaime, deși nu-și amintea care anume. Maegor, poate, sau primul Jaehaerys. *Tyrion ar fi știut.*

– Preacucernicia Sa scrie că Regele Tommen și-a dat consimțământul. Am să-ți arăt scrisoarea, dacă vrei.

– Chiar dacă e adevărat... tu ești un leu de Casterly Rock, un *lord.* Ai o soție, un castel, pământuri de apărat, oameni de ocrotit. Dacă zeii sunt buni, vei avea fii din sângele tău, să-ți fie urmași. De ce ai da cu piciorul la toate astea pentru... pentru un jurământ?

– Tu de ce ai făcut-o? îl întrebă Lancel cu glas domol.

Pentru onoare, ar fi putut spune Jaime. *Pentru glorie.* Dar asta ar fi fost o minciună. Onoarea și gloria își avuseseră rolul lor, dar motivul principal fusese Cersei. Un hohot de râs îi scăpă de pe buze.

– La Înaltul Septon alergi tu sau la dulcea mea surioară? Roagă-te pentru asta, vere. Roagă-te fierbinte.

– Te rogi cu mine, Jaime?

Își roti privirea prin templu, la zei. Mama milostivă. Tatăl aspru la judecată. Războinicul, cu o mână pe sabie. Străinul în umbre, cu chipu-i pe jumătate uman ascuns sub o mantie cu glugă. *Credeam că eu sunt Războinicul și Cersei Fecioara, dar în tot acest timp ea a fost Străinul, ascunzându-și adevărata față de privirea mea.*

– Roagă-te pentru mine, dacă vrei, îi spuse vărului său. Eu am uitat toate cuvintele.

Vrăbiile încă fâlfâiau pe trepte când Jaime ieși înapoi în noapte.

– Vă mulțumesc, le spuse el. Mă simt cu mult mai sfânt acum.

Se duse și-l găsi pe Ser Ilyn și o pereche de săbii.

Curtea castelului era plină de ochi și de urechi. Ca să scape de ele, căutară pădurea zeilor. Acolo nu erau vrăbii, doar copaci triști și goi, cu crengile negre zgâriind cerul. Un covor de frunze moarte le scârțâia sub picioare.

– Vezi fereastra aceea, ser? Jaime se folosi de sabie ca să-i arate. Acela a fost dormitorul lui Raymun Darry. Unde a dormit regele, pe drumul de întoarcere de la Winterfell. Fiica lui Ned Stark fugise după ce lupul ei l-a atacat pe Joff, îți amintești. Sora mea voia ca fata să-și piardă o mână. Vechea pedeapsă pentru cel care a lovit pe cineva cu sânge regesc. Robert i-a spus că e crudă și nebună. S-au certat o jumătate de noapte...

mă rog, Cersei s-a certat și Robert a băut. După miezul nopții, regina m-a chemat înăuntru. Regele dormea sforăind pe covorul myrishez. Am întrebat-o pe sora mea dacă voia să-l duc în pat. Ea mi-a spus că pe ea ar trebui s-o duc în pat și și-a lepădat veșmintele. Am luat-o pe patul lui Raymun Darry, după ce am trecut peste Robert. Dacă regele s-ar fi trezit, l-aș fi omorât atunci și acolo. N-ar fi fost primul rege mort de sabia mea... dar povestea aceea o știi, nu-i așa? Lovi cu sabia o creangă de copac, tăind-o în două. În timp ce mă culcam cu ea, Cersei țipa: *Vreau!* Credeam că se referea la mine, dar pe fata Stark o voia, schilodită sau moartă. *Lucrurile pe care le fac din dragoste.* Întâmplarea a făcut ca oamenii Casei Stark s-o găsească înaintea mea. Dacă aș fi dat primul de ea...

Ciupiturile de vărsat de pe fața lui Ser Ilyn erau găuri negre în lumina torței, la fel de întunecate ca sufletul lui Jaime. Ser Ilyn scoase acel sunet cloncănit.

Râde de mine, își dădu seama Jaime Lannister.

– Din câte știu, poate și tu te-ai culcat cu sora mea, ticălos cu fața ciupită, scuipă el. Ei bine, tacă-ți gura spurcată și omoară-mă dacă poți.

BRIENNE

Septistirea se afla pe o insulă înaltă, la aproape un kilometru de țărm, unde gura largă a Tridentului se lărgea și mai mult, sărutând Golful Crabilor. Prosperitatea ei se vedea chiar de la mal. Versanții săi erau acoperiți de câmpuri terasate, cu heleșteie la poale și o moară de vânt în vârf, cu aripile din lemn și pânză de vele învârtindu-se încet sub adierea brizei dinspre golf. Brienne zărea oi păscând pe coama dealului și berze bălăcindu-se în apele joase din jurul debarcaderului.

– Saltpans e tocmai dincolo de apă, zise Septonul Meribald, arătând către nord, peste golf. Frații ne vor duce cu podul plutitor la fluxul de dimineață, dar mă tem de ceea ce vom găsi acolo. Haide să ne bucurăm de o masă caldă pe cinste înainte să înfruntăm ce ne așteaptă. Frații au întotdeauna un os în plus pentru Dulău.

Dulău lătră și dădu din coadă.

Acum fluxul scădea, şi asta repede. Apa care despărţise insula de ţărm se retrăgea, lăsând în urmă o vastă întindere de limbi maronii, sclipitoare, de pământ mocirlos, presărate de bălţi de reflux care scânteiau ca nişte monede de aur în soarele după-amiezii. Brienne se scărpină la ceafă, acolo unde o muşcase o insectă. Îşi legase părul şi soarele îi încălzise pielea.

– De ce i se spune Insula Tăcerii? întrebă Podrick.

– Cei care locuiesc aici sunt penitenţi, care încearcă să-şi ispăşească păcatele prin meditaţie, rugăciune şi tăcere. Doar Fratelui Mai Mare şi supraveghetorilor lui le este îngăduit să vorbească, iar supraveghetorilor doar câte o zi din şapte.

– Surorile tăcute nu vorbesc, niciodată, remarcă Podrick. Am auzit că n-au limbi.

Septonul Meribald zâmbi.

– Mamele îşi sperie fiicele cu povestea asta de când eram eu de vârsta ta. Nu era nimic adevărat atunci, aşa cum nu e nici acum. Un jurământ al tăcerii este un act de căinţă, un sacrificiu prin care ne dovedim devoţiunea faţă de Cei Şapte din Ceruri. Ca un mut să facă un jurământ al tăcerii ar fi ca şi cum un olog ar renunţa la dans. Septonul îşi conduse catârul în josul povârnişului, făcându-le semn să-l urmeze. Dacă vreţi să dormiţi la noapte sub un acoperiş, trebuie să coborâţi de pe cal şi să traversaţi cu mine mocirla. Cărarea credinţei îi spunem. Doar cei credincioşi o pot traversa în siguranţă. Cei păcătoşi sunt înghiţiţi de nisipurile mişcătoare sau se îneacă atunci când fluxul năvăleşte. Niciunul dintre voi nu este păcătos,

nădăjduiesc. Oricum, eu aş fi atent unde pun piciorul. Păşiţi doar unde păşesc eu şi veţi ajunge în siguranţă în partea cealaltă.

Cărarea credinţei era întortocheată, după cum Brienne nu putu să nu observe. Deşi insula părea să se înalţe la nord-est de locul unde părăsiseră ţărmul, Septonul Meribald nu se îndreptă direct într-acolo. În schimb, porni către est, spre apele mai adânci ale golfului, care sclipeau albastre şi argintii în depărtare. Noroiul moale şi brun îi ţâşnea printre degetele picioarelor. Se oprea din când în când să cerceteze cu toiagul terenul din faţa lui. Dulăul îl urma îndeaproape, adulmecând fiecare piatră, fiecare scoică, fiecare smoc de iarbă-de-mare. De data aceasta, nu sălta înainte şi nu se depărta de la drum.

Brienne îl urma, având grijă să nu se abată de la şirul de urme lăsate de câine, de măgar şi de omul sfânt. Apoi venea Podrick şi, la urmă, Ser Hyle. După o sută de metri, Meribald se întoarse pe neaşteptate către sud, astfel că era aproape cu spatele la septistire. Continuă să meargă în direcţia aceea încă o sută de metri, conducându-i printre două lacuri de reflux, cu ape mici. Dulăul îşi vârî botul într-unul dintre ele şi scheună când un crab îl înhăţă cu cleştele. Urmă o încăierare scurtă, dar furioasă, înainte ca animalul să se întoarcă, ud şi plin de noroi, cu crabul între fălci.

– Nu *acolo* vrem să ajungem? strigă Ser Hyle din urma lor, arătând către septistire. Parcă mergem în toate direcţiile, numai într-acolo nu.

– Credință, îl îndemnă Septonul Meribald. Crede, stăruie și urmează, și vom găsi locul pe care-l căutăm.

Întinderile mlăștinoase luceau umede de jur împrejurul lor, împestrițate în zeci de culori. Nămolul era de un brun atât de închis, încât părea aproape negru, însă erau și petice de nisip auriu, blocuri de piatră gri și roșii și încâlceli de alge negre și verzi. Berzele călcau cu pași mari prin smârcurile de reflux, lăsându-și urmele peste tot, iar crabii mișunau pe suprafața apelor mici. Aerul mirosea a sare și a putreziciune, iar pământul le înghițea pașii, îngăduindu-le să pășească doar șovăitor, cu un pocnet și un suspin lipăit. Septonul Meribald se întoarse, iar se întoarse și se întoarse din nou. Urmele pașilor lui se umpleau de apă de îndată ce trecea mai departe. Când pământul deveni mai ferm și începu să se ridice sub picioarele lor, străbătuseră cel puțin doi kilometri și jumătate.

Trei bărbați îi așteptau când se cățărară pe pietrele sfărâmate care înconjurau țărmul insulei. Erau îmbrăcați în robele obișnuite ale fraților, maro și cenușii, cu mâneci largi în formă de clopot și cu glugi ascuțite. Doi dintre ei își înfășuraseră bucăți de lână și peste jumătatea de jos a feței, astfel că nu le puteai zări decât ochii. Cel de-al treilea frate fu cel care vorbi:

– Septonule Meribald! strigă el. A trecut aproape un an. Fii bine-venit. Și tovarășii tăi.

Câinele dădu din coadă, iar Meribald își scutură noroiul de pe picioare.

– Am putea să vă cerem găzduire pentru o noapte?

– Da, desigur. Avem tocană de peşte în seara asta. Veţi avea nevoie de podul plutitor mâine dimineaţă?

– Dacă nu vă cerem prea mult. Meribald se întoarse către tovarăşii săi de drum: Fratele Narbert este un supraveghetor al ordinului, aşa că i se îngăduie să vorbească o zi la fiecare şapte. Frate, aceşti oameni buni m-au ajutat pe drum. Ser Hyle Hunt e un cavaler din Reach. Flăcăul e Podrick Payne, din ţinutul Apusului. Iar aceasta este Lady Brienne, cunoscută ca Fecioara din Tarth.

Fratele Narbert încremeni.

– O femeie.

– Da, frate. Brienne îşi desfăcu părul şi îl scutură. Nu aveţi femei aici?

– Acum nu, răspunse Narbert. Acele femei care totuşi ne vizitează vin la noi bolnave sau rănite, sau cu burta la gură. Cei Şapte l-au binecuvântat pe Fratele nostru Mai Mare cu mâini tămăduitoare. A redat sănătatea multor bărbaţi pe care nici măcar maesterii nu i-au putut vindeca. Şi multor femei.

– Nu sunt nici bolnavă, nici rănită, nici însărcinată.

– Lady Brienne e o fecioară-luptător, care îl urmăreşte pe Câine, îi mărturisi Septonul Meribald.

– Zău? Narbert părea surprins. Şi ce sfârşit gândeşti să aibă această urmărire?

Brienne atinse mânerul Devotatei.

– Al lui, răspunse ea.

Supraveghetorul o cercetă.

– Eşti... vânjoasă pentru o femeie, e-adevărat, dar... poate că ar trebui să vă duc la Fratele Mai Mare. V-o fi văzut traversând mlaştina. Haideţi.

Narbert îi conduse de-a lungul unei cărări pietruite şi printr-un crâng cu meri, către un grajd văruit în alb, cu un acoperiş ascuţit de stuf.

– Puteţi să vă lăsaţi animalele aici. Fratele Gillam va avea grijă să fie hrănite şi adăpate.

Grajdul era gol pe trei sferturi şi mai bine. La un capăt se aflau câţiva catâri, îngrijiţi de un frăţior crăcănat pe care Brienne îl luă drept Gillam. Mai încolo, la capătul celălalt, departe de restul animalelor, un imens armăsar negru necheză la auzul glasurilor lor şi lovi cu picioarele în uşa boxei sale.

Ser Hyle îi aruncă animalului vânjos o privire admirativă, în timp ce-i dădea frâul fratelui Gillam.

– Un cal frumos.

Fratele Narbert oftă.

– Cei Şapte ne-au trimis binecuvântări şi Cei Şapte ne-au trimis încercări. O fi frumos, dar Lemn Plutitor a fost cu siguranţă zămislit în iad. Când am încercat să-l înhămăm la plug, l-a lovit pe fratele Rawney şi i-a rupt fluierul piciorului în două locuri. Sperasem că, dacă-l castrăm, animalul se va potoli, dar... Frate Gillam, vrei să le arăţi?

Fratele Gillam îşi coborî gluga. Dedesubt avea o chică de păr blond, un scalp tonsurat şi un bandaj pătat de sânge în locul unde ar fi trebuit să aibă o ureche.

Podrick icni.

– Calul ți-a mușcat *urechea?*

Gillam încuviință și își acoperi capul la loc.

– Iartă-mă, frate, zise Ser Hyle, dar ți-aș tăia și cealaltă ureche, dacă te-ai apropia cu o pereche de foarfeci de mine.

Gluma nu fu pe placul fratelui Narbert.

– Ești cavaler, ser. Lemn Plutitor e un animal de povară. Fierarul le-a dat oamenilor cai ca să-i ajute la muncile lor. Se întoarse. Dacă vreți să mă urmați, Fratele Mai Mare vă așteaptă, fără doar și poate.

Panta era mai abruptă decât păruse de dincolo de mlaștini. Ca să ușureze urcușul, frații ridicaseră un șir de trepte de lemn care șerpuiau pe coasta muntelui și printre clădiri. După o zi lungă în șa, Brienne primi bucuroasă ocazia de a-și întinde picioarele.

Urcând, trecură pe lângă o duzină de frați ai ordinului, bărbați cu capetele acoperite de glugi maro și cenușii, care le aruncau priviri curioase, dar nu scoteau nicio vorbă de salut. Unul conducea o pereche de vaci de lapte către o șură joasă cu acoperișul de stuf, un altul freca un putinei de unt. Pe versanții de sus, văzură băieți mânând oi, iar și mai sus trecură pe lângă un cimitir unde un frate mai vânjos decât Brienne se căznea să sape un mormânt. După felul în care se mișca, era limpede că era olog. Când aruncă o lopată de pământ pietros peste umăr, o parte căzu, din întâmplare, la picioarele lor.

– Fii mai atent acolo, îl dojeni fratele Narbert. Septonul Meribald s-ar fi putut alege cu o gură de țărână.

Săpașul plecă fruntea. Când Dulău se duse să-l adulmece, aruncă lopata și se scărpină la ureche.

– Un novice, explică Narbert.

– Pentru cine e mormântul? întrebă Ser Hyle când își reluară urcușul pe treptele de lemn.

– Pentru fratele Clement, fie ca Tatăl să-l judece cu dreptate.

– A fost bătrân? întrebă Podrick Payne.

– Dacă socotești că la optzeci și patru de ani ești bătrân, da, dar nu anii l-au ucis. A murit din pricina rănilor cu care s-a ales la Saltpans. Ducea niște mied la piața de acolo în ziua când tâlharii au descins în oraș.

– Câinele? întrebă Brienne.

– Un altul, la fel de brutal. I-a tăiat limba bietului Clement când a vrut să vorbească. Fratele Mai Mare știe mai multe. Păstrează cele mai rele vești din afară pentru sine, ca să nu tulbure pacea septistirii. Mulți dintre frații noștri au venit aici ca să scape de ororile din lume, nu ca să stăruie asupra lor. Fratele Clement n-a fost singurul rănit dintre noi. Unele răni nu se văd. Fratele Narbert arătă spre dreapta: Acolo se află umbrarul verilor noastre. Strugurii sunt mici și acri, dar fac un vin bun de băut. Ne facem singuri și berea, iar miedul și cidrul sunt vestite până departe.

– Războiul n-a ajuns niciodată aici? vru să știe apoi Brienne.

– Nu acest război, Cei Șapte fie lăudați. Rugăciunile noastre ne apără.

– Și valurile, sugeră imediat Meribald. Dulău lătră parcă aprobator.

Sprânceana muntelui era încununată de un zid scund de pietre nemăltărite, care împrejmuia un grup de clădiri mai mari: moara de vânt, cu aripile pârâind în timp ce se întorceau, sihăstriile unde dormeau fraţii şi sala comună unde îşi luau masa, un templu de lemn pentru rugăciune şi meditaţie. Templul avea ferestre cu vitralii, uşi largi sculptate înfăţişându-i pe Mamă, Tată şi o clopotniţă în şapte laturi, cu un parapet în vârf. În spatele lui era o grădină de legume, unde unii dintre fraţii mai vârstnici smulgeau buruieni. Fratele Narbert îi conduse pe oaspeţi în jurul unui castan, către o uşă de lemn vârâtă în coasta muntelui.

– O peşteră cu uşă? se miră Ser Hyle.

Septonul Meribald zâmbi.

– I se spune Vizuina Pustnicului. Primul om sfânt care şi-a croit drum până aici a locuit acolo şi a făcut asemenea minuni încât ceilalţi au venit să i se alăture. Asta s-a întâmplat cu două mii de ani în urmă, se spune. Uşa a apărut cândva mai târziu.

Poate că, acum două mii de ani, Vizuina Pustnicului fusese un loc umed, întunecat, acoperit de noroi şi răsunând de sunetele apei picurând, dar nu mai era aşa. Peştera în care intrară Brienne şi tovarăşii ei fusese preschimbată într-un adăpost cald şi plăcut. Pe jos erau întinse covoare de lână. Lumânările înalte de ceară răspândeau o lumină puternică. Mobilierul era ciudat, dar simplu: o masă lungă, o laviţă, un cufăr, mai multe etajere pline de cărţi, scaune. Toate erau făcute din lemn uşor, bucăţi în forme ciudate, îmbinate în

mod iscusit și lustruite până când străluceau ca aurul în lumina lumânărilor.

Fratele Mai Mare nu era ceea ce se așteptase Brienne. Nici că putea fi numit *mai mare*, în primul rând. În vreme ce frații care smulgeau buruieni în grădină aveau umerii lăsați și spinările aplecate ale unor oameni bătrâni, el era drept și înalt și se mișca cu vigoarea unui bărbat în floarea vieții. Și nu avea chipul blând, binevoitor, pe care îl aștepta de la un vindecător. Avea capul mare și lătăreț, ochii pătrunzători, nasul roșu și străbătut de vinișoare. Deși era ras în creștetul capului, scalpul îi era la fel de țepos ca maxilarul puternic.

Arată mai degrabă ca un om făcut să frângă oase decât să le vindece, gândi Fecioara din Tarth când Fratele Mai Mare străbătu sala cu pași grăbiți ca să-l îmbrățișeze pe Septonul Meribald și să-l mângâie pe Dulău.

– E întotdeauna o zi de bucurie când prietenii noștri Meribald și Dulău ne onorează cu vizita lor, vesti el, înainte de a-și îndrepta atenția către ceilalți oaspeți. Iar fețele noi sunt întotdeauna bine-venite. Vedem atât de puține.

Meribald își prezentă obișnuitele politețuri înainte de a se așeza pe laviță. Spre deosebire de Septonul Narbert, Fratele Mai Mare nu părea îngrozit de sexul Briennei, dar zâmbetul lui pâlpâi și se stinse când septonul îi spuse de ce veniseră aici ea și Ser Hyle.

– Înțeleg, fu tot ce spuse el, înainte de a se întoarce, zicând: Trebuie să vă fie sete. Vă rog, gustați din cidrul nostru dulce, să vă spălați praful drumului din gâtlej. Le turnă chiar el. Cupele erau cioplite tot

din lemn plutitor și nu erau două la fel. Când Brienne le lăudă, fratele spuse: Doamna mea e prea amabilă. Nu facem decât să tăiem și să șlefuim lemnul. Suntem binecuvântați aici. În locul în care râul se revarsă în golf, curenții și valurile se iau la trântă și multe lucruri ciudate și minunate sunt împinse către noi, poposind pe aceste maluri. Lemnul plutitor e cel mai neînsemnat dintre ele. Am găsit cupe de argint și vase de fier, saci de lână și baloți de mătase, coifuri ruginite și săbii strălucitoare... da, și rubine.

Asta îi trezi interesul lui Ser Hyle.

– Rubinele lui Rhaegar?

– Se prea poate. Cine să știe? Bătălia a fost la multe leghe de aici, dar râul e neobosit și răbdător. Șase am găsit. Îl așteptăm cu toții pe al șaptelea.

– Mai bine rubine decât oase. Septonul Meribald își freca piciorul, și noroiul se desfăcea sub degetul lui. Nu toate darurile râului sunt plăcute. Bunii frați adună și stârvuri. Vaci și căprioare înecate, porci morți, umflați cât o jumătate de cal. Da, și cadavre.

– Prea multe cadavre, în ultimul timp. Fratele Mai Mare oftă: Groparul nostru n-are odihnă. Riverani, oameni ai Vestului, ai Nordului, toți sunt aduși de ape aici. Cavaleri și pungași deopotrivă. Îi îngropăm unii lângă alții. Oameni ai Caselor Stark, Lannister, Blackwood și Bracken, Frey și Darry. Aceasta este datoria pe care râul ne-o cere în schimbul darurilor sale, iar noi o îndeplinim cum putem mai bine. Dar uneori găsim câte o femeie... sau, mai rău, un copilaș. Acelea sunt cele mai crude daruri. Se întoarse către

Septonul Meribald: Sper că vei avea timp să ne ierți de păcate. De când năvălitorul l-a ucis pe bătrânul septon Bennet, n-am avut pe nimeni să ne spovedească.

– Îmi voi face timp, răspunse Meribald, deși nădăjduiesc că aveți păcate mai serioase decât ultima oară când am trecut pe aici. Dulău lătră. Vezi? Până și câinele s-a plictisit.

Podrick Payne era nedumerit.

– Credeam că nimeni nu are voie să vorbească. Adică, nu nimeni. Frații. Ceilalți frați, nu tu.

– Tuturor ne este îngăduit să rupem tăcerea când ne spovedim, îi explică Fratele Mai Mare. E greu să vorbești despre păcate prin semne.

– Au pârjolit templul de la Saltpans? întrebă Hyle Hunt.

Zâmbetul dispăru.

– Au ars totul la Saltpans, în afară de castel. Numai acela era din piatră... deși putea la fel de bine să fie făcut din seu, după cât bine a făcut orașului. Mi-a revenit misiunea de a trata câțiva dintre supraviețuitori. Pescarii i-au adus la mine peste golf, după ce flăcările s-au stins și au socotit că pot acosta în siguranță. O biată femeie fusese siluită de zeci de ori, iar sânii ei... doamna mea, porți armură bărbătească, așa că n-am să te scutesc de aceste orori... sânii îi fuseseră sfâșiați, mușcați și *mâncați,* ca de o... fiară nemiloasă. Am făcut ce-am putut pentru ea, dar n-a fost de ajuns. În timp ce agoniza, cele mai grele blesteme ale ei nu s-au îndreptat către cei care o siluiseră, nici către monstrul care îi devorase carnea de vie, ci către Ser Quincy

Cox, care și-a zăvorât ușile când tâlharii au năvălit în oraș și a stat la adăpost, în spatele zidurilor de piatră, în timp ce oamenii lui urlau și mureau.

– Ser Quincy e un om bătrân, remarcă Septonul Meribald îngăduitor. Fiii și ginerii lui sunt departe sau morți, nepoții săi sunt copii, și are două fiice. Ce-ar fi putut face un singur om împotriva unui puhoi?

– Adevărate vorbe și înțelepte, îi spuse Fratele Mai Mare Septonului Meribald. Când veți trece apa la Saltpans, cu siguranță Ser Quincy îți va cere iertăciunea. Mă bucur că ești aici să i-o dai. Eu n-am putut. Lăsă deoparte cupa din lemn plutitor și se ridică. Clopotul va suna cina în curând. Prieteni, vreți să mă urmați în templu, să ne rugăm pentru sufletele bunilor oameni de la Saltpans, înainte de a ne așeza să rupem pâinea și să împărțim niște carne și mied?

– Bucuroși, răspunse Meribald. Dulău lătră.

Cina lor în septistire fu cea mai ciudată masă pe care o luase vreodată Brienne, deși deloc neplăcută. Mâncarea era simplă, dar foarte gustoasă: pe masă erau pâini crocante, calde încă, din cuptor, ulcele cu unt proaspăt ales, miere din stupii septistirii și o tocană groasă de crabi, midii și cel puțin trei feluri de pește. Septonul Meribald și Ser Hyle băură din miedul făcut de frați și îl declarară excelent, în timp ce Brienne și Podrick se mulțumiră cu cidrul, mai dulce. Nici posomorâtă nu fu cina. Meribald rosti o rugăciune înainte ca mâncarea să fie servită, iar în timp ce frații mâncau la patru mese lungi de lemn, unul dintre ei le cântă la o harpă ușoară, umplând aerul de sunete dulci,

domoale. Când Fratele Mai Mare îi îngădui muzicantului să mănânce și el, fratele Narbert și un alt supraveghetor citiră pe rând din *Steaua în Șapte Colțuri.*

Când isprăviră de citit, ultimul fel de mâncare fu luat de pe masă de către novicii însărcinați cu servitul. Majoritatea erau băieți de vârsta lui Podrick sau mai tineri, dar erau și bărbați în toată firea, printre care vânjosul gropar pe care-l întâlniseră pe deal, care avea ciudatul mers clătinat al unuia pe jumătate infirm. Când sala se goli, Fratele Mai Mare îi ceru lui Narbert să-i conducă pe Podrick și pe Ser Hyle la paturile lor de paie din sihăstrie.

– Sper că nu vă deranjează să împărțiți o chilie. Nu e mare, dar o veți găsi confortabilă.

– Eu vreau să stau cu ser, zise Podrick. Vreau să spun, cu domnița.

– Ce faceți tu și Lady Brienne în altă parte rămâne între voi și Cei Șapte, spuse fratele Narbert, dar pe Insula Tăcerii bărbații și femeile nu dorm sub același acoperiș decât dacă sunt căsătoriți.

– Avem niște colibe modeste rezervate femeilor care ne vizitează, fie că sunt doamne nobile sau fete obișnuite de la țară, explică Fratele Mai Mare. Nu sunt folosite prea des, dar le păstrăm curate și uscate. Lady Brienne, îmi îngădui să te conduc?

– Da, mulțumesc. Podrick, du-te cu Ser Hyle. Aici suntem oaspeții sfinților frați. Sub acoperișul lor, respectăm legile lor.

Colibele femeilor erau în partea de est a insulei, cu vedere peste o largă întindere de mlaștini și către

apele îndepărtate ale Golfului Crabilor. Era mai frig aici decât în zona adăpostită și regiunea era mai sălbatică. Creasta era mai abruptă și cărarea șerpuia printre bălării și mărăcinișuri, stânci cioplite de vânt și copaci răsuciți, țepoși, care se agățau cu tenacitate de coasta pietroasă. Fratele Mai Mare ducea un felinar, ca să le lumineze coborârea. La o cotitură, se opri.

– În nopțile senine, de aici se pot vedea focurile de la Saltpans. Dincolo de golf, chiar acolo. Îi arătă.

– Nu e nimic, zise Brienne.

– Doar castelul a rămas în picioare. Până și pescarii au plecat, puținii norocoși care erau în larg când au venit năvălitorii. Și-au privit casele arzând și au ascultat strigătele și țipetele plutind peste port, prea speriați ca să-și ducă bărcile la mal. Când, în cele din urmă, au coborât pe uscat, n-au mai avut altceva de făcut decât să-și îngroape prietenii și rudele. Ce-i mai așteaptă acum la Saltpans în afară de oase și amintiri amare? S-au mutat la Iazul Fecioarelor sau în alte orașe. Făcu un semn cu felinarul și își reluară coborârea. Saltpans n-a fost niciodată un port important, dar, din când în când, treceau corăbii pe acolo. Asta voiau năvălitorii: o galeră sau o corabie care să-i ducă peste marea îngustă. Când n-au găsit niciuna, și-au revărsat furia și disperarea pe oamenii orașului. Mă întreb, domniță... ce speri să găsești acolo?

– O fată, îi răspunse ea. O fecioară de obârșie nobilă, de treisprezece ani, cu chipul frumos și părul arămiu.

– Sansa Stark. Abia șopti numele. Crezi că biata copilă e cu Câinele?

– Dornisheanul a spus că se îndrepta spre Riverrun. Timeon. Era un mercenar, unul dintre Bravii Camarazi, un ucigaș, un violator și un mincinos, dar nu cred că în privința asta m-a mințit. A spus că Clegane a răpit-o și a dus-o cu el.

– Înțeleg. Cărarea coti, iar acolo, în fața lor, se aflau colibele. Fratele Mai Mare le numise modeste. Așa și erau. Joase și rotunjite, fără ferestre, arătau ca niște faguri făcuți din piatră. Aceasta, zise el, arătându-i-o pe cea mai apropiată, singura din care fumul se ridica prin gaura din mijlocul acoperișului.

Brienne trebui să se aplece când intră, ca să nu dea cu capul de pragul de sus. Înăuntru, găsi o podea de pământ, o saltea de paie, blănuri și pături care să-i țină de cald, un lighean cu apă, o carafă de cidru, niște pâine și brânză, un foc plăpând și două scaune joase. Fratele Mai Mare se așeză pe unul și lăsă jos felinarul.

– Pot rămâne puțin? Simt că trebuie să vorbim.

– Dacă dorești.

Brienne își desfăcu centura sabiei și o atârnă de cel de-al doilea scaun, apoi se așeză cu picioarele încrucișate pe saltea.

– Dornisheanul tău n-a mințit, începu Fratele Mai Mare, dar mă tem că nu l-ai înțeles. Vânezi alt lup decât cel care trebuie, domniță. Eddard Stark avea două fiice. Cu cealaltă a fugit Sandor Clegane, cu cea mai mică.

– *Arya* Stark? Brienne se holbă la el cu gura căscată, uluită. Știi asta? Sora Sansei e în viață?

– Era, răspunse Fratele Mai Mare. Acum... nu mai știu. Poate că a fost printre copiii uciși la Saltpans.

Vorbele erau ca un cuțit în pântecele ei. *Nu,* gândi Brienne. *Nu, asta ar fi prea crud.*

– *Ar fi putut...* adică nu ești sigur...?

– Sunt sigur că acea copilă a fost cu Sandor Clegane la hanul de la răscruce, cel pe care-l avea bătrâna Masha Heddle înainte s-o spânzure leii. Sunt sigur că se îndreptau către Saltpans. Mai mult de-atât... nu. Nu știu unde e sau măcar dacă trăiește. Dar un lucru știu sigur: Omul pe care îl urmărești e mort.

Acesta fu încă un șoc.

– Cum a murit?

– De sabie, așa cum a trăit.

– Știi sigur?

– L-am îngropat chiar eu. Îți pot spune unde se află mormântul lui, dacă vrei. L-am acoperit cu pietre, pentru ca mâncătoarele de stârvuri să nu-i dezgroape carnea și i-am așezat coiful deasupra tumulului, ca să-i marchez ultimul loc de odihnă. A fost o greșeală cumplită. Un alt drumeț mi-a găsit semnul și l-a revendicat pentru sine. Omul care a siluit și a omorât la Saltpans nu era Sandor Clegane, deși poate fi la fel de periculos. Ținuturile riverane sunt pline de asemenea animale de pradă. Nu le voi spune lupi. Lupii sunt mai nobili de-atât... și câinii la fel, cred.

Știu puține despre omul ăsta, Sandor Clegane. A fost mulți ani scutul jurat al Prințului Joffrey și chiar și aici auzeam povești despre faptele lui, atât bune, cât și rele. Dacă doar jumătate din ceea ce am auzit este adevărat, era un suflet amar, chinuit, un păcătos care batjocorea și zeii, și oamenii. Slujea, dar nu era

mândru de slujirea lui. Lupta, dar nu se bucura de victorie. Bea ca să-și înece durerea într-o mare de vin. Nu iubea și nici nu era iubit. Era mânat de ură. Deși a săvârșit multe păcate, n-a căutat niciodată iertarea. Dacă alți oameni visează la iubire, bogăție și glorie, acest Sandor Clegane visa să-și omoare propriul frate, un păcat atât de cumplit încât mă cutremur numai vorbind despre el. Cu toate acestea, era pâinea care-l hrănea, cărbunele care ținea focurile aprinse. Așa mârșavă cum era, speranța de a-și vedea sabia mânjită de sângele fratelui său era singurul lucru pentru care trăia această ființă tristă și furioasă... și până și asta i s-a luat când Prințul Oberyn din Dorn l-a înjunghiat pe Ser Gregor cu o suliță otrăvită.

– Vorbești de parcă l-ai compătimi, zise Brienne.

– L-am compătimit. Ți-ar fi fost și ție milă de el, dacă l-ai fi văzut la sfârșit. Am dat peste el lângă Trident, atras de urletele lui de durere. Mi-a cerșit darul îndurării, dar eu am jurat să nu mai ucid. În schimb, i-am șters fruntea febrilă cu apă de râu și i-am dat să bea vin și i-am pus o compresă pe rană, dar strădaniile mele au fost neînsemnate și prea târzii. Câinele a murit acolo, în brațele mele. Poate că ai văzut un armăsar mare și negru în grajdurile noastre. Acela a fost calul lui de război, Străinul. Un nume blasfemiator. Preferăm să-i spunem Lemnul Plutitor, căci a fost găsit lângă râu. Mă tem că are temperamentul fostului său stăpân.

Calul. Văzuse armăsarul, îl auzise lovind cu picioarele, dar nu înțelesese. Caii de luptă erau învățați să

lovească și să muște. La război, erau o armă, ca oamenii care îi călăreau. *Asemeni Câinelui.*

– Așadar, e adevărat, spuse ea posomorâtă. Sandor Clegane e mort.

– Și-a găsit odihna. Fratele Mai Mare rămase tăcut câteva clipe. Ești tânără, copilă. Eu număr patruzeci și patru de ani... ceea ce înseamnă de două ori vârsta ta, bănuiesc. Te-ar surprinde să afli că am fost cândva cavaler?

– Nu. Arăți mai mult ca un cavaler decât ca un om sfânt. Se citea pe pieptul și pe umerii lui și pe tot maxilarul său pătrat și puternic. De ce-ai renunțat la viața de cavaler?

– N-am ales-o eu. Tatăl meu a fost cavaler, ca și tatăl său înaintea lui. La fel și frații mei, fiecare. Am fost pregătit pentru luptă din ziua în care m-au socotit destul de mare ca să țin în mână o sabie de lemn. Mi-am văzut de treabă și nu m-am făcut de rușine. Am avut și femei, și aici m-am făcut de rușine, căci pe unele le-am luat cu forța. Era o fată cu care voiam să mă însor, mezina unui lord mărunt, dar eram cel de-al treilea născut al tatălui meu și nu aveam nici pământuri, nici bogății să-i ofer... doar o sabie, un cal și un scut. Una peste alta, eram un om jalnic. Când nu luptam, mă îmbătam. Viața mea era scrisă în roșu, în sânge și vin.

– Când s-a schimbat asta? întrebă Brienne.

– Când am murit, în Bătălia de la Trident. Am luptat pentru Prințul Rhaegar, deși el n-a știut nici măcar cum mă cheamă. N-aș putea să-ți spun de ce,

doar că lordul pe care îl slujeam slujea un lord care slujea un lord care hotărâse că preferă să sprijine dragonul și nu cerbul. Dacă ar fi decis altfel, poate că aș fi fost de cealaltă parte a râului. Bătălia a fost un lucru cumplit. Cântăreții vor să ne facă să credem că totul n-a fost decât lupta lui Rhaegar cu Robert în apele râului, pentru o femeie pe care amândoi susțineau c-o iubesc, dar, te asigur, au luptat și alții, iar eu am fost unul dintre ei. M-am ales cu o săgeată în coapsă și cu alta în picior, iar calul meu a fost omorât sub mine, dar eu am continuat să lupt. Îmi amintesc și acum cât de disperat eram să găsesc alt cal, căci nu aveam bani să-mi cumpăr unul, iar fără cal n-aș mai fi fost cavaler. Nu mă gândeam decât la asta, la drept vorbind. Nici n-am văzut lovitura care m-a doborât. Am auzit sunet de copite în spatele meu și m-am gândit: *un cal!* Dar, înainte să apuc să mă întorc, ceva m-a izbit în cap și m-a azvârlit în râu, unde ar fi trebuit să mă înec. În schimb, m-am trezit aici, pe Insula Tăcerii. Fratele Mai Mare mi-a spus că fluxul m-a adus la țărm, gol ca un nou-născut. Nu pot decât să mă gândesc că m-a găsit cineva în apa mică de la mal, m-a dezbrăcat de armură, cizme și nădragi și m-a împins înapoi în apa mai adâncă. Râul a făcut restul. Cu toții ne naștem goi, așa că presupun că a fost nimerit să vin la fel în cea de-a doua viață a mea. Următorii zece ani mi i-am petrecut în tăcere.

– Înțeleg. Brienne nu știa de ce îi povestea toate astea sau ce altceva trebuia să spună.

– Oare? Bărbatul se aplecă spre ea, cu mâinile-i mari pe genunchi. Dacă e așa, renunță la această căutare a ta. Câinele e mort și, în orice caz, n-a avut-o niciodată pe Sansa Stark. Cât despre bestia care-i poartă coiful, va fi găsit și spânzurat. Războaiele sunt pe sfârșite, iar acești tâlhari nu pot supraviețui în vremuri de pace. Randyl Tarly îi hăituiește dinspre Iazul Fecioarelor, iar Walder Frey de la Gemeni. Iar în Darry e un nou lord tânăr, un om evlavios, care, cu siguranță, va face ordine pe pământurile lui. Du-te acasă, copilă. *Ai* o casă, ceea ce e mai mult decât pot spune mulți în zilele astea întunecate. Ai un tată nobil, care, cu siguranță, te iubește. Gândește-te cât îl va durea dacă nu te mai întorci niciodată. Probabil îi vor duce sabia și scutul tău, după ce vei fi răpusă. Poate că le va atârna în sala lui și le va privi cu mândrie... dar dacă l-ai întreba, știu că ți-ar spune că ar prefera să aibă o fiică în viață decât un scut sfărâmat.

– O fiică. Ochii Briennei se umplură de lacrimi. Merită asta. O fată care să-i cânte și să-i înfrumusețeze castelul și care să-i nască nepoți. Merită și un fiu, un fiu viteaz și puternic, care să aducă onoare numelui său. Dar Galladon s-a înecat când eu aveam patru ani, iar el opt, iar Alysanne și Arianne au murit în leagăn. Eu sunt singurul copil pe care zeii i l-au lăsat. Cel ciudat, care nu e demn să-i fie nici fiu, nici fiică.

Toate se revărsară atunci din Brienne, ca sângele negru dintr-o rană: trădările și logodnele, Ronnet cel Roșu și trandafirul său, Lordul Renly dansând cu ea, rămășagul pentru fecioria ei, lacrimile amare pe care

le vărsase în noaptea când regele ei se căsătorise cu Margaery Tyrell, turnirul de la Podul Amar, mantia-curcubeu de care fusese atât de mândră, umbra din pavilionul regelui, Renly murindu-i în braţe, Riverrunul şi Lady Catelyn, călătoria pe Trident, duelul cu Jaime prin păduri, Măştile Însângerate, Jaime strigând *Safire*, Jaime în cada de la Harrenhal, cu aburii ridicându-se din trupul lui, gustul sângelui lui Vargo Hoat când i-a muşcat urechea, groapa ursului, Jaime sărind jos, pe nisip, lungul drum la Debarcaderul Regelui, Sansa Stark, jurământul pe care i-l făcuse lui Jaime, jurământul pe care i-l făcuse lui Lady Catelyn, Devotata, Duskendale, Iazul Fecioarelor, Dick Dibaciul şi Gheara Crăpată şi Şoaptele, oamenii pe care-i omorâse...

– *Trebuie* s-o găsesc, conchise ea. O caută şi alţii, şi toţi vor s-o captureze şi s-o vândă reginei. Trebuie s-o găsesc eu prima. I-am promis lui Jaime. *Devotata* e numele pe care l-a dat sabiei. Trebuie s-o salvez... sau să mor încercând.

CERSEI

– *O mie de corăbii!* Părul castaniu al micii regine era ciufulit și nepieptănat, iar lumina torțelor îi făcea obrajii să pară îmbujorați, de parcă tocmai s-ar fi desprins din îmbrățișarea unui bărbat. Înălțimea Ta, trebuie să dăm o ripostă *aprigă!* Ultimul ei cuvânt se lovi de grinzile tavanului și răsună prin cavernoasa sală a tronului.

Așezată pe jilțul de aur și purpură de lângă Tronul de Fier, Cersei simțea cum gâtul i se strânge din ce în ce mai tare. *Trebuie*, gândi ea. *Îndrăznește să-mi spună mie „trebuie"*. Ardea de dorința de a o pălmui pe fata Tyrell peste față. *Ar trebui să fie în genunchi, implorându-mă s-o ajut. În schimb, îndrăznește să-i spună reginei sale de drept ce trebuie să facă.*

– O mie de corăbii? șuiera Ser Harys Swyft. Cu siguranță nu. Niciun lord nu comandă o mie de corăbii.

– Vreun nătărău speriat a numărat dublu, fu de acord Orton Merryweather. Ori așa, ori stegarii Lordului

Tyrell ne mint, umflând numărul dușmanului, ca să nu-i credem ușor de învins.

Torțele de pe peretele din spate proiectau umbra lungă și ascuțită a Tronului de Fier către ușă. Capătul sălii era pierdut în întuneric, iar Cersei nu putea decât să simtă că umbrele se închideau și în jurul ei. *Dușmanii mei sunt pretutindeni, iar prietenii mei sunt netrebuincioși.* Lordul Qyburn și Aurane Waters păreau treji. Ceilalți fuseseră sculați din pat de bubuiturile în uși ale mesagerilor lui Margaery și stăteau acolo ciufuliți și nedumeriți.

Afară, noaptea era neagră și neclintită. Castelul și orașul dormeau. Boros Blount și Meryn Trant păreau să doarmă și ei, deși erau în picioare. Până și Osmund Kettleblack căsca. *Dar nu și Loras. Nu Cavalerul Florilor.* Stătea lângă surioara lui, o umbră palidă cu o sabie lungă în poală.

– Pe jumătate atâtea corăbii tot ar fi cinci sute, lordul meu, îi explică Waters lui Orton Merryweather. Doar Arborul are o putere maritimă suficientă ca să se opună unei flote de o asemenea dimensiune.

– Cum rămâne cu dromoanele noastre? întrebă Ser Harys. Corăbiile lungi ale oamenilor de fier nu pot înfrunta dromoanele noastre, nu-i așa? *Ciocanul Regelui Robert* este cea mai puternică navă de război din întreg Westerosul.

– A fost, zise Waters. *Dulcea Cersei* va fi pe măsura ei, când va fi gata, iar *Lordul Tywin* va fi de două ori cât fiecare dintre ele. Dar numai jumătate din dromoane sunt gata și niciunul nu are un echipaj complet. Chiar

și atunci când vor avea, numărul dușmanilor ne va copleși. O corabie lungă obișnuită e mică în comparație cu galerele noastre, e adevărat, dar oamenii de fier au și nave mai mari. *Marele Kraken* al Lordului Balon și corăbiile de război ale Flotei de Fier au fost făcute pentru bătălii, nu pentru incursiuni. Egalează cele mai mici galere de război ale noastre când vine vorba de viteză și de putere și majoritatea au echipaje mai bune și căpitani mai pricepuți. Oamenii de fier își duc întreaga viață pe mare.

Robert ar fi trebuit să curețe insulele după ce Balon Greyjoy s-a ridicat împotriva lui, gândi Cersei. *Le-a zdrobit flota, le-a pârjolit orașele și le-a dărâmat castelele, dar, după ce i-a îngenuncheat, i-a lăsat să se ridice din nou. Ar fi trebuit să facă o altă insulă din țestele lor.* Tatăl ei asta ar fi făcut, dar Robert nu avusese niciodată curajul de care are nevoie un rege care speră să păstreze pacea în regat.

– Oamenii de Fier n-au îndrăznit să atace Reachul de când pe Stânca Mării a stat Dagon Greyjoy, spuse ea. De ce ar face-o acum? Ce i-a încurajat?

– Noul lor rege. Qyburn stătea cu mâinile ascunse în mâneci. Fratele Lordului Balon. Ochi-de-Cioară i se spune.

– Ciorile se ospătează cu trupurile morților și ale muribunzilor, interveni Marele Maester Pycelle. Nu coboară asupra animalelor zdravene și sănătoase. Lordul Euron se va îmbuiba de aur și pradă, dar, de îndată ce îl vom ataca, se va retrage la Pyke, așa cum obișnuia să facă Lordul Dagon, pe vremea lui.

– Te înșeli, zise Margaery Tyrell. Tâlharii nu vin în număr atât de mare. *O mie de corăbii!* Lordul Hewett și Lordul Chester au fost uciși, la fel și fiul și moștenitorul Lordului Serry. Serry a fugit la Highgarden cu puținele corăbii care i-au rămas, iar Lordul Grimm e prizonier în propriu-i castel. Willas spune că regele de fier a ridicat patru lorzi de-ai lui în locul lor.

Willas, gândi Cersei, *schilodul. El e de vină pentru asta. Mocofanul de Mace Tyrell a lăsat apărarea Reachului pe mâinile unui infirm nenorocit.*

– E cale lungă de la Insulele de Fier până la Scuturi, sublinie ea. Cum ar putea o mie de corăbii să străbată atâta drum fără să fie văzute?

– Willas e de părere că n-au venit de-a lungul coastei, explică Margaery. Și-au făcut călătoria departe de țărm, navigând în largul Mării Apusului și întorcându-se dinspre vest.

Mai degrabă schilodul nu și-a așezat oameni în turnurile de pază și acum se teme să ne-o spună. Micuța regină îi găsește scuze fratelui ei. Gura lui Cersei era uscată. *Am nevoie de o cupă de vin auriu de Arbor.* Dacă oamenii de fier hotărau să ocupe Arborul, întreg regatul putea să moară în curând de sete.

– S-ar putea ca Stannis să fi jucat un rol aici. Balon Greyjoy i-a propus tatălui meu o alianță. Poate că fiul lui i-a propus-o lui Stannis.

Pycelle se încruntă.

– Ce-ar avea de câștigat Lordul Stannis prin...

– *Câștigă* încă un avanpost. Și pradă, de ce nu? Stannis are nevoie de aur ca să-și plătească mercenarii. Atacând în vest, speră că poate să ne abată atenția de la Piatra Dragonului și Capătul Furtunii.

Lordul Merryweather clătină din cap aprobator.

– O diversiune. Stannis e mai viclean decât știam. Înălțimea Ta, ești deșteaptă că i-ai ghicit mișcarea.

– Lordul Stannis face tot posibilul să-i câștige pe oamenii Nordului de partea lui, spuse Pycelle. Dacă se face prieten cu oamenii de fier, nu poate spera...

– Oamenii Nordului nu-l vor, spuse Cersei, întrebându-se cum era cu putință ca un om atât de învățat să fie atât de prost. Lordul Manderly i-a tăiat capul și mâinile cavalerului-ceapă, știm asta de la Freyi, și alți câțiva lorzi ai Nordului i s-au raliat Lordului Bolton. *Dușmanul dușmanului meu e prietenul meu.* Spre cine ar putea să se întoarcă Stannis, dacă nu către oamenii de fier și către sălbatici, vrăjmașii Nordului? Dar dacă el crede că am de gând să-i cad în capcană, e mai nătărău decât tine. Cersei reveni la mica regină: Insulele Scutului aparțin Reachului. Grimm, Serry și ceilalți sunt jurați Highgardenului. Numai Highgardenul poate răspunde la asta.

– Highgardenul va răspunde, zise Margaery. Willas i-a trimis vorbă lui Leyton Hightower, în Orașul Vechi, așa că el se poate îngriji de propria-i apărare. Garlan adună oameni ca să recucerească insulele. Dar cea mai mare parte a oștirii noastre rămâne cu nobilul meu tată. Trebuie să-i trimitem vorbă la Capătul Furtunii. De îndată.

– Și să ridicăm asediul? Lui Cersei nu-i plăcea îngâmfarea lui Margaery. *Îmi spune mie „de îndată". Mă ia drept camerista ei?* N-am nicio îndoială că Lordul Stannis ar fi încântat de asta. Ai ascultat ce-am vorbit, doamna mea? Dacă ne poate îndepărta privirile de la Piatra Dragonului și de la Capătul Furtunii către aceste stânci...

– *Stânci?* icni Margaery. Înălțimea Ta a spus *stânci?*

Cavalerul Florilor puse o mână pe umărul surorii sale.

– Dacă-mi îngădui, Înălțimea Ta, de pe acele *stânci* oamenii de fier amenință Orașul Vechi și Arborul. De la fortărețele Scutului, năvălitorii pot înainta în susul Manderului până în inima Reachului, așa cum au făcut în vechime. Cu destui oameni, s-ar putea chiar să atace Highgardenul.

– Adevărat? făcu regina, numai inocență. Păi, atunci, bravii tăi frați ar face bine să-i pună pe fugă de pe acele stânci, și asta repede.

– Cum ar sugera regina să facă ei asta, fără corăbii destule? întrebă Ser Loras. Willas și Garlan pot aduna zece mii de oameni în două săptămâni și de două ori pe-atâția într-o lună întreagă, dar nu pot umbla pe apă, Înălțimea Ta.

– Highgardenul e așezat în susul Manderului, îi reaminti Cersei. Voi și vasalii voștri stăpâniți o mie de leghe de coastă. Nu există pescari de-a lungul acestor maluri? N-aveți niciun fel de bărci de agrement, poduri plutitoare, galere de râu, luntri?

– O sumedenie, recunoscu Ser Loras.

– Ar trebui să fie mai mult decât suficiente să treacă o armată peste o mică întindere de apă, aș crede.

– Iar când corăbiile lungi ale oamenilor de fier vor năvăli asupra flotei noastre jerpelite, în timp ce-și croiește drum peste „o mică întindere de apă", ce-ar vrea Înălțimea Ta să facem atunci?

Să vă înecați, gândi Cersei.

– Highgardenul are și aur. Aveți permisiunea mea să tocmiți mercenari de dincolo de marea îngustă.

– Pirați din Myr și Lys, vrei să spui? întrebă Loras cu dispreț. Pleava Orașelor Libere?

E la fel de insolent ca sora lui.

– Din păcate, cu toții trebuie să avem de-a face, din când în când, cu pleava, răspunse ea, cu otrăvitoare dulceață. Poate că ai tu o idee mai bună?

– Doar Arborul are suficiente galere ca să recucerească gura Manderului din mâinile oamenilor de fier și să-mi apere frații de corăbiile lor lungi în timpul traversării. Te implor, Înălțimea Ta, trimite vorbă la Piatra Dragonului și poruncește Lordului Redwyne să-și ridice pânzele de îndată.

Cel puțin el are bunul-simț să mă roage. Paxter Redwyne avea două sute de corăbii de război și de cinci ori mai multe caravele, corăbii, galere de negoț și baleniere. Însă Redwyne își așezase tabăra sub zidurile Pietrei Dragonului și cea mai mare parte din flota sa era angajată în transportul oamenilor peste Golful Apei Negre, pentru asaltul asupra fortăreței acelei insule. Restul umblau după pradă în Golful Naufragiului, spre

sud, unde numai prezența lor împiedica reaprovizionarea Capătului Furtunii pe mare.

Aurane Waters se zbârli la propunerea lui Ser Loras.

– Dacă Lordul Redwyne își retrage corăbiile, cum să ne trimitem oamenii la Piatra Dragonului? Fără galerele Arborului, cum vom menține atacul asupra Capătului Furtunii?

– Atacul poate fi reluat mai târziu, după ce...

Cersei i-o reteză:

– Capătul Furtunii e de o sută de ori mai valoros decât Scuturile, iar Piatra Dragonului... atât timp cât Piatra Dragonului rămâne în mâinile lui Stannis Baratheon, e un cuțit la gâtul fiului meu. Misiunea Lordului Redwyne și a flotei sale se va încheia după căderea castelului. Regina se ridică în picioare. Această audiență a luat sfârșit. Mare Maester Pycelle, am o vorbă cu tine.

Bătrânul tresări, ca și cum glasul ei l-ar fi trezit dintr-un vis de tinerețe, dar, înainte să apuce să răspundă, Loras Tyrell înaintă cu pași mari, atât de iute, încât regina se dădu în spate, speriată. Era cât pe ce să strige după ajutorul lui Ser Osmund, când Cavalerul Florilor se lăsă pe un genunchi.

– Înălțimea Ta, lasă-mă să iau Piatra Dragonului.

Sora sa duse mâna la gură.

– Loras, nu.

Ser Loras îi ignoră rugămintea.

– Va dura un an sau mai mult ca Piatra Dragonului să fie înfrântă prin înfometare, așa cum are de gând să facă Lordul Paxter. Dă-mi mie comanda,

Înălțimea Ta. Castelul va fi al tău în două săptămâni, chiar dacă va trebui să-l dărâm cu mâinile goale.

Nimeni nu-i mai făcuse lui Cersei un dar atât de încântător de când Sansa Stark alergase la ea și îi dezvăluise planurile Lordului Eddard. Îi făcea plăcere să vadă că Margaery pălise.

– Curajul tău îmi taie răsuflarea, Ser Loras, răspunse Cersei. Lord Waters, noile mele dromoane pot fi lansate la apă?

– *Dulcea Cersei,* da, Înălțimea Ta. O corabie iute și puternică, asemeni reginei al cărei nume îl poartă.

– Minunat. Fie ca *Dulcea Cersei* să-l ducă de îndată la Piatra Dragonului pe-al nostru Cavaler al Florilor. Ser Loras, ai comanda. Jură-mi că nu te vei întoarce până când Piatra Dragonului nu va fi a lui Tommen.

– Jur, Înălțimea Ta. Ser Loras se ridică.

Cersei îl sărută pe ambii obraji. O sărută și pe sora lui, șoptind:

– Ai un frate viteaz.

Margaery fie nu avea buna-cuviință să răspundă, fie amuțise de teamă.

Zorile erau încă departe când Cersei se strecură afară pe ușa regelui din spatele Tronului de Fier. Ser Osmund mergea înaintea ei, cu o torță, iar Qyburn pășea tacticos lângă ea. Pycelle trebuia să se căznească să țină pasul.

– Dacă nu ți-e cu supărare, Înălțimea Ta, gâfâi el, tinerii sunt prea îndrăzneți și se gândesc numai la gloria bătăliei și niciodată la pericolele ei. Ser Loras...

planul lui e plin de primejdii. Să atace tocmai zidurile Pietrei Dragonului...

– ...e *foarte* curajos.

– ...curajos, da, dar...

– Nu mă îndoiesc că bravul nostru Cavaler al Florilor va fi primul care va cuceri meterezele. *Și probabil primul care va cădea.* Bastardul cu fața pătată de vărsat pe care Stannis îl lăsase să-i apere castelul nu era un campion novice de turnir, ci un ucigaș experimentat. Dacă zeii erau buni, avea să-i ofere lui Ser Loras sfârșitul glorios pe care părea că și-l dorește. *Presupunând că băiatul nu se îneacă pe drum.* Noaptea trecută se stârnise o altă furtună, una sălbatică. Ploaia căzuse în valuri negre, ore în șir. *Și nu-i așa că ar fi trist?* cugetă regina. *Să te îneci e un lucru obișnuit. Ser Loras tânjește după glorie, așa cum bărbații adevărați tânjesc după femei. Cel mai mărunt lucru pe care pot să-l facă zeii pentru el e să-i ofere o moarte demnă de un cântec.*

Dar, indiferent ce avea să i se întâmple băiatului la Piatra Dragonului, câștigătoare avea să fie regina. Dacă Loras cucerea castelul, Stannis suferea o lovitură crâncenă, iar flota lui Redwyne putea pleca să înfrunte oamenii de fier. Dacă dădea greș, Cersei se va îngriji ca el să-și ia din vină partea leului. Nimic nu defăima un cavaler mai mult decât o înfrângere. *Iar dacă se va întoarce acasă pe scut, acoperit de sânge și de glorie, Ser Osney va fi de față ca s-o consoleze pe îndoliata lui soră.*

Râsul nu se mai lăsa stăpânit. Țâșni de pe buzele lui Cersei și răsună peste castel.

– Înălțimea Ta? Marele Maester Pycelle clipi, cu gura căscată. De ce... de ce râzi?

– Păi, trebui ea să spună, ca să nu plâng. Inima îmi plesnește de dragoste pentru Ser Loras al nostru și vitejia lui.

Îl lăsă pe Marele Maester Pycelle pe scările șerpuitoare. *Omul ăsta nu mai e de niciun folos,* hotărî regina. Tot ceea ce părea să mai facă Pycelle în ultimul timp era s-o chinuie cu suspiciunile și obiecțiile lui. Obiectase până și față de înțelegerea la care ajunsese Cersei cu Înaltul Septon, holbându-se la ea cu ochi cețoși și urduroși când îi poruncise să întocmească documentele necesare și bolborosind despre istoria demult apusă până când Cersei îl oprise.

– Vremea Regelui Maegor s-a dus, la fel și poruncile lui, spusese ea cu fermitate. Acum e vremea Regelui Tommen. Și a mea.

Mai bine l-aș fi lăsat să piară în celulele negre.

– Dacă Ser Loras va cădea, Înălțimea Ta va trebui să găsească un altul vrednic de Garda Regelui, spuse Lordul Qyburn pe când traversau canalul acoperit de țepușe care înconjura Fortăreața lui Maegor.

– Cineva strălucit, fu ea de acord. Cineva atât de tânăr, de ager și de puternic încât să-l facă pe Tommen să uite de Ser Loras. Puțină galanterie nu i-ar strica, dar n-ar trebui să aibă capul plin de idei nesăbuite. Cunoști un asemenea om?

– Din păcate, nu, răspunse Qyburn. Aveam un alt fel de campion în minte. Acolo unde-i lipseşte purtarea curtenitoare, îţi va da înzecit prin devotament. Îţi va apăra fiul de duşmani şi îţi va păstra tainele, şi niciun om în viaţă nu-i va putea ţine piept.

– Aşa spui tu. Vorbele sunt vânt. Când va veni ceasul, poţi să mi-l înfăţişezi pe acest erou al tău şi vom vedea dacă e întocmai cum mi-ai promis.

– Va fi slăvit în cântece, îţi jur. Ochii Lordului Qyburn sclipiră, părând amuzaţi. Aş putea să întreb despre armură?

– Am făcut comanda. Armurierul mă crede nebună. Mă asigură că nimeni nu e destul de puternic să se mişte şi să lupte sub o asemenea povară. Cersei îi aruncă maesterului fără colan o privire ameninţătoare: Joacă-te cu mine şi vei muri urlând. Eşti conştient de asta, sper?

– Întotdeauna, Înălţimea Ta.

– Bine. Nu mai vorbi despre asta.

– Regina e înţeleaptă. Aceste ziduri au urechi.

– Într-adevăr.

Noaptea, Cersei auzea uneori foşnete, chiar şi în apartamentele ei. *Şoareci în ziduri,* îşi spunea, *nimic mai mult.*

Lângă patul ei ardea o lumânare, dar focul din şemineu se stinsese şi altă lumină nu era. Camera era rece. Cersei se dezbrăcă şi se strecură sub pături, lăsându-şi rochia să cadă pe podea. În cealaltă parte a patului, Taena se trezi.

– Înălţimea Ta, şopti ea. Ce oră este?

– Ora bufniței, răspunse regina.

Deși Cersei dormea adesea singură, nu-i plăcuse asta niciodată. Cele mai vechi amintiri ale ei erau de când împărțea patul cu Jaime, pe când erau atât de mici încât nimeni nu-i putea deosebi. Mai târziu, după ce fuseseră despărțiți, avusese o serie de slujnice și însoțitoare, majoritatea fete de vârsta ei, fiicele cavalerilor din casa tatălui său și ale lorzilor lui stegari. Niciuna nu o mulțumise și puține rămâneau foarte mult. *Mici lingușitoare, cu toatele. Ființe insipide, plângăcioase, care spuneau mereu povești și încercau să se vâre între mine și Jaime.* Cu toate acestea, existaseră nopți, în măruntaiele negre ale Casterly Rock, când se bucurase de căldura lor lângă ea. Un pat gol era un pat rece.

Aici, mai cu seamă. În camera aceasta o treceau fiori, iar nemernicul ei soț cu sânge regesc murise sub acest baldachin. *Robert Baratheon, Primul pe Numele Său, fie să nu mai existe un al doilea. O brută neghioabă, bețivă. N-are decât să se vaite în iad.* Taena încălzea patul mai bine decât îl încălzise vreodată Robert și nu încerca niciodată să-i desfacă picioarele cu forța. În ultimul timp, împărțea mai mult patul cu regina decât cu Lordul Merryweather. Orton nu părea să se supere... sau dacă se supăra, avea destulă minte încât să n-o spună.

– Mi-am făcut griji când m-am trezit și am văzut că lipsești, murmură Lady Merryweather, sprijinindu-se de perne, cu cuverturile încălcite în jurul taliei. S-a întâmplat ceva?

– Nu, răspunse Cersei. Toate bune. Mâine, Ser Loras va pleca la Piatra Dragonului ca să ia în stăpânire castelul, să lase liberă flota lui Redwyne și să-și dovedească bărbăția în fața noastră, a tuturor. Îi povesti femeii din Myr tot ce se întâmplase în umbra mișcătoare a Tronului de Fier. Fără bravul ei frate, mica noastră regină e ca dezbrăcată. Are străjeri, negreșit, dar pe căpitanul lor îl trimit ici-colo prin castel. Un bătrân gureș, cu o veveriță pe pieptar. Veverițele fug de lei. Nu e omul care să sfideze Tronul de Fier.

– Margaery are și alte săbii în preajma ei, o preveni Lady Merryweather. Și-a făcut mulți prieteni la curte, iar ea și tinerele ei verișoare au toate admiratori.

– Câțiva pețitori nu mă îngrijorează, zise Cersei. Oastea de la Capătul Furtunii însă...

– Ce ai de gând să faci, Înălțimea Ta?

– De ce întrebi? Întrebarea era puțin prea țintită pentru gustul lui Cersei. Nădăjduiesc că nu îți trece prin minte să-i împărtășești gândurile mele rătăcite bietei noastre regine.

– Niciodată. Nu sunt ca Senelle.

Lui Cersei nu-i plăcea să se gândească la Senelle. *Mi-a răsplătit bunătatea cu trădare.* Sansa Stark făcuse același lucru. La fel și Melara Hetherspoon și grasa Jeyne Farman, când erau copile toate trei. *Nu m-aș fi dus niciodată în cortul ăla dacă n-ar fi fost ele. N-aș fi lăsat-o pe Maggy Broasca să-mi ghicească viitorul într-o picătură de sânge.*

– Aș fi foarte tristă dacă mi-ai înșela încrederea, Taena. N-aș avea de ales decât să te dau pe mâna Lordului Qyburn, dar știu că aș plânge.

– Nu-ți voi da niciodată motive să plângi, Înălțimea Ta. Dacă voi face asta, nu trebuie decât să rostești un cuvânt și mă voi da lui Qyburn de bună voie. Vreau doar să fiu aproape de tine. Să te slujesc, orice mi-ai cere.

– Și pentru acest serviciu, ce răsplată aștepți?

– Nimic. Îmi face plăcere să-ți fac plăcere. Taena se rostogoli pe o parte, cu pielea-i măslinie lucind în lumina lumânărilor. Avea sânii mai mari decât ai reginei, cu sfârcuri imense, negre și tari. *E mai tânără decât mine. Sânii ei n-au început să se lase.* Cersei se întreba cum ar fi să sărute altă femeie. Nu doar ușor, pe obraz, cum obișnuiau femeile de viță nobilă, ci apăsat, pe buze. Buzele Taenei erau foarte pline. Se întreba cum ar fi să sărute acei sâni, s-o întindă pe femeia din Myr pe spate, să-i desfacă picioarele și s-o dezmierde așa cum ar fi făcut un bărbat, așa cum făcea Robert *cu ea* când avea capul plin de băutură și nu era în stare să-l satisfacă nici cu mâna, nici cu gura.

Acelea fuseseră cele mai cumplite nopți, când zăcea sub trupul lui în timp ce el se desfăta, duhnind a vin și gemând ca un mistreț. De obicei se rostogolea pe-o parte și adormea de îndată ce isprăvea și începea să sforăie înainte ca sămânța lui să se usuce între coapsele ei. După aceea, Cersei avea mereu dureri, era julită între picioare și sânii o dureau din pricina chinurilor

la care fuseseră supuși. Singura dată când găsise plăcere alături de Robert fusese în noaptea nunții.

Robert fusese destul de chipeș când se căsătoriseră, înalt și vânjos și puternic, dar avea părul negru și bogat, des pe piept și aspru între picioare. *Alt om s-a întors de la Trident,* se gândea uneori regina, în timp ce o muncea. În primii ani, când o călărea mai des, Cersei închidea ochii și își imagina că era Rhaegar. Nu-și putea închipui că era Jaime, era prea altfel, prea neobișnuit. Până și *mirosul* lui Robert se schimbase.

Pentru Robert, acele nopți nu existau. Dimineața, nu-și amintea nimic, sau cel puțin așa voia s-o facă să creadă. Odată, în timpul primului lor an de căsnicie, Cersei dăduse glas a doua zi nemulțumirii sale.

– M-ai rănit, se plânsese ea.

El avusese buna-cuviință să se arate rușinat.

– N-am fost eu, doamna mea, spusese pe un ton ursuz, îmbufnat, ca un copil prins furând prăjituri din bucătărie. A fost vinul. Beau prea mult vin. Ca să-și spele mărturisirea, întinsese mâna după cornul cu bere. În timp ce-l ducea la gură, Cersei își izbise soțul în față cu propriul ei corn, atât de tare încât îi ciobise un dinte. Ani mai târziu, la un ospăț, îl auzise spunându-i unei slujnicuțe cum își crăpase dintele într-un turnir. *În definitiv, căsnicia noastră a fost un turnir,* cugetă ea, *așa că nu a mințit.*

Dar celelalte erau minciuni. Cersei era convinsă că, de fapt, își amintea ce-i făcea noaptea. O citea în ochii lui. Se prefăcea doar că uită, era mai ușor decât să-și înfrunte rușinea. În adâncul lui, Robert era un

laș. Cu timpul, atacurile deveniseră mai rare. În primul an, o lua cel puțin o dată la două săptămâni, dar spre sfârșit nu se mai întâmpla nici măcar o dată pe an. Dar nu renunțase niciodată cu totul. Mai devreme sau mai târziu, venea întotdeauna o noapte când se îmbăta și voia să-și revendice drepturile. Ceea ce-l rușina în lumina zilei îi dădea plăcere în întuneric.

– Regina mea? făcu Taena Merryweather. Ai o privire stranie în ochi. Nu te simți bine?

– Doar... îmi aminteam. Avea gâtlejul uscat. Ești o prietenă bună, Taena. N-am avut o prietenă adevărată de...

Cineva bătu la ușă.

Iarăși? Stringența acelui sunet o făcu să tremure. *Au năvălit asupra noastră alte o mie de corăbii?* Se strecură în cămașa de noapte și se duse să vadă cine era.

– Să-mi fie cu iertare că te deranjez, Înălțimea Ta, spuse străjerul, dar Lady Stokeworth e jos, cerând să fie ascultată.

– La ora asta? pufni Cersei. Oare Falyse și-a pierdut mințile? Spune-i că m-am culcat. Spune-i că oamenii de la Scuturi sunt măcelăriți. Spune-i că am fost trează până la miezul nopții. Am s-o primesc mâine.

Străjerul șovăi.

– Dacă nu ți-e cu supărare, Înălțimea Ta, nu e... nu e într-o stare bună, dacă mă-nțelegi.

Cersei se încruntă. Presupusese că Falyse era aici ca să-i spună că Bronn era mort.

– Prea bine. Va trebui să mă îmbrac. Du-o în salonul meu și spune-i să aștepte. Când Lady Merryweather

dădu să se ridice și s-o urmeze, regina protestă: Nu, rămâi. Măcar una dintre noi să se odihnească. Nu voi lipsi mult.

Fața lui Lady Falyse era umflată și acoperită de vânătăi, ochii îi erau roșii de lacrimi. Avea buza de jos crăpată, hainele murdare și sfâșiate.

– O, Zei! exclamă Cersei, poftind-o în salon și închizând ușa. Ce s-a întâmplat cu fața ta?

Falyse nu păru să audă întrebarea.

– L-a *omorât*, spuse ea, cu glas tremurător. Mamă, ai milă, el... e... Izbucni în lacrimi, tremurând din tot trupul.

Cersei turnă o cupă de vin și i-o întinse femeii care plângea.

– Bea asta. Vinul te va liniști. Așa. Acum puțin mai mult. Încetează cu plânsul și spune-mi de ce-ai venit.

Fu nevoie de tot restul carafei pentru ca regina să reușească, până la urmă, să smulgă de la Lady Falyse întreaga tristă poveste. După ce o află, nu știa dacă să râdă sau să urle de furie.

– Duel, repetă ea. *Nu există nimeni în Cele Șapte Regate pe care să mă pot bizui? Sunt singura din întreg Westerosul cu o fărâmă de judecată?* Vrei să-mi spui că Ser Balman l-a provocat pe Bronn la *duel?*

– A spus că va fi s-s-simplu. Lancea e arma unui c-cavaler, spunea el, iar B-Bronn nu e un adevărat cavaler. Balman zicea că-l va doborî de pe cal și-l va ucide, în timp ce zace n-n-năucit.

Bronn nu era cavaler, asta era adevărat. Bronn era un ucigaș oțelit în luptă. *Nătărăul ăla de soț al tău și-a scris propria condamnare la moarte.*

– Un plan minunat. Să îndrăznesc să întreb cum de a mers strâmb?

– B-Bronn și-a înfipt sulița în pieptul bietului c-c-c-cal al lui Balman. Balman, el... picioarele îi erau zdrobite când animalul a căzut. Urla atât de tare încât te apuca mila...

Mercenarii n-au milă, ar fi putut spune Cersei.

– V-am cerut să aranjați un accident de vânătoare. O săgeată rătăcită, o căzătură de pe cal, un mistreț furios... sunt atâtea moduri în care un om poate muri în pădure. Fără să se recurgă la *sulițe.*

Falyse nu părea s-o audă.

– Când am încercat să fug la Balman al meu, el, el, el m-a *izbit* în față. L-a făcut pe soțul meu să m-m-mărturisească. Balman striga după Maester Frenken, să-l îngrijească, dar mercenarul, el, el, el...

– Să mărturisească? Lui Cersei nu-i plăcea acel cuvânt. Nădăjduiesc că bravul nostru Ser Balman a păstrat tăcerea.

– Bronn i-a înfipt un pumnal în *ochi* și mi-a spus că aș face bine să plec din Stokeworth înainte de apusul soarelui, altfel mă aleg cu aceeași soartă. Mi-a zis că mă dă pe mâna g-g-garnizoanei sale, dacă mă vrea careva. Când le-am poruncit să pună mâna pe el, unul dintre cavalerii lui Bronn a avut insolența să spună că ar trebui să fac cum spune Lordul Stokeworth. I-a spus *Lordul Stokeworth!* Lady Falyse apucă mâna

reginei. Înălțimea Ta, trebuie să-mi dai cavaleri. O sută de cavaleri! Și arbaletiști, ca să-mi iau castelul înapoi. Stokeworth e al meu! Nici măcar nu m-au lăsat să-mi adun *hainele!* Bronn a spus că acum sunt hainele soției sale, toate m-mătăsurile și catifelele mele.

Zdrențele tale sunt cea mai mică problemă pe care o ai. Regina își eliberă degetele din strânsoarea lipicioasă a celeilalte femei.

– V-am cerut să tăiați fețtila unei lumânări, ca să-l apărăm pe rege. În schimb, ați răsturnat un vas cu foc sălbatic peste ea. Nesăbuitul tău Balman a pomenit numele meu? Spune-mi că nu a făcut-o.

Falyse își umezi buzele.

– El... era în chinuri, avea picioarele zdrobite. Bronn a spus că-i va arăta îndurare, dar... Ce se va întâmpla cu biata mea m-m-mamă?

Îmi închipui că va muri.

– Tu ce crezi? Lady Tanda putea foarte bine să fie moartă deja. Bronn nu părea omul care să-și irosească eforturile dădăcind o bătrână cu un șold rupt.

– Trebuie s-o ajut. Unde să merg? Ce să fac?

Poate că ar trebui să te măriți cu Băiatul Lunii, îi stătu lui Cersei pe buze să spună. *Nu e nici pe departe atât de nătărău ca răposatul tău soț.* Nu putea risca un război tocmai la poarta Debarcaderului Regelui, nu acum.

– Surorile tăcute se bucură întotdeauna să primească văduvele, spuse ea. Viața lor e senină, o viață de rugăciune, meditație și fapte bune. Aduc celor vii alinare și celor morți pace. *Și ele nu vorbesc.* Nu putea

s-o lase pe această femeie alergând prin Cele Șapte Regate și răspândind povești periculoase.

Falyse era surdă la argumente înțelepte.

– Tot ce-am făcut am făcut în slujba Înălțimii Tale. *Mândri să fim credincioși.* Ai spus...

– Îmi amintesc. Cersei se strădui să zâmbească. Vei rămâne aici, cu noi, doamna mea, până când vom găsi o cale să-ți recâștigăm castelul. Lasă-mă să-ți mai torn o cupă de vin. Te va ajuta să dormi. Ești ostenită și ai inima frântă, e limpede. Biata mea Falyse, draga mea. Așa, bea până la fund.

În timp ce musafira ei se ocupa de carafă, Cersei se duse la ușă și își chemă slujnicele. Îi spuse lui Dorcas să-l găsească pe Lordul Qyburn și să-l aducă acolo numaidecât. Pe Jocelyn Swyft o trimise la bucătării.

– Adu-mi pâine și brânză, plăcintă cu carne și niște mere. Și vin. Suntem însetate.

Qyburn sosi înaintea mâncării. Lady Falyse dăduse gata încă trei cupe de vin și începea să picotească, dar din când în când se trezea și mai scotea un suspin. Regina îl luă pe Qyburn deoparte și îi povesti despre isprava nesăbuită a lui Balman.

– N-o pot lăsa pe Falyse să răspândească povești prin oraș. Și-a pierdut mințile de durere. Mai ai nevoie de femei pentru... treaba ta?

– Da, Înălțimea Ta. Păpușarele sunt destul de stoarse.

– Atunci, ia-o și fă ce vrei cu ea. Dar, după ce coboară în celulele negre... trebuie să spun mai mult?

– Nu, Înălțimea Ta. Înțeleg.

– Bine. Regina își așeză din nou zâmbetul pe chip: Dragă Falyse, Maester Qyburn e aici. Te va ajuta să te odihnești.

– O, zise Falyse într-o doară. O, bine.

Când ușa se închise în urma lor, Cersei își mai turnă o cupă de vin.

– Sunt înconjurată de dușmani și de imbecili, spuse ea. Nu putea să aibă încredere nici măcar în propriile rude, nici în Jaime, care fusese cândva jumătatea ei. *Trebuia să-mi fie scut și sabie, vânjosul meu braț drept. De ce insistă să mă mâhnească?*

Bronn era un simplu ghimpe în coaste. Nu crezuse niciodată cu adevărat că îl ținea ascuns pe Pezevenghi. Frățiorul ei schilod era prea isteț ca să-i îngăduie lui Lollys să-i dea numele lui bastardului ei nenorocit, știind că asta ar atrage negreșit mânia reginei asupra ei. Lady Merryweather subliniase asta, și era adevărat. Batjocura era aproape sigur isprava mercenarului. Și-l imagina cu o cupă de vin în mână și un zâmbet insolent pe față, privindu-și fiul vitreg, zbârcit și roșu, sugând la una dintre țâțele umflate ale lui Lollys. *Rânjește cât vrei, Ser Bronn, vei urla cât de curând. Bucură-te de doamna ta fără minte și de castelul tău furat cât mai poți. Când va veni vremea, te voi strivi ca pe o muscă.* Probabil că îl va trimite pe Loras Tyrell să-l strivească, dacă, printr-o întâmplare, Cavalerul Florilor avea să se întoarcă viu de la Piatra Dragonului. *Ar fi încântător. Prin grija zeilor, s-ar omorî între ei, ca Ser Arryk și Ser Erryk.* Cât despre Stokeworth... nu, îi făcea rău să se gândească la Stokeworth.

Taena adormise la loc când regina se întoarse în dormitor, cu capul învârtindu-se. *Prea mult vin și prea puțin somn,* își spuse. Nu se întâmpla în fiecare noapte să se trezească de două ori, cu veşti atât de teribile. *Cel puțin m-am putut trezi. Robert ar fi fost prea beat să se ridice din pat, darămite să mai și ia decizii. I-ar fi revenit lui Jon Arryn sarcina de a se ocupa de toate acestea.* Îi plăcea gândul că era un rege mai bun decât Robert.

Dincolo de fereastră, cerul începea deja să se lumineze. Cersei se așeză pe pat, lângă Lady Merryweather, ascultându-i răsuflarea ușoară, privindu-i sânii ridicându-se și coborând. *Oare visează Myrul?* se întrebă Cersei. *Sau își visează iubitul cu cicatrice?* Era sigură că Taena nu-l visa pe Lordul Orton.

Cersei cuprinse în căușul palmei sânul celeilalte femei. Ușor, la început, abia atingându-l, simțindu-i căldura în palmă, pielea netedă ca satinul. Îl strânse blând, apoi își trecu ușor degetul mare peste sfârcul imens și negru, înainte și înapoi, înainte și înapoi, până când îl simți întărindu-se. Când ridică privirea, ochii Taenei erau deschiși.

– Îți place? întrebă ea.

– Da, răspunse Lady Merryweather.

– Și acum? Cersei îi ciupi sfârcul, trăgând cu putere de el, răsucindu-l între degete.

Femeia din Myr icni de durere.

– Mă doare.

– E doar vinul. Am băut o carafă la cină și alta cu văduva Stokeworth. A trebuit să beau, ca s-o liniștesc. Răsuci și celălalt sfârc al Taenei, trăgând de el

până când femeia gâfâi. Sunt regina, am de gând să-mi cer drepturile.

– Fă ce vrei. Părul Taenei era negru ca al lui Robert, chiar și jos, între picioare, iar când Cersei o atinse acolo descoperi că era ud leoarcă, în timp ce al lui Robert fusese aspru și uscat. Te rog, spuse femeia din Myr, continuă, regina mea. Fă ce vrei cu mine. Sunt a ta.

Dar nu slujea la nimic. Nu putea simți ceea ce simțise Robert în nopțile când se culca cu ea. Nu era nicio plăcere, nu pentru ea. Pentru Taena, da. Sfârcurile ei erau două diamante negre, între coapse era alunecoasă și fierbinte. *Robert te-ar fi iubit, preț de o oră.* Regina își strecură un deget în acea mlaștină myrisheză, pe urmă altul, înainte și înapoi. *Dar, după ce și-ar fi risipit sămânța în tine, i-ar fi fost greu să-și amintească numele tău.*

Voia să vadă dacă era la fel de ușor cu o femeie cum fusese întotdeauna cu Robert. *Zece mii de copii ai tăi au pierit în palma mea, Înălțimea Ta,* gândi ea, strecurând un al treilea deget în Myr. *În timp ce sforăiai, îți lingeam fiii de pe fața și de pe degetele mele, unul câte unul, toți acei prinți palizi și lipicioși. Îți cereai drepturile, stăpâne, dar în întuneric eu îți mâncam moștenitorii.* Taena se cutremură. Gâfâind, murmură câteva vorbe într-o limbă străină, pe urmă tresări din nou, își arcui spatele și țipă. *Parcă ar fi înjunghiată,* gândi regina. Pentru o clipă, își închipui că degetele ei erau niște colți, sfâșiind femeia din Myr de la pântece până la beregată.

Tot în zadar.

Nu fusese niciodată bine cu nimeni decât cu Jaime.

Când încercă să-și retragă mâna, Taena o înhăță și-i sărută degetele.

– Dulce regină, cum să-ți aduc plăcere? Își strecură degetele între coapsele lui Cersei. Spune-mi, dragostea mea, ce vrei de la mine?

– Lasă-mă. Cersei se rostogoli pe-o parte și, tremurând, își trase cămașa de noapte ca să se acopere. Se crăpa de ziuă. În curând avea să fie dimineață și totul va fi uitat.

Nu se întâmplase niciodată.

JAIME

Goarnele revărsau un zgomot metalic, spintecând aerul albastru, neclintit, al zorilor. Josmyn Peckledon sări îndată în picioare, bâjbâind după centura stăpânului său.

Băiatul are reflexe bune.

– Tâlharii nu suflă goarnele ca să-şi vestească sosirea, îi spuse Jaime. Nu voi avea nevoie de sabie. Trebuie să fie vărul meu, Păzitorul Apusului.

Drumeţii descălecau când Jaime ieşi din cort, şase cavaleri şi patruzeci de arcaşi călare şi oşteni în armuri.

– *Jaime!* răcni un bărbat lăţos, înveşmântat într-o cămaşă aurită de zale şi o mantie din blană de vulpe. Aşa de sfrijit, şi în alb din cap până-n picioare! Şi bărbos, pe deasupra!

– Asta? O biată mirişte pe lângă coama ta, vere. Barba zburlită a lui Ser Daven şi mustaţa-i stufoasă se uneau în perciuni groşi, ca un gard viu care, la rândul lui, se împreuna cu desişul galben şi încâlcit din creştetul capului, turtit de coiful pe care tocmai şi-l

scotea. Undeva, în mijlocul acelui hățiș de păr, pândeau un nas cârn și o pereche de ochi căprui. Ți-a furat vreun tâlhar briciul?

– Am jurat că n-am să-mi tai părul până când tatăl meu nu va fi răzbunat. Pentru un om cu o înfățișare atât de leonină, Daven Lannister vorbea ciudat de sfielnic. Dar Tânărul Lup a ajuns primul la Karstark. M-a lipsit de răzbunarea mea. Îi înmânăcoiful unui scutier și-și trecu degetele prin păr, acolo unde povara oțelului îl strivise. Îmi place nițel păr. Nopțile sunt tot mai reci și puțin frunziș îmi ține de cald la față. Da, și mătușa Genna spunea mereu că am o bărbie ca o cărămidă. Strânse brațele lui Jaime: Ne-am temut pentru tine, după Pădurea Șoaptelor. Am auzit că lupul străvechi al lui Stark ți-a sfârtecat beregata.

– Ai vărsat lacrimi amare pentru mine, vere?

– Jumătate din Lannisport a fost în doliu. Jumătatea feminină. Privirea lui Ser Daven coborî pe cioata lui Jaime. Așadar, e adevărat. Ticăloșii ți-au tăiat mâna sabiei.

– Am una nouă, făcută din aur. Sunt multe de spus despre cum e să fii olog. Beau mai puțin vin, de teamă să nu-l vărs, și arareori mi se întâmplă să-mi julesc fundul într-un turnir.

– Da, ia te uită. Poate c-ar trebui să mi-o tai și eu. Vărul lui râse. Cine ți-a luat-o, Catelyn Stark?

– Vargo Hoat. *De unde vin poveștile astea?*

– Qohorikul? Ser Devan scuipă. Asta e pentru el și pentru toți Bravii lui Camarazi. I-am spus tatălui tău că am să vânez eu pentru el, dar m-a refuzat. Mi-a spus

că unele sarcini sunt potrivite pentru lei, dar e mai bine să lăsăm vânătoarea pe seama țapilor și a câinilor.

Întocmai cuvintele Lordului Tywin, știu Jaime. Aproape că auzea glasul tatălui său.

– Hai înăuntru, vere. Trebuie să vorbim.

Garrett aprinsese mangalurile și cărbunii lor strălucitori răspândeau în cortul lui Jaime o căldură arămie. Ser Daven își scutură mantia de pe umeri și i-o azvârli Micului Lew.

– Ești un Piper? mârâi el. Te văd cam pipernicit.

– Sunt Lewys Piper, dacă nu ți-e cu supărare.

– L-am bătut crâncen pe fratele tău într-un turnir, demult. Nătărăul pipernicit s-a ofensat când l-am întrebat dacă aia care dansa goală pe scutul lui era sora lui.

– E blazonul Casei noastre. Nu avem nicio soră.

– Păcat. Blazonul vostru are sâni frumoși. Dar ce fel de om se ascunde în spatele unei femei goale? De fiecare dată când izbeam scutul fratelui tău, mă simțeam mojic.

– Ajunge, zise Jaime, râzând. Lasă-l în pace. Pia le încălzea vin cu mirodenii, învârtind cu o lingură în ceaun. Trebuie să știu ce mă pot aștepta să găsesc la Riverrun.

Vărul său ridică din umeri.

– Asaltul trenează, Peștele Negru stă în castel, noi stăm afară, în taberele noastre. Al naibii de plictisitor, drept să-ți spun. Ser Daven se așeză pe un taburet. Tully ar trebui să organizeze o ieșire, ca să ne reamintească tuturor că suntem în război. Ar fi drăguț dacă

ar omorî și niște Freyi. Pe Ryman, pentru început. Omul e mai mult beat decât treaz. Oh, și pe Edwyn. Nu e așa de grosolan ca taică-său, dar e plin de ură, ca un buboi plin de puroi. Și Ser Emmon al tău... ba nu, *Lordul* Emmon, ferească-ne Cei Șapte, să nu cumva să-i uităm noul titlu... Lordul nostru de Riverrun nu face altceva decât să încerce să-mi spună cum să conduc atacul. Vrea să cuceresc castelul fără *stricăciuni,* de vreme ce acum e reședința lui.

– Încă nu e fierbinte vinul ăla? o întrebă Jaime pe Pia.

– Ba da, stăpâne. Fata își acoperi gura când vorbi. Peck le aduse vinul pe o tavă aurie. Ser Daven își scoase mănușile și luă cupa.

– Mulțumesc, băiete. Tu cine să fii?

– Josmyn Peckleton, cu voia ta, stăpâne.

– Peck a fost erou la Apa Neagră, preciză Jaime. A ucis doi cavaleri și a capturat alți doi.

– Trebuie să fii mai periculos decât pari, flăcăule. Aia e o barbă sau ai uitat să te speli pe față? Nevasta lui Stannis Baratheon avea o mustață mai deasă. Câți ani ai?

– Cincisprezece, ser.

Ser Daven pufni.

– Știi care e cel mai bun lucru la eroi, Jaime? Mor tineri cu toții și ne lasă nouă, celorlalți, mai multe femei. Azvârli cupa înapoi scutierului. Umple-o la loc și am să-ți zic și eu erou. Mi-e sete.

Jaime duse cupa la buze cu mâna stângă și luă o înghițitură. Căldura i se răspândi în piept.

– Vorbeai despre Freyii pe care îi vrei morți. Ryman, Edwyn, Emmon...

– Și Walder Rivers, adăugă Daven, bastardul ăla. Urăște faptul că e bastard și urăște pe toată lumea care nu e. Dar Ser Perwyn pare un ins de treabă, pe el aș putea să-l cruț. Și femeile. Urmează să mă însor cu una, din câte am auzit. Apropo, tatăl tău ar fi putut găsi de cuviință să se consulte cu mine în privința acestei căsătorii. Tatăl meu trata cu Paxter Redwyne, înainte de Oxcross, știai? Redwyne avea o fată destul de înzestrată.

– Desmera? Jaime izbucni în hohote. Cum îți plac pistruii?

– Dacă am de ales între Freyi și pistrui, ei, bine... jumătate din progeniturile Lordului Walder arată ca niște hermeline.

– Doar jumătate? Fii recunoscător. Am văzut-o pe mireasa lui Lancel la Darry.

– Ami Casa-Porții, ferească zeii! Nu mi-a venit să cred că Lancel a ales-o. Ce se întâmplă cu băiatul ăla?

– A devenit evlavios, răspunse Jaime, dar alegerea n-a făcut-o el. Mama lui Amerei e o Darry. Unchiul nostru s-a gândit că soția lui îl poate ajuta pe Lancel să câștige oamenii simpli din Darry.

– Cum, culcându-se cu ei? Știi de ce i se spune Ami Casa-Porții? Își ridică bariera-ghilotină pentru fiecare cavaler care se nimerește prin preajmă. Lancel ar face bine să găsească un armurier care să-i facă un coif cu coarne.

– Nu va fi cazul. Vărul nostru s-a dus la Debarcaderul Regelui, să intre în rândul săbiilor Înaltului Septon.

Ser Daven nu s-ar fi putut arăta mai surprins nici dacă Jaime i-ar fi spus că Lancel hotărâse să se facă maimuța unui saltimbanc.

– Nu, zău? Îți râzi de mine. Ami Casa-Porții trebuie să aibă o căutătură de nevăstuică mai ceva decât am auzit, dacă l-a putut împinge pe băiat să facă una ca asta.

Când Jaime își luase rămas-bun de la Lady Amerei, femeia plângea încetișor pentru destrămarea căsniciei sale, lăsându-l pe Lyle Crakehall s-o consoleze. Lacrimile ei nu-l tulburaseră nici pe jumătate cât fețele încrâncenate ale rudelor ei risipite prin curte.

– Sper că n-ai de gând să te legi și tu cu jurământ, vere, îi spuse lui Daven. Freyii sunt sensibili când vine vorba de contractele de căsătorie. Mi-ar displăcea să-i dezamăgesc din nou.

Ser Daven pufni.

– Am să mă însor și am să mă culc cu nevăstuica mea, nu te teme. Știu ce-a pățit Robb Stark. Dar, din câte mi-a povestit Edwyn, mai bine aș alege una care încă n-a înflorit, altfel aș putea afla că Walder cel Negru a trecut pe la ea înaintea mea. Pun rămășag că s-a culcat cu Ami Casa-Porții, și nu de două-trei ori. Poate că asta explică pioșenia lui Lancel și supărarea tatălui său.

– L-ai văzut pe Ser Kevan?

– Da. A trecut pe-aici în drum spre vest. L-am rugat să ne ajute să cucerim castelul, dar Kevan nici

n-a vrut să audă. A stat dus pe gânduri tot timpul cât a fost aici. Destul de politicos, dar rece. I-am jurat că n-am cerut niciodată să fiu numit Păzitor al Apusului, că onoarea i s-ar fi cuvenit lui, iar el a declarat că nu-mi poartă pică, dar, judecând după tonul lui, nu ți-ai fi dat seama. A stat trei zile și abia dacă mi-a adresat două vorbe. Aș fi vrut să mai rămână, sfatul lui mi-ar fi fost de folos. Amicii noștri Frey n-ar fi îndrăznit să-l ofenseze pe Ser Kevan așa cum mă ofensează pe mine.

– Povestește-mi, zise Jaime.

– Ți-aș povesti, dar de unde să încep? În timp ce eu construiam berbeci și turnuri de asediu, Ryman Frey a ridicat o spânzurătoare. În fiecare zi, în zori, îl aduce pe Edmure Tully, îi leagă un șireang de gât și amenință să-l spânzure, dacă Riverrunul nu se predă. Peștele Negru nu se sinchisește de spectacolul lui, așa că, pe înserat, Lordul Edmure e coborât din nou. Soția lui e însărcinată, știai?

Jaime nu știa.

– Edmure s-a culcat cu ea, după Nunta Roșie?

– Se culca cu ea *în timpul* Nunții Roșii. Roslin e o făptură drăgălașă, fără acea căutătură de nevăstuică. Și, ciudat, ține la Edmure. Perwyn zice că se roagă să aibă o fată.

Jaime chibzui o clipă.

– Odată născut fiul lui Edmure, Lordul Walder nu va mai avea nevoie de Edmure.

– Așa văd și eu lucrurile. Bunul nostru unchi Emm... ah, *Lordul* Emmon, adică... vrea să-l vadă

grabnic spânzurat pe Edmure. Prezența unui Tully ca Lord de Riverrun îl frământă aproape la fel de mult ca așteptata naștere a altuia. În fiecare zi mă imploră să-l *fac* pe Ser Ryman să-l spânzure pe Tully, indiferent cum. Între timp, Lordul Gawen Westerling mă trage de cealaltă mânecă. Peștele Negru o are pe nobila sa soție înăuntrul castelului, împreună cu trei dintre progeniturile lui cu rât de porc. Lordul se teme că Tully le va ucide dacă Freyii îl spânzură pe Edmure. Una dintre ele este micuța regină a Tânărului Lup.

Jaime avea impresia că o întâlnise pe Jeyne Westerling, deși nu-și putea aminti cum arăta. *Trebuie să fie într-adevăr frumoasă, ca să fi meritat un regat.*

– Ser Brynden nu va ucide copii, îl asigură el pe vărul său. Nu e un pește într-atât de negru. Începea să priceapă de ce nu căzuse încă Riverrunul. Spune-mi despre pozițiile voastre, vere.

– Castelul e bine înconjurat. Ser Ryman și Freyii sunt la nord de Piatra Răsucită. La sud de Furca Roșie se află Lordul Emmon, cu Ser Forley Prester și ce a mai rămas din vechea ta oaste, plus lorzii riverani care ni s-au alăturat după Nunta Roșie. O adunătură de oameni ursuzi, nu mă deranjează s-o spun. Buni să stea îmbufnați în corturile lor, dar nimic mai mult. Tabăra mea este între râuri, cu fața spre șanțul de apărare și porțile principale ale Riverrunului. Am construit o estacadă peste Furca Roșie, în aval de castel. Manfryd Yew și Raynard Ruttiger au sarcina s-o

apere, ca nimeni să nu poată fugi cu barca. Le-am dat și năvoade, ca să pescuiască. Asta ne asigură hrana.

– Putem să înfrângem castelul prin înfometare?

Ser Daven clătină din cap.

– Peștele Negru a alungat toate gurile netrebuincioase din Riverrun și și-a cules toate recoltele. Are destule provizii ca să țină oamenii și caii în viață timp de doi ani buni.

– Iar noi cum stăm cu proviziile?

– Atât timp cât râul are pește, nu vom muri de foame, dar nu știu cum vom hrăni caii. Freyii aduc hrană și nutreț tocmai de la Gemeni, dar Ser Ryman susține că nu are destulă s-o împartă cu noi, așa că trebuie să ne căutăm singuri. Jumătate din oamenii pe care i-am trimis să caute mâncare nu s-au mai întors. Unii au dezertat. Pe alții îi găsim putrezind sub copaci, cu streanguri de gât.

– Am dat și noi peste câțiva, alaltăieri, zise Jaime. Iscoadele lui Addam Marbrand i-au găsit spânzurați, cu fețele înnegrite, sub un măr pădureț. Cadavrele fuseseră despuiate și fiecare om avea un măr vârât între dinți. Niciunul nu avea vreo rană. E limpede că se predaseră. Mistrețul se înfuriase când văzuse una ca asta, jurând răzbunare sângeroasă oricărui om care va spânzura războinici, să moară ca niște purcei de lapte.

– Poate că au fost haiducii, sugeră Ser Daven, când Jaime isprăvi povestea, sau poate că nu. Mai mișună și acum cete de nordici. Iar acești Lorzi ai Tridentului, or fi plecat ei genunchiul, dar eu cred că, în inima lor, sunt tot... lupi.

Jaime aruncă o privire către cei doi scutieri mai tineri ai săi, care se învârteau pe lângă mangaluri, prefăcându-se că nu aud. Lewys Piper și Garrett Paege erau amândoi fiii unor lorzi riverani. Se atașase de ei și i-ar fi părut rău să fie nevoit să-i dea pe mâna lui Ser Ilyn.

– Pe mine ștreangurile mă duc cu gândul imediat la Dondarrion.

– Lordul fulgerului nu e singurul om care știe cum să lege un laț. Nu mă stârni cu Lordul Beric. E aici, e acolo, e peste tot, dar când trimiți oameni după el, dispare ca un abur. Lorzii riverani îl ajută, să nu te îndoiești de asta. Un afurisit de lord al hotarelor, dacă-ți vine să crezi. Azi afli că omul e mort, mâine auzi că nu poate fi ucis. Ser Daven își lăsă jos cupa de vin. Iscoadele mele raportează noaptea focuri pe creste. Focuri de semnalizare, cred ei... ca și cum ar fi un cerc de păzitori de jur împrejurul nostru. Sunt focuri și în sate. Un zeu nou...

Nu, unul vechi.

– Thoros e cu Dondarrion, preotul grăsan din Myr care obișnuia să bea cu Robert. Mâna de aur a lui Jaime era pe masă. O atinse și privi aurul licărind în lumina mohorâtă a mangalurilor. Ne vom ocupa de Dondarrion, dacă va fi nevoie, dar trebuie să-i dăm întâietate Peștelui Negru. Trebuie să știe că apără o cauză pierdută. Ai încercat să tratezi cu el?

– A încercat Ser Ryman. A mers până la porțile castelului, pe jumătate beat, făcând tărăboi, amenințând. Peștele Negru și-a făcut apariția pe metereze

doar cât să spună că n-are de gând să irosească vorbe frumoase pe oameni scârboși. Pe urmă a trimis o săgeată în crupa calului lui Ryman. Calul s-a ridicat pe picioarele din spate, Frey a căzut în noroi, iar eu am râs atât de tare încât aproape c-am făcut pe mine. Dacă aș fi fost eu în castel, aș fi trimis săgeata în gâtlejul mincinos al lui Ryman.

– Am să port grumăjer când tratez cu ei, zise Jaime, cu umbra unui zâmbet. Am de gând să-i ofer termeni generoși.

Dacă ar putea pune capăt acestui asediu fără vărsare de sânge, atunci nu s-ar putea spune că a ridicat armele împotriva Casei Tully.

– N-ai decât să încerci, dar mă îndoiesc că vorbele ne vor aduce vreun câștig. Trebuie să asediem castelul.

Fusese o vreme, nu foarte demult, când, fără îndoială, Jaime ar fi forțat aceeași cale. Știa că nu putea sta aici încă doi ani, așteptând ca Peștele Negru să moară de foame.

– Orice-am face, trebuie să acționăm repede, îi spuse el lui Ser Daven. Locul meu e înapoi la Debarcaderul Regelui, alături de Tommen.

– Da, fu de acord vărul său. Nu mă îndoiesc că sora ta are nevoie de tine. De ce l-a trimis pe Ser Kevan? Credeam că-l va face Mână.

– N-a vrut să accepte. *N-a fost la fel de orb ca mine.*

– Kevan ar trebui să fie Păzitorul Apusului. Sau tu. Nu că n-aș fi recunoscător pentru această onoare, bagă de seamă, dar unchiul nostru are de două ori

vârsta mea și mai multă experiență în ale stăpânirii. Sper că știe că n-am cerut niciodată asta.

– Știe.

– Cersei ce mai face? Este la fel de frumoasă?

– Radioasă. *Capricioasă.* Strălucitoare ca aurul. *Falsă ca aurul unui bufon.* Astă-noapte, visase că o găsise în pat cu Băiatul Lunii. Îl omorâse pe bufon și sfărâmase dinții surorii sale cu mâna lui de aur, întocmai cum făcuse Gregor Clegane cu biata Pia. În vise, Jaime avea mereu două mâini; una era din aur, dar funcționa la fel de bine ca mâna cealaltă. Cu cât isprăvim mai repede cu Riverrunul, cu atât voi fi mai repede alături de Cersei. Ce-avea să facă atunci, Jaime nu știa.

Stătu de vorbă cu vărul său încă o oră, înainte ca Păzitorul Apusului să plece, în cele din urmă. Când rămase singur, Jaime își puse mâna de aur și mantia maro și porni la plimbare printre corturi.

La drept vorbind, îi plăcea viața aceasta. Se simțea mai în largul lui pe câmp, între soldați, decât se simțise vreodată la curte. Și oamenii lui păreau să se simtă în largul lor cu el. Lângă unul dintre focuri, trei arbaletiști îi oferiră o bucată din iepurele pe care-l prinseseră. Lângă un altul, un tânăr cavaler îi ceru sfaturi despre cum să se apere cel mai bine de un ciocan de război. Jos, pe malul râului, privi două spălătorese luptându-se în valuri, cățărate pe umerii unor oșteni. Fetele erau pe jumătate bete și pe jumătate goale, râzând și plesnindu-se una pe alta cu mantiile suflecate, în timp ce o duzină de bărbați le încurajau. Jaime parie o stea de aramă pe fata blondă care călărea pe

umerii lui Raff cel Dulce și o pierdu când amândouă se prăbușiră, împroșcând apa, în stufăriș.

Pe malul celălalt, lupii urlau și vântul răbufnea printre trestii, răsucindu-le ramurile și făcându-le să șuiere. Jaime îl găsi pe Ser Ilyn Payne singur în fața cortului său, ascuțindu-și sabia cu o piatră de șlefuit.

– Vino, spuse el, și cavalerul tăcut se ridică, zâmbind firav. *Îi place,* își dădu seama Jaime. *Îi face plăcere să mă umilească noapte de noapte. Poate că i-ar plăcea și mai mult să mă omoare.* Lui Jaime îi plăcea să creadă că devenea mai bun cu fiecare zi, dar progresa încet și nu fără să aibă de plătit. Pe sub oțel, lână și piele fiartă, Jaime Lannister era o tapiserie de cicatrici, cruste și vânătăi.

O santinelă îi opri în timp ce-și conduceau caii dincolo de tabără. Jaime bătu omul pe umăr cu mâna-i de aur.

– Rămâi vigilent. Sunt lupi prin preajmă.

Călăriră înapoi, de-a lungul Furcii Roșii, către ruinele unui sat pârjolit pe lângă care trecuseră în după-amiaza aceea. Acolo își dansară dansul nocturn, printre pietre înnegrite și prin cenușa veche și rece. Pentru scurt timp, Jaime domină lupta. Își îngădui să creadă că își recăpăta, în cele din urmă, vechea îndemânare. Poate că în noaptea aceasta Payne avea să fie cel care se ducea la culcare plin de sânge și de vânătăi.

Ser Ilyn parcă îi auzi gândurile. Pară leneș ultima lovitură a lui Jaime și lansă un contraatac care îl trimise pe Jaime cu spatele în râu, unde cizma îi alunecă în noroi. Sfârși în genunchi, cu sabia cavalerului

tăcut la beregată și cu propria sabie pierdută în stuf. În lumina lunii, urmele de vărsat de pe fața lui Payne erau mari cât craterele. Scoase acel sunet cloncănit care ar fi putut fi un hohot de râs și trase sabia în susul gâtului lui Jaime, până când vârful ajunse să i se odihnească între buze. Doar atunci făcu un pas înapoi și își vârî sabia în teacă.

M-aș fi descurcat mai bine luptându-mă cu Raff cel Dulce cu o târfă în spate, gândi Jaime, scuturându-și noroiul de pe mâna de aur. O parte din el voia s-o smulgă și s-o azvârle în râu. Era inutilă, iar mâna stângă nu era mult mai bună. Ser Ilyn se întorsese la cai, lăsându-l să se ridice singur în picioare. *Măcar din astea încă am două.*

Ultima zi a călătoriei lor fu rece și furtunoasă. Vântul vâjâia printre crengi, în pădurile brune și golașe, făcând stuful râului să se încline adânc de-a lungul Furcii Roșii. Chiar și învelit în mantaua de iarnă a Gărzii Regale, Jaime simțea dinții de fier ai vântului, în timp ce călărea alături de vărul său Daven. După-masa, târziu, zăriră Riverrunul ridicându-se din locul îngust unde Piatra Răsucită se unea cu Furca Roșie. Castelul Casei Tully arăta ca o mare corabie de piatră, cu prora îndreptată spre aval. Zidurile sale de gresie erau scăldate într-o lumină roșie-aurie și păreau mai înalte și mai groase decât și le amintea Jaime. *Nuca aceasta nu va crăpa ușor,* gândi el posomorât. Dacă Peștele Negru nu voia să asculte, nu va avea de ales decât să încalce jurământul pe care i-l

făcuse lui Catelyn Stark. Jurământul pe care îl rostise în fața regelui său avea întâietate.

Estacada care traversa râul și cele trei tabere mari ale oștirii invadatoare erau întocmai cum le descrisese vărul lui. Tabăra lui Ser Ryman Frey, la nord de Piatra Răsucită, era cea mai mare și cea mai dezordonată. O imensă spânzurătoare gri se înălța deasupra corturilor, înaltă cât o catapultă. Sub ea stătea o siluetă solitară, cu o funie la gât. *Edmure Tuly.* Jaime simți un fior de milă. *Să-l țină acolo, zi după zi, cu lațul acela în jurul gâtului... mai bine i-ar tăia capul și ar isprăvi.*

În spatele spânzurătorii, erau risipite în neorânduială corturi și focuri. Lorzii Casei Frey și cavalerii lor își ridicaseră pavilioanele într-un loc bun, în amonte de șanțurile de dejecție. În aval se aflau colibe de pământ, căruțe și care cu boi.

– Ser Ryman nu vrea ca băieții lui să se plictisească, așa că le oferă târfe, lupte de cocoși și vânătoare de mistreți, îi explică Ser Devan. Și-a adus chiar și un afurisit de *cântăreț.* Mătușa noastră l-a adus pe Wat Zâmbet Alb de la Lannisport, dacă-ți vine să crezi, așa că Ryman trebuia să aibă și el un cântăreț. N-am putea să stăvilim pur și simplu râul și să-i înecăm pe toți, vere?

Jaime vedea arcași mișcându-se în spatele merloanelor de pe parapetul castelului. Deasupra lor fluturau flamurile Casei Tully, păstrăvul argintiu sfidător pe fondul lui roșu și albastru. Dar cel mai înalt turn

arbora un alt fel de stindard, un steag lung și alb, cu blazonul lupului străvechi al Casei Stark.

– Prima dată când am văzut Riverrunul eram un scutier novice, crud ca iarba primăverii, îi spuse Jaime vărului său. Bătrânul Sumner Crakehall m-a trimis să duc un mesaj, unul pe care jura că nu-l putea încredința unui corb. Lordul Hoster m-a ținut două săptămâni, cugetând la răspunsul lui, și așezându-mă la fiecare masă lângă fiica lui Lysa.

– Nu e de mirare că ai îmbrăcat veșmintele albe. Și eu aș fi făcut la fel.

– O, Lysa n-a fost atât de fioroasă.

Fusese o fată drăguță, la drept vorbind, delicată și cu gropițe, cu părul lung, arămiu. *Dar sfioasă. Înclinată spre tăceri prelungite și reprize de chicotit, fără nimic din focul lui Cersei.* Sora ei mai mare păruse mai interesantă, dar Catelyn era promisă unui băiat din Nord, moștenitorul Winterfellului... dar, la vârsta aceea, nicio fată nu-l interesa pe Jaime la fel de mult ca renumitul frate al lui Hoster, care-și câștigase faima luptând împotriva Regilor de Nouă Parale la Treptele de Piatră. La masă o ignoră pe biata Lysa, îndemnându-l pe Brynden Tully să spună povești despre Maelys cel Monstruos și Prințul de Abanos. *Ser Brynden era mai tânăr decât sunt eu acum,* cugetă Jaime, *iar eu eram mai tânăr decât Peck.*

Cel mai apropiat vad de pe țărmul opus al Furcii Roșii era în amonte de castel. Ca să ajungă la tabăra lui Ser Devan, fură nevoiți să treacă prin cea a lui Emmon Frey, pe lângă pavilioanele lorzilor riverani

care plecaseră genunchiul și fuseseră reprimiți în pacea regelui. Jaime observă flamurile Caselor Lychester și Vance, Roote și Goodbrook, ghindele Casei Smallford și fecioara dansând a Lordului Piper, dar flamurile pe care *nu* le vedea erau cele care îi dădeau de gândit. Vulturul de argint al Mallisterilor nu era nicăieri, nici calul roșu al Brackenilor, nici salcia Casei Ryger sau șerpii îngemănați ai lui Paege. Deși cu toții își reînnoiseră jurămintele de credință față de Tronul de Fier, niciunul nu venise să se alăture asaltului. Brackenii se războiau cu Casa Blackwood, știa, ceea ce explica absența lor, însă ceilalți...

Noii noștri prieteni nu ne sunt prieteni defel. Loialitatea lor nu e decât de suprafață. Riverrunul trebuia cucerit, și asta curând. Cu cât asaltul se târâia mai mult, cu atât încuraja și alți recalcitranți, precum Tytos Blackwood.

La vad, Ser Kennos de Kayce suflă Cornul Pietrei. *Asta ar trebui să-l aducă pe Peștele Negru pe metereze.* Ser Hugo și Ser Dermot îl conduseră pe Jaime peste râu, împroșcând apele mocirloase, roșii-maronii, cu stindardul Gărzii Regale și cu cerbul și leul lui Tommen fluturând în vânt. Restul coloanei venea compact în urma lor.

Tabăra Lannisterilor răsuna de zgomotul ciocanelor de lemn, în locul unde se ridica un nou turn de asediu. Două alte turnuri erau terminate, acoperite pe jumătate cu piei de cal netăbăcite. Între ele se afla un berbec, un trunchi de copac cu vârful întărit în

foc, suspendat de lanțuri sub un acoperiș de lemn. *Vărul meu n-a pierdut vremea, se pare.*

– Stăpâne, întrebă Peck, unde îți vrei cortul?

– Acolo, pe ridicătura aia. Îi arătă cu mâna de aur, deși nu era foarte potrivită pentru o asemenea misiune. Bagajele acolo, liniile cailor acolo. Vom folosi latrinele pe care vărul meu a avut amabilitatea să le sape pentru noi. Ser Addam, inspectează perimetrul, cu un ochi la orice slăbiciuni. Jaime nu anticipa un atac, dar nu anticipase nici Pădurea Șoaptelor.

– Să chem nevăstuicile pentru un consiliu de război? întrebă Daven.

– Nu, până nu vorbesc cu Peștele Negru. Jaime îi făcu semn lui Jon Bettley Spânul: Flutură un steag de pace și du un mesaj la castel. Informează-l pe Ser Brynden Tully că vreau să-i vorbesc mâine la primii zori. Voi veni la marginea șanțului de apărare și-l voi aștepta pe podul lui basculant.

Peck părea alarmat:

– Stăpâne, arcașii lui ar putea...

– N-o vor face. Jaime descălecă. Înălțați-mi cortul și înfigeți stindardele. *Și vom vedea cine vine alergând și cât de repede.*

Nu fu nevoie de mult timp. Pia se agita lângă un mangal, încercând să aprindă cărbunii. Peck se duse s-o ajute. În ultimul timp, Jaime adormea adesea auzindu-i cum își potoleau poftele într-un colț. În timp ce Garrett desfăcea catarama armurii pentru picioare, clapa cortului se dădu în lături.

– Eşti aici, în sfârşit, nu-i aşa? tună mătuşa lui. Umplea uşa, cu soţul ei Frey privind din spatele ei. Era şi timpul. N-o îmbrăţişezi pe bătrâna şi grasa ta mătuşă? Desfăcu braţele şi nu-i lăsă de ales decât s-o îmbrăţişeze.

Genna Lannister fusese în tinereţe o femeie bine legată, mereu în pericol să-şi umple până la refuz corsajul. Acum nu mai era decât o formă îndesată. Faţa ei era lătăreaţă şi netedă, gâtul, un stâlp gros şi roz, pieptul enorm. Căra după ea carne cât pentru doi ca soţul ei. Jaime o îmbrăţişă îndatoritor şi aşteptă să-l ciupească de ureche. Îl ciupea de urechi de când se ştia, dar astăzi se stăpâni. În schimb, mătuşa îi plantă săruturi moi şi ude pe ambii obraji.

– Îmi pare rău pentru pierderea pe care ai suferit-o.

– Mi s-a făcut o mână de aur. I-o arătă.

– Foarte frumos. Îţi vor face şi un tată de aur? Glasul lui Lady Genna era aspru: Tywin era pierderea la care mă refeream.

– Un om ca Tywin Lannister se naşte o dată la o mie de ani, declară soţul ei. Emmon Frey era un om agitat, cu mâini nervoase. Ar fi putut cântări şaizeci de kilograme... dar numai ud şi îmbrăcat în zale. Era un băţ în lână, fără pic de bărbie, un defect pe care proeminenţa mărului din gât îl făcea şi mai absurd. Jumătate din păr îi căzuse înainte să împlinească treizeci de ani. Acum avea şaizeci şi îi mai rămăseseră doar câteva smocuri albe.

– În ultima vreme, au ajuns la noi unele poveşti ciudate, zise Lady Genna, după ce Jaime se debarasă

de Pia și de scutierii lui. O femeie nu mai știe ce să creadă. Poate fi adevărat că Tyrion l-a omorât pe Tywin? Sau e vreo calomnie răspândită de sora ta?

– E adevărat. Povara mâinii de aur începea să-l sâcâie. Bâjbâi la chingile cu care era prinsă de încheietură.

– Un fiu să ridice mâna împotriva tatălui! exclamă Ser Emmon. Monstruos. Sunt zile negre pentru Westeros. Mă tem pentru noi toți, acum că Lordul Tywin nu mai e.

– Te-ai temut pentru noi toți când a fost aici. Genna își așează dosul amplu pe un taburet, care pârâi alarmant sub greutatea ei. Nepoate, vorbește-ne despre fiul nostru Cleos și felul în care a murit.

Jaime desfăcu apoi ultima chingă și își așeză mâna deoparte.

– Am fost atacați de tâlhari. Ser Cleos i-a alungat, dar asta l-a costat viața. Minciuna îi veni ușor pe buze; își dădu seama că le plăcea.

– Băiatul a avut curaj, întotdeauna am spus asta. Îi era în sânge. O spumă rozalie sclipi pe buzele lui Ser Emmon când vorbi, mărturie a frunzelor acrișoare pe care îi plăcea să le mestece.

– Osemintele lui ar trebui îngropate la Casterly Rock, în Sala Eroilor, afirmă Lady Genna. Unde odihnește acum?

Nicăieri. Măștile Însângerate i-au mutilat cadavrul și l-au lăsat hrană pentru ciori.

– Lângă un pârâu, minți el. Când războiul se va sfârși, am să găsesc locul și am să-l trimit acasă.

Oasele erau oase; în zilele astea, nimic nu era mai ușor de procurat.

– Războiul ăsta... Lordul Emmon își drese glasul, mișcându-și în sus și-n jos mărul din gât. Vei fi văzut mașinile de asediu. Berbeci, catapulte, turnuri. Nu vor sluji la nimic, Jaime. Daven vrea să spargă zidurile, să zdrobească porțile. Vorbește despre smoală, despre pârjolirea castelului. Castelul meu. Strecură mâna de-a lungul unei mâneci, scoase la iveală un pergament și i-l vârî lui Jaime sub nas: Am decretul. Semnat de rege, de Tommen. Vezi, sigiliul regal: cerbul și leul. Eu sunt lordul de drept al Riverrunului și nu voi îngădui să fie redus la o ruină fumegândă.

– O, lasă aiureala aia deoparte, pufni soția lui. Atât timp cât Peștele Negru șade între zidurile Riverrunului, poți să te ștergi la fund cu hârtia aia, după cât ne folosește. Deși era de cincizeci de ani o Frey, Lady Genna rămânea tot o Lannister. *Chiar foarte mult o Lannister.* Jaime îți va da castelul.

– Negreșit, spuse Lordul Emmon. Ser Jaime, încrederea pe care nobilul tău tată a avut-o în mine n-a fost în zadar, vei vedea. Vreau să fiu ferm, dar cinstit față de noii mei vasali. Blackwood și Bracken, Jason Mallister, Vance Piper, vor afla cu toții că au în Emmon Frey un suzeran drept. Și tatăl meu, da. El e Lord de Crossing, dar eu sunt Lordul de Riverrun. Un fiu e dator să dea ascultare tatălui său, e adevărat, dar un stegar trebuie să se supună suzeranului său.

O, zei, aveți îndurare.

– Tu nu eşti suzeranul lui, ser. Citeşte-ţi pergamentul. Ţi s-a încredinţat Riverrunul, cu pământurile şi câştigurile lui, nimic mai mult. Petyr Baelish este Lordul Suprem al Tridentului. Riverrunul va fi sub stăpânirea Harrenhallului.

Asta nu era pe placul Lordului Emmon.

– Harrenhallul e o ruină, bântuită şi blestemată, obiectă el, iar Baelish... omul e un vistiernic, nu un adevărat lord, originea lui...

– Dacă aranjamentele te nemulţumesc, du-te la Debarcaderul Regelui şi vorbeşte cu dulcea mea surioară.

Cersei l-ar devora pe Emmon Frey şi s-ar scobi între dinţi cu oasele lui, Jaime era absolut sigur de asta. *Dacă nu cumva e prea ocupată să se culce cu Osmund Kettleblack.*

Lady Genna pufni.

– Nu e nevoie s-o deranjăm pe Înălţimea Sa cu asemenea prostii. Emm, de ce nu te duci să iei o gură de aer?

– O gură de aer?

– Sau poţi să te uşurezi pe îndelete, dacă preferi. Nepotul meu şi cu mine avem probleme de *familie* de discutat.

Lordul Emmon roşi.

– Da, e cald aici. Voi aştepta afară, doamna mea, ser. Lordul rulă pergamentul, schiţă o plecăciune în faţa lui Jaime şi ieşi clătinându-se din cort.

Era greu să nu-l disprețuiești pe Emmon Frey. Sosise la Casterly Rock pe când avea paisprezece ani ca să se însoare cu o leoaică de două ori mai tânără

decât el. Tyrion obișnuia să spună că Lordul Tywin îi dăduse ca dar de nuntă crampe la stomac. *Genna a avut și ea rolul ei.* Jaime își amintea multe ospețe la care Emmon stătea posomorât, cu nasul în mâncare, în timp ce soția lui făcea glume deocheate cu fiece cavaler al casei așezat în stânga ei, presărându-și conversațiile cu zgomotoase hohote de râs. *I-a dat lui Frey patru fii, negreșit. Cel puțin, ea susține că sunt ai lui.* Nimeni din Casterly Rock nu avea curajul să sugereze altceva, cu atât mai puțin Ser Emmon.

De îndată ce Ser Emmon ieși, nobila lui soție își dădu ochii peste cap.

– Lordul și stăpânul meu. La ce s-a gândit tatăl tău când l-a numit Lord de Riverrun?

– Bănuiesc că s-a gândit la fiii tăi.

– Și eu mă gândesc la ei. Emm va fi un lord ca vai de el. Ty s-ar putea să se descurce mai bine, dacă are minte să învețe de la mine și nu de la tată-său. Își roti privirea prin cort. Ai vin?

Jaime găsi o carafă și îi turnă, cu o mână.

– De ce-ai venit aici, doamna mea? Ar fi trebuit să rămâi la Casterly Rock până la sfârșitul bătăliei.

– De îndată ce a auzit că este lord, Emm a trebuit să vină iute ca să-și ia scaunul în primire. Lady Genna luă o înghițitură și își șterse gura cu mâneca. Tatăl tău ar fi trebuit să ne dea Castelul Darry. Cleos s-a însurat cu una dintre fiicele plugarului, îți amintești. Îndoliata lui văduvă e furioasă că fiii ei n-au primit pământurile nobilului ei tată. Ami Casa-Porții

e Darry doar din partea mamei. Nora mea Jeyne îi e mătușă, soră bună cu Lady Mariya.

– O soră mai mică, îi reaminti Jaime, iar Ty va avea Riverrunul, un trofeu mai mare decât Darry.

– Un trofeu otrăvit. Casa Darry a pierit pe linie masculină. Casa Tully nu. Nătărăul de Ser Ryman îi pune șireangul de gât lui Edmure, dar n-o să-l spânzure. Iar Roslin Frey poartă un păstrăv în pântece. Nepoții mei nu vor fi niciodată în siguranță la Riverrun, atât timp cât mai rămâne în viață vreun moștenitor Tully.

Jaime știa că mătușa lui nu se înșela.

– Dacă Roslin are o fiică...

– ...se poate mărita cu Ty, cu condiția ca bătrânul Lord Walder să-și dea consimțământul. Da, m-am gândit la asta. Dar e la fel de posibil să fie băiat, și cocoșelul lui ar complica situația. Iar dacă Ser Brynden va supraviețui atacului, s-ar putea să vrea să revendice Riverrunul pentru sine... sau în numele tânărului Robert Arryn.

Jaime și-l amintea pe micul Robert de la Debarcaderul regelui, încă sugând la pieptul mamei, la patru ani.

– Arryn nu va trăi atât cât să zămislească fii. Și de ce-ar avea Lordul de Eyrie nevoie de Riverrun?

– De ce un om care are o ulcea cu aur mai are nevoie de încă una? Oamenii sunt lacomi. Tywin ar fi trebuit să-i dea Riverrunul lui Kevan și Castelul Darry lui Emm. I-aș fi spus-o, dacă s-ar fi ostenit să mă întrebe, dar când se consulta nobilul tău tată cu altcineva în afară de Kevan? Femeia suspină adânc. Nu-l

învinuiesc pe Kevan că vrea scaunul mai sigur pentru fiul lui, ia aminte. Îl cunosc prea bine.

– Ceea ce vrea Kevan și ceea ce vrea Lancel par să fie două lucruri diferite. Jaime îi povesti despre decizia lui Lancel de a renunța la soție, la pământuri și la titlul de lord ca să lupte pentru Sfânta Credință. Dacă totuși vrei Castelul Darry, scrie-i lui Cersei și explică-i punctul tău de vedere.

Lady Genna își flutură cupa în semn de respingere.

– Nu, a trecut baba cu colacii. Emm și-a vârât în capul lui pătrat că vrea să domnească peste ținuturile riverane. Iar Lancel... presupun că ar fi trebuit să ne așteptăm de mult la asta. În definitiv, o viață în slujba Înaltului Septon nu e atât de diferită de viața în slujba regelui. Kevan se va mânia, mă tem. Așa cum s-a mâniat Tywin când ți-ai pus tu în minte să îmbraci veșmintele albe. Cel puțin Kevan îl are încă pe Martyn drept moștenitor. Poate să-l însoare pe el cu Ami Casa-Porții, în locul lui Lancel. Cei Șapte să ne apere! Mătușa lui oftă. Și, că veni vorba de Cei Șapte, de ce îngăduie Cersei Credinței să se înarmeze din nou?

Jaime ridică din umeri.

– Sunt sigur că are motivele ei.

– Motive? Lady Grenna pufni zgomotos. Ar fi bine să fie motive *întemeiate.* Săbiile și Stelele le-au dat bătăi de cap până și Targaryenilor. Cuceritorul însuși s-a purtat cu mănuși cu Credința, pentru ca oamenii ei să nu i se opună. Iar când Aegon a murit și lorzii s-au ridicat împotriva fiilor lui, ambele ordine s-au aflat în mijlocul acelei rebeliuni. Lorzii mai

pioși i-au sprijinit, la fel și mulți dintre oamenii din popor. Regele Maegor a pus, în cele din urmă, o recompensă pe capul lor. A plătit un dragon de aur pentru capul oricărui Fiu impenitent al Războinicului și un cerb de argint pentru scalpul unui Frate Sărman, dacă-mi amintesc bine istoria. Mii au fost uciși, dar aproape tot pe-atâția rătăceau încă prin regat, răzvrătiți, până când Tronul de Fier l-a omorât pe Maegor și Regele Jaehaerys a căzut de acord să-i ierte pe toți cei care vor lăsa deoparte săbiile.

– Uitasem cea mai mare parte, mărturisi Jaime.

– Tu și sora ta, amândoi. Luă încă o înghițitură de vin. E adevărat că Tywin zâmbea pe catafalc?

– Putrezea pe catafalc. Asta i-a strâmbat gura.

– Atâta tot? Părea că asta o întristează. Lumea spune că Tywin nu zâmbea niciodată, dar că a zâmbit când s-a căsătorit cu mama ta și când Aerys l-a făcut Mână. Când Castelul Tarbeck s-a prăbușit peste Lady Ellyn, cățeaua intrigantă, Tyg susținea că Tywin a zâmbit și atunci. Și a zâmbit la nașterea voastră, Jaime. Am văzut asta cu ochii mei. Tu și Cersei, rozalii și perfecți, identici ca două boabe de mazăre într-o păstaie... mă rog, mai puțin între picioare. Ce mai *plămâni* aveați!

– Să ne auzi răgind! Jaime rânji. Mai urmează să-mi spui cât de mult îi plăcea să râdă.

– Nu. Tywin privea râsul cu suspiciune. A auzit prea mulți oameni râzând de bunicul tău. Se încruntă: Te asigur, această mascaradă de asediu nu l-ar fi amuzat. Cum ai de gând să-i pui capăt, acum, că ești aici?

– Voi trata cu Peștele Negru.

– N-o să meargă.

– Intenționez să-i ofer termeni avantajoși.

– Pentru termeni e nevoie de încredere. Freyii au omorât oaspeți sub acoperișul lor, iar tu, în fine... nu vreau să te jignesc, dragul meu, dar tu ai ucis un anume rege pe care ai jurat să-l aperi.

– Și am să-l ucid pe Peștele Negru, dacă nu se predă. Tonul lui Jaime era mai aspru decât intenționase, dar nu avea niciun chef să i se arunce în față numele lui Aerys Targaryen.

– Cum, cu limba? Glasul ei era batjocoritor. Poate că sunt eu o femeie bătrână și grasă, dar n-am brânză între urechi, Jaime. Nici Peștele Negru. Amenințările goale nu-l vor intimida.

– Ce m-ai sfătui?

Mătușa lui ridică greoi din umeri.

– Emm vrea capul lui Edmure. De data asta, s-ar putea să aibă dreptate. Ser Ryman ne-a făcut de râs cu spânzurătoarea aia a lui. Trebuie să-i dovedești lui Ser Brynden că amenințările tale au dinți.

– Moartea lui Edmure ar putea să întărească dârzenia lui Ser Brynden.

– Dârzenia e un lucru de care Brynden Peștele Negru n-a dus lipsă niciodată. Hoster Tully ar fi putut să-ți spună asta. Lady Genna își termină vinul. Ei, bine, nu mi-aș îngădui niciodată să-ți spun cum să porți un război. Îmi știu locul... spre deosebire de sora ta. E adevărat că Cersei a ars Fortăreața Roșie?

– Doar Turnul Mâinii.

Mătușa lui își dădu ochii peste cap.

– Mai bine ar fi lăsat turnul și ar fi ars Mâna. Harys *Swyft?* Dacă și-a meritat vreodată cineva blazonul, acela e Ser Harys. Iar Gyles Rosby, Cei Șapte să ne apere, credeam c-a murit cu ani în urmă. Merryweather... Tatăl tău obișnuia să-i spună bunicului acestuia „Chicotitorul", cred că știi. Tywin susținea că singurul lucru la care era bun Merryweather era să chicotească la glumele regelui. Lordul a chicotit până a ajuns în exil, din câte-mi amintesc. Cersei a adus și un bastard în consiliu, și un Kettleblack în Garda Regală. A lăsat Credința să se înarmeze și pe braavosi să-și revendice datoriile în tot Westerosul. Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă ar fi avut atâta minte să-l facă pe unchiul vostru Mâna Regelui.

– Ser Kevan a refuzat-o.

– Într-adevăr. Nu a spus de ce. Sunt multe lucruri pe care nu le-a spus. *N-a vrut* să le spună. Lady Genna se strâmbă. Kevan făcea *întotdeauna* ce i se cerea. Nu-i ședea în fire să se dea în lături de la nicio însărcinare. Ceva e în neregulă aici, o simt.

– A spus că e obosit. *Știe,* îi spusese Cersei la căpătâiul tatălui lor. *Știe despre noi.*

– Obosit? Mătușa lui strânse din buze. Presupun că are dreptul să fie. I-a fost greu să trăiască toată viața în umbra lui Tywin. Le-a fost greu tuturor fraților mei. Umbra aceea pe care o arunca Tywin era lungă și neagră, și fiecare dintre ei a trebuit să lupte să găsească puțin soare. Tygett a încercat să fie pe picioarele lui, dar n-a putut să se ridice niciodată la nivelul tatălui

tău, și asta l-a făcut tot mai furios cu trecerea anilor. Gerion făcea glume. Mai bine să iei jocul în râs decât să joci și să pierzi. Dar Kevan a văzut încă de la început cum stau lucrurile, așa că și-a făcut un loc pe lângă tatăl tău.

– Iar tu? o întrebă Jaime.

– Nu era un joc pentru fete. Eu am fost neprețuita prințesă a tatei... și a lui Tywin, până când l-am dezamăgit. Fratelui meu nu i-a plăcut niciodată gustul dezamăgirii. Lady Genna se ridică în picioare: Am spus ce-am avut de spus. N-am să-ți mai răpesc timpul. Fă ce-ar fi făcut Tywin.

– L-ai iubit? se auzi Jaime întrebând.

Mătușa lui îl privi într-un mod ciudat.

– Aveam șapte ani când Walder Frey l-a convins pe nobilul meu tată să-i dea lui Emm mâna mea. Cel de-al *doilea* fiu al său, nici măcar moștenitorul. Tata era și el al treilea născut, iar copiii mai mici jinduiesc după aprobarea celor mai mari. Frey i-a ghicit acea slăbiciune și tata și-a dat consimțământul fără alt motiv decât ca să-i facă pe plac. Logodna mea a fost anunțată la un ospăț la care era prezent jumătate din Vest. Ellyn Tarbeck a râs, iar Leul Roșu a ieșit furios din sală. Ceilalți și-au mușcat limbile. Numai Tywin a îndrăznit să ridice glasul împotriva acestei uniuni. Un băiat de zece ani. Tata s-a făcut alb ca laptele iepei, iar Walder Frey *tremura.* Lady Genna zâmbi. Cum aș fi putut să nu-l iubesc, după asta? Ceea ce nu înseamnă că am fost de acord cu tot ce-a făcut, sau că m-am simțit bine în preajma bărbatului care

a devenit. Dar orice fetiță are nevoie de un frate mai mare care s-o ocrotească. Tywin a fost mare chiar și când a fost mic. Suspină. Cine să ne mai apere acum?

Jaime o sărută pe obraz.

– A lăsat un fiu.

– Da, așa este. De asta mă tem cel mai mult, la drept vorbind.

Era o remarcă stranie.

– De ce te-ai teme?

– Jaime, spuse ea, trăgându-l de ureche, dragul meu, te cunosc de când erai un prunc la sânul Joannei. Zâmbești ca Gerion și lupți ca Tyg și ai ceva din Kevan, altfel n-ai purta mantia aia... dar fiul lui Tywin e *Tyrion*, nu tu. Cândva i-am spus asta în față tatălui tău, iar el n-a mai vorbit cu mine o jumătate de an. Bărbații sunt niște nătărăi strașnic de mari. Până și cei care se nasc o dată la o mie de ani.

CAT A CANALELOR

Se deșteptă chiar înainte de răsăritul soarelui, în cămăruța de sub streșini pe care o împărțea cu fiicele lui Brusco.

Cat se trezea întotdeauna prima. Era cald și plăcut sub pături, cu Talea și Brea. Auzea sunetele șoptite ale răsuflării lor. Când se mișcă, ridicându-se și bâjbâind după papuci, Brea mormăi un protest adormit și se întoarse pe partea cealaltă. Răcoarea zidurilor gri de piatră înfioră pielea lui Cat. Se îmbrăcă în grabă, pe întuneric. În timp ce-și trăgea tunica peste cap, Talea deschise ochii și strigă:

– Cat, fii bună și adu-mi hainele.

Era o fată stângace, numai piele și os și coate, care se plângea mereu de frig.

Cat îi aduse veșmintele, iar Talea se strecură în ele, vânzolindu-se sub pături. Împreună o traseră pe sora cea mare din pat, în timp ce Brea mormăia amenințări somnoroase. Când toate trei coborâră din odaia de sub streșini, Brusco și fiii lui erau deja afară, în

barcă, pe micul canal din spatele casei. Brusco răcni la fete să se grăbească, așa cum făcea în fiecare dimineață. Fiii lui le ajutară pe Talea și Brea să urce în barcă. Sarcina lui Cat era să dezlege funia de stâlp, să i-o arunce Breei și să împingă barca de lângă chei, cu cizma. Fiii lui Brusco se aplecau peste vâsle. Cat alergă și sări peste gaura care se căsca între chei și punte.

După aceea, nu mai avea nimic de făcut multă vreme decât să stea și să caște, în vreme ce Brusco și fiii lui vâsleau prin semiîntunericul de dinaintea zorilor, plutind printr-o încrengătură de mici canale. Se anunța o zi fără pereche, răcoroasă, senină și însorită. În Braavos vremea era doar de trei feluri: ceața era urâtă, ploaia și mai și, iar lapovița era cea mai urâtă dintre toate. Dar, din când în când, venea o dimineață când zorile se iveau trandafirii și albastre și aerul era tăios și sărat. Acelea erau zilele care îi plăceau cel mai mult lui Cat.

Când ajunseră la canalul lat și drept numit Canalul Lung, cotiră spre sud, către piața de pește. Cat stătea cu picioarele încrucișate, alungându-și un căscat și încercând să-și amintească detaliile visului ei. *Am visat că eram iarăși lup.* Cel mai bine își amintea mirosurile: copaci și pământ, frații din haită, izul de cal, cerb și om, fiecare diferit de celelalte, și gustul înțepător al fricii, mereu același. În unele nopți, visele de lup erau atât de vii încât își auzea frații urlând chiar și când se trezea, iar o dată Brea susținuse că a mârâit în somn și s-a zvârcolit sub pături. Crezuse că era o minciună prostească până când Talea spusese același lucru.

N-ar trebui să visez vise de lup, își spuse fata. *Acum sunt pisică, nu lup. Sunt Cat a Canalelor.* Visele de lup îi aparțineau Aryei din Casa Stark. Dar, oricât se străduia, nu putea să scape de Arya. Fie că dormea sub templu sau în odăița de sub streșini, cu fiicele lui Brusco, visele de lup continuau să o hărțuiască noaptea... și uneori și alte vise.

Visele de lup erau cele bune. În visele de lup era ageră și puternică, alergându-și prada, cu haita pe urmele ei. Celelalte vise erau cele pe care le ura, visele în care avea două picioare în loc de patru. În acelea, își căuta mereu mama, împleticindu-se printr-un ținut pustiu al mocirlei, al sângelui și al focului. Ploua întotdeauna în acel vis și își auzea mama țipând, dar un monstru cu cap de câine n-o lăsa s-o salveze. În visul acela plângea mereu, ca o fetiță speriată. *Pisicile nu plâng niciodată,* își spuse ea, *așa cum nu plâng nici lupii. E doar un vis prostesc.*

Canalul Lung purtă barca lui Brusco pe lângă cupolele de aramă verde ale Palatului Adevărului și pe lângă turnurile înalte și drepte ale Prestaynilor și ale Antaryonilor, înainte de a trece pe sub imensele cupole gri ale apeductului, către districtul cunoscut sub numele de Orașul Nămolului, unde clădirile erau mai mici și mai puțin impunătoare. Mai târziu, când se lumina de ziuă, canalele urmau să fie sufocate de bărci-șerpi și de poduri plutitoare, dar în semiîntunericul de dinaintea zorilor aveau canalul aproape doar pentru ei. Lui Brusco îi plăcea să ajungă la piața de pește tocmai când Titanul răcnea, vestind răsăritul

soarelui. Sunetul bubuia peste lagună, estompat din pricina distanței, dar destul de puternic încât să trezească orașul adormit.

Când Brusco și fiii săi acostară, piața de pește mișuna deja de negustători de scrumbii și de precupețe care vindeau cod, de culegători de stridii și moluște, de servitori, de bucătari, de gospodine și de marinari de pe galere, toți târguindu-se zgomotos în timp ce inspectau captura de dimineață. Brusco obișnuia să se plimbe de la o barcă la alta, cercetând toate moluștele și, din când în când, lovind cu bastonul câte un butoi sau coș:

– Ăsta, spunea el. Da. *Boc-boc.* Ăsta. *Boc-boc.* Nu, nu ăsta. Aici. *Boc.*

Nu era un om prea vorbăreț. Talea zicea că tatăl ei era la fel de zgârcit la vorbă cum era și la pungă. Stridii, moluște, crabi, midii, scoici, uneori creveți... Brusco cumpăra de toate, în funcție de ce anume arăta mai bine în ziua aceea. Copiilor le revenea sarcina să care la barcă butoaiele și coșurile pe care le bocănise. Brusco avea dureri de spate și nu putea să ridice nimic mai greu decât o stacană de bere brună.

Cat duhnea întotdeauna a sare și a pește când se depărtau de țărm, întorcându-se acasă. Se obișnuise într-atât, încât abia dacă mai simțea mirosul. Nu-i displăcea munca. Când o dureau mușchii de atâta ridicat sau spatele de la povara butoaielor, își spunea că așa devine mai puternică.

După ce toate butoaiele erau încărcate, Brusco îndepărta barca de chei și fiii lui vâsleau înapoi în susul

Canalului Lung. Brea și Talea stăteau în față, șușotind. Cat știa că vorbeau despre iubitul Breei, cel cu care se întâlnea pe acoperiș, după ce tatăl ei adormea.

– Învață trei lucruri noi înainte să te întorci, îi poruncise omul blajin, în ziua în care o trimisese pe Cat în oraș.

Învăța mereu. Uneori nu erau mai mult de trei cuvinte noi în limba braavosi. Alteori aducea povești ale marinarilor despre întâmplări ciudate și nemaipomenite din lumea largă și udă de dincolo de insulele Braavosului, despre războaie și ploi cu broaște râioase și ouă de dragon. Uneori învăța trei glume noi sau trei noi ghicitori, sau șiretlicuri ale unei bresle sau ale alteia. Și, din când în când, afla câte un secret.

Braavosul era un oraș făcut pentru secrete, un oraș al negurilor, al măștilor și al șoaptelor. Însăși existența lui fusese un secret timp de un secol, după cum aflase, iar locul în care se afla fusese tăinuit încă de trei ori pe atât.

– Cele Nouă Orașe Libere sunt fiicele Valyriei de odinioară, îi explicase omul blajin, dar Braavosul e copilul bastard care a fugit de acasă. Suntem un popor de bastarzi, fiii sclavilor, ai târfelor și ai tâlharilor. Strămoșii noștri au venit dintr-o mie de ținuturi în acest loc de refugiu, ca să scape de lorzii dragoni care îi înrobiseră. Zeci de zei au venit odată cu ei, dar există un sigur zeu al tuturor.

– Cel cu Multe Chipuri.

– Și cu multe nume, adăugase omul blajin. În Qohor, el e Țapul Negru, în Yi Ti, Leul Nopții,

în Westeros, Străinul. Toți oamenii trebuie să se plece în fața lui până la urmă, fie că se închină la Cei Șapte, la Lordul Luminii, la Mama Lunii, la Zeul Înecat sau la Marele Păstor. Toată omenirea îi aparține... altfel, undeva în lume ar exista un popor care ar trăi veșnic. Ai auzit de vreun popor care trăiește veșnic?

– Nu, a răspuns ea. Toți oamenii trebuie să moară.

Cat îl găsea întotdeauna pe omul blajin așteptând-o când se furișa înapoi în templul de pe colină, în nopțile cu lună neagră.

– Ce știi și n-ai știut când ai plecat de la noi? o întreba de fiecare dată.

– Știu ce pune Orbul Beqqo în sosul iute pe care îl folosește la stridii, spunea ea. Știu că actorii de la Felinarul Albastru vor juca *Lordul tristei figuri,* iar actorii de la Corabie au de gând să le dea replica prin *Șapte vâslași chercheliți.* Știu că librarul Lotho Lornel doarme în casa căpitanului Moredo Prestayn ori de câte ori onorabilul căpitan e dus în călătorie și că pleacă atunci când *Vulpoaica* se întoarce acasă.

– E bine că știi aceste lucruri. Iar tu cine ești?

– Nimeni.

– Minți. Ești Cat a Canalelor. Te cunosc bine. Du-te și culcă-te, copilă. Dimineață trebuie să slujești.

– Toți oamenii trebuie să slujească.

Și așa făcea, trei zile la fiecare treizeci. Când luna era neagră, era nimeni, o slujitoare a Zeului cu Multe Chipuri, în roba în alb și negru. Pășea lângă omul blajin prin întunericul parfumat, ducând în mână un lămpaș de fier. Spăla morții, le cotrobăia prin haine

și le număra banii. Uneori o mai ajuta pe Umma la bucătărie, tăind ciuperci mari, albe și dezosând pește. Dar numai când era lună neagră. În celelalte zile, era o fată orfană, cu o pereche de cizme prea mari pentru picioarele ei și o mantie maro, cu tivul zdrențuit, strigând *Midii, scoici și moluște,* în timp ce își împingea roaba prin Portul Peticarului.

Avea să fie lună neagră în noaptea asta, știa; noaptea trecută nu fusese decât o semilună de argint.

– Ce știi și n-ai știut ultima oară când ai plecat de la noi? avea s-o întrebe omul blajin, de îndată ce va da cu ochii de ea.

Știu că Brea, fiica lui Brusco, se întâlnește cu un băiat pe acoperiș, când tatăl ei doarme, gândi ea. *Brea îl lasă s-o atingă, zice Talea, chiar dacă e doar un șobolan de acoperiș și toți șobolanii de acoperiș sunt hoți.* Însă acesta era doar un singur lucru. Cat mai avea nevoie de încă două. Nu-și făcea griji. Erau mereu lucruri noi de aflat la mal, lângă corăbii.

Când se întoarseră acasă, Cat îi ajută pe fiii lui Brusco să descarce barca. Brusco și fiicele lui împărțiră moluștele în cele trei roabe, aranjându-le pe straturi de iarbă-de-mare.

– Întoarceți-vă după ce le vindeți, le spuse Brusco fetelor, întocmai cum făcea în fiecare dimineață, iar ele porniră să-și strige marfa. Brea își ducea roaba către Portul Violet, să vândă marinarilor braavosi ale căror corăbii erau ancorate acolo. Talea își încerca norocul pe ulițele din jurul Iazului Lunii, sau vindea

printre templele de pe Insula Zeilor. Cat se îndrepta spre Portul Peticarului, așa cum făcea nouă zile din zece.

Doar braavosilor le era îngăduit să folosească Portul Violet, celor din Orașul Înecat și din Palatul Lordului Mării. Corăbiile din orașele sale surori și din lumea largă trebuiau să acosteze în Portul Peticarului, un port mai sărăcăcios, mai grosolan și mai murdar decât cel Violet. Și mai gălăgios, căci marinarii și negustorii din zeci de ținuturi împânzeau cheiurile și ulițele, amestecându-se cu cei care îi serveau și îi tâlhăreau. Lui Cat îi plăcea locul acesta mai mult decât oricare din Braavos. Îi plăceau vacarmul și mirosurile ciudate, îi plăcea să vadă ce corăbii sosiseră cu fluxul de seară și ce corăbii plecaseră. Îi plăceau și marinarii, lăudăroșii tyroshi cu glasurile lor bubuitoare și bărbile vopsite, blonzii lyseni, mereu încercând să se tocmească la preț, mateloții îndesați și păroși din Portul Ibben, mormăind înjurături cu voci groase, răgușite. Purtau mantii cu pene roșii, verzi și galbene, iar catargele înalte și velele albe ale corăbiilor-lebede erau minunate.

Iar uneori întâlnea și oameni din Westeros, vâslași și marinari de pe caravele din Orașul Vechi, de pe galere de negoț din Duskendale, din Debarcaderul Regelui și din Gulltown și de pe corăbii burduhănoase care aduceau vin din Arbor. Cat cunoștea cuvintele pentru midii, scoici și moluște în limba braavosi, dar în Portul Peticarului își striga marfa în limba negoțului, limba din porturi, din docuri și din tavernele marinarilor, o amestecătură grosolană de cuvinte și

expresii din zeci de limbi, însoțită de semne și gesturi, majoritatea vulgare. Acelea îi plăceau cel mai mult. Oricine îndrăznea s-o sâcâie risca să-i vadă degetul sau să se audă numit puță de măgar sau cur de cămilă.

– Poate că n-am văzut niciodată o cămilă, spunea ea, dar recunosc un cur de cămilă când îl miros.

Uneori, extrem de rar, asta înfuria pe cineva, dar când se întâmpla așa ceva, Arya avea stiletul. Îl păstra ascuțit și știa să-l folosească. Roggo cel Roșu o dusese într-o după-masă în Portul Vesel, în timp ce aștepta ca Lanna să fie disponibilă. O învățâ cum să-și ascundă stiletul în mânecă și cum să-l scoată când avea nevoie de el, și cum să taie o pungă atât de ușor și de iute încât monedele să fie deja toate cheltuite înainte ca proprietarul lor să apuce să le simtă lipsa. Era bine de știut, chiar și omul blajin era de acord, mai cu seamă noaptea, când criminalii și șobolanii acoperișurilor mișunau peste tot.

Cat își făcuse prieteni de-a lungul cheiurilor: hamali și comedianți, fabricanți de funii și reparatori de vele, cârciumari, berari și brutari, cerșetori și târfe. Cumpărau moluște și scoici de la ea, îi spuneau povești adevărate despre Braavos și minciuni despre viețile lor și râdeau de felul în care vorbea când încerca să se exprime în limba braavosi. Nu se lăsa niciodată deranjată de asta. În schimb, le arăta degetul și îi numea cururi de cămilă, ceea ce îi făcea să moară de râs. Gyloro Dothare o învățâ cântece porcoase, iar fratele lui, Gyleno, îi spunea care sunt cele mai bune locuri de prins țipari. Comedianții de la Corabie îi

arătau cum șade un erou și o învățau discursuri din *Cântecul Rhoynului, Cele două neveste ale Cuceritorului* și *Desfrânata negustorului.* Quill, omulețul cu ochi triști care inventa toate farsele deocheate pentru Corabie, se oferise s-o învețe cum sărută o femeie, dar Tagganaro îl pocnise cu un cod, punând capăt tentativei. Cossomo Scamatorul o inițiia în prestidigitație. Putea să înghită șoareci și să și-i scoată pe urechi.

– E o vrajă, spunea el.

– Ba nu, zicea Cat. Șoarecele ți-a fost tot timpul în mânecă. L-am văzut mișcându-se.

Stridii, moluște și scoici erau vorbele magice ale lui Cat și, ca toate vorbele magice, o duceau aproape oriunde. Se urcase la bordul unor corăbii din Lys, din Orașul Vechi și din Portul Ibben și își vânduse stridiile chiar pe punte. Uneori, își ducea roaba pe lângă turnurile celor bogați și le oferea străjerilor de la porți moluște fripte. O dată, își strigase marfa pe treptele Palatului Adevărului și, când un alt vânzător încercase s-o alunge, îi răsturnase căruciorul și îi împrăștiase stridiile pe pavaj.

De la ea cumpărau vameșii de la Chequy Port și vâslașii din Orașul Înecat, ale cărui cupole și turnuri scufundate țâșneau din apele verzi ale lagunei. O dată, când Brea rămăsese la pat din pricina sângelui lunar, Cat își împinsese roaba în Portul Violet, să vândă crabi și creveți vâslașilor de pe barca de agrement a Lordului Mării, plină-ochi de fețe surâzătoare. În alte zile, mergea de-a lungul apeductului, către Iazul Lunii. Vindea aroganților asasini în satin vărgat, chelarilor

și juzilor în haine mohorâte, maro și gri. Dar întotdeauna revenea în Portul Peticarului.

– *Stridii, moluște și scoici*, striga fata, împingându-și roaba de-a lungul cheiurilor. *Midii, creveți și scoici.*

O pisică roșcovană și murdară o urmărea, atrasă de strigătele ei. Mai încolo, își făcu apariția o a doua pisică, o jalnică ființă plouată, gri, cu coada tăiată. Pisicilor le plăcea mirosul lui Cat. Uneori, până la apusul soarelui avea o duzină ținându-se după ea. Din când în când, le arunca o stridie și se uita să vadă care o prinde. Observă că pisicile mari câștigau arareori; cel mai adesea trofeul revenea unui animal mai mic, mai ager, sfrijit, nenorocit și înfometat. *Ca mine*, își spuse. Preferatul ei era un motan bătrân cu o ureche mușcată, care îi amintea de pisica pe care o urmărise cândva prin toată Fortăreața Roșie. *Nu, aceea a fost altă fată, nu eu.*

Cat observă că două dintre corăbiile care fuseseră aici cu o zi înainte plecaseră, dar acostaseră cinci altele noi: o caravelă mică, numită *Maimuța de Alamă*, o imensă balenieră ibbaneză care duhnea a smoală, a sânge și a ulei de balenă, două corăbii hodorogite din Pentos și o galeră suplă și verde din vechiul Volantis. Cat se oprea la piciorul fiecărei pasarele ca să-și strige moluștele și stridiile, o dată în limbajul negustorilor și încă o dată în limba comună a Westerosului. Un marinar de pe o balenieră o înjură atât de zgomotos încât îi sperie pisicile, iar unul dintre vâslașii din Pentos o întrebă cât voia pentru molusca dintre picioarele ei, dar la celelalte corăbii îi merse mai bine.

Un ofițer de punte de pe galera verde înfulecă jumătate de duzină de stridii și îi spuse cum căpitanul lui fusese omorât de piratii din Lys care încercaseră să-i captureze lângă Treptele de Piatră.

– Era nenorocitul de Saan, cu *Fiul Bătrânei Mame* și *Valyriana* lui mare. Am scăpat, dar era cât pe ce.

Mica *Maimuță de Alamă* se dovedi a fi din Gulltown, cu un echipaj din Westeros care se bucură să stea de vorbă cu cineva în limba comună. Unul o întrebă cum ajunsese o fată de la Debarcaderul Regelui să vândă midii pe docurile din Braavos, așa că ea trebui să-și spună povestea.

– Stăm aici patru zile și patru nopți lungi, îi zise unul. Unde trebuie să meargă omul ca să găsească nitică distracție?

– Comedianții de la Corabie joacă *Șapte vâslași chercheliți*, le spuse Cat, iar în Beciul Pestrit, lângă porțile Orașului Înecat, sunt lupte de țipari. Sau, dacă vreți, puteți merge la Iazul Lunii, unde banditii se duelează noaptea.

– Da, sună bine, remarcă un alt marinar, dar ceea ce vrea Wat de fapt e o femeie.

– Cele mai bune târfe sunt la Portul Vesel, lângă locul unde e acostată Corabia comedianților. Cat le arătă.

Unele dintre târfele din port erau perverse și marinarii tocmai sositi de pe mare nu știau niciodată care. S'vrone era cea mai rea. Toată lumea spunea că jefuise și omorâse o duzină de bărbați, rostogolindu-le cadavrele în canale, să devină hrană pentru țipari.

Fiica Beţivă putea fi dulce când era trează, dar nu cu vinul în ea. Iar Jeyne Cangrenă era, de fapt, bărbat.

– Întrebaţi de Merry. Meralyn e numele ei adevărat, dar toată lumea îi zice Merry Vesela, şi aşa şi este.

Merry cumpăra o duzină de stridii de fiecare dată când Cat trecea pe la bordel şi le împărţea cu fetele. Avea o inimă bună, toată lumea era de acord.

– O inimă bună şi cei mai mari sâni din tot Braavosul, se fălea cu mândrie Merry.

Şi fetele ei erau drăguţe: Îmbujorata Bethany şi Nevasta Marinarului, Yna, cea cu un singur ochi, care putea să-ţi ghicească viitorul într-o picătură de sânge, drăgălaşa Lanna, până şi Assadora, femeia mustăcioasă din Ibben. Poate că nu erau frumoase, dar erau bune cu ea.

– Toţi hamalii merg la Portul Vesel, îi asigură Cat pe marinarii de pe *Maimuţa de Alamă*. „Băieţii descarcă navele", zice Merry, „iar fetele mele îi descarcă pe băieţii de pe ele."

– Dar târfele grozave despre care vorbesc cântăreţii? întrebă cea mai tânără maimuţă, un băiat roşcovan, cu pistrui, care nu putea avea mai mult de şaisprezece ani. Sunt chiar aşa de frumoase cum se spune? Unde pot găsi una din astea?

Tovarăşii lui îl priviră şi izbucniră în râs.

– Şapte iaduri, băiete! făcu unul dintre ei. Poate căpitanul şi-ar putea lua o curtezană, dar numai dacă ar vinde afurisita de corabie. Târfe de-astea sunt pentru lorzi, nu pentru unii de teapa noastră.

Curtezanele din Braavos erau vestite în lumea întreagă. Cântăreţii cântau despre ele, aurarii şi giuvaiergiii le copleşeau cu daruri, meşteşugarii le cerşeau onoarea de a le avea în rândul clientelei, prinţii negoţului plăteau comori ca să le aibă în braţele lor la baluri, ospeţe şi spectacole, iar bandiţii se omorau între ei în numele lor. Uneori, împingându-şi roaba de-a lungul canalelor, Cat zărea câte o curtezană plutind pe lângă ea, în drum către o seară cu vreun amant. Fiecare curtezană avea propria luntre şi slujitori care să o ducă la întâlnire. Poeta avea întotdeauna o carte în mână, Umbra Lunii purta numai veşminte albe şi argintii, iar Regina Merlan nu era văzută niciodată fără Sirenele ei, patru boboci de fecioare care îi ţineau trena şi-i aranjau părul. Fiecare curtezană era mai frumoasă decât cealaltă. Până şi Doamna cu Văl era frumoasă, dar numai cei care-i erau amanţi reuşeau să-i vadă chipul.

– Am vândut trei scoici unei curtezane, le spuse Cat marinarilor. M-a strigat când cobora din luntre.

Brusco îi spusese răspicat că nu avea voie să-i vorbească unei curtezane decât dacă aceasta i se adresa prima, dar femeia îi zâmbise şi o plătise în argint, de trei ori preţul scoicii.

– Da, şi care dintre ele a fost? Regina Scoicilor, nu?

– Perla Neagră, le spuse ea.

Merry susţinea că Perla Neagră era cea mai renumită curtezană dintre toate.

– Se trage din dragoni, îi spusese ea lui Cat. Prima Perlă Neagră a fost o regină-pirat. Un prinţ din

Westeros a luat-o de ibovnică și i-a făcut o fată, care a devenit curtezană. Fiica acesteia a urmat-o, și fiica *ei* mai apoi, până ajungem la aceasta. Ce ți-a spus, Cat?

Fata îi răspunsese:

– A spus: *Am să cumpăr trei scoici* și *Ai niște sos iute, micuțo?*

– Iar tu ce ai răspuns?

– Am zis: *Nu, doamna mea și Nu-mi spune micuțo. Mă cheamă Cat.* Ar trebui să am sos iute. Beqqo are și vinde de trei ori mai multe stridii decât Brusco.

Cat îi povestise omului blajin și despre Perla Neagră.

– Numele ei adevărat este Bellegere Otherys, îl informase ea. Era unul dintre cele trei lucruri pe care le aflase.

– Așa e, spusese preotul încetișor. Mama ei a fost Bellonara, dar prima Perlă Neagră a fost tot o Bellegere.

Dar Cat știa că pe oamenii de pe *Maimuța de Alamă* nu i-ar interesa numele mamei unei curtezane. Le ceru să-i povestească ce se mai întâmplă în Cele Șapte Regate și despre război.

– Război? râse unul dintre ei. Ce război? Nu e niciun război.

– Nu în Gulltown, preciză un altul. Nici în Vale, micul lord ne-a ferit de asta, la fel cum a făcut și mama lui.

Așa cum a făcut și mama lui. Stăpâna Văii era sora mamei sale.

– Lady Lysa, spuse ea, este...?

– ...moartă? o completă pistruiatul cu mintea la curtezane. Da. Ucisă de propriul ei cântăreț.

– O! *Nu-mi pasă. Cat a Canalelor n-a avut nicio mătușă. N-a avut.* Cat ridică roaba și se îndepărtă de *Maimuța de Alamă,* săltând peste pietrele de pavaj.

– *Stridii, moluște și scoici*! striga ea. *Stridii, moluște și scoici!* Cea mai mare parte a moluștelor o vându hamalilor care descărcau corabia mare cu vin din Arbor, iar restul, oamenilor care reparau galera de război din Myr, cea care fusese distrusă de furtuni.

Mai departe, la docuri, se întâlni cu Tagganaro, care stătea sprijinit cu spatele de un stâlp, lângă Casso, Regele Focilor. Cumpără de la ea niște midii, iar Casso lătră și o lăsă să-i scuture înotătoarea.

– Vino și lucrează cu mine, Cat, o îndemnă Tagganaro, în timp ce sugea midiile din cochilii. Căuta un nou partener de când Fiica Bețivă își înfipsese cuțitul în mâna Micuțului Narbo. Îți dau mai mult decât Brusco și n-ai să miroși a pește.

– Lui Casso îi place cum miros, zise ea. Regele Focilor lătră, aprobând-o parcă. Mâna lui Narbo nu s-a vindecat?

– Nu poate îndoi trei degete, se plânse Tagganaro printre midii. La ce folosește un hoț de buzunare dacă nu-și poate folosi degetele? Narbo se pricepea la buzunare, dar nu se pricepea la târfe.

– Merry zice la fel. Cat era tristă. Îi plăcea Micul Narbo, chiar dacă era un hoț. Ce-o să facă?

– O să tragă la vâsle, zice el. Crede că două degete sunt destule pentru asta, iar Lordul Mării caută

mereu vâslași. I-am zis: Narbo, nu. Marea e mai rece decât o fecioară și mai crudă decât o târfă. Mai bine ți-ai tăia mâna și ai cerși. Casso știe că am dreptate. Nu-i așa, Casso?

Foca lătră, iar Cat zâmbi. Îi azvârli încă o scoică înainte de a-și vedea de drum.

Ziua era aproape de sfârșit când Cat ajunse la Portul Vesel, vizavi de locul unde era ancorată Corabia. Unii dintre comedianți stăteau în vârful matahalei canarisite, trecând o ploscă de vin din mână-n mână, dar când zăriră roaba lui Cat coborâră după stridii. Îi întrebă cum mergea cu *Șapte vâslași chercheliți.* Joss Ursuzul clătină din cap.

– Quence a dat în sfârșit peste Allaquo în pat cu Sloey. S-au luptat cu săbiile de lemn și amândoi ne-au părăsit. Diseară vom fi doar cinci vâslași chercheliți, s-ar părea.

– Ne vom strădui să compensăm prin chercheleală ce am pierdut din vâslași, declară Myrmello. Eu, unul, mă ridic la înălțimea misiunii.

– Micul Narbo vrea să fie vâslaș, le spuse Cat. Dacă-l luați pe el, veți avea șase.

– Mai bine ai trece pe la Merry, îi spuse Joss. Știi cum se supără când rămâne fără stridii.

Dar când Cat se strecură în bordel, o găsi pe Merry stând în camera comună cu ochii închiși, ascultându-l pe Dareon cântând la harpa-i de lemn. Yna era și ea de față, împletind părul lung, auriu și mătăsos al Lannei. *Alt cântec idiot de dragoste.* Lanna îi cerea întotdeauna cântărețului să-i cânte cântece idioate de dragoste. Era

cea mai tânără dintre târfe, avea doar paisprezece ani. Cat știa că Merry cerea pentru ea de trei ori mai mult decât pentru oricare dintre celelalte fete ale ei.

O înfuria să-l vadă pe Dareon stând acolo așa de neruşinat, făcându-i ochi dulci Lannei, în timp ce degetele îi dansau pe strunele harpei. Târfele îi spuneau cântărețul negru, dar acum nu mai purta nimic negru. Cu banii pe care-i câștigase din cântat, cioara se transformase în cocoș. Astăzi purta o mantie catifelată, purpurie, tivită cu sângeap, o tunică vărgată, cu dungi albe și liliachii, și pantalonii multicolori ai unui bandit, dar își cumpărase și o mantie de mătase și una din catifea vișinie care era tivită cu brocart. Singurul lucru negru la el erau cizmele. Cat îl auzise spunându-i Lannei că pe toate celelalte le aruncase în canal.

– Gata cu întunecimea, anunțase el.

E un om al Rondului de Noapte, gândi ea, în timp ce Dareon cânta despre o doamnă idioată care se arunca de pe un turn idiot fiindcă prințul ei idiot murise. *Doamna ar trebui să se ducă să-i omoare pe cei care i-au ucis prințul. Iar cântărețul ar trebui să fie la Zid.*

Când Dareon își făcuse apariția prima oară la Portul Vesel, Arya fusese cât pe ce să-l întrebe dacă nu vrea s-o ia cu el la Eastwatch, până când îl auzise spunându-i lui Bethany că nu se mai întoarce niciodată.

– Paturi tari, cod sărat și nesfârșite gărzi, ăsta e Zidul, spusese el. În plus, la Eastwatch nu e nimeni nici pe jumătate atât de frumos ca tine. Cum aș putea să te părăsesc? Cat îl auzise spunându-i același lucru

Lannei și uneia dintre târfele de la Crescătoria de Pisici și până și Privighetorii, în noaptea când cântase în Casa Celor Șapte Felinare.

Mi-aș dori să fi fost aici în noaptea în care l-a lovit grăsanul. Târfele lui Merry râdeau și acum pe seama asta. Yna spunea că grăsanul se înroșea ca racul de fiecare dată când îl atingea, însă când începuse tărăboiul, Merry pusese să fie târât afară și aruncat în canal.

Cat se gândea la grăsan, amintindu-și cum îl salvase de Terro și Orbelo, când Nevasta Marinarului apăru lângă ea.

– Cântă frumos, murmură ea încetișor, în limba comună a Westerosului. Zeii trebuie că l-au iubit, dacă i-au dat un asemenea glas și chipul acela frumos, pe deasupra.

Are chipul frumos și inima murdară, gândi Arya, dar n-o spuse. Dareon se însurase cândva cu Nevasta Marinarului, care nu se culca decât cu bărbați care o luau de soție. Portul Vesel avea uneori trei sau patru nunți într-o noapte. Adesea, preotul roșu Ezzelyno, cel vesel și îmbibat de vin, săvârșea ritualurile. Dacă nu era el, era Eustace, care fusese cândva septon la Septul de Dincolo de Mare. Dacă nici preotul, nici septonul nu erau prin preajmă, una dintre târfe alerga la Corabie și aducea un actor. Merry susținea mereu că actorii erau preoți mai buni decât preoții, mai cu seamă Myrmello.

Nunțile erau zgomotoase și vesele, cu băutură din belșug. Ori de câte ori Cat se nimerea pe acolo cu roaba ei, Nevasta Marinarului insista ca noul ei

soț să cumpere niște stridii, ca să-l întărească pentru ceea ce avea să urmeze. Era bună în privința asta și era o fire veselă, dar lui Cat i se părea că era și ceva trist la ea.

Celelalte târfe spuneau că Nevasta Marinarului vizita Insula Zeilor în zilele când era în floare și cunoștea toți zeii care locuiau acolo, până și pe cei pe care Braavosul îi uitase. Spuneau că se ducea să se roage pentru primul ei soț, adevăratul ei soț, pe care-l pierduse pe mare când era doar o fetiță de vârsta Lannei.

– Crede că, dacă găsește zeul potrivit, poate că acesta va trimite vânturile și îi va aduce dragostea înapoi, spunea Yna cea cu un ochi, care o cunoștea de cel mai mult timp, dar mă rog să nu se întâmple. Iubitul ei e mort. Am simțit asta în sângele ei. Dacă s-ar întoarce vreodată, ar fi un cadavru.

Cântecul lui Dareon se termina, în sfârșit. Ultimele note se stinseră în aer. Lanna suspină și cântărețul își puse harpa deoparte și o ridică pe ea în poală. Tocmai începuse s-o gâdile, când Cat spuse cu voce tare:

– Am stridii, dacă vrea cineva.

Ochii lui Merry se deschiseră dintr-odată.

– Bine, spuse femeia. Adu-le, copilă. Yna, adu niște pâine și oțet.

Soarele roșu și umflat atârna pe cer, în spatele unui șir de catarge, când Cat plecă de la Portul Vesel, cu o pungă dolofană de monede și o roabă în care nu mai erau decât sare și iarbă-de-mare. Dareon pleca și el. Promisese că va cânta în seara aceasta la Hanul Țiparului

Verde, după cum îi spuse în timp ce străbăteau drumul împreună.

– De fiecare dată când cânt la Țipar, mă aleg cu argint, se făli el, iar în unele nopți sunt acolo căpitani și armatori. Traversară un mic pod și înaintară în josul unei străduțe lăturalnice în timp ce umbrele zilei se alungeau. Curând voi cânta în Portul Violet și, după aceea, în Palatul Lordului Mării, continuă Dareon. Roaba goală a lui Cat huruia pe pietrele drumului, cântându-și propria muzică zăngănitoare. Ieri am mâncat hering cu târfele, dar, într-un an, voi gusta crab imperial cu curtezanele.

– Ce s-a întâmplat cu fratele tău? îl întrebă Cat. Grăsanul. A mai găsit o corabie către Orașul Vechi? Spunea că ar fi trebuit să plece cu *Lady Ushanora.*

– Cu toții ar fi trebuit. Din ordinul Lordului Snow. I-am spus lui Sam: lasă-l pe bătrân, dar grăsanul nebun n-a vrut să asculte. Ultimele raze de lumină ale soarelui la asfințit străluceau în părul lui. Dar acum e prea târziu.

– Întocmai, zise Cat, când păși în umbra unei ulicioare strâmbe.

Când ajunse înapoi la casa lui Brusco, ceața serii se aduna deasupra micului canal. Își lăsă roaba, îl găsi pe Brusco în odaia unde-și număra banii și trânti punga pe masă, în fața lui. Trânti și cizmele pe podea.

Brusco mângâie punga:

– Bine. Dar ce-s astea?

– Cizme.

– Cizmele bune sunt greu de găsit, remarcă Brusco, dar astea îmi sunt mici. Ridică una și o cercetă cu ochii mijiți.

– La noapte va fi lună neagră, îi reaminti ea.

– Atunci, mai bine roagă-te. Brusco azvârli cizmele deoparte și turnă monedele pe masă ca să le numere. *Valar dohaeris.*

Valar morghulis, gândi ea.

Ceața se ridica în timp ce străbătea străzile Braavosului. Tremura puțin când intră pe ușa din lemn de copac al inimii în Casa în Negru și Alb. Doar câteva lumânări ardeau în seara aceasta, pâlpâind ca niște stele căzute. În întuneric, toți zeii erau străini.

Jos, în galeriile subterane, dezlegă mantia lui Cat, trase peste cap tunica maro, mirosind a pește a lui Cat, aruncă din picioare cizmele pătate de sare ale lui Cat, ieși din lenjeria lui Cat și se îmbăie în apă cu lămâie, ca să spele orice urmă de miros al lui Cat a Canalelor. Când ieși, săpunită și frecată, cu părul ei castaniu lipit de obraji, Cat dispăruse. Îmbrăcă veșminte curate și o pereche de papuci moi de postav și se duse, cu pași ușori, la bucătărie, să-i ceară Ummei ceva de mâncare. Preoții și acoliții mâncaseră deja, dar bucătăreasa îi păstrase o bucată bună de cod prăjit și niște piure de napi galbeni. Înfulecă, spălă strachina și apoi se duse s-o ajute pe orfelină să-și pregătească poțiunile.

Rolul ei era în principal să-i aducă una-alta, cocoțându-se pe scări ca să găsească ierburile și frunzele de care avea nevoie orfelina.

– Somn-dulce e cea mai blândă dintre otrăvuri, îi spuse femeia, fărâmițând nițel cu un mojar și un pistil. Câteva fire pot încetini o inimă care bubuie, pot opri o mână care tremură și pot face un om să se simtă liniștit și puternic. Un vârf de cuțit va asigura o noapte de somn adânc și fără vise. Trei vârfuri de cuțit vor aduce un somn fără sfârșit. Gustul e foarte dulce, așa că e cel mai bine să fie folosită în prăjituri și vinuri. Uite, poți mirosi dulceața. O lăsă să inhaleze puțin, iar pe urmă o trimise sus, pe scară, să caute un vas din sticlă roșie. Aceasta este o otravă mai crudă, dar insipidă și inodoră, fiind astfel mai ușor de ascuns. Lacrimile Lysului i se spune. Dizolvată în vin sau în apă, macină măruntaiele și intestinele omului și îl ucide ca o boală a acelor organe. Miroase. Arya adulmecă și nu simți nimic. Orfelina puse deoparte lacrimile și deschise un vas burduhănos de piatră. Pasta asta e condimentată cu sânge de vasilisc. Va da cărnii prăjite un miros de cimbru, dar mâncată produce o nebunie violentă, atât la animale, cât și la oameni. Un șoarece va ataca un leu după ce gustă din sângele de vasilisc.

Arya își roase buza.

– Ar merge la câini?

– La orice animal cu sânge cald. Orfelina o pălmui.

Își duse mâna la obraz, fiind mai mult surprinsă decât rănită.

– De ce-ai făcut asta?

– Arya din Casa Stark e cea care își roade buza ori de câte ori se gândește. Ești Arya din Casa Stark?

– Nu sunt nimeni. Era furioasă. Tu cine eşti?

Nu se aştepta la un răspuns din partea orfelinei, dar acesta veni:

– M-am născut drept singurul copil dintr-o Casă străveche, moştenitoarea nobilului meu tată, răspunse orfelina. Mama mea a murit când eram mică. N-am nicio amintire cu ea. Când aveam şase ani, tatăl meu s-a recăsătorit. Noua lui soţie a fost blândă cu mine până când a născut-o pe fiica ei. Apoi şi-a dorit să mor, pentru ca propriul ei copil să poată moşteni averea tatălui meu. Ar fi putut să apeleze la bunăvoinţa Zeului cu Multe Chipuri, dar nu putea suporta sacrificiul pe care acesta i l-ar fi cerut. În schimb, s-a gândit să mă otrăvească cu mâna ei. M-a lăsat cum mă vezi acum, dar n-am murit. Când tămăduitorii din Casa Mâinilor Roşii i-au spus tatălui meu ce făcuse, a venit aici şi a adus ofrande, oferindu-i toată averea şi pe mine. Zeul cu Multe Chipuri i-a auzit rugăciunea. Am fost crescută în templu ca să slujesc, iar soţia tatălui meu a primit darul.

Arya o cercetă neîncrezătoare.

– E adevărat?

– Există adevăr în ceea ce ţi-am povestit.

– Dar şi minciuni?

– Există un neadevăr şi o exagerare.

Urmărise chipul orfelinei tot timpul cât îşi spusese povestea, dar cealaltă fată nu-i dăduse niciun indiciu.

– Zeul cu Multe Chipuri a luat trei sferturi din averea tatălui tău, nu pe toată.

– Întocmai. Asta a fost exagerarea mea.

Arya zâmbi larg, își dădu seama că zâmbește și se ciupi de obraz. *Controlează-ți fața,* își spuse. *Zâmbetul meu e slujitorul meu, trebuie să vină la porunca mea.*

– Care parte a fost o minciună?

– Nicio parte. Am mințit în privința minciunii.

– Oare? Sau minți acum?

Dar înainte ca orfelina să apuce să răspundă, omul blajin păși în încăpere, zâmbind.

– Te-ai întors la noi.

– Luna e neagră.

– Așa e. Care sunt cele trei lucruri noi pe care le știi și pe care nu le-ai știut când ai plecat de la noi ultima oară?

Știu treizeci de lucruri noi, îi venea să spună.

– Trei dintre degetele Micului Narbo nu se îndoaie. Vrea să se facă vâslaș.

– E bine de știut. Și ce altceva?

Își rememoră ziua.

– Quence și Alaquo s-au certat și au părăsit Corabia, dar cred că se vor întoarce.

– Doar crezi sau *știi?*

– Doar cred, fu ea nevoită să mărturisească, deși era sigură de asta. Comedianții trebuiau să mănânce, la fel ca alți oameni, iar Quence și Alaquo nu erau destul de buni pentru Felinarul Albastru.

– Întocmai, zise omul blajin. Și al treilea lucru?

De data aceasta nu șovăi.

– Dareon e mort. Cântărețul negru care dormea la Portul Vesel. A fost un dezertor din Rondul de Noapte.

Cineva i-a tăiat beregata și l-a împins în canal, dar i-a păstrat cizmele.

– Cizmele bune sunt greu de găsit.

– Întocmai. Încercă să-și păstreze chipul neclintit.

– Cine ar fi putut face una ca asta, mă întreb?

– Arya din Casa Stark. Îi urmări ochii, gura, mușchii bărbiei.

– Fata aceea? Credeam că a plecat din Braavos. Cine ești?

– Nimeni.

– Minți. Se întoarse către orfelină. Gâtlejul mi-e uscat. Fii bună și adu o cupă cu vin pentru mine și una cu lapte cald pentru prietena noastră Arya, care s-a întors la noi pe neașteptate.

Străbătând orașul, Arya se întrebase ce avea să spună omul blajin când îi va povesti despre Dareon. Poate că se va înfuria pe ea sau poate că va fi încântat că i-a dat cântărețului darul Zeului cu Multe Chipuri. Își repetase această discuție în cap de zeci de ori, ca pe un spectacol al comedianților. Dar nu se gândise niciodată la *lapte cald.*

Când laptele sosi, Arya îl bău până la fund. Mirosea puțin a ars și îi lăsa în gură un gust amar.

– Acum du-te la culcare, copilă, îi spuse omul blajin. Mâine dimineață trebuie să slujești.

Noaptea se visă iarăși lup, dar era altfel decât alte vise. În visul acesta nu avea haită. Umbla singură după pradă, sărind peste acoperișuri și pășind ușor pe lângă malurile canalului, pândind umbre prin ceață.

Când se trezi a doua zi dimineață, era oarbă.

SAMWELL

Vântul Cafeniu era o corabie-lebădă din Oraşul Copacilor Înalţi de pe Insulele Verii, unde oamenii erau negri, femeile desfrânate şi până şi zeii erau ciudaţi. Nu avea un septon la bord care să-i conducă în rugăciunile de înmormântare, aşa că misiunea îi reveni lui Samwell Tarly, undeva departe de coasta sudică, pârjolită de soare, a Dornului.

Sam îşi îmbrăcă veşmintele negre ca să rostească vorbele, deşi era zăpuşeală în după-amiaza aceea, fără nicio boare de vânt.

– A fost un om bun, începu el... dar de îndată ce spuse cuvintele, ştiu că nu erau cele potrivite. Nu. A fost un om *mare*. Un maester al Citadelei, care şi-a făurit un colan şi a făcut legământ, un Frate Jurat al Rondului de Noapte, mereu credincios. La naştere, i-au dat numele unui erou care murise prea tânăr, dar, deşi a trăit multă, multă vreme, propria viaţă a fost mai puţin eroică. N-a fost altul mai înţelept, mai blând sau mai bun ca el. La Zid, o duzină de lorzi

comandanți au venit și au plecat în timpul anilor lui de slujire, dar el a fost mereu acolo ca să-i sfătuiască. A sfătuit și regi. Ar fi putut fi rege el însuși, dar când i s-a oferit coroana, a spus că aceasta ar trebui să-i revină fratelui său mai mic. Câți oameni ar face asta? Sam își simți ochii umplându-se de lacrimi și știu că nu mai putea continua mult timp. A fost sângele dragonului, dar acum focul lui s-a stins. A fost Aemon Targaryen, iar acum veghea lui s-a sfârșit.

– Iar acum veghea lui s-a sfârșit, murmură Gilly după el, legănând pruncul în brațe. Kojja Mo rosti vorbele după ea în limba comună a Westerosului, pe urmă le repetă în limba verii, pentru Xhondo și pentru tatăl ei și pentru restul adunării.

Sam își plecă creștetul și începu să plângă, cu suspine atât de zgomotoase și de convulsive încât tremura din tot trupul. Gilly veni lângă el și îl lăsă să-i plângă pe umăr. Avea și ea lacrimi în ochi.

Aerul era cald, umed și neclintit, iar *Vântul Cafeniu* plutea în derivă pe adânca mare albastră, în larg.

– Sam Negru a rostit vorbe frumoase, spuse Xhondo. Acum bem viața. Strigă ceva în limba verii și un butoi cu rom cu mirodenii fu rostogolit pe puntea pupa și deschis, pentru ca toți cei de față să poată bea o cupă în amintirea bătrânului dragon orb. Echipajul îl cunoscuse doar foarte scurt timp, dar insularii verii respectau bătrânii și își cinsteau morții.

Sam nu mai băuse rom niciodată. Era o licoare stranie și amețitoare, dulce la început, dar lăsându-ți un gust învăpăiat care îți ardea limba. Era obosit, atât

de obosit. Fiecare mușchi îl durea și mai simțea și alte dureri, în locuri unde Sam nu știuse că avea mușchi. Genunchii îi erau înțepeniți, mâinile acoperite de bășici noi și aspre și de pete lipicioase acolo unde vechile bășici se spărseseră. Cu toate acestea, romul și tristețea păreau să-i șteargă rănile.

– De-am fi reușit să-l aducem în Orașul Vechi, arhimaesterii poate l-ar fi salvat, îi spuse lui Gilly, când își sorbeau romul pe castelul înalt al *Vântului Cafeniu*. Tămăduitorii Citadelei sunt cei mai buni din Cele Șapte Regate. O vreme am crezut... am sperat...

În Braavos, păruse posibil ca Aemon să-și revină. Poveștile lui Xhondo despre dragoni păruseră gata să-l readucă pe bătrân la viață. În seara aceea, mâncase fiecare bucățică pe care Sam i-o pusese în față.

– Nimeni n-a căutat vreodată o fată, spusese el. Un prinț fusese promis, nu o prințesă. Rhaegar, am crezut... Fumul reprezenta focul ce mistuia Castelul Verii în ziua nașterii sale, sarea însemna lacrimile vărsate pentru cei care au murit. În tinerețe, mi-a împărtășit părerea, dar mai târziu a fost convins că propriul său fiu era cel care împlinise profeția, căci, în noaptea când a fost zămislit Aegon, deasupra Debarcaderului Regelui fusese văzută o cometă, iar Rhaegar era sigur că steaua sângerândă reprezenta o cometă. Ce proști am fost, noi care ne credeam atât de înțelepți! Eroarea s-a strecurat în traducere. Barth și-a dat seama: dragonii nu sunt nici bărbați, nici femei, ci când una, când alta, schimbători ca flacăra. Limba ne-a indus pe toți în eroare, timp de o mie de ani. *Daenerys* este

aceea, născută în mijlocul sării și al fumului. Dragonii au dovedit-o. Doar vorbind despre ea, Maester Aemon prindea parcă putere. Trebuie să mă duc la ea. *Trebuie.* De-aș fi măcar cu zece ani mai tânăr.

Bătrânul fusese atât de hotărât încât chiar urcase pe propriile picioare pasarela spre *Vântul Cafeniu,* după ce Sam făcuse aranjamentele pentru drum. Îi dăduse deja sabia și teaca lui Xhondo, ca să-l despăgubească pe voinicul ofițer secund pentru mantia pe care și-o stricase salvându-l de la înec. Singurele lucruri de preț care le mai rămâneau erau cărțile pe care le aduseseră din beciurile Castelului Negru. Sam se despărțise cu tristețe de ele.

– Erau destinate Citadelei, spusese el când Xhondo îl întrebase ce-l supără. Când secundul tradusese acele cuvinte, căpitanul râsese.

– Quhuru Mo spune că oamenii cărunți vor avea oricum aceste cărți, explicase Xhondo, numai că le vor cumpăra de la Quhuru Mo. Maesterii plătesc argint bun pentru cărți pe care nu le au și uneori aur roșu și galben.

Căpitanul voia și colanul lui Aemon, dar în această privință Sam îl refuzase. Era o mare rușine pentru orice maester să renunțe la colanul său, îi explicase el. Xhondo fusese nevoit să repete partea aceea de trei ori până când Quhuru Mo o acceptase. Când târgul fusese încheiat, Sam rămăsese doar cu cizmele, veșmintele negre și lenjeria de pe el și cu cornul crăpat pe care Jon Snow îl găsise la Pumnul Primilor Oameni. *N-am avut de ales,* își spuse. *Nu puteam să rămânem*

în Braavos și, fără furt și cerșetorie, altă cale să plătim drumul nu era. Ar fi socotit că târgul a fost bun și cu un preț de trei ori mai mare, dacă ar fi reușit să-l ducă pe Maester Aemon teafăr în Orașul Vechi.

Dar călătoria spre sud fusese presărată de furtuni și fiecare vijelie își luase obolul din puterea și vigoarea bătrânului. La Pentos, ceruse să fie dus pe punte, pentru ca Sam să-i poată picta în cuvinte un tablou al orașului, dar fusese ultima oară când părăsise patul căpitanului. Curând după aceea, mintea începuse din nou să-i rătăcească. Până când *Vântul Cafeniu* alunecase, pe lângă Turnul Însângerat, în portul Tyrosh, Aemon nu mai pomenea despre încercarea de a găsi o corabie care să-l ducă spre est. În schimb, vorbea din nou despre Orașul Vechi și arhimaesterii Citadelei.

– Trebuie să le spui, Sam, zisese el. Arhimaesterilor. Trebuie să-i faci să înțeleagă. Oamenii care erau la Citadelă când am fost eu sunt morți de cincizeci de ani. Cei de acum nu m-au cunoscut. Scrisorile mele... în Orașul Vechi trebuie să le fi citit ca pe aiurelile unui bătrân cu mințile rătăcite. Trebuie să-i convingi, acolo unde eu n-am reușit. Spune-le, Sam... spune-le cum e la Zid... arătările și umblătorii albi, frigul care se strecoară...

– Le voi spune, promisese Sam. Îmi voi alătura glasul glasului tău, maester. Le vom spune amândoi, noi împreună.

– Nu, spusese maesterul. Trebuie să le spui tu. Spune-le. Profeția... visul fratelui meu... Lady Melisandre a citit semnele greșit. Stannis... Stannis are în

el ceva din sângele dragonilor, da. Și fratele lui a avut. Rhaelle, fetița lui Egg, prin ea s-au ales cu el... mama tatălui lor... ea îmi spunea unchiul maester când era mică. Îmi amintesc, așa că mi-am îngăduit să sper... poate că am vrut... cu toții ne amăgim, când vrem să credem. Mai cu seamă Melisandre, bănuiesc. Sabia nu e bună, trebuie să știe asta... lumină fără căldură... o strălucire goală... sabia *nu e bună* și lumina falsă nu poate decât să ne conducă mai adânc în beznă, Sam. *Daenerys* e speranța noastră. Spune-le asta, la Citadelă. Fă-i să asculte. Trebuie să-i trimită un maester. Daenerys trebuie să fie sfătuită, învățată, *apărată*. În toți acești ani am zăbovit, așteptând, urmărind, iar acum, când ziua e la asfințit, sunt prea bătrân. Sunt pe moarte, Sam. Lacrimile șiroiseră din ochii albi și orbi ai bătrânului, în fața acelei acceptări. Moartea n-ar trebui să sperie un om bătrân ca mine, dar mă sperie. Nu-i așa că e absurd? Cu toate acestea, nu pot să nu mă întreb ce va urma după ce ultimul strop de căldură îmi va părăsi trupul. Oare mă voi ospăta veșnic în castelul de aur al Tatălui, așa cum spun septonii? Oare voi vorbi din nou cu Egg, îl voi găsi pe Daeron teafăr și fericit, îmi voi auzi sora cântându-le copiilor lor? Dar dacă lorzii călăreți au dreptate? Voi călări veșnic prin cerul nopții, pe un armăsar de foc? Sau trebuie să mă întorc în această vale a plângerii? Cine poate spune, zău? Cine a fost dincolo de zidul morții ca să vadă? Doar arătările, și știm cum sunt ele. Știm.

Nu era nimic de spus la toate acestea, dar Sam îi oferise bătrânului alinare așa cum se pricepuse, iar

Gilly venise după aceea și îi cântase un cântec, o aiureală pe care o învățase de la celelalte neveste ale lui Craster. Îl făcuse pe bătrân să zâmbească și îl ajutase să adoarmă.

Aceea fusese una dintre ultimele sale zile bune. Pe urmă, bătrânul își petrecuse mai mult timp dormind decât treaz, cuibărit sub un maldăr de blănuri, în cabina căpitanului. Uneori murmura în somn. Când se trezea, îl striga pe Sam, insistând că trebuie să-i spună ceva, dar cel mai adesea uita ce voise până când ajungea bărbatul. Chiar și când își amintea, vorbea confuz. Vorbea despre vise și nu pomenea niciodată de cel care le visase, despre lumânări de sticlă care nu puteau fi aprinse și despre ouă care nu scoteau pui. Spunea că sfinxul era enigma, nu enigmistul, dar nu era limpede la ce se referea. Îl ruga pe Sam să-i citească dintr-o carte scrisă de Septonul Barth, ale cărui scrieri fuseseră arse în timpul domniei lui Baelor cel Binecuvântat. O dată se trezise plângând.

– Dragonul trebuie să aibă trei capete, bocise el, dar eu sunt prea bătrân și prea firav ca să fiu unul dintre ele. Ar trebui să fiu cu ea, să-i arăt calea, dar trupul m-a trădat. În timp ce *Vântul Cafeniu* își croia drum prin Treptele de Piatră, Maester Aemon uita cel mai adesea numele lui Sam. Uneori îl lua drept unul dintre frații lui morți.

– Era prea plăpând pentru o călătorie atât de lungă, îi spuse Sam lui Gilly pe castelul de la pupa, după încă o înghițitură de rom. Jon ar fi trebuit să-și dea seama. Aemon avea o sută doi ani, n-ar fi trebuit

să fie trimis pe mare. Dacă ar fi rămas la Castelul Negru, poate că ar mai fi trăit încă zece ani.

– Sau poate că l-ar fi ars. Femeia roșie. Chiar și aici, la o mie de leghe de Zid, Gilly se ferea să rostească numele lui Melisandre cu voce tare. Voia sânge regesc pentru focurile ei. Val știa asta. Și Lordul Snow. De aceea m-au obligat să iau pruncul Dallei și să-l las pe al meu în locul lui. Maester Aemon a adormit și nu s-a mai trezit, dar dacă ar fi rămas, ea l-ar fi ars.

Va arde oricum, gândi Sam deprimat, *numai că acum trebuie s-o fac eu.* Targaryenii își dădeau întotdeauna morții flăcărilor. Quhuru Mo nu voise să îngăduie un rug funerar la bordul *Vântului Cafeniu,* așa că trupul lui Aemon fusese vârât într-un butoi cu rom de mure ca să se conserve până când corabia ajungea în Orașul Vechi.

– În noaptea dinaintea morții sale, m-a întrebat dacă poate ține pruncul în brațe, continuă Gilly. M-am temut că ar fi putut să-l scape, dar n-a făcut-o. L-a legănat și i-a fredonat un cântec, iar băiatul Dallei a întins mâinile și i-a atins fața. După felul cum l-a tras de buză, m-am gândit că s-ar putea să-l rănească, dar n-a reușit decât să-l facă pe bătrân să râdă. Gilly mângâie mâna lui Sam. Am putea să-i spunem Maester micuțului, dacă vrei. Când va fi destul de mare, nu acum. Am putea.

– *Maester* nu e un nume. Dar ai putea foarte bine să-i spui Aemon.

Gilly chibzui la asta.

– Dalla l-a adus pe lume în timpul bătăliei, cu săbiile cântând în jurul ei. Așa ar trebui să-l cheme, Aemon Născut în Luptă, Aemon Cântecul Oțelului.

Un nume care ar putea să-i placă până și nobilului meu tată. Un nume de războinic. Băiatul era fiul lui Mance Rayder și nepotul lui Craster, în definitiv. N-avea nimic din sângele de laș al lui Sam.

– Da. Așa să-i spui.

– Când împlinește doi ani, îi promise ea. Nu ar fi bine mai devreme.

– Unde e băiatul? se gândi Sam să întrebe. Cu romul și tristețea, îi luase tot acest timp ca să-și dea seama că Gilly nu avea pruncul cu ea.

– E la Kojja. Am rugat-o să-l ia puțin.

– Ah.

Kojja Mo era fata căpitanului, mai înaltă decât Sam și suplă ca o suliță, cu pielea neagră și netedă ca jaisul lustruit. Îi conducea și pe arcașii roșii ai corabiei și trăgea cu un arc dublu din lemn auriu, care putea trimite o săgeată la patru sute de metri. Când pirații îi atacaseră la Treptele de Piatră, săgețile Kojjei omorâseră o duzină, în timp ce ale lui Sam cădeau în apă. Singurul lucru care îi plăcea mai mult decât arcul ei era să salte pruncul Dallei pe genunchi și să-i cânte în limba verii. Prințul sălbatic devenise răsfățatul tuturor femeilor din echipaj, iar Gilly părea să aibă încredere în ele, așa cum nu avusese în niciun bărbat.

– Frumos din partea ei, remarcă Sam.

– La început mi-a fost frică de ea, spuse Gilly. Era atât de neagră și dinții ei erau așa de mari și de albi!

Mă temeam că era o fiară sau un monstru, dar nu e. E bună. Îmi place de ea.

– Știu că-ți place.

Aproape toată viața, singurul bărbat pe care-l cunoscuse Gilly fusese înfiorătorul Craster. În rest, în viața ei existaseră doar femei. *Bărbații o sperie, dar femeile nu,* își dădu seama Sam. Nu putea înțelege asta. La Horn Hill, lui îi plăcuse și compania fetelor. Surorile lui fuseseră blânde cu el și, deși celelalte fete îl tachinau uneori, cuvintele crude erau mai ușor de ignorat decât loviturile și ghionturile pe care le primea de la ceilalți băieți din castel. Chiar și acum, pe *Vântul Cafeniu,* Sam se simțea mai bine cu Kojja Mo decât cu tatăl ei, deși asta poate era fiindcă ea vorbea limba comună, iar el nu.

– Și tu îmi placi, Sam, șopti Gilly. Și îmi place băutura asta. Are gust de foc.

Da, gândi Sam, *o băutură pentru dragoni.* Cupele li se goliră, așa că Sam se duse la butoi, să le umple. Văzu că soarele cobora către apus, de trei ori mai mare decât era de obicei. Lumina lui arămie făcea chipul lui Gilly să pară aprins și roșu. Băură o cupă pentru Kojja Mo și una pentru fiul Dallei și încă una pentru pruncul lui Gilly, aflat la Zid. Iar după aceea nu mai avură de ales decât să bea două cupe pentru Aemon din Casa Targaryen.

– Fie ca Tatăl să-l judece drept, zise Sam, suspinând.

Soarele aproape dispăruse când isprăviră cu Maester Aemon. Doar o dâră lungă și subțire de roșu mai strălucea la orizontul apusului, ca o tăietură pe cer.

Gilly spuse că băutura făcea corabia să se învârtă, așa că Sam o ajută să coboare scara către cabinele femeilor, la prora corabiei.

Chiar la intrarea în cabină atârna un felinar și Sam reuși să dea cu capul de el, pășind înăuntru.

– Au, făcu el, iar Gilly întrebă:

– Ești rănit? Lasă-mă să văd.

Gilly se aplecă... și îl sărută pe gură.

Sam se pomeni răspunzându-i. *Am rostit cuvintele,* gândi el, dar mâinile ei trăgeau de veșmintele lui negre, desfăcându-i șnurul pantalonilor. Sam întrerupse sărutul, doar cât să spună:

– Nu putem.

Dar Gilly răspunse:

– Putem, și îi acoperi din nou gura cu gura ei.

Vântul Cafeniu se învârtea de jur împrejurul lor și Sam simțea gust de rom pe limba lui Gilly, iar apoi sânii ei erau dezgoliți și el îi mângâia. *Am rostit cuvintele,* gândi iarăși Sam, dar unul dintre sfârcuri își găsi drumul spre buzele lui. Era roz și tare, și când îl supse, laptele ei îi umplu gura, amestecându-se cu gustul de rom. Nu mai gustase nimic atât de plăcut, de dulce și de bun. *Dacă fac asta, nu sunt mai bun cu nimic decât Dareon,* gândi Sam, dar era prea plăcut ca să se oprească. Și, dintr-odată, mădularul îi era afară, țâșnind în sus din pantaloni, ca un catarg gros și roz. Arăta așa de caraghios încât îi venea să râdă, dar Gilly îl împinse pe patul de scânduri, își ridică fustele în jurul coapselor și se coborî deasupra lui, cu un scâncet ușor. Era chiar mai plăcut decât sfârcurile. *E atât de udă,*

gândi el, gâfâind. *N-am știut niciodată că o femeie poate să fie așa de udă acolo, jos.*

– Acum sunt soția ta, șopti ea, lunecând în sus și-n jos, deasupra lui.

Sam gemu, gândind: *Nu, nu, nu se poate, am rostit cuvintele, am rostit cuvintele,* dar singurul cuvânt pe care îl spuse fu:

– Da.

După aceea, ea adormi îmbrățișându-l, cu fața pe pieptul lui. Sam avea și el nevoie de somn, dar era beat de rom, de lapte de mamă și de Gilly. Știa că ar trebui să se ducă înapoi în hamacul lui din cabina bărbaților, dar era atât de plăcut s-o simtă cuibărită în el încât, cumva, nu se putea mișca.

Alții intrară, bărbați și femei, și îi auzi sărutându-se și râzând și împerechindu-se. *Insulari. Așa jelesc ei. Răspund morții cu viață.* Sam citise asta undeva, cu multă vreme în urmă. Se întreba dacă Gilly știa, dacă Kojja Mo îi spusese ce să facă.

Respira parfumul părului ei și se holba la felinarul ce se legăna deasupra. *Nici măcar Baba însăși nu m-ar putea scoate teafăr din asta.* Cel mai bun lucru pe care-l putea face era să se strecoare afară și să sară în mare. *Dacă mă înec, nimeni nu va trebui să afle că m-am făcut de rușine, că mi-am încălcat jurămintele, iar Gilly își poate găsi un bărbat mai bun, unul care nu e un mare laș grăsan.*

Se trezi a doua zi dimineață, în hamacul lui din cabina bărbaților, cu Xhondo răcnind despre vânt.

– *Bate vânt!* țipa întruna secundul. *Sus și la treabă, Sam Negru. Bate vânt!* Xhondo compensa prin volum ceea ce-i lipsea în vocabular.

Sam se rostogoli din hamac în picioare și regretă de îndată. Capul îi bubuia să se spargă, una dintre bășicile din palmă se spărsese peste noapte și îi venea să vomite.

Dar Xhondo nu avea milă, așa că Sam nu avu de ales și se căzni să-și îmbrace veșmintele negre. Le găsi pe punte, sub hamac, toate îngrămădite într-un maldăr umed. Le mirosi ca să vadă cât erau de murdare și inhală mirosul de sare, de mare și de smoală, de pânză udă și de mucegai, de fructe și de pește și de rom de mure, de mirodenii ciudate și de lemn exotic, și buchetul amețitor al propriei transpirații uscate. Dar în ele stăruia și mirosul lui Gilly, mirosul curat al părului ei și dulcele miros al laptelui și asta îl făcu bucuros să le poarte. Însă ar fi dat orice pentru niște șosete uscate. Între degetele de la picioare începuse să-i crească un fel de ciupercă.

Cufărul cu cărți nu fusese de ajuns ca să plătească drumul pentru patru persoane de la Braavos la Orașul Vechi. *Vântul Cafeniu* era însă la strâmtoare, așa că Quhuru Mo fusese de acord să-i ia pe vas, cu condiția să muncească pentru asta. Când Sam protestase, zicând că Maester Aemon e prea slăbit, băiatul doar un prunc în brațe și că lui Gilly îi era frică de mare, Xhondo doar râsese:

– Sam Negru e om mare și gras. Sam Negru va munci pentru patru.

La drept vorbind, Sam era atât de neîndemânatic încât se îndoia că făcea măcar treaba unui singur om destoinic, dar se străduia. Freca punțile și le netezea cu pietre, trăgea lanțurile ancorei, aduna funii și vâna șobolani, cosea pânzele rupte, peticea spărturile cu smoală fierbinte, dezosa pește și îi tăia fructe bucătarului. Gilly se străduia și ea. Era mai bună la manevrarea velelor decât Sam, deși, din când în când, priveliștea întinderii nesfârșite de apă o mai făcea să închidă ochii.

Gilly, gândi Sam, *ce am să fac cu Gilly?*

Fu o zi lungă, fierbinte și umedă, care părea și mai lungă din pricina capului care îi bubuia. Sam își făcu de lucru cu funiile și cu velele și cu celelalte sarcini pe care i le dădea Xhondo și încercă să nu-și lase privirea să rătăcească înspre butoiul cu rom în care se afla trupul Maesterului Aemon... sau înspre Gilly. Nu putea să dea ochii cu ea chiar acum, nu după cele întâmplate noaptea trecută. Când fata sălbatică urcă pe punte, el coborî. Când ea se duse la prora, el plecă la pupa. Când ea îi zâmbi, el întoarse capul, simțindu-se ticălos. *Ar fi trebuit să sar în mare când încă dormea,* gândi el. *Am fost întotdeauna un laș, dar nu mi-am încălcat jurămintele până acum.*

Dacă Maester Aemon n-ar fi murit, Sam l-ar fi putut întreba ce să facă. Dacă Jon Snow ar fi fost la bord, sau măcar Pyp sau Grenn, ar fi putut să le ceară sfatul. În schimb, îl avea pe Xhondo. *Xhondo n-ar înțelege ce spun. Sau, dacă ar înțelege, mi-ar spune pur și simplu s-o iau din nou la o partidă de futai.* „Futai"

fusese primul cuvânt pe care Xhondo îl învățase în limba comună și era foarte mândru de el.

Sam avea noroc că *Vântul Cafeniu* era așa de mare. La bordul *Mierlei*, Gilly ar fi putut să-l încolțească într-o clipită. „Corăbii-lebede" li se spunea în Cele Șapte Regate ambarcațiunilor mari din Insulele Verii, din pricina pânzelor albe și umflate și a galioanelor care, majoritatea, înfățișau păsări. Așa mari cum erau, pluteau pe valuri cu o grație fără egal. Deși neajutorat în perioadele de acalmie, cu un vânt bun și vioi din spate *Vântul Cafeniu* putea întrece o galeră. Și oferea o mulțime de locuri în care un laș se putea ascunde.

Spre sfârșitul schimbului său, Sam fu, în cele din urmă, încolțit. Cobora o scară când Xhondo îl înhăță de guler.

– Sam Negru vine cu Xhondo, zise el, târându-l peste punte și aruncându-l la picioarele lui Kojja Mo.

Departe, spre nord, un abur se zărea jos, la orizont. Kojja arătă într-acolo.

– Acolo e coasta Dornului. Nisip, stânci și scorpioni și niciun loc bun de acostare, preț de sute de leghe. Poți să înoți până acolo, dacă vrei, sau să mergi pe jos către Orașul Vechi. Va trebui să traversezi deșertul adânc, să urci niște munți și să treci Torentine înot. Sau poți să mergi cu Gilly.

– Nu înțelegeți. Astă-noapte noi...

– ...v-ați onorat mortul și zeii care v-au făcut pe amândoi. Xhondo a făcut la fel. Eu am avut copilul, altfel aș fi fost cu el. Voi, toți cei din Westeros, faceți din dragoste o rușine. Nu e nimic rușinos în dragoste.

Dacă septonii voştri spun că este, cei şapte zei ai voştri trebuie să fie demoni. În insule, ştim mai bine. Zeii noştri ne-au dat picioare ca să fugim, nasuri ca să mirosim, mâini ca să atingem şi să simţim. Care zeu nebun şi crud ar da unui om ochi şi i-ar spune că trebuie să-i ţină închişi mereu şi să nu privească toată frumuseţea din lume? Doar un monstru, un demon al întunericului. Kojja îşi duse mâinile între picioarele lui Sam. Zeii ţi-au dat şi asta cu un scop, pentru... care e cuvântul vostru în limba westerosi?

– *Futai,* îi sări Xhondo în ajutor.

– Da, pentru futai, pentru a da plăcere şi pentru a face copii. Nu e nicio ruşine în asta.

Sam se dădu înapoi.

– Am făcut un jurământ. *Nu îmi voi lua soţie şi nu voi zămisli copii.* Am rostit cuvintele.

– Ştie ce cuvinte ai rostit. E un copil în anumite privinţe, dar nu e oarbă. Ştie de ce porţi veşminte negre, de ce te duci în Oraşul Vechi. Ştie că nu te poate păstra. Te vrea pentru o vreme, atâta tot. Şi-a pierdut tatăl şi soţul, mama şi surorile, casa, *lumea* ei. Nu te are decât pe tine, în afară de prunc. Aşa că du-te la ea sau înoată.

Sam privi deznădăjduit la aburul care marca linia îndepărtată a ţărmului. Ştia că n-ar putea rezista să înoate până acolo.

Se duse la Gilly.

– Ce-am făcut noi... dacă aş putea să-mi iau soţie, te-aş prefera pe tine în locul oricărei prinţese sau fecioare de obârşie nobilă, dar nu pot. Am rămas cioară.

Am rostit cuvintele. Gilly, am mers cu Jon în pădure și am rostit cuvintele în fața copacului inimii.

– Copacii veghează asupra noastră, șopti Gilly, ștergându-i lacrimile de pe obraji. În pădure, ei văd tot... dar aici nu sunt copaci. Numai apă, Sam. Numai apă.

CERSEI

Fusese o zi cenușie, rece și umedă. Turnase cu găleata toată dimineața și, chiar și atunci când, după prânz, ploaia se opri, norii refuzau să se împrăștie. Nu văzură soarele. O vreme atât de mizerabilă era de-ajuns ca s-o descurajeze până și pe micuța regină. În loc să călărească alături de găinile ei și de alaiul lor de străjeri și admiratori, își petrecu ziua întreagă în Beciul Fecioarelor cu verișoarele, ascultând cântecele Bardului Albastru.

Ziua lui Cersei fu la fel, până spre seară. Când cerul gri începu să se întunece, îi spuseră că *Dulcea Cersei* sosise cu fluxul de dimineață și că Aurane Waters era afară, cerând să fie primit.

Regina trimise imediat după el. De îndată ce păși în salonul ei, Cersei știu că veștile erau bune.

– Înălțimea Ta, spuse el cu un zâmbet larg. Piatra Dragonului îți aparține.

– Minunat! Îi luă mâinile și îl sărută pe obraji. Știu că Tommen va fi încântat și el. Asta înseamnă că

putem să eliberăm flota lui Redwyne și să alungăm oamenii de fier de la Scuturi. Veștile de la Reach păreau să fie tot mai cumplite cu fiecare corb. Oamenii de fier nu se mulțumiseră cu noile lor stânci, după toate aparențele. Atacau în număr mare de-a lungul Manderului și merseseră până într-acolo încât atacaseră Arborul și insulele mai mici din împrejurimi. Oamenii lui Redwyne nu păstraseră mai mult de o duzină de nave de război în apele lor și toate fuseseră nimicite, capturate sau scufundate. Iar acum veneau vești cum că un nebun care își zicea Euron Ochi-de-Cioară trimitea corăbii lungi în susul Sunetului Șoptit, către Orașul Vechi.

– Lordul Paxter încărca provizii pentru drumul spre casă când *Dulcea Cersei* a ridicat pânzele, raportă Lordul Waters. Îmi închipui că până acum flota lui principală a pornit pe mare.

– Să sperăm că vor avea parte de o călătorie iute și de o vreme mai bună decât cea de astăzi. Regina îl trase pe Waters lângă ea, pe bancheta de lângă fereastră. Trebuie să-i mulțumim lui Ser Loras pentru acest triumf?

Zâmbetul lui pieri.

– Unii așa spun, Înălțimea Ta.

– Unii? îi aruncă o privire întrebătoare. Tu nu?

– Nu mi-a fost dat să văd un cavaler mai viteaz, mărturisi Waters, dar a transformat într-un măcel ceea ce putea să fie o victorie fără vărsare de sânge. O mie de oameni sunt morți sau pe-aproape. Majoritatea dintre ai noștri. Și nu doar oameni de rând,

Înălțimea Ta, ci și cavaleri și tineri lorzi, cei mai buni și mai viteji.

– Și Ser Loras?

– El va fi al o mie unulea. L-au dus în castel după bătălie, dar rănile lui sunt grave. A pierdut atât de mult sânge încât maesterii nu vor să-i pună lipitori.

– O, ce trist! Tommen va fi distrus. Îl admira atât de mult pe bravul nostru Cavaler al Florilor!

– Și oamenii din popor, spuse amiralul ei. Fecioarele își vor vărsa lacrimile în cupele de vin pe tot cuprinsul regatului, când Loras va muri.

Regina știa că Waters nu se înșela. Trei mii de oameni se îmbulziseră pe Poarta Noroiului ca să-l conducă pe Ser Loras în ziua plecării și trei din patru fuseseră femei. Priveliștea nu făcuse decât s-o umple de dezgust. Îi venise să le strige că erau niște oi, să le spună că tot ce puteau spera de la Loras Tyrell erau un zâmbet și o floare. În schimb, îl proclamase cel mai viteaz cavaler din Cele Șapte Regate și zâmbise când Tommen îi înmânase o sabie cu nestemate, pe care s-o poarte în luptă. Regele îl și îmbrățișase, ceea ce nu făcuse parte din planurile lui Cersei, dar acum nu mai conta. Își putea permite să fie generoasă: Loras Tyrell era pe moarte.

– Povestește-mi, porunci regina. Vreau să știu totul, de la început până la sfârșit.

Încăperea se întunecase când Waters isprăvi. Regina aprinse câteva lumânări și o trimise pe Dorcas la bucătării după niște pâine și brânză și puțină vită fiartă cu hrean. În timp ce mâncau, îl rugă pe Aurane

să-i spună povestea din nou, ca să-și amintească întocmai toate detaliile.

– Nu vreau ca scumpa noastră Margaery să audă aceste veşti de la un străin, spuse ea. Am să-i spun chiar eu.

– Înălțimea Ta e bună, zise Waters, cu un zâmbet. *Un zâmbet periculos,* gândi regina. Aurane nu semăna cu Prințul Rhaegar atât de mult cât crezuse. *Are părul lui, dar îl au și jumătate din târfele din Lys, dacă e să dăm crezare poveștilor. Rhaegar a fost bărbat. Acesta e un băiat șiret, nimic mai mult. Dar folositor în felul lui.*

Margaery era în Beciul Fecioarelor, sorbind din vin și încercând să descifreze un nou joc din Volantis, cu cele trei verișoare ale ei. Deși era târziu, gărzile o lăsară pe Cersei să intre de îndată.

– Înălțimea Ta, începu ea, e bine să auzi veștile de la mine. Aurane s-a întors de la Piatra Dragonului. Fratele tău e un erou.

– Am știut asta întotdeauna. Margaery nu părea surprinsă. *De ce ar fi? Se aștepta la asta, din clipa când Loras mi-a cerut comanda.* Cu toate acestea, când Cersei își termină povestea, lacrimile sclipeau pe obrajii mai tinerei regine.

– Redwyne a pus mineri să sape un tunel sub zidurile castelului, dar au înaintat prea încet pentru Cavalerul Florilor. Fără îndoială, el se gândea la oamenii nobilului vostru tată, care sufereau la Scuturi. Lordul Waters zice că a ordonat asaltul la nici o jumătate de zi după ce a preluat comanda, după ce castelanul Lordului Stannis i-a refuzat oferta de a rezolva problema

asediului între ei, printr-un duel. Loras a fost primul care a trecut prin spărtură, când berbecul a străpuns porțile castelului. A trecut direct prin gura dragonului, se spune, învești mântat în alb și legănându-și buzduganul deasupra capului, lovind în dreapta și-n stânga.

Megga Tyrell plângea deja nestăpânit.

– Cum a murit? întrebă ea. Cine l-a ucis?

– Nimeni nu a avut această onoare, răspunse Cersei. Ser Loras s-a ales cu o săgeată în coapsă și cu o alta în umăr, dar a continuat să lupte cu vitejie, deși sângele îi curgea în șuvoaie. Mai târziu, a primit o lovitură de buzdugan care i-a rupt câteva coaste. După aceea... dar nu. Am să te scutesc de partea cea mai cruntă.

– Spune-mi, o îndemnă Margaery. Poruncesc.

Poruncești? Cersei șovăi o clipă, apoi hotărî să treacă asta cu vederea.

– Asediații s-au retras într-un donjon interior, după ce zidul de apărare a fost ocupat. Loras a condus și atacul de acolo. A fost stropit cu ulei încins.

Lady Alla se făcu albă ca varul și fugi imediat afară din încăpere.

– Lordul Waters m-a asigurat că maesterii fac tot ce pot, dar mă tem că fratele tău e ars prea rău. Cersei o cuprinse pe Margaery în brațe ca s-o liniștească. A salvat regatul. Când o sărută pe mica regină pe obraz, simți gustul sărat al lacrimilor ei. Jaime va scrie toate faptele sale în Cartea Albă, iar cântăreții vor cânta despre el o mie de ani.

Margaery se smulse din îmbrățișare, atât de violent încât Cersei fu cât pe ce să cadă.

– Pe moarte nu înseamnă mort, spuse ea.

– Nu, dar maesterii spun...

– *Pe moarte nu înseamnă mort.*

– Eu nu vreau decât să te cruț...

– Știu ce vrei. Ieși afară.

Acum știi ce-am simțit în noaptea când a murit Joffrey al meu. Se înclină, cu fața o mască de politețe rece.

– Dulce fiică. Sunt atât de tristă pentru tine. Te voi lăsa cu durerea ta.

Lady Merryweather nu-și făcu apariția în seara aceea și Cersei se pomeni prea agitată ca să doarmă. *De m-ar putea vedea Lordul Tywin acum, ar ști că și-a găsit moștenitorul, un moștenitor demn de Casterly Rock,* gândi ea zăcând în pat cu Jocelyn Swyft, care sforăia încetișor pe cealaltă pernă. În curând Margaery avea să verse lacrimile amare pe care ar fi trebuit să le verse pentru Joffrey. Mace Tyrell ar putea plânge și el, dar Cersei nu-i dăduse niciun motiv să rupă alianța cu ea. Ce altceva făcuse, în definitiv, decât să-l onoreze pe Loras cu încrederea ei? El ceruse comanda, cu genunchiul plecat, sub privirile întregii curți.

După ce moare, trebuie să-i ridic undeva o statuie și să-i fac o înmormântare cum n-a mai văzut Debarcaderul Regelui. Oamenilor avea să le placă asta. Și lui Tommen. *S-ar putea ca Mace chiar să-mi mulțumească, bietul de el. Cât despre nobila sa mamă, dacă zeii sunt buni, vestea aceasta o va răpune.*

Răsăritul soarelui fu cel mai frumos pe care îl văzuse Cersei de ani de zile. Taena își făcu apariția curând și mărturisi că-și petrecuse noaptea consolându-le pe

Margaery și pe însoțitoarele ei, bând vin, plângând și povestind despre Loras.

– Margaery e convinsă și acum că nu va muri, o informă ea, în timp ce regina se îmbrăca pentru a se înfățișa la curte. Intenționează să-și trimită propriul maester să-l îngrijească. Verișoarele se roagă pentru îndurarea Mamei.

– Mă voi ruga și eu. Vino mâine cu mine în Septul lui Baelor și vom aprinde o sută de lumânări pentru bravul nostru Cavaler al Florilor. I se adresă cameristei sale: Dorcas, adu-mi coroana. Cea nouă, fii bună.

Era mai ușoară decât cea veche, din aur palid împletit, incrustat cu smaralde care sclipeau când întorcea capul.

– Au venit patru în legătură cu Pezevenghiul în dimineața asta, o anunță Ser Osmund, după ce Jocelyn îl pofti înăuntru.

– Patru? Regina era plăcut surprinsă. Un șuvoi constant de informatori își croiau drum către Fortăreața Roșie, susținând că au știință despre Tyrion, dar patru într-o zi era ceva neobișnuit.

– Da, răspunse Osmund. Unul ți-a adus un cap.

– Am să-l primesc pe el primul. Adu-l în salonul meu. *Mă rog ca de data asta să nu fie o greșeală. Mă rog să fiu în sfârșit răzbunată, ca Joff să se poată odihni în pace.* Septonii spuneau că șapte e o cifră sacră pentru zei. Dacă era așa, poate că acest al șaptelea cap avea să-i aducă balsamul după care tânjea sufletul ei.

Omul se dovedi a fi un tyroshi, scund, îndesat și asudat, cu un zâmbet onctuos care îi amintea de Varys și o barbă în furculiță vopsită în verde și roz. Lui Cersei îi displăcu din prima clipă, dar era dispusă să-i treacă neajunsurile cu vederea, dacă avea, într-adevăr, capul lui Tyrion în cufărul pe care îl aducea cu el. Lada era din lemn de cedru, cu lujeri de viță și flori incrustate în fildeș și cu balamale și închizători din aur alb. Un obiect încântător, dar pe regină nu o interesa decât ce se putea afla înăuntru. *E destul de mare, cel puțin. Tyrion avea un cap grotesc de mare, pentru un om atât de mic și pipernicit.*

– Înălțimea Ta, murmură omul din Tyrosh, cu o plecăciune adâncă. Văd că ești la fel de încântătoare cum se spune. Chiar și dincolo de marea îngustă am auzit despre frumusețea ta neasemuită și despre durerea care-ți sfâșie inima blândă. Nimeni nu poate să-ți aducă tânărul fiu înapoi, dar nădăjduiesc că pot, cel puțin, să-ți ofer un pic de balsam pentru durerea ta. Își așează mâna pe piept. Îți aduc dreptate. Îți aduc capul *valonqar*-ului tău.

Vechiul cuvânt valyrian o înfioră, dar îi dădu, în același timp, un crâmpei de speranță.

– Pezevenghiul nu mai este fratele meu, dacă a fost vreodată, declară ea. Nici nu-i voi rosti numele. A fost cândva un nume mândru, înainte ca el să-l dezonoreze.

– În Tyrosh îi spunem Mâini-Roșii, de la sângele care-i șiroiește printre degete. Sângele unui rege și al

unui tată. Unii spun că și-a omorât și mama, sfârtecându-și drumul din pântecele ei cu gheare sălbatice.

Ce aiureală, gândi Cersei.

– Este adevărat, spuse ea. Dacă în acel cufăr se află capul Pezevenghiului, te voi ridica la rangul de lord și îți voi încredința pământuri și cetăți bogate. Titlurile erau mai ieftine ca țărâna, iar ținuturile riverane erau pline de castele distruse, care stăteau părăsite printre câmpuri neîngrijite și sate părăsite. Curtea mea așteaptă. Deschide cufărul și lasă-ne să vedem.

Omul din Tyrosh deschise cufărul cu un gest teatral și făcu un pas înapoi, zâmbind. Înăuntru, capul unui pitic se odihnea pe un pat de catifea albastră și moale, holbându-se la ea.

Cersei îl privi îndelung.

– Acela nu este fratele meu. Avea un gust amar în gură. *Presupun că am sperat prea mult, mai ales după Loras. Zeii nu sunt niciodată chiar atât de buni.* Bărbatul acesta are ochi căprui. Tyrion avea un ochi negru și unul verde.

– Ochii, chiar așa... Înălțimea Ta, ochii fratelui tău... s-au stricat oarecum. Mi-am luat libertatea de a-i înlocui cu sticlă... dar nu de culoarea potrivită, după cum spui.

Asta nu făcu decât să o irite și mai mult.

– Poate că scăfârlia ta are ochi de sticlă, dar eu nu. Există garguie pe Piatra Dragonului care seamănă mai mult cu Pezevenghiul decât această creatură. E *chel* și are de două ori vârsta fratelui meu. Ce s-a întâmplat cu dinții lui?

Omul bătu în retragere în fața furiei din glasul ei.

– Avea un șir frumos de dinți din aur, Înălțimea Ta, dar noi... regret...

– O, nu încă. Dar vei regreta. *Ar trebui să-l spânzur. Să caute după aer până când i se înnegrește fața, așa cum a făcut scumpul meu fiu.* Cuvintele îi stăteau pe buze.

– O greșeală nevinovată. Piticii seamănă atât de mult între ei și... Înălțimea Ta poate observa, nu are nas...

– Nu are nas fiindcă *i l-ai tăiat.*

– Nu! Sudoarea de pe frunte îi trăda minciuna.

– Ba da. O dulceață otrăvită se strecură în tonul lui Cersei. Cel puțin ai avut atâta minte. Ultimul nebun a încercat să-mi spună că un vrăjitor rătăcitor i l-a crescut la loc. Totuși, mi se pare că îi datorezi acestui pitic un nas. Casa Lannister își plătește întotdeauna datoriile și la fel vei face și tu. Ser Meryn, du-l pe acest pungaș la Qyburn. Ser Meryn Trant îl luă pe tyroshi de braț și îl târî afară, în timp ce protesta. După ce plecară, Cersei i se adresă lui Osmund Kettleblack: Ser Osmund, ia asta din fața mea și adu-i înăuntru pe ceilalți trei care susțin că au informații despre Pezevenghi.

– Da, Înălțimea Ta.

Din păcate, cei trei așa-ziși informatori nu se dovediră mai folositori decât omul din Tyrosh. Unul spuse că Pezevenghiul se ascundea într-un bordel din Orașul Vechi, desfătând bărbații cu gura. Era o imagine nostimă, dar Cersei nu-i dădu crezare nicio clipă. Cel de-al doilea susținu că l-ar fi văzut pe pitic într-un

spectacol în Braavos. Al treilea insistă că Tyrion devenise pustnic în ținuturile riverane și că trăia pe un deal bântuit. Regina avu același răspuns pentru toți:

– Dacă ești așa de bun încât să conduci câțiva dintre bravii noștri cavaleri la acest pitic, vei fi răsplătit cu generozitate, promise ea. Cu condiția ca acela să fie Pezevenghiul. Dacă nu... ei, bine, cavalerii mei nu sunt prea răbdători cu minciuna, nici cu nătărăii care îi trimit să alerge după umbre. Cineva și-ar putea pierde limba.

Cât ai clipi, toți cei trei informatori nu mai fură atât de siguri și recunoscură că poate văzuseră alt pitic.

Cersei nu-și dăduse seama până atunci că existau atât de mulți pitici.

– Oare toată lumea e năpădită de acești monștri piperniciți? se plânse ea, în timp ce ultimul dintre informatori era condus afară. Câți pot să fie?

– Mai puțini decât au fost, remarcă Lady Merryweather. Îmi acorzi onoarea de a te însoți la curte, Înălțimea Ta?

– Dacă poți suporta plictiseala, răspunse Cersei. Robert era un prost în multe privințe, dar într-una avea dreptate. E plictisitor să conduci un regat.

– Mă întristează să te văd atât de împovărată, Înălțimea Ta. Fugi și joacă-te, zic eu, și lasă Mâna Regelui să asculte aceste petiții obositoare. Am putea să ne îmbrăcăm ca niște slujnice și să petrecem ziua printre oamenii de rând, să auzim ce spun despre căderea Pietrei Dragonului. Știu un han unde poate fi auzit Bardul Albastru, când nu îi cântă micii regine, și o

anume cramă unde un scamator transformă plumbul în aur, apa în vin și fetele în băieți. Poate că-și va face vrăjile asupra noastră. Nu te-ar amuza, Înălțimea Ta, să fii bărbat pentru o noapte?

Dacă aș fi bărbat, aș fi Jaime, gândi regina. *Dacă aș fi bărbat, aș putea conduce acest regat în numele meu, nu în locul lui Tommen.*

– Numai dacă tu ai rămâne femeie, răspunse ea, știind că asta era ceea ce voia să audă Taena. Ești o păcătoasă mică să mă ispitești așa, dar ce fel de regină aș fi dacă mi-aș pune regatul în mâinile tremurătoare ale lui Harys Swyft?

Taena se îmbufnă.

– Înălțimea Ta e prea sârguincioasă.

– Da, sunt, fu de acord Cersei, și, până la sfârșitul zilei, am s-o regret. O luă pe Lady Merryweather de braț: Haide.

Jalabhar Xho fu primul care i se înfățișă în ziua aceea, după cum se cuvenea rangului său de prinț în exil. Oricât de măreț arăta în minunata-i mantie cu pene, nu venise decât să cerșească. Cersei îl lăsă să-și facă obișnuita pledoarie, cerând oameni și arme care să-l ajute să recucerească Valea Florii Roșii, pe urmă spuse:

– Înălțimea Sa își duce propriul război, Prințe Jalabhar. Nu are oameni de irosit pentru al tău, tocmai acum. Anul viitor, poate. Asta îi spunea Robert mereu. Anul viitor, Cersei avea să-i spună *niciodată*, dar nu astăzi. Piatra Dragonului era a ei.

Lordul Hallyne din Ghilda Alchimiştilor se prezentă pentru a cere să le fie îngăduit piromanţilor lui să cuibărească orice ouă de dragon ar putea apărea la Piatra Dragonului, acum, că insula se afla iarăşi în siguranţă, pe mâini regale.

– Dacă ar mai fi rămas asemenea ouă, Stannis le-ar fi vândut ca să-şi plătească rebeliunea, îi spuse regina. Se feri să spună că planul era o nebunie. De când murise ultimul dragon Targaryen, toate încercările de acest fel sfârşiseră în moarte, dezastru sau dezonoare.

Un grup de negustori i se înfăţişă implorând tronul să intervină pentru ei pe lângă Banca de Fier din Braavos. Se părea că braavosii cereau imperativ rambursarea datoriilor restante şi refuzau toate noile împrumuturi. *Avem nevoie de propria noastră bancă,* hotărî Cersei, *Banca de Aur din Lannisport.* Poate că atunci când tronul lui Tommen va fi sigur, Cersei ar putea s-o înfăptuiască. Deocamdată, tot ceea ce putea face era să le spună negustorilor să le restituie cămătarilor braavosi datoria.

Delegaţia Credinţei era condusă de vechiul ei prieten, Septonul Raynard. Şase dintre Fiii Războinicului îl escortau prin oraş; împreună erau şapte, un număr sfânt şi de bun augur. Noul Înalt Septon – sau Înaltă Vrabie, cum îl poreclise Băiatul Lunii – făcea totul în grupuri de câte şapte. Cavalerii purtau centuri vărgate în cele şapte culori ale Credinţei. Mânerele săbiilor, precum şi crestele coifurilor lor erau împodobite cu cristale. Purtau scuturi alungite, într-un stil rar întâlnit de la Cucerire încoace, înfăţişând un blazon

care nu mai fusese văzut în Cele Șapte Regate de secole: o sabie-curcubeu strălucind pe un fond întunecat. Aproape o sută de cavaleri veniseră deja să-și pună viețile și săbiile în slujba Fiilor Războinicului, după cum susținea Qyburn, și, cu fiecare zi, veneau mai mulți. *Îmbătați de zei, cu toții. Cine s-ar fi gândit că regatul are atât de mulți de felul lor?*

Majoritatea fuseseră cavaleri de casă și cavaleri rătăcitori, dar câțiva erau de obârșie nobilă; fii mai mici, lorzi mărunți, bătrâni care voiau să-și ispășească vechi păcate. Și mai era Lancel. Cersei crezuse că Qyburn glumește când îi spusese că vărul ei nătărău își abandonase castelul, pământurile și soția și se întorsese în oraș, să se alăture Nobilului și Puternicului Ordin al Fiilor Războinicului, dar iată-l acolo, cu ceilalți nebuni pioși.

Lui Cersei nu-i plăcea asta defel, după cum nu era încântată nici de interminabila truculență și ingratitudine a Înaltei Vrăbii.

– Unde e Înaltul Septon? îl întrebă ea pe Raynard. Pe el l-am chemat.

Septonul Raynard adoptă un ton plin de regret.

– Preacucernicia Sa m-a trimis pe mine în locul său și m-a rugat să-i spun Înălțimii Tale că Cei Șapte l-au trimis să lupte împotriva ticăloșiei.

– Cum? Propovăduind castitatea pe Strada Mătăsii? Crede că dacă se roagă pentru târfe le poate face înapoi fecioare?

– Trupurile noastre au fost plămădite de Tatăl și de Mama noastră astfel încât să ne putem uni, bărbat

și femeie, și să zămislim copii în sfânta căsnicie, răspunse Raynard. E un lucru josnic și un păcat ca femeile să-și vândă sfintele trupuri pentru bani.

Sentimentul pios ar fi fost mai convingător dacă regina n-ar fi știut că Septonul Raynard avea prietene speciale în fiecare bordel de pe Strada Mătăsii. Fără doar și poate, hotărâse că era de preferat să repete trăncănelile Înaltei Vrăbii decât să frece podele.

– Să nu te apuci să-mi predici mie, îi spuse Cersei. Administratorii bordelurilor se plâng, și pe bună dreptate.

– Dacă vorbesc păcătoșii, de ce ar asculta virtuoșii?

– Aceste păcătoase umplu cuferele regale, răspunse regina pe șleau, iar banii lor ne ajută să plătim simbriile mantiilor noastre aurii și să construim galere care să ne apere țărmurile. Mai e de luat în seamă și negoțul. Dacă Debarcaderul Regelui n-ar avea niciun bordel, corăbiile s-ar duce la Duskendale și la Gulltown. Preacucernicia Sa mi-a promis pace pe străzi. Bordelurile ne ajută să păstrăm această pace. Oamenii de rând, lipsiți de târfe, sunt în stare să recurgă la viol. De acum înainte, Preacucernicia Sa n-are decât să-și țină predicile în templu, acolo unde le e locul.

Regina se așteptase să-l vadă și pe Lordul Gyles, dar, în schimb, își făcu apariția Marele Maester Pycelle, întunecat la față și cu un aer smerit, spunându-i că Rosby era prea slăbit ca să se ridice din pat.

– Îmi pare rău s-o spun, dar mă tem că Lordul Gyles trebuie să se alăture curând nobililor săi strămoși. Fie ca Tatăl să-l judece drept.

Dacă Rosby moare, Mace Tyrell și micuța regină vor încerca din nou să mi-l vâre pe gât pe Garth cel Mare.

– Lordul Gyles are tusea aia de ani de zile și până acum nu l-a omorât, se plânse ea. A tușit jumătate din domnia lui Robert și toată domnia lui Joffrey. Dacă moare acum, nu poate fi decât fiindcă îl vrea mort cineva.

Marele Maester Pycelle clipi uimit.

– Înălțimea Ta? Ci-cine să-l vrea mort pe Lordul Gyles?

– Moștenitorul lui, poate. *Sau mica regină.* Vreo femeie pe care a batjocorit-o cândva. *Margaery și Mace și Regina Spinilor, de ce nu? Gyles le stă în cale.* Un vechi dușman. Unul nou. Tu.

Bătrânul păli.

– Î-Înălțimea Ta glumește. Eu... eu l-am curățat, i-am pus lipitori, l-am tratat cu comprese și infuzii... aburii îl liniștesc puțin, iar somnul-dulce îi potolește convulsiile, dar mă tem că acum scuipă bucăți de plămân.

– Fie cum zici. Te vei întoarce la Lordul Gyles și îl vei informa că nu are permisiunea mea să moară.

– Cum poruncești, Înălțimea Ta. Pycelle se înclină.

Urmară alții și alții și alții, fiecare petiționar mai plicticos decât celălalt. Iar în seara aceea, după ce, în sfârșit, ultimul plecase și Cersei lua o cină frugală cu fiul ei, regina spuse:

– Tommen, când îți spui rugăciunile înainte de culcare, spune-i Mamei și Tatălui că ești recunoscător că ești încă un copil. Un rege muncește din greu, te

asigur, și nu-ți va plăcea. Te ciugulesc cu toții, ca un stol de ciori. Fiecare vrea o bucățică din carnea ta.

– Da, mamă, răspunse Tommen, cu glasul trist. Mica regină îi spusese despre Ser Loras. Ser Osmund zicea că băiatul plânsese. *E mic. Când va fi de vârsta lui Joff, nu-și va mai aminti cum arăta Loras.* Dar nu m-ar deranja ciugulitul lor, continuă fiul ei. Ar trebui să merg cu tine la curte în fiecare zi, să ascult. Margaery zice...

– ...puțin cam multe, izbucni Cersei. I-aș smulge bucuroasă limba, ca nimica.

– *Să nu spui asta!* strigă Tommen dintr-odată, cu fețișoara-i rotundă înroșindu-se. Lasă-i limba în pace. Să nu te atingi de ea. Eu sunt regele, nu tu.

Cersei se holbă la el, nevenindu-i să creadă.

– Ce-ai spus?

– Eu sunt regele. Eu spun cui să i se smulgă limba, nu tu. Nu te voi lăsa să-i faci rău lui Margaery. *Nu!* Îți interzic.

Cersei îl apucă de-o ureche și îl târî, scâncind, la ușă, unde îl găsi pe Ser Boros Blount stând de strajă.

– Ser Boros, Înălțimea Sa și-a ieșit din fire. Fii bun și condu-l în dormitorul lui și adu-l pe Pate. De data aceasta, vreau ca Tommen să-l biciuiască pe băiat cu mâna lui. Va continua până când băiatul va sângera din ambele buci. Dacă Înălțimea Sa refuză sau rostește vreun cuvânt de protest, cheamă-l pe Qyburn și spune-i să îi taie limba lui Pate, ca Înălțimea Sa să învețe care e prețul obrăzniciei.

– Cum poruncești, oftă Ser Boros, uitându-se stânjenit la rege. Înălțimea Ta, vino cu mine, te rog.

Când noaptea se lăsă peste Fortăreața Roșie, Jocelyn aprinse un foc în șemineul reginei, iar Dorcas, lumânările de lângă pat. Cersei deschise fereastra ca să ia o gură de aer și descoperi că norii se adunaseră iar, ascunzând stelele.

– O noapte atât de întunecată, Înălțimea Ta, murmură Dorcas.

Da, gândi regina, *dar nu atât de întunecată ca Beciul Fecioarelor sau ca Piatra Dragonului, unde Loras Tyrell zace ars și sângerând, sau precum celulele negre de sub castel.* Regina nu știa de ce-i venise asta în minte. Hotărâse să nu se mai gândească nicio clipă la Falyse. *Duel. Falyse ar fi trebuit să aibă atâta minte să nu se mărite cu un asemenea nătărău.* Veștile de la Stokeworth erau că Lady Tanda murise de o pneumonie pricinuită de șoldul ei rupt. Lollys Nătânga fusese proclamată Lady Stokeworth, cu Ser Bronn drept lordul ei. *Tanda moartă și Gyles în agonie. E bine că-l mai avem pe Băiatul Lunii, altfel curtea ar fi cu totul lipsită de măscărici.* Regina zâmbi, culcându-și capul pe pernă. *Când am sărutat-o pe obraz, i-am simțit gustul sărat al lacrimilor.*

Visă un vis vechi, cu trei fete în mantii maro, o babă zbârcită și un cort ce mirosea a moarte.

Cortul babei era întunecos, înalt și țuguiat. Nu voia să intre, după cum nu voise nici la zece ani, dar celelalte fete o priveau, așa că nu putea da înapoi. Erau trei în vis, întocmai cum fuseseră în viața reală.

Grăsana Jeyne Farman șovăia, ca întotdeauna. Era de mirare că venise până acolo. Melara Hetherspoon era mai îndrăzneață, mai mare și mai frumoasă, așa pistruiată cum era. Înfășurate în mantii de pânză aspră, cu glugile trase pe cap, toate trei se furișaseră din paturi și traversaseră terenurile pentru turnir, ca s-o caute pe vrăjitoare. Melara le auzise pe slujitoare șușotind cum putea ea blestema un om sau cum îl putea face să se îndrăgostească, cum putea să cheme demonii și să prezică viitorul.

În viața reală, fetele alergaseră cu sufletul la gură, năuce, șușotind între ele pe drum, pe cât de emoționate, pe atât de speriate. Visul era altfel. În vis, pavilioanele erau umbrite, iar cavalerii și slujitorii pe lângă care treceau erau făcuți din abur. Se făcea că fetele rătăceau multă vreme până când găseau cortul vrăjitoarei. Când ajungeau la el, toate torțele începeau să se stingă. Cersei le privea pe fete cuibărindu-se una într-alta, șușotind. *Mergeți înapoi,* încerca să le spună. *Întoarceți-vă. Nu e nimic pentru voi aici.* Dar, deși își mișca gura, niciun cuvânt nu se făcea auzit.

Fiica Lordului Tywin păși prima în cort, cu Melara pe urmele ei. Jeyne Farman intră ultima și încercă să se ascundă în spatele celorlalte două, așa cum făcea întotdeauna.

Cortul era încărcat de mirosuri. Scorțișoară și nucșoară. Piper, roșu, alb și negru. Lapte de migdale și ceapă. Cuișoare, lămâiță și șofran prețios și arome mai ciudate, încă și mai rare. Singura lumină venea dinspre un mangal de fier în forma unui cap de vasilisc,

o lumină difuză, verzuie, care făcea pereții cortului să pară reci, morți și mucegăiți. Oare la fel fusese în realitate? Cersei nu părea să-și amintească.

Vrăjitoarea dormea în vis, așa cum cândva dormise în viața reală. *Lăsați-o în pace,* îi venea reginei să strige. *Voi, netoatelor, n-o treziți pe vrăjitoarea adormită.* Fără limbă, nu putea decât să privească fata dându-i mantia la o parte, lovind patul vrăjitoarei cu picioarele și spunând:

– Trezește-te, vrem să ne spui viitorul.

Când Maggy Broasca deschise ochii, Jeyne Farman scânci speriată și fugi afară din cort, năpustindu-se în noapte. Micuța, dolofana, netoata, sfioasa Jeyne, cu fața palidă și grasă, speriată de fiece umbră. *Dar ea a fost cea înțeleaptă.* Jeyne trăia și acum pe Insula Frumoasă. Se măritase cu unul dintre lorzii stegari ai fratelui ei și fătase o duzină de plozi.

Ochii bătrânei erau galbeni și acoperiți de coji respingătoare. În Lannisport se spunea că fusese tânără și frumoasă când soțul ei o adusese din est cu un transport de mirodenii, dar vârsta și răul își lăsaseră amprenta asupra ei. Era scundă, îndesată și plină de negi, cu o gușă verzuie, grăunțoasă. Dinții și-i pierduse și sânii îi atârnau până la genunchi. Dacă stăteai prea aproape, simțeai miros de stricăciune, iar când vorbea, răsuflarea ei era stranie, puternică și dezgustătoare.

– Plecați, le spuse fetelor, într-o șoaptă răgușită.

– Am venit pentru o prezicere, zise Cersei.

– Plecați, croncăni bătrâna a doua oară.

– Am auzit că poți vedea viitorul, preciză Melara. Vrem doar să știm cu ce bărbați ne vom căsători.

– Plecați, croncăni Maggy a treia oară.

Ascultați-o, ar fi strigat regina, dacă ar fi avut limbă. *Mai aveți timp să fugiți. Fugiți, netoatelor!*

Fata cu bucle aurii își puse mâinile în șolduri.

– Vrem prezicerea noastră, altfel mă duc la nobilul meu tată și îl pun să te biciuiască pentru insolență.

– Te rugăm, insistă Melara. Doar spune-ne viitorul, apoi plecăm.

– Unii dintre noi n-au viitor, murmură Maggy, cu un glas grav, înfricoșător. Își strânse veșmântul în jurul umerilor și le făcu semn fetelor să se apropie. Haideți, dacă nu vreți să plecați. Nesăbuitelor. Haideți, da, trebuie să vă gust sângele.

Melara păli, dar nu și Cersei. O leoaică nu se teme de o broască, oricât de bătrână și de urâtă ar fi. Ar fi trebuit să plece, ar fi trebuit să asculte, ar fi trebuit să fugă. În schimb, luă pumnalul pe care i-l întinse Maggy și își trecu lama strâmbă de fier peste buricul degetului mare. Pe urmă îi făcu același lucru Melarei.

În întunecatul cort verde, sângele părea mai mult negru decât roșu. Gura știrbă a lui Maggy tremura la vederea lui.

– Aici, șopti ea. Dați-l aici.

Când Cersei întinse mâna, bătrâna supse sângele cu gingii moi, ca ale unui nou-născut. Regina își amintea și acum cât de stranie și rece fusese gura ei.

– Trei întrebări poți pune, grăi baba, după ce bău. Nu-ți vor plăcea răspunsurile. Întreabă sau du-te.

Du-te, striga regina care visa, *taci și fugi.* Dar fata nu avea destulă minte ca să se teamă.

– Când mă voi căsători cu prințul? întrebă ea.

– Niciodată. Te vei căsători cu regele.

Sub buclele aurii, fața fetei se încreți, plină de uimire. Ani buni după aceea, socotise că acele vorbe însemnau că nu se va căsători cu Rhaegar până când tatăl lui, Aerys, nu va muri.

– Dar *voi fi* regină? întrebă ea cea tânără.

Ochii galbeni ai lui Maggy sclipiră de răutate.

– Regină vei fi... până când va veni o alta, mai tânără și mai frumoasă, să te alunge și să-ți ia tot ce ți-e drag.

Chipul copilei se îmbujoră de furie.

– Dacă încearcă, îl voi pune pe fratele meu s-o omoare. Nici atunci nu se opri, copilă îndărătnică ce era. Mai avea de pus o întrebare, încă o privire fugară asupra vieții ei următoare. Regele și cu mine vom avea copii? întrebă ea.

– O, da. Șaisprezece el și trei tu.

Cersei nu înțelegea. Degetul îi pulsa acolo unde îl tăiase și sângele picura pe covor. *Cum e cu putință?* îi venea să întrebe, dar își terminase întrebările.

Dar bătrâna nu terminase cu ea.

– Aur le vor fi coroanele și aur mormintele, spuse ea. Iar când lacrimile ți se vor usca, *valonqar*-ul își va strânge mâinile în jurul gâtului tău palid și va stoarce viața din tine.

– Ce e un *valonqar?* Un monstru? Fetei de aur nu-i plăcea acea prezicere. Ești o mincinoasă și o broască

buboasă și o babă sălbatică și puturoasă și nu cred nicio vorbă din ce spui. Haide, Melara. Nu merită s-o asculți.

– Am și eu trei întrebări, insistă prietena ei. Iar când Cersei o trase de braț, ea se eliberă și se întoarse la babă.

– Mă voi mărita cu Jaime? zise ea fără să stea deloc pe gânduri.

Proasto, gândi regina, furioasă și acum. *Jaime nici măcar nu știe că există.* Pe atunci, fratele ei trăia doar pentru săbii, câini și cai... și pentru ea, geamăna lui.

– Nu cu Jaime, nici cu alt bărbat, răspunse Maggy. Viermii îți vor mânca fecioria. Moartea ta e aici în noaptea asta, micuțo. Îi simți răsuflarea? E foarte aproape.

– Nu simțim decât răsuflarea ta, spuse Cersei.

Lângă cotul ei așezat pe masă era un vas cu o poțiune vâscoasă. Îl înhăță și i-l aruncă bătrânei în ochi. În viața reală, baba țipase la ele într-o limbă ciudată, necunoscută, și le înjurase în timp ce fugeau afară din cort. Dar în vis fața i se dizolva, topindu-se în fâșii de abur gri, până când nu mai rămâneau decât doi ochi galbeni, privind chiorâș, ochii morții.

Valonqar-*ul îți va strânge mâinile în jurul gâtului tău palid,* auzi regina, dar glasul nu era al bătrânei. Mâinile se iviră din negurile visului ei și i se înfășurară în jurul gâtului, mâini groase și puternice. Deasupra lor plutea chipul lui, uitându-se chiorâș la ea cu ochii lui desperecheați. *Nu,* încercă regina să strige, dar degetele piticului săpau adânc în gâtul ei, înăbușindu-i protestele. Lovi cu picioarele și țipă, dar în zadar. În

scurt timp, scotea același sunet pe care îl scosese fiul ei, micul sunet sufocat care marcase ultima suflare a lui Joff pe pământ.

Se trezi gâfâind în beznă, cu pătura răsucită în jurul gâtului. Cersei o smulse atât de violent încât o rupse și se ridică în pat, cu pieptul săltând. *Un vis,* își spuse, *un vis vechi și o cuvertură încurcată, atâta tot.*

Taena își petrecea noaptea din nou cu mica regină, așa că lângă ea dormea Dorcas. Regina o scutură puternic de umăr.

– Trezește-te și caută-l pe Pycelle. E cu Lordul Gyles, bănuiesc. Adu-l aici de îndată.

Încă adormită, Dorcas coborî împleticindu-se din pat și traversă iute camera după haine, cu picioarele goale foșnind pe paie.

După o veșnicie, Marele Maester Pycelle intră târșâindu-și papucii și se așeză lângă ea, cu capul plecat, clipind din pleoapele grele și străduindu-se să nu caște. Arăta de parcă povara imensului colan de maester de la gâtu-i zbârcit îl trăgea înspre podea. Pycelle era bătrân de când și-l amintea Cersei, dar cândva fusese magnific: somptuos îmbrăcat, demn, extrem de curtenitor. Imensa lui barbă albă îi dăduse un aer de înțelepciune. Dar Tyrion i-o bărbierise și ceea ce crescuse la loc era jalnic, câteva smocuri răzlețe de păr subțire, uscat, care nu reușeau să-i ascundă carnea roz care-i atârna sub bărbia căzută. *Acesta nu e un om,* gândi ea, *ci doar ruina unuia. Celulele negre i-au răpit toată puterea pe care a avut-o. Ele și briciul Pezevenghiului.*

– Câți ani ai? întrebă Cersei pe neașteptate.

– Optzeci și patru, dacă-ți e pe plac, Înălțimea Ta.

– Un bărbat mai tânăr mi-ar plăcea mai mult.

Își trecu limba peste buze.

– Aveam doar patruzeci și doi când m-a chemat Conclavul. Kaeth avea optzeci când l-au ales, iar Ellendor aproape nouăzeci. Grijile funcției i-au zdrobit și amândoi au murit la un an după ce au fost numiți. Următorul a fost Merion, doar de șaizeci și șase, dar el a murit de friguri în drum spre Debarcaderul Regelui. După aceea, Regele Aegon a cerut Citadelei să trimită un om mai tânăr. El a fost primul rege pe care l-am slujit.

Iar Tommen va fi ultimul.

– Îmi trebuie de la tine o poțiune. Ceva care să mă ajute să dorm.

– O cupă de vin înainte de culcare, adesea...

– Eu *beau* vin, imbecilule. Am nevoie de ceva mai puternic. Ceva care să nu mă lase să visez.

– Tu... Înălțimea Ta nu vrea să viseze?

– Ce-am spus tocmai acum? Oare urechile ți-au devenit la fel de neputincioase ca mădularul? Poți să-mi prepari o asemenea poțiune sau trebuie să-i poruncesc Lordului Qyburn să corecteze un alt defect de-al tău?

– Nu e nevoie să implicăm asta... să-l implicăm pe Qyburn. Somn fără vise. Îți vei avea poțiunea.

– Bine. Poți pleca. Dar, când Pycelle se întoarse către ușă, Cersei îl strigă: Încă un lucru. Ce vă învață Citadela în legătură cu profețiile? Poate viitorul să fie prezis? Bătrânul șovăi. O mână zbârcită bâjbâi orbește

la piept, ca și cum ar fi vrut să mângâie barba care nu era acolo. Poate viitorul nostru să fie prezis? repetă Cersei.

– Posibil. Există anumite vrăji în cărțile vechi... dar Înălțimea Ta ar putea să întrebe, în schimb: *E bine* ca viitorul nostru să fie prezis? Iar la asta eu aș răspunde: Nu. E mai bine să lăsăm unele uși închise.

– Vezi s-o închizi pe-a mea când pleci.

Ar fi trebuit să știe că nu avea să-i dea niciun răspuns, așa netrebuincios cum era.

A doua zi dimineață, luă micul dejun cu Tommen. Băiatul părea mult mai supus; se părea că pedeapsa pe care i-o aplicase lui Pate își slujise scopul. Mâncară ouă prăjite, pâine prăjită, șuncă și niște portocale roșii proaspăt sosite cu o corabie din Dorn. Fiul ei era însoțit de pisoii lui. Privind pisicile făcând giumbușlucuri printre picioarele ei, Cersei se simți puțin mai bine. *Cât sunt eu în viață, lui Tommen nu i se va întâmpla nimic.* Ar fi fost în stare să omoare jumătate din lorzii Westerosului și toți oamenii de rând, dacă de asta era nevoie ca să-l apere.

– Du-te cu Jocelyn, îi spuse băiatului, după ce terminară de mâncat.

Apoi trimise după Qyburn.

– Lady Falyse mai trăiește?

– Trăiește, da. Poate nu întru totul... confortabil.

– Înțeleg. Cersei cumpăni o clipă. Omul ăsta, Bronn... nu pot spune că îmi place ideea unui dușman atât de aproape. Toată puterea i se trage de la Lollys. Dacă i-am scoate la iveală sora mai mare...

– Din păcate, spuse Qyburn, mă tem că Lady Falyse nu mai e în stare să stăpânească peste Stokeworth. Sau, mai exact, nici să se hrănească. Am aflat multe de la ea, sunt mulțumit s-o spun, dar lecțiile n-au fost cu totul lipsite de urmări. Sper că n-am depășit indicațiile Înălțimii Tale.

– Nu. Orice intenționase Cersei, era prea târziu. Nu avea rost să se mai gândească la asemenea lucruri. *E mai bine dacă moare,* își spuse. *N-ar dori să-și continue viața fără soțul ei. Așa mocofan cum era, toanta se pare că ținea la el.* Ar mai fi ceva. Astă-noapte am avut un vis îngrozitor.

– Toți oamenii suferă de asta, din când în când.

– Visul e legat de o vrăjitoare pe care am vizitat-o în copilărie.

– O vrăjitoare a pădurilor? Cele mai nevinovate ființe. Se pricep nițel la ierburi și la moșit, dar încolo...

– Era mai mult de-atât. Jumătate din Lannisport se ducea la ea pentru farmece și poțiuni. Era mama unui lord mărunt, un negustor bogat, ridicat în rang de către bunicul meu. Tatăl acestui lord a găsit-o în timp ce făcea negoț în Est. Unii spun că i-a făcut o vrajă, deși mai degrabă aș crede că singurele farmece de care avea nevoie erau cele dintre picioare. N-a fost întotdeauna hidoasă, sau cel puțin așa se spune. Nu-mi amintesc numele ei. Ceva lung și estic și bizar. Oamenii îi ziceau Maggy.

– *Maegi?*

– Așa îi spui tu? Femeia îți sugea o picătură de sânge din deget și îți spunea ce îți rezervă viitorul.

– Magia sângelui e cel mai întunecat fel de vrăjitorie. Unii spun că e și cel mai puternic.

Cersei nu voia să audă asta.

– Această *maegi* a făcut anumite profeții. Am râs de ele la început, dar... a prezis moartea uneia dintre cameristele mele. Când a făcut profeția, fata avea unsprezece ani, era sănătoasă ca o mânză și ocrotită la Casterly Rock. Cu toate acestea, în curând a căzut într-o fântână și s-a înecat.

Melara o rugase să nu vorbească niciodată despre lucrurile pe care le auziseră în noaptea aceea în cortul lui *maegi. Dacă nu vorbim despre asta, vom uita în curând, iar atunci va fi doar ca un coșmar pe care l-am avut,* îi spusese Melara. *Visele rele nu se împlinesc niciodată.* Amândouă fuseseră atât de tinere încât asta sunase aproape înțelept.

– Încă o jelești pe această prietenă din copilărie? întrebă Qyburn. Asta te tulbură, Înălțimea Ta?

– Melara? Nu. Abia dacă-mi amintesc cum arăta. Numai că... *maegi* a știut câți copii voi avea și a știut de bastarzii lui Robert. Cu ani înainte ca el măcar să-l fi zămislit pe primul dintre ei, ea a știut. M-a asigurat că voi fi regină, dar mi-a spus că o altă regină va veni... *Mai tânără și mai frumoasă, a spus. ...O* altă regină, care îmi va lua tot ce iubesc.

– Și vrei să împiedici această profeție?

Mai mult ca orice, gândi ea.

– *Poate* fi împiedicată?

– O, da. Să nu te îndoiești.

– Cum?

– Cred că Înălțimea Ta știe cum.

Știa. *Am știut tot timpul,* gândi ea. *Chiar și în cort. „Dacă încearcă, am să-l pun pe fratele meu s-o omoare."*

Dar a ști ce trebuie făcut era una, și a ști cum s-o faci era alta. În Jaime nu se mai putea încrede. O boală subită ar fi fost ideală, dar zeii erau arareori atât de amabili. *Cum, atunci? Un cuțit, o pernă, o cupă de năpasta-inimii?* Toate acestea puneau probleme. Când un bătrân murea în somn, nimeni nu stătea să se gândească la asta, dar o fată de șaisprezece ani găsită moartă în pat ar ridica, fără îndoială, întrebări incomode. În afară de asta, Margaery nu dormea niciodată singură. Chiar și cu Ser Loras pe moarte, erau săbii în preajma ei zi și noapte.

Dar săbiile au două tăișuri. Înșiși oamenii care o păzesc ar putea fi folosiți ca să-i vină de hac. Dovada va trebui să fie atât de zdrobitoare încât nici măcar propriul tată al lui Margaery să nu aibă altceva de făcut decât să consimtă la executarea ei. Asta ar fi ușor. *Nu e de așteptat ca iubiții ei să mărturisească, știind că asta ar însemna capetele lor, alături de al ei. Numai dacă...*

A doua zi, regina îl întâlni în curte pe Osmund Kettleblack, antrenându-se cu unul dintre gemenii Redwyne. Care anume, nu putea spune. Cersei nu reușise niciodată să-i deosebească pe cei doi. Îi privi o vreme duelându-se, apoi îl chemă pe Ser Osmund deoparte.

– Fă cu mine câțiva pași, zise ea, și spune-mi adevărul. Nu vreau acum nici o fanfaronadă goală, nici să-mi povestești cum un Kettleblack e de trei ori mai bun ca oricare cavaler. Multe pot să atârne de

răspunsul tău. Fratele tău Osney. Cât de bine mânuiește sabia?

– Bine. L-ai văzut. Nu e la fel de puternic ca mine, nici ca Osfryd, dar e ager în luptă.

– Dacă ar fi cazul, crezi că l-ar putea învinge pe Ser Boros Blount?

– Boros Pântecosul? Ser Osmund râse pe înfundate. Câți ani are, patruzeci? Cincizeci? Pe jumătate beat tot timpul, gras, chiar treaz fiind. Dacă a avut vreodată aplecare pentru luptă, și-a pierdut-o. Da, Înălțimea Ta, dacă Ser Boros se cere omorât, Osney ar putea s-o facă destul de ușor. De ce ? A săvârșit Boros vreo trădare?

– Nu, răspunse ea. *Dar Osney, da.*

BRIENNE

Dădură peste primul cadavru la un kilometru și jumătate de la răscruce.

Se legăna sub creanga unui copac uscat al cărui trunchi înnegrit încă purta cicatricile fulgerului care îl omorâse. Ciorile negre avuseseră grijă de fața cadavrului, iar lupii se ospătaseră cu partea de jos a picioarelor, acolo unde atârnau lângă pământ. Doar oase și zdrențe rămăseseră mai jos de genunchi... împreună cu un pantof bine rumegat, pe jumătate acoperit de noroi și de mucegai.

– Ce are în gură? întrebă Podrick.

Brienne trebui să-și adune curajul ca să privească. Fața omului era pământie, verde și macabră, gura deschisă și știrbă. Cineva îi vârâse o piatră albă, zgrunțuroasă, între dinți. O piatră sau...

– Sare, spuse Septonul Meribald.

Cincizeci de metri mai departe, zăriră un al doilea cadavru. Animalele îl sfârtecaseră, așa că tot ce mai rămăsese din el era împrăștiat pe pământ, sub o

funie roasă legată de creanga unui ulm. Brienne ar fi putut trece pe lângă el fără să-l observe, dacă Dulău nu l-ar fi adulmecat și nu ar fi sărit în bălării ca să-l miroasă mai bine.

– Ce ai acolo, Dulăule? Ser Hyle descălecă, se repezi după câine și se întoarse cu un coif. Craniul celui mort era încă înăuntru, împreună cu câțiva viermi și gândaci. Oțel bun, decretă el, și nu foarte distrus, deși leul și-a pierdut capul. Pod, vrei un coif?

– Nu pe ăla. Are viermi înăuntru.

– Viermii se spală, băiete. Ești gingaș ca o fată.

Brienne se încruntă la el:

– E prea mare pentru el.

– O să crească.

– Nu vreau, făcu Pod. Ser Hyle ridică din umeri și azvârli coiful spart înapoi între bălării, cu tot cu blazonul leului. Dulău lătră și se duse să-și ridice piciorul lângă copac.

După aceea, nu treceau o sută de metri fără un cadavru. Trupurile atârnau sub frasini și anini, fagi și mesteceni, zade și ulmi, sălcii bătrâne și falnici castani. Fiecare om avea un laț în jurul gâtului și atârna de o funie de cânepă, iar în gura fiecăruia era îndesată sare. Unii purtau mantii gri, albastre sau purpurii, dar ploaia și soarele le decoloraseră atât de tare încât era greu să deosebești o culoare de alta. Alții aveau însemne cusute pe piept. Brienne zări securi, săgeți, mai mulți somoni, un pin, o frunză de stejar, cărăbuși, cocoși pitici, un cap de mistreț, câteva tridente.

Rătăciți, își dădu ea seama, *scursuri dintr-o duzină de oștiri, rămășițe lăsate de lorzi.*

Unii dintre oamenii morți fuseseră pleșuvi, alții bărboși, unii tineri, alții bătrâni, unii scunzi, alții înalți, unii grași, alții slabi. Umflați în moarte, cu fețele mâncate și putrezite, arătau cu toții la fel. *Spânzurați de copaci, toți oamenii sunt frați.* Brienne citise asta într-o carte, dar nu-și mai amintea în care.

Hyle Hunt fu cel care rosti în cuvinte ceea ce cu toții înțeleseseră.

– Aceștia sunt oamenii care au năvălit în Saltpans.

– Fie ca Tatăl să-i judece aspru, zise Meribald, care fusese prieten cu bătrânul septon al orașului.

Cine erau n-o preocupa pe Brienne nici pe jumătate cât cine îi spânzurase. Se spunea că știreangul era metoda preferată de execuție a lui Beric Dondarrion și a cetei sale de haiduci. Dacă era adevărat, așa-zisul lord al fulgerului putea fi pe-aproape.

Câinele lătră și Septonul Meribald privi împrejur și se încruntă.

– Nu vreți să ținem pasul mai vioi? Soarele va apune în curând și cadavrele nu sunt o companie plăcută pe timp de noapte. Au fost oameni răi și periculoși cât au trăit. Nu cred ca moartea să-i fi făcut mai buni.

– Aici nu suntem de aceeași părere, spuse Ser Hyle. Ăștia sunt tocmai genul de oameni care sunt cei mai buni morți.

Cu toate acestea, Ser Hyle dădu pinteni calului și înaintară ceva mai repede.

Mai încolo, copacii începeau să se rărească, dar nu și leșurile. Pădurile făceau loc unor câmpuri mocirloase, iar copacii, spânzurătorilor. Stoluri de ciori se ridicau țipând de pe stârvuri când drumeții se apropiau și se așezau din nou de îndată ce treceau mai departe. *Aceștia au fost oameni răi,* își reaminti Brienne, deși priveliștea o întrista totuși. Se forță să se uite la fiecare om în parte, căutând fețe cunoscute. I se păru că pe câțiva îi recunoștea de la Harrenhal, dar, în starea în care se aflau, nu putea fi sigură. Niciunul nu avea un coif în forma unui de cap de câine, dar puțini aveau vreun coif, de orice fel. Majoritatea fuseseră deposedați de arme, armură și cizme înainte să fie spânzurați.

Când Podrick vru să știe numele hanului la care sperau să înnopteze, Septonul Meribald se agăță cu înfocare de întrebarea lui, probabil ca să le mute gândurile de la santinelele sinistre care străjuiau drumul.

– Hanul Vechi îi spun unii. Acolo a fost un han multe sute de ani, dar hanul *acesta* a fost ridicat abia în timpul domniei primului Jaehaerys, cel care a făcut drumul regelui. Se spune că Jaehaerys și regina lui dormeau acolo în timpul călătoriilor lor. O vreme, hanul a fost cunoscut sub numele de Două Coroane, în cinstea lor, până când un hangiu a construit un turn cu clopot și i-a schimbat numele în Hanul Clopotarului. Mai târziu, hanul i-a revenit unui cavaler infirm pe nume Jon Heddle Lungul, care s-a apucat de fierărie când a ajuns prea bătrân ca să mai lupte. A făurit un nou semn pentru locul de popas, un dragon cu trei capete din fier negru pe care l-a agățat de un stâlp

de lemn. Fiara era atât de mare încât a trebuit să fie făcută din mai multe bucăți, unite între ele cu sfoară și sârmă. Când vântul bătea, fiarele zăngăneau și huruiau, așa că hanul a devenit cunoscut peste mări și țări ca Dragonul Zăngănitor.

– Dragonul mai e și acum acolo? întrebă Podrick.

– Nu, răspunse Septonul Meribald. Când fiul fierarului era bătrân, un bastard al celui de-al patrulea Aegon a pornit o rebeliune împotriva fratelui său, fiu legitim al regelui, și și-a luat dragonul negru drept blazon. Aceste pământuri aparțineau pe atunci Lordului Darry și el era nespus de loial regelui. La vederea dragonului negru, s-a mâniat, așa că a doborât stâlpul și a tăiat semnul în bucăți pe care le-a aruncat în râu. Unul dintre capetele dragonului a fost adus de valuri pe Insula Tăcerii, mulți ani mai târziu, dar era roșu de rugină. Hangiul n-a mai atârnat niciodată un alt semn, așa că oamenii au uitat de dragon și au început să numească locul acela Hanul Râului. În vremurile acelea, Tridentul curgea pe sub ușa sa din spate și jumătate din camere erau construite deasupra apei. Se spune că oaspeții puteau să arunce un fir de la fereastră și să prindă păstrăvi. Aici se afla și un debarcader, așa că drumeții puteau traversa râul către Orașul Lordului Harroway sau către Zidurile Albe.

– Am părăsit Tridentul la sud de locul unde ne aflăm și am călătorit spre nord-vest... nu către râu, ci îndepărtându-ne de el.

– Da, domniță, spuse septonul. Râul s-a mutat. Asta a fost acum șaptezeci de ani. Sau optzeci? A fost

pe vremea când bunicul bătrânei Masha Heddle era stăpânul hanului. Ea mi-a spus toată această istorie. O femeie cumsecade, Masha asta, căreia îi plăceau frunzele acrișoare și prăjiturile cu miere. Când nu avea o cameră pentru mine, îmi îngăduia să dorm lângă șemineu și nu m-a lăsat niciodată să plec fără niște pâine cu brânză și câteva prăjituri uscate.

– Ea e hangița acum? întrebă Podrick.

– Nu. Au spânzurat-o leii. După ce au plecat, am auzit că unul dintre nepoții ei a încercat să redeschidă hanul, dar războaiele făcuseră drumurile prea periculoase ca oamenii de rând să călătorească, așa că nu prea avea mușterii. A adus târfe, dar nici măcar asta nu l-a putut salva. Am auzit că l-a omorât un oarecare lord.

Ser Hyle se strâmbă.

– Nu mi-am închipuit că poate fi atât de periculos să ții un han.

– E lucru cunoscut că e periculos, când marii lorzi își joacă jocul tronurilor, spuse Septonul Meribald. Nu-i așa, Dulăule? Câinele lătră aprobator.

– Așadar, zise Podrick, hanul are un nume *acum?*

– Oamenii îi spun hanul de la răscruce. Fratele Mai Mare mi-a spus că două dintre nepoatele Mashei Heddle l-au redeschis. Meribald își ridică toiagul: Dacă zeii sunt buni, fumul acela care se înalță dincolo de oamenii spânzurați e din hornurile lui.

– Ar putea să-i zică Hanul Spânzurătorii, remarcă Ser Hyle.

Oricum s-ar fi numit, hanul era mare, înălțând trei etaje deasupra drumurilor noroioase, cu zidurile,

turnulețele și hornurile făcute din piatră albă ce sclipea palidă și fantomatică pe cerul întunecat. Aripa sudică fusese construită pe piloni solizi de lemn, deasupra unui teren crăpat și scobit, plin de buruieni și de iarbă uscată, îngălbenită. De aripa nordică erau atașate un grajd cu acoperișul de paie și un turn cu clopot. Întreaga construcție era înconjurată de un zid scund din pietre albe, crăpate, năpădite de mușchi.

Cel puțin nu l-a ars nimeni. La Saltpans găsiseră numai moarte și pustiu. Până când Brienne și tovarășii ei traversaseră râul cu podul plutitor de pe Insula Tăcerii, supraviețuitorii plecaseră, iar morții fuseseră îngropați, însă trupul mort al orașului însuși rămăsese acolo, transformat în cenușă și neîngropat. În aer stăruia miros de fum, iar țipetele pescărușilor care zburau deasupra lor sunau aproape uman, ca plânsetele copiilor rătăciți. Chiar și castelul păruse oropsit și abandonat. Gri, precum cenușa orașului din jurul lui, castelul era format dintr-un donjon drept, înconjurat de un zid de apărare, construit în așa fel încât să domine portul. Era ferecat când Brienne și ceilalți își coborâseră caii de pe podul plutitor, doar cu flamurile fluturând pe metereze. Abia după ce Dulău lătrase și Septonul Meribald bătuse cu toiagul în poarta din față preț de o jumătate de oră, deasupra lor își făcuse apariția o femeie, întrebându-i ce vor.

Podul plutitor plecase și începea să plouă.

– Sunt un sfânt septon, bună doamnă, îi strigase Meribald, iar aceștia sunt drumeți cinstiți. Căutăm să

ne adăpostim de ploaie și am vrea un loc lângă focul tău, pentru noaptea asta.

Femeia nu fusese impresionată de rugămințile lui.

– Cel mai apropiat han este la răscruce, către vest, a răspuns ea. Nu vrem străini aici. Plecați.

După ce dispăruse, nici rugăciunile lui Meribald, nici lătrăturile câinelui și nici înjurăturile lui Ser Hyle nu putuseră s-o aducă înapoi. În cele din urmă, își petrecuseră noaptea în păduri, sub un adăpost făcut din crengi împletite.

Dar la hanul de la răscruce era viață. Chiar și înainte de a ajunge la poartă, Brienne auzi sunetul: lovituri de ciocan, abia perceptibile, dar regulate. Aveau o rezonanță de oțel.

– O forjă, zise Ser Hyle. Fie că au un fierar al lor, fie că fantoma bătrânului hangiu face un alt dragon de fier. Dădu pinteni calului. Sper că au și un bucătar fantomatic. O găină friptă ar îndrepta lucrurile.

Curtea hanului era o mare de noroi maro în care se afundau copitele cailor. Zăngănitul de oțel se auzea mai tare aici, iar Brienne zări strălucirea roșie a forjei, jos, în celălalt capăt al grajdurilor, în spatele unui car cu boi cu o roată ruptă. Vedea și cai în grajduri, și un băiețel care se legăna de lanțurile ruginite ale unei spânzurători mâncate de vreme care se înălța deasupra curții. Pe veranda hanului stăteau patru fete, privindu-l. Cea mai mică nu avea mai mult de doi ani și era goală. Cea mai mare, de nouă sau zece, stătea cu brațele strânse ocrotitor în jurul micuței.

– Fetelor, le strigă Ser Hyle, fugiți și chemați-o pe mama voastră.

Băiatul sări de pe lanț și o zbughi către grajduri. Cele patru fete se foiau. După o clipă, una dintre ele spuse:

– Nu avem mame.

O alta adăugă:

– Eu am avut, dar au omorât-o.

Cea mai mare dintre cele patru păși în față, împingând-o pe cea mică în spatele fustelor ei.

– Cine sunteți? vru ea să știe.

– Drumeți cinstiți care caută adăpost. Numele meu este Brienne, iar acesta este Septonul Meribald, renumit pe tot cuprinsul ținuturilor riverane. Băiatul e scutierul meu, Podrick Payne, iar cavalerul e Ser Hyle Hunt.

Zăngănitul încetă dintr-odată. Fata de pe verandă îi cercetă, prudentă cum numai un copil de zece ani putea să fie.

– Eu sunt Salcia. Doriți paturi?

– Paturi și bere și mâncare fierbinte cu care să ne umplem burțile, răspunse Ser Hyle Hunt, descălecând. Ești hangița?

Fata clătină din cap.

– Hangița e sora mea Jeyne. Nu e aici. Tot ce-avem de mâncare e carne de cal. Dacă ați venit pentru târfe, nu e niciuna. Sora mea le-a alungat. Dar paturi avem. Câteva de puf, dar cele mai multe sunt de paie.

– Și toate au purici, nu mă îndoiesc, zise Ser Hyle.

– Aveți bani să plătiți? Argint?

Ser Hyle izbucni în râs.

– Argint? Pentru o noapte și o pulpă de cal? Ai de gând să ne jefuiești, copilă?

– Argint ne veți da. Altfel, puteți dormi în pădure cu morții. Salcia aruncă o privire către măgar, cercetând butoaiele și desagii de pe spinarea lui. Acolo e mâncare? De unde o aveți?

– De la Iazul Fecioarelor, răspunse Meribald. Dulău lătră.

– Așa interogați toți oaspeții? întrebă Ser Hyle.

– Nu avem atât de mulți oaspeți. Nu ca înainte de război. În vremurile astea, majoritatea drumeților sunt vrăbii sau mai rău.

– Mai rău? întrebă Brienne.

– Hoți, răspunse un glas de băiat dinspre grajduri. Jefuitori.

Brienne se întoarse și văzu o nălucă.

Renly. Nici o lovitură de ciocan în inimă n-ar fi putut s-o izbească pe jumătate atât de tare.

– Stăpâne, gâfâi ea.

– Stăpân? Băiatul își dădu la o parte o șuviță de păr negru care îi căzuse peste ochi. Sunt doar un fierar.

Nu e Renly, își dădu seama Brienne. *Renly e mort. Renly a murit în brațele mele, la douăzeci și unu de ani. Acesta e doar un băiat.* Un băiat care semăna cu Renly când venise prima oară în Tarth. *Nu, mai tânăr. Are maxilarul mai pătrat, sprâncenele mai stufoase.* Renly fusese suplu și mlădios, în timp ce acest băiat avea umeri puternici și un braț drept musculos, așa cum puteai întâlni adesea la fierari. Purta un șorț lung de piele, dar pe dedesubt avea pieptul gol. O miriște

întunecată îi acoperea obrajii și bărbia, iar părul îi era o claie neagră și deasă care îi cobora până peste urechi. Și Regele Renly avusese părul negru ca tăciunele, însă îl purtase întotdeauna spălat, periat și pieptănat. Uneori și-l tundea scurt, iar alteori îl lăsa să-i cadă liber pe umeri sau și-l lega la ceafă cu o panglică aurie, dar nu era niciodată încâlcit sau năclăit de sudoare. Și, cu toate că ochii lui avuseseră aceeași nuanță de albastru-închis, aceștia fuseseră mereu calzi și surâzători, în timp ce ochii băiatului erau bănuitori și plini de mânie.

Septonul Meribald observă asta și el.

– Nu vrem să-ți facem niciun rău, băiete. Când Masha Heddle era stăpâna acestui han, avea întotdeauna prăjitură cu miere pentru mine. Uneori îmi dădea chiar un pat, dacă hanul nu era plin.

– E moartă, zise băiatul. Au spânzurat-o leii.

– Se pare că spânzuratul e distracția preferată prin locurile astea, remarcă Ser Hyle Hunt. Mi-ar plăcea să am și eu niște pământuri prin preajmă. Aș planta cânepă, aș vinde sfoară și m-aș îmbogăți.

– Toți copiii aceia, o întrebă Brienne pe fată, sunt... surorile tale? Frații? Rude și veri?

– Nu. Salcia se holba la ea într-un fel pe care Brienne îl cunoștea bine. Sunt doar... nu știu... vrăbiile îi aduc aici, uneori. Alții își găsesc singuri drumul. Dacă ești femeie, de ce ești îmbrăcată ca un bărbat?

Răspunsul veni din partea Septonului Meribald:

– Lady Brienne este o fecioară-luptător, aflată într-o misiune. Însă în momentul de față are nevoie de

un pat uscat și de un foc fierbinte. Ca noi toți. Bătrânele mele oase îmi spun că iarăși va ploua, și asta curând. Aveți camere pentru noi?

– Nu, răspunse băiatul fierar.

– Da, răspunse Salcia.

Schimbară priviri furioase și Salcia bătu nervoasă din picior.

– Au *mâncare*, Gendry. Micuților le e foame. Fata fluieră și alți copii își făcură apariția, ca prin minune, la ferestrele dinspre curte. Unii țineau în mână arbalete gata de tragere.

– Ar putea să-i spună Hanul Arbaletei, sugeră Ser Hyle.

Hanul Orfanilor ar fi mai nimerit, gândi Brienne.

– Wat, ajută-i cu caii, spuse Salcia. Will, lasă jos piatra aia, n-au venit să ne facă rău. Tansy, Pate, fugiți și aduceți niște lemne de pus pe foc. Jon Penny, tu ajută-l pe septon cu desagii ăia. Eu am să-i conduc în camerele lor.

În cele din urmă, luară trei camere alăturate, fiecare mândrindu-se cu un pat de puf, o oală de noapte și o fereastră. Camera Briennei avea și șemineu. Plăti câțiva gologani în plus pentru lemne.

– Eu unde dorm, în camera ta sau în cea a lui Ser Hyle? întrebă Podrick, în timp ce Brienne deschidea obloanele.

– Aici nu suntem pe Insula Tăcerii, îi spuse ea. Poți să rămâi cu mine.

Avea de gând ca a doua zi s-o șteargă doar ei doi. Septonul Meribald se ducea la Nutten, la Riverbend

și în Orașul Lordului Harroway, dar Brienne nu vedea niciun rost să continue drumul cu el. El îl avea pe Dulău să-i țină tovărășie, iar Fratele Mai Mare o lămurise că n-o va găsi pe Sansa Stark de-a lungul Tridentului.

– Vreau să ne trezim înainte de răsăritul soarelui, cât timp Ser Hyle încă doarme. Brienne nu îl iertase pentru Highgarden... și, așa cum spusese el însuși, Hunt nu făcuse niciun jurământ în privința Sansei.

– Unde mergem, ser? Adică, domniță?

Brienne nu avea un răspuns pregătit pentru el. Ajunseseră la o răscruce, literalmente, în locul unde drumul regelui, drumul râului și drumul înalt se uneau. Drumul înalt i-ar duce către est, prin munți, către Valea lui Arryn, unde mătușa Sansei domnise până când își aflase moartea. Spre vest ducea drumul râului, care urma cursul Furcii Roșii către Riverrun și către unchiul dinspre bunic al Sansei, care era sub asediu, dar încă în viață. Sau ar putea merge pe drumul regelui, spre nord, pe lângă Gemeni și prin Gât, cu smârcurile și mlaștinile lui. Dacă ar putea cumva să treacă de Moat Cailin și de cine îl ocupa acum, drumul regelui i-ar duce tocmai până la Winterfell.

Sau aș putea s-o iau pe drumul regelui spre sud, gândi Brienne. *Aș putea să mă strecor înapoi la Debarcaderul Regelui, să-i mărturisesc lui Ser Jaime eșecul meu, să-i înapoiez sabia și să găsesc o corabie care să mă ducă acasă, la Tarth, așa cum m-a îndemnat Fratele Mai Mare.* Era un gând amar, deși o parte din ea tânjea după Evenfall și după tatăl ei, iar o altă parte se întreba dacă

Jaime ar alina-o dacă i-ar plânge pe umăr. Asta voiau bărbaţii, nu-i aşa? Femei plăpânde, neajutorate, care aveau nevoie de ocrotirea lor?

– Ser? Domniţă? Am întrebat: unde mergem?

– Jos în camera comună, la cină.

Camera comună mişuna de copii. Brienne încercă să-i numere, dar nu stăteau locului nici măcar o clipă, aşa că pe unii îi număra de două sau de trei ori şi pe alţii deloc, până când, în cele din urmă, renunţă. Uniseră mesele în trei şiruri lungi şi băieţii mai mari cărau bănci din spate. *Mai mari* însemna că aveau zece sau doisprezece ani. Gendry era cel mai aproape de un bărbat matur, dar Salcia era cea care striga toate ordinele, de parcă ar fi fost o regină în castelul ei, iar ceilalţi copii, nimic mai mult decât slujitorii ei.

Dacă ar fi fost de obârşie nobilă, poruncitul i-ar fi venit fetei ca o mănuşă, iar deferenţa, celorlalţi. Brienne se întreba dacă Salcia ar putea fi mai mult decât părea. Fata era prea tânără şi prea urâtă ca să fie Sansa Stark, dar avea vârsta potrivită ca să fie sora ei mai mică, şi până şi Lady Catelyn spusese că Aryei îi lipsea frumuseţea surorii sale. *Păr castaniu, ochi căprui, slabă... e oare cu putinţă?* Părul Aryei Stark era castaniu, din câte-şi amintea, dar Brienne nu era sigură de culoarea ochilor. *Păr şaten, ochi căprui, aşa era? Oare e cu putinţă să nu fi murit la Saltpans, până la urmă?*

Afară, ultimele raze de lumină ale zilei păleau. Înăuntru, Salcia ceru să fie aprinse patru lumânări unsuroase de seu şi le spuse fetelor să aibă grijă ca focul din şemineu să ardă înalt şi fierbinte. Băieţii îl ajutară pe

Podrick Payne să descarce măgarul și aduseră cod sărat, oaie, legume, nuci și roți de brânză, în timp ce Septonul Meribald se întoarse la bucătărie, să se ocupe de terci.

– Din păcate, portocalele mele s-au terminat și mă îndoiesc că voi mai vedea vreuna până la primăvară, îi spuse el unui băiețel. Ai mâncat vreodată o portocală, băiete? Ai stors vreuna și i-ai supt zeama aia bună? Când băiatul clătină din cap în semn că nu, septonul îi ciufuli părul: Atunci, am să-ți aduc una la primăvară, dacă ești băiat cuminte și mă ajuți să învârt în terci.

Ser Hyle își scoase cizmele ca să-și încălzească picioarele lângă foc. Când Brienne se așeză lângă el, îi făcu semn cu capul către capătul celălalt al încăperii.

– Sunt urme de sânge pe podea, acolo unde adulmecă Dulău. Au fost șterse, dar sângele se îmbibă adânc în lemn, și n-ai cum să-l scoți.

– Acesta e hanul unde Sandor Clegane a ucis trei dintre oamenii fratelui său, îi reaminti Brienne.

– Așa-i, se învoi Hunt, dar cine poate spune că ei au fost primii care au murit aici... sau că vor fi ultimii.

– Ți-e frică de câțiva copii?

– Patru ar fi câțiva. Zece ar fi prea mulți. Aici e un tărăboi. Copiii ar trebui legați în scutece și atârnați de zid până când fetelor le cresc sâni și băieților mustăți.

– Mi-e milă de ei. Toți și-au pierdut mamele și tații. Unii i-au văzut uciși.

Hunt își dădu ochii peste cap.

– Am uitat că vorbesc cu o femeie. Inima ta e la fel de moale ca terciul septonului. Să fie adevărat? Undeva, în adâncul războinicei noastre, se ascunde o mamă care tocmai se vânzolește de dorința de-a naște. Ceea ce vrei cu adevărat e un prunc drăgălaș și rozaliu care să-ți sugă la sân. Ser Hyle rânji. Ai nevoie de un bărbat pentru asta, din câte știu. Un soț, de preferință. De ce nu eu?

– Dacă tragi încă nădejde să-ți câștigi rămășagul...

– Pe tine vreau eu să te câștig. Singurul copil în viață al Lordului Selwyn. Am cunoscut bărbați care s-au însurat cu femei nătânge sau cu fetițe de țâță pentru trofee de zece ori mai neînsemnate decât Tarthul. Nu sunt Renly Baratheon, îți mărturisesc, dar am calitatea de a mă număra încă printre cei vii. Unii ar spune că este singura mea calitate. Căsătoria ne-ar sluji amândurora. Pământuri pentru mine și un castel plin de din ăștia pentru tine. Își flutură mâna către copii. Sunt capabil, te asigur. Am zămislit cel puțin un bastard despre care știu. Nu te teme, n-am să-ți vâr copila pe gât. Ultima oară când m-am dus s-o văd, mama ei mi-a aruncat o oală de supă în cap.

Un val de roșeață urcă pe gâtul Briennei.

– Tatăl meu are doar cincizeci și patru de ani. Nu e prea bătrân ca să se recăsătorească și să se aleagă cu un fiu de la noua lui soție.

– Ăsta e un risc... *dacă* tatăl tău se recăsătorește și *dacă* mireasa lui se dovedește fertilă și *dacă* acel copil e băiat. Am făcut prinsori și mai proaste.

– Și le-ai pierdut. Joacă-ți jocul cu altcineva, ser.

– Așa vorbește o fecioară care nu a jucat niciodată jocul cu nimeni. Odată ce-l joci, vei căpăta o altă perspectivă. Pe întuneric, vei fi la fel de frumoasă ca oricare altă femeie. Buzele tale au fost făcute pentru a fi sărutate.

– Sunt buze, spuse Brienne. Toate buzele sunt la fel.

– Și toate buzele sunt făcute pentru sărutat, o aprobă Hunt amabil. La noapte, lasă ușa camerei descuiată și mă voi strecura în patul tău ca să-ți dovedesc adevărul vorbelor mele.

– Dacă faci asta, la plecare vei fi eunuc.

Brienne se ridică în picioare și plecă de lângă el.

Septonul Meribald întrebă dacă ar putea conduce copiii într-o rugăciune, ignorând-o pe fetița care se târa despuiată pe masă.

– Da, zise Salcia, înhățând-o pe micuța târâtoare înainte de a ajunge la terci. Și astfel, își plecară capetele împreună și mulțumiră Tatălui și Mamei pentru darurile lor... toți în afară de băiatul cu păr negru de la forjă, care își încrucișă brațele peste piept și rămase încruntat cât timp ceilalți se rugară. Brienne nu fu singura care observă. Când rugăciunea luă sfârșit, Septonul Meribald îl privi peste masă și spuse:

– N-ai pic de dragoste pentru zei, fiule?

– Nu pentru zeii tăi. Gendry se ridică pe neașteptate. Am treabă. Ieși din încăpere cu pași mari, fără să fi luat nicio îmbucătură.

– Iubește vreun alt zeu? întrebă Hyle Hunt.

– Lordul Luminii, ciripi un băiat de nici șase ani.

Salcia îl lovi cu lingura.

– Ben Gură-Spartă. Avem *mâncare.* Ar trebui s-o mănânci, nu să-i plictisești pe nobilii oaspeți cu vorbăria.

Copiii se năpustiră asupra mâncării ca niște lupi asupra unei căprioare rănite, ciondănindu-se pe carnea de cod, rupând pâinea de orz în bucăți și mânjind tot terciul. Nici măcar roata imensă de brânză nu supraviețui. Brienne se mulțumi cu pâine și morcovi, iar Septonul Meribald îi dădu câte două bucățele de pâine dulăului la fiecare pe care o mânca el. Afară începuse să plouă. Înăuntru, focul trosnea și în camera comună se auzeau mesenii mestecând și Salcia plesnind câte un copil cu lingura.

– Într-o zi, micuța asta va fi soția înfiorătoare a cuiva, remarcă Ser Hyle. A ucenicului ăluia, probabil.

– Cineva ar trebui să-i ducă niște mâncare, înainte să dispară toată.

– Tu ești cineva.

Brienne înfășură o bucată de brânză, o coajă de pâine, un măr uscat și două porții de cod prăjit într-un petic de pânză. Când Podrick se ridică s-o urmeze afară, ea îi spuse să se așeze la loc și să mănânce.

– Nu stau mult.

În curte, ploua cu găleata. Brienne acoperi mâncarea cu un fald al mantiei. Câțiva cai nechezară la ea în timp ce-și croia drum pe lângă grajduri. *Le e foame și lor.*

Gendry era la forja lui, cu pieptul dezgolit sub șorțu-i de piele. Stătea în picioare cu părul îmbibat de sudoare căzându-i pe frunte, bătând o sabie ca și cum și-ar fi dorit să fie un dușman. Brienne îl privi

o clipă. *Are ochii lui Renly și părul lui, dar nu și conformația. Lordul Renly era mai sprinten și mai vânjos... nu ca fratele său Robert, a cărui putere era legendară.*

Până când nu se opri să-și șteargă fruntea, Gendry nu o văzu acolo.

– Ce vrei?

– Ți-am adus cina. Deschise pânza ca să-i arate.

– Dacă aș fi vrut mâncare, aș fi mâncat ceva.

– Un fierar trebuie să mănânce ca să fie puternic.

– Ești mama mea?

– Nu. Brienne lăsă jos mâncarea. Cine a fost mama ta?

– Ce te interesează?

– Te-ai născut la Debarcaderul Regelui. Felul în care vorbea băiatul o făcea să fie sigură de asta.

– Eu și mulți alții. Cufundă sabia într-o albie cu apă de ploaie, ca s-o călească. Oțelul fierbinte șuieră furios.

– Câți ani ai? îl întrebă Brienne. Mama ta mai trăiește? Și tatăl tău cine a fost?

– Pui prea multe întrebări. Lăsă jos sabia. Mama e moartă, iar pe tatăl meu nu l-am cunoscut niciodată.

– Ești bastard.

Gendry luă asta drept o insultă.

– Sunt *cavaler*. Sabia aia va fi a mea, după ce va fi gata.

Ce să caute un cavaler muncind ca fierar?

– Ai părul negru și ochii albaștri, te-ai născut în umbra Fortăreței Roșii. N-a spus nimeni nimic despre fața ta?

– Ce e cu fața mea? Nu e așa de urâtă ca a ta.

– La Debarcaderul Regelui, trebuie să-l fi văzut pe Regele Robert.

Băiatul ridică din umeri.

– Uneori. La turniruri, de departe. Și o dată în Septul lui Baelor. Mantiile aurii ne-au îmbrâncit la o parte ca să poată trece el. Altă dată, mă jucam lângă Poarta Noroiului când s-a întors de la vânătoare. Era așa de beat încât a fost gata să mă doboare. Un beți-van mare și gras, asta a fost, dar un rege mai bun decât fiii ăștia ai lui.

Nu sunt fiii lui. Stannis a spus adevărul în ziua aceea, când s-a întâlnit cu Renly. Joffrey și Tommen n-au fost niciodată fiii lui Robert. Dar băiatul ăsta...

– Ascultă-mă, începu Brienne. Apoi auzi lătratul Dulăului, tare și frenetic. Vine cineva.

– Prieteni, zise Gendry, fără să-și facă griji.

– Ce fel de prieteni? Brienne se duse la ușa fierăriei să se uite afară, prin ploaie.

Băiatul ridică din umeri.

– Ai să-i întâlnești destul de curând.

Poate că nu vreau să-i întâlnesc, gândi Brienne, când primii călăreți se apropiară împroșcând băltoacele din curte. Dincolo de răpăitul ploii și de lătratul Dulăului, Brienne auzea zornăitul înăbușit al săbiilor și al zalelor de sub mantile lor jerpelite. Îi număra pe măsură ce se apropiau. *Doi, patru, șase, șapte.* Unii dintre ei erau răniți, judecând după felul cum călăreau. Ultimul era masiv și mătăhălos, cât doi dintre ceilalți. Calul lui era rănit și sângera, clătinându-se sub povara lui. Toți călăreții aveau glugile trase pe cap ca

să-i ferească de biciul ploii, în afară de el. Avea fața lătăreață și spână, albă ca un vierme, cu obrajii cărnoși acoperiți de răni deschise.

Brienne își ținu răsuflarea și scoase Devotata din teacă. *Prea mulți,* gândi ea, cu o tresărire de teamă, *sunt prea mulți.*

– Gendry, spuse ea cu glas scăzut, ai nevoie de sabie și de armură. Aceștia nu sunt prietenii tăi. Nu sunt prietenii nimănui.

– Ce spui acolo? Băiatul veni și se așeză lângă ea, cu barosul în mână.

Un fulger pârâi înspre sud când călăreții săltară de pe cai. Pentru o clipă, noaptea se transformă în zi. O secure scânteie albastră-argintie, lumina pâlpâi pe zale și platoșe și, sub gluga întunecată a căpeteniei călăreților, Brienne zări un bot de fier și șiruri de dinți de oțel.

Gendry văzu și el.

– El.

– Nu el. Coiful lui. Brienne încercă să-și ascundă teama din glas, dar gura îi era uscată ca țărâna. Își putea da seama destul de bine cine purta coiful Câinelui. *Copiii!* îi trecu prin minte.

Ușa hanului se dădu în lături. Salcia păși afară în ploaie, cu o arbaletă în mâini. Fata le striga ceva călăreților, dar un bubuit de tunet se rostogoli peste curte, înăbușindu-i cuvintele. Când sunetul pieri, Brienne îl auzi pe bărbatul cu coiful Câinelui spunând:

– Trage o săgeată spre mine și am să-ți vâr arbaleta aia între picioare și-am să te dezvirginez cu ea.

Apoi am să-ți scot ochii ăia afurisiți și am să te pun să-i mănânci. Furia din glasul bărbatului o făcu pe fată să se dea un pas înapoi, tremurând.

Șapte, gândi Brienne din nou, disperată. Nu avea nicio șansă împotriva lor, știa. *N-am nicio șansă și n-am de ales.*

Păși afară, în ploaie, cu Devotata în mână.

– *Las-o în pace.* Dacă vrei să siluiești pe cineva, încearcă-mă pe mine.

Tâlharii se întoarseră ca unul. Unul dintre ei râse, un altul spuse ceva într-o limbă pe care Brienne nu o cunoștea. Cel uriaș cu fața albă și lătăreață scoase un șuierat răuvoitor. Omul cu coiful Câinelui începu să râdă.

– Ești chiar mai urâtă decât îmi amintesc. Aș prefera să violez un cal.

– Cai, asta vrem, zise unul dintre cei răniți. Cai odihniți și ceva de mâncare. Suntem urmăriți de tâlhari. Dați-ne caii și-am plecat. Nu vă facem niciun rău.

– Pe naiba. Tâlharul cu coiful Câinelui smulse un topor de război din șaua sa. Vreau să-i tai picioarele nenorocite. Am s-o așez pe cioate, ca să poată să mă vadă violând-o pe fata cu arbaleta.

– Cu ce? îl luă în derâdere Brienne. Shagwell zicea că ți-au tăiat bărbăția când ți-au luat nasul.

Intenționase să-l provoace și reușise. Răcnind înjurături, bărbatul se năpusti asupra ei, stârnind cu picioarele vârtejuri de apă neagră în timp ce ataca. Ceilalți rămaseră pe loc ca să urmărească spectacolul, după cum se rugase Brienne să se întâmple. Rămase și ea

neclintită ca o stâncă, aşteptând. Curtea era întunecată, noroiul alunecos sub picioare. *Mai bine să-l las să vină la mine. Dacă zeii sunt buni, va aluneca şi va cădea.*

Zeii nu fură atât de buni, dar sabia ei, da. *Cinci paşi, patru paşi, acum,* numără Brienne şi Devotata ţâşni să-l întâmpine, în năvala lui. Oţelul bubui pe oţel când sabia ei muşcă din hainele lui jerpelite, despicând cămaşa de zale, chiar în clipa în care toporul lui se prăbuşi asupra ei. Brienne se răsuci într-o parte, sfârtecându-i pieptul în retragere.

Bărbatul o urmă, clătinându-se însângerat şi răcnind de furie.

– *Târfă!* tună el. *Monstrule! Cătea! Am să te dau câinelui meu, cătea nenorocită!* Toporul se răsuci în arcuri periculoase, o umbră sălbatică şi neagră care devenea argintie cu fiecare fulger care izbucnea. Brienne nu avea scut cu care să-i prindă loviturile. Nu putea decât să se ferească de el, ţâşnind într-o parte şi-n alta când capul toporului zbura spre ea. O dată, noroiul îi alunecă sub călcâi şi fu cât pe ce să cadă, dar reuşi cumva să-şi recapete echilibrul, însă toporul îi zdreli umărul stâng, lăsând în urmă o explozie de durere.

– Ai nimerit căţeaua, strigă unul dintre ceilalţi, iar altul spuse:

– Să vedem cum dansează de data asta.

Brienne dansă, uşurată că ei doar priveau. Era mai bine decât să se amestece. Nu putea să se lupte cu şapte, nu singură, chiar dacă unul sau doi erau răniţi. Bătrânul Ser Goodwin era de mult în mormânt, dar

îl auzea și acum șoptindu-i la ureche. *Bărbații te vor subestima întotdeauna,* spunea el, *iar mândria îi va face să dorească să te înfrângă repede, ca să nu se spună că le-a dat de furcă o femeie. Lasă-i să-și irosească puterile în atacuri furioase, în timp ce tu ți le păstrezi. Așteaptă și urmărește, fetițo, așteaptă și urmărește.* Aștepta, urmărind, mișcându-se într-o parte, pe urmă în spate, pe urmă iarăși într-o parte, lovind când spre fața lui, când spre picioare, când spre brațe. Mișcările lui erau tot mai lente, pe măsură ce toporul devenea tot mai greu. Brienne îl întoarse în așa fel încât să-i bată ploaia în ochi și făcu doi pași iuți în spate. Bărbatul ridică toporul încă o dată, înjurând, și se împletici după ea, cu un picior alunecând în noroi...

...iar ea sări să-l întâmpine în cădere, cu ambele mâini pe mânerul sabiei. Atacul lui cu capul înainte îl aduse direct în vârful sabiei, iar Devotata trecu prin pânză și zale și piele și iarăși pânză, adânc, în măruntaiele sale și prin spate, scrâșnind când îi zgârie șira spinării. Toporul îi căzu din degetele neputincioase și cei doi se ciocniră, cu fața Briennei strivită de coiful cu cap de câine. Simți metalul rece și ud pe obraz. Ploaia șiroia pe oțel în râuri și, când fulgerul străluci din nou, văzu durerea, teama și nemăsurata uimire prin despicăturile ochilor.

– *Safire,* îi șopti ea și răsuci sabia cu atâta putere încât îl făcu să se cutremure. Greutatea lui apăsa pe trupul ei și, dintr-odată, Brienne îmbrățișa un cadavru, acolo, în ploaia neagră. Se dădu la o parte, lăsându-l să cadă...

...și Mușcătorul o izbi, urlând.

Căzu peste ea, ca o avalanșă de lână udă și carne albă ca laptele, ridicând-o și izbind-o de pământ. Căzu într-o baltă, cu un pleoscăit care îi trimise apă în nas și în ochi. Tot aerul îi ieși din piept și capul i se lovi de o piatră pe jumătate îngropată, cu un pârâit.

– Nu, mai apucă Brienne să spună, înainte ca el să se prăbușească peste ea, adâncind-o și mai mult în noroi cu povara lui. Bărbatul bâjbâi, căutându-i gâtul. Devotata dispăruse, departe de ea. Nu avea decât mâinile goale împotriva lui, dar când îl izbi cu pumnul în față, parcă ar fi lovit o cocă albă și udă. Bărbatul șuieră la ea.

Îl lovi iarăși, iarăși, *iarăși*, izbindu-i ochii cu podul palmei, dar el nu părea să simtă loviturile. Îl apucă de încheieturi, dar el o strânse și mai tare, deși sângele îi șiroia din urmele pe care i le lăsase, zgâriindu-l. O strivea, o sufoca. Îl împinse de umeri ca să-l ridice, dar era greu ca un cal, de neclintit. Când Brienne încercă să-i vâre un genunchi între picioare, nu reuși decât să și-l înfigă în burta lui. Gemând, Mușcătorul îi smulse o mână de păr.

Pumnalul meu. Brienne se agăță cu disperare de acest gând. Își strecură mâna între ei, mișcându-și degetele sub carnea lui scârboasă, sufocantă, căutând până când, în sfârșit, găsi mânerul. Mușcătorul își încleștă ambele mâini pe gâtul ei și începu s-o dea cu capul de pământ. Un fulger străluci din nou, de data aceasta în țeasta ei, însă, cumva, degetele i se strânseră și scoaseră pumnalul din teacă. Cu bărbatul deasupra ei, nu

putea ridica pumnalul ca să-l înjunghie, așa că îl trecu peste pântecele lui, cu toată puterea. Mușcătorul șuieră din nou, mai tare ca înainte, și îi dădu drumul doar cât s-o izbească în față. Brienne auzi pârâit de oase și durerea o orbi pentru o clipă. Când încercă să-l spintece din nou, el îi smulse pumnalul dintre degete și o lovi cu genunchiul în antebraț, rupându-i-l. Apoi o apucă din nou de cap și își reluă încercarea de a i-l smulge de pe umeri.

Brienne auzea lătratul câinelui și strigătele oamenilor, de jur împrejur și, printre tunete, auzi zăngănitul oțelului pe oțel. *Ser Hyle,* gândi ea. *Ser Hyle a intrat în luptă,* dar toate astea păreau îndepărtate și neînsemnate. Lumea ei nu era mai mare decât mâinile care i se strângeau pe gât și fața amenințătoare de deasupra. Ploaia șiroia de pe gluga bărbatului, când se apropie și mai mult. Răsuflarea lui mirosea a brânză stătută.

Pieptul Briennei ardea și în spatele ochilor avea o furtună, orbind-o. Oasele scrâșniră în trupul ei, frecându-se unul de altul. Gura Mușcătorului se căscă, nemăsurat de largă. Îi văzu dinții, galbeni și stricați, ascuțiți. Când se apropiară de carnea moale a obrazului ei, Brienne nu simți aproape nimic. Se prăbușea, într-o spirală, în beznă. *Nu pot muri încă,* își spuse, *mai am de făcut ceva.*

Gura Mușcătorului se smulse, plină de sânge și de carne. Scuipă, rânji și își afundă din nou dinții ascuțiți în carnea ei. De data aceasta mestecă și înghiți. *Mă mănâncă,* își dădu ea seama, dar nu avea puterea să se mai împotrivească. I se părea că plutește deasupra

propriului trup, privind oroarea de parcă i s-ar fi întâmplat altei femei, unei fete netoate care se crezuse cavaler. *În curând voi fi gata,* își spuse. *Apoi nu mai contează dacă mă mănâncă.* Mușcătorul își dădu capul pe spate, deschise gura din nou, urlând, și scoase limba la ea. Era ascuțită, picurând de sânge, mai lungă decât putea fi orice limbă. Alunecându-i afară din gură, mai mult, mai mult, roșie și udă și sclipind, era o imagine hidoasă, obscenă. *Limba lui e lungă de două palme,* gândi Brienne, chiar înainte ca întunericul să pună stăpânire pe ea. *Ei, arată aproape ca o sabie.*

JAIME

Broşa care prindea mantia lui Ser Brynden Tully era de forma unui peşte negru, meşterit din jais şi aur. Cămaşa sa de zale era sumbră şi cenuşie. Pe deasupra ei purta apărători pentru picioare, mănuşi de armură, platoşe de umăr şi genunchiere din oţel înnegrit, niciuna atât de întunecată pe cât era expresia de pe faţa lui în timp ce-l aştepta pe Jaime Lannister la capătul podului mobil, singur, călare pe un trăpaş roib, învelit cu un cioltar roşu cu albastru.

Nu mă iubeşte. Tully avea un chip aspru, brăzdat de riduri adânci, tăbăcit de vânt, sub o claie de păr cărunt şi drept, însă Jaime putea încă să vadă în el măreţul cavaler care, odată, fascinase un scutier cu poveştile lui despre Regii de Nouă Parale. Potcoavele lui Onoare clănţăniră pe scândurile podului mobil. Jaime se gândise îndelung şi din greu dacă să îmbrace armura sa de aur sau pe cea albă pentru această întâlnire; în cele din urmă, alesese un veşmânt din piele şi o mantie purpurie.

Se apropie până la câțiva pași de Ser Brynden și-și înclină capul spre bărbatul mai vârstnic.

– Regicidule, făcu Tully.

Faptul că primul cuvânt ieșit din gura lui fusese acel nume spunea multe, însă Jaime reuși să nu-și iasă din fire.

– Peșteț Negru, răspunse el. Mulțumesc că ai venit.

– Presupun că te-ai întors pentru a îndeplini jurămintele depuse înaintea nepoatei mele, rosti Ser Brynden. Din câte-mi amintesc, i-ai promis lui Catelyn fiicele ei în schimbul libertății tale. Își strânse buzele. Totuși nu le văd pe fete. Unde sunt?

Chiar trebuie să mă facă s-o spun?

– Nu sunt la mine.

– Ce păcat. Dorești să-ți reiei captivitatea? Vechea ta celulă este disponibilă. Am pus și rogojini noi pe podea.

Și o găleată nouă și frumoasă în care să mă răhățesc, n-am nicio îndoială.

– Foarte amabil din partea ta, ser, însă mă tem că trebuie să refuz. Prefer confortul pavilionului meu.

– În timp ce Catelyn se bucură de confortul mormântului ei.

N-am avut niciun amestec în moartea lui Lady Catelyn, ar fi putut spune, *iar fiicele ei nu mai erau acolo când am ajuns eu la Debarcaderul Regelui.*

Îi stătea pe limbă să vorbească de Brienne și de spada pe care i-o dăduse, însă Peșteț Negru îl privea la fel cum îl privise Eddard Stark când îl găsise urcat pe Tronul de Fier, cu sângele Regelui Nebun pe sabia sa.

– Am venit să discut despre cei vii, nu despre cei morți. Despre cei care nu trebuie să moară, dar o vor face...

– ...dacă nu-ți predau Riverrun. Acum o să amenințî că-l spânzuri pe Edmure? Pe sub sprâncenele stufoase, ochii lui Tully erau ca de piatră. Nepotul meu e hărăzit morții, indiferent ce-aș face. Așa că spânzură-l și să terminăm cu asta. Mă aștept ca Edmure să fie tot atât de sătul să stea pe eșafod, pe cât sunt eu să-l tot văd acolo.

Ryman Frey e un prost afurisit. Spectacolul său de pantomimă cu Edmure și eșafodul reușise doar să-l împietrească și mai mult pe Peștele Negru, asta era clar acum.

– Îi ai pe Lady Sybelle Westerling și pe trei dintre copiii ei. Îți dau nepotul înapoi în schimbul lor.

– Așa cum ai făcut și cu fiicele lui Lady Catelyn?

Jaime nu-și permise să fie provocat.

– O femeie bătrână și trei copii pentru lordul tău vasal. Este un târg mai bun decât orice-ai fi putut spera.

Ser Brynden afișă un zâmbet dur.

– Nu-ți lipsește tupeul, Regicidule. Târguiala cu sperjurii este ca și cum ai construi pe nisipuri mișcătoare. Cat ar fi trebuit să știe să nu se încreadă în oameni ca tine.

În Tyrion s-a încrezut, aproape că rosti Jaime. *Pezevenghiul a înșelat-o și pe ea.*

– Promisiunile făcute lui Lady Catelyn mi-au fost smulse cu vârful spadei.

– Și jurământul făcut lui Aerys?

Simți cum i se zbat degetele-fantomă.

– Aerys nu are ce căuta aici. Îi schimbi pe Westerlingi pentru Edmure?

– Nu. Regele meu mi-a încredințat mie regina sa, și am jurat că o voi ține în siguranță. N-am s-o predau lațului unui Frey.

– Fata a fost grațiată. Nu i se va face niciun rău. Ai cuvântul meu pentru asta.

– Cuvântul tău de *onoare?* Ser Brynden înălță o sprânceană. Chiar știi ce înseamnă onoarea?

Un cal.

– Am să depun ce jurământ dorești.

– Scutește-mă, Regicidule.

– Vreau. Coboară-ți flamurile și deschide-ți porțile și le voi garanta oamenilor tăi viața. Cei care doresc să rămână la Riverrun, în serviciul Lordului Emmon, pot s-o facă. Ceilalți vor fi liberi să plece unde vor, deși le voi cere să-mi predea armele și armurile.

– Sunt curios cât de departe vor ajunge, neînarmați, până când pun „haiducii" mâna pe ei. Nu îndrăznești să le permiți să i se alăture Lordului Beric, amândoi știm asta. Iar cu mine cum rămâne? Voi fi purtat peste tot prin Debarcaderul Regelui pentru a muri ca Eddard Stark?

– Îți voi da voie să îmbraci hainele negre. Bastardul lui Ned Stark este Lordul Comandant la Zid.

Peștele Negru își mijii ochii.

– Tatăl tău a aranjat și asta? Catelyn n-a avut niciodată încredere în băiat, din câte-mi amintesc, nu mai multă decât a avut vreodată în Theon Greyjoy. Se

pare că a avut dreptate cu amândoi. Nu, ser, nu cred. Am să mor în picioare, dacă nu te superi, cu sabia în mână, roșie de sângele leului.

– Sângele de Tully este la fel de roșu, îi reaminti Jaime. Dacă nu predai castelul, va trebui să-l atac. Vor muri sute de oameni.

– Sute de-ai mei, câteva mii de-ai tăi.

– Garnizoana ta va pieri până la ultimul om.

– Știu cântecul ăsta. Îl cânți pe muzica de la *Ploile din Castamere*? Oamenii mei ar prefera să moară în picioare, luptând, decât în genunchi, sub securea călăului.

Nu merge cum trebuie.

– Sfidarea asta nu are niciun rost, ser. Războiul s-a terminat, iar tânărul tău lup e mort.

– Ucis de fapt, prin încălcarea tuturor legilor sacre ale ospitalității.

– Lucrătura lui Frey, nu a mea.

– Spune-i cum vrei, dar mie-mi pute a Tywin.

Jaime nu putea nega asta.

– Și tatăl meu e mort.

– Fie ca Tatăl să-l judece cu dreptate.

Iată o perspectivă neplăcută.

– L-aș fi omorât pe Robb Stark în Pădurea Șoaptelor dacă aș fi pus mâna pe el, dar mi s-au pus în cale niște smintiți. Mai contează cum a pierit băiatul? Nu-i mai puțin mort așa, iar regatul său a pierit odată cu el.

– Trebuie să fii și orb pe lângă ologit, ser. Ridică-ți privirile și vei vedea că lupul străvechi este încă pe steagurile de pe zidurile noastre.

– L-am văzut. Mi se pare însingurat. Harrenhal a căzut. Seagard și Iazul Fecioarelor. Casa Bracken a îngenuncheat, iar Tytos Blackwood e ținuit la Raventree. Piper, Vance, Mooton, toți stegarii tăi s-au predat. A rămas doar Riverrun. Avem de douăzeci de ori mai mulți oameni decât tine.

– De douăzeci de ori mai mulți oameni necesită tot atâta mâncare. Cât de bine sunteți aprovizionați, lordul meu?

– Suficient de bine încât să rămânem aici până la sfârșitul zilelor, dacă va fi nevoie, în vreme ce voi flămânziți între zidurile voastre.

Spusese minciuna pe cât de arțăgos putuse, sperând să nu-l trădeze chipul.

Însă Peștele Negru nu se lăsă dus de nas.

– Poate că până la sfârșitul zilelor tale. Rezervele noastre sunt îndestulătoare, deși mă tem că n-am lăsat prea mult pe câmp pentru oaspeții noștri.

– Putem aduce hrană de la Gemeni, zise Jaime, sau de peste dealurile de la apus, dacă e cazul s-o facem.

– Cum spui tu. Departe de mine gândul să pun la îndoială cuvântul unui cavaler atât de onorabil.

Disprețul ce răzbătea din glasul său îl făcu pe Jaime să se zbârlească.

– Există o cale mai rapidă să punem chestiunea la punct. Un duel. Campionul meu contra celui al tău.

– Chiar mă întrebam când ai să ajungi aici. Ser Brynden izbucni în râs. Și cine va fi acela? Mistrețul? Addam Marbrand? Walder Frey cel Negru? Se aplecă înainte. De ce nu tu și cu mine, ser?

Asta ar fi fost o plăcere, cândva, se gândi Jaime, *material numai bun pentru menestreli.*

– Când Lady Catelyn m-a pus în libertate, m-a făcut să jur că nu voi mai ridica niciodată arma împotriva unui Stark sau Tully.

– Un jurământ foarte convenabil, ser.

Chipul i se întunecă.

– Vrei să spui că sunt laș?

– Nu. Vreau să spun că ești olog. Peștele Negru făcu un semn spre mâna aurită a lui Jaime. Amândoi știm că nu poți lupta cu ea.

– Am avut două mâini.

Ți-ai da viața din cauza mândriei? șopti un glas în mintea sa.

– Unii ar putea spune că un olog și-un bătrân se potrivesc de minune. Eliberează-mă de sub jurământul făcut lui Lady Catelyn și te voi înfrunta cu sabia în mână. Dacă învinge, Riverrun este al nostru. Dacă mă ucizi, vom ridica asediul.

Ser Brynden râse din nou.

– Cu toate că mi-ar plăcea să am ocazia să-ți smulg sabia aceea aurită și să-ți tai inima neagră, promisiunile tale n-au nicio valoare. N-aș câștiga nimic din moartea ta, în afară de plăcerea de a te ucide, și n-am de gând să-mi risc viața pentru asta... indiferent cât de mic ar fi riscul.

Era cât se poate de bine că Jaime n-avea spadă; altfel, și-ar fi tras-o afară, iar dacă nu l-ar fi dat gata Ser Brynden, arcașii de pe metereze sigur ar fi făcut-o.

– Există vreo condiție pe care s-o accepți? îl întrebă el pe Peștele Negru.

– Din partea ta? Ser Brynden dădu din umeri. Nu.

– Atunci de ce-ai mai venit să discuți cu mine?

– Un asediu este cumplit de plictisitor. Am vrut să-ți văd ciotul și să ascult ce fel de scuze aveai de oferit pentru ultimele tale enormități. Au fost mai slabe decât m-am așteptat. Întotdeauna provoci dezamăgire, Regicidule.

Peștele Negru își întoarse iapa și galopă îndărăt spre Riverrun. Grilajul de la intrare coborî în grabă, țepușele sale de fier înfigându-se adânc în pământul noroios.

Jaime întoarse capul lui Onoare spre drumul cel lung înapoi, spre liniile de asediu ale Lannisterilor. Putea simți privirile ațintite asupra sa; oamenii lui Tully de pe metereze, Freyii de peste râu. *Dacă nu sunt orbi, știu cu toții că mi-a aruncat oferta înapoi.* Va trebui să ia castelul cu asalt. *Ce-ar mai conta încă o promisiune încălcată de Regicid? Doar mai mult rahat în găleată.* Jaime hotărî să fie primul om ajuns pe metereze. *Iar cu mâna mea de aur, voi și primul căzut.*

Înapoi în tabără, Micul Lew îi ținu scara, în timp ce Peck îi întinse mâna ca să-l ajute să coboare din șa. *Își închipuie că sunt așa de ologit încât nu pot descăleca singur?*

– Cum te-ai descurcat, lordul meu? îl întrebă verișorul său, Ser Daven.

– Nu mi-a lăsat nimeni vreo săgeată în crupa calului. Altfel, nu m-am deosebit prea mult de Ser

Ryman. Se strâmbă. Așa că acum va fi nevoie să facem Furca Roșie și mai roșie.

Învinovățește-te singur pentru asta, Pește Negru. Nu prea mi-ai lăsat de ales.

– Convocați un consiliu de război. Ser Addam, Mistrețul, Forley Prester, toți lorzii riverani ai noștri... și prietenii noștri Frey. Ser Ryman, Lord Emmon, pe oricine altcineva au chef să aducă cu ei.

Se adunară repede. Lordul Piper și ambii Lorzi Vance veniră să vorbească pentru lorzii plini de pocăință ai Tridentului, a căror loialitate urma să fie pusă foarte curând la încercare. Vestul era reprezentat de Ser Daven, Mistrețul, Addam Marbrand și Forley Prester. Lordul Emmon Frey li se alătură împreună cu soția sa. Lady Genna își ceru locul printr-o privire care înfruntă pe orice bărbat pregătit să-i conteste prezența. Niciunul nu îndrăzni. Freyii îl trimiseră pe Ser Walder Rivers, poreclit și „Walder Bastardul", și pe întâiul născut al lui Ser Ryman, Edwin, un bărbat palid și slab, cu un nas subțire și păr negru, lins. Sub o mantie albastră din lână de miel, Edwyn purta o vestă din piele gri de vițel, lucrată fin, ornamentată cu spirale scrijelite direct în piele.

– Vorbesc în numele Casei Frey, anunță el. Tatăl meu are o indispoziție în această dimineață.

Ser Daven pufni.

– E beat, sau doar mahmur după vinul de azi-noapte?

Edwin avea expresia înțepată a unui om nenorocit.

– Lord Jaime, spuse el, chiar trebuie să suport o asemenea bădărănie?

– Este adevărat? îl întrebă el. Că tatăl tău e beat?

Frey își strânse buzele și se uită spre Ser Ilyn Payne, care stătea deoparte, lângă clapa de la intrarea cortului, în cămașa lui de zale ruginite, cu sabia iţindu-se peste umărul osos.

– El... tatăl meu are probleme cu burta, stăpâne. Vinul roșu îl ajută la digestie.

– Înseamnă că mistuie un afurisit de mamut, rosti Ser Daven. Mistreţul râse, iar Lady Genna chicoti.

– Ajunge, zise Jaime. Avem un castel de cucerit.

Când tatăl său conducea consiliul, își lăsa comandanţii să vorbească primii. Se decise să facă la fel.

– Cum vom proceda?

– Pentru început, *spânzuraţi-l* pe Edmure Tully, îl îndemnă Lordul Emmon Frey. Asta-i va arăta lui Ser Brynden că suntem foarte serioși în ceea ce spunem. Dacă-i trimitem capul lui Ser Edmure unchiului său, s-ar putea să-l convingă să capituleze.

– Brynden Peștele Negru nu este chiar așa ușor de impresionat. Laryl Vance, Lord de Popasul Drumeţului, avea o expresie melancolică. O dâră sângerie din naștere îi acoperea jumătate de gât și o parte a feţei. Propriul său frate nu l-a putut împinge în patul nupţial.

Ser Daven clătină din capul său zburlit.

– Va trebui să luăm cu asalt zidurile, așa cum am tot spus până acum. Turnuri de asediu, scări de asalt, un berbec pentru spartul porţii și tot ce-o mai fi nevoie.

– Voi conduce eu asaltul, zise Mistreţul. Daţi-i peștelui să guste din oţel și foc, eu asta spun.

– Sunt zidurile *mele,* protestă Lordul Emmon, iar aceea este poarta mea pe care vreți s-o spargeți. Își trase din nou pergamentul din mânecă. Regele Tommen însuși mi-a garantat...

– Am văzut cu toții documentele tale, unchiule, îl repezi Edwin Frey. De ce nu te duci să le vânturi și prin fața Peștelui Negru, ca să mai variezi?

– Atacarea zidurilor va fi o acțiune sângeroasă, făcu Addam Marbrand. Propun să așteptăm o noapte fără lună și să trimitem peste râu o duzină de oameni aleși, cu o barcă cu vâslele înfășurate în cârpe ca să nu facă zgomot. Pot urca zidurile cu frânghii și ancore cu gheare, apoi pot deschide porțile dinăuntru. Eu am să-i conduc, dacă asta dorește și consiliul.

– O nebunie, declară Walder Rivers, bastardul. Ser Brynden nu-i omul care să poată fi păcălit cu asemenea trucuri.

– Peștele Negru este un obstacol, fu de acord Edwyn Frey. Coiful său poartă pe creastă un păstrăv negru, ceea ce-l face ușor de deosebit de departe. Eu propun să ne apropiem turnurile de asediu, să le umplem cu arcași și să mimăm un atac asupra porților. Asta-l va aduce pe Ser Brynden pe metereze, cu coif cu tot. Fiecare arcaș să-și înmoaie săgețile în rahat și să ia ca țintă păstrăvul lui. Odată ce Ser Brynden moare, Riverrun este al nostru.

– Al meu! intonă Lordul Emmon. Riverrun este al *meu.*

Semnul din naștere al Lordului Karyl se întunecă.

– Rahatul va fi singura ta contribuție, Edwyn? O otravă mortală, nu mă îndoiesc.

– Peștele Negru merită un sfârșit mai nobil, iar eu sunt cel gata să i-l asigur. Mistrețul bătu cu pumnul în masă. Îl voi provoca la o luptă dreaptă. Ghioagă, secure sau sabia lungă, nu are importanță cu ce. Bătrânul va fi tocătura mea.

– Și de ce-ar catadicsi să-ți accepte provocarea, ser? întrebă Ser Forley Prester. Ce-ar avea el de câștigat dintr-un asemenea duel? Ridicăm asediul dacă învinge? Nu cred asta. Nici el n-o să creadă. O luptă om la om nu va rezolva nimic.

– Îl cunosc pe Brynden Tully încă de pe vremea când eram amândoi scutieri în serviciul Lordului Darry, spuse Norbert Vance, lordul orb din Atranta. Dacă nu vă deranjează pe domniile voastre, lăsați-mă să merg să vorbesc cu el și să încerc să-l fac să înțeleagă cât de deșartă e poziția sa.

– Înțelege asta destul de bine, zise Lordul Piper. Era un bărbat scund, rotofei, crăcănat, cu o coamă de păr roșu, tatăl unuia dintre scutierii lui Jaime; asemănarea băiatului cu tatăl era evidentă. Omul nu-i vreun afurisit de *prostălău,* Norbert. Are ochi... și mult prea multă minte încât să cedeze în fața unora ca ăștia.

Făcu un gest în direcția lui Edwyn Frey și a lui Walder Rivers.

Edwyn se îmbățoșă.

– Dacă Lordul de Piper voiește să insinueze...

– Eu nu *insinuez,* Frey. Eu spun ce am de spus fără ocolișuri, ca orice om cinstit. Însă ce știi *tu* despre cum e să fii onest? Ești șiret ca un vulpoi mincinos, cum sunt toți ai tăi. Mai degrabă aș bea o litră de pișat decât să mă încred în cuvântul dat de vreun Frey. Se aplecă peste masă. Și unde-i Marq, răspunde-mi? Ce-ai făcut cu fiul meu? Era *invitat* la blestemata ta de nuntă.

– Și așa va rămâne, oaspetele nostru de onoare, zise Edwyn, până când vă veți dovedi loiali față de Înălțimea Sa, Regele Tommen.

– Cinci cavaleri și douăzeci de ostași s-au dus cu Marq la Gemeni, zise Piper. Și ei sunt ospeții tăi, Frey?

– Poate că unii dintre cavaleri. Celorlalți nu li s-a servit nimic din ce nu meritau. Ai face bine să-ți păzești limba aia de trădător, Piper, dacă nu vrei să-ți fie înapoiat moștenitorul făcut bucăți.

Consiliile conduse de tata nu s-au desfășurat niciodată așa, se gândi Jaime, când Piper se ridică în picioare clătinându-se.

– Spune asta cu sabia în mână, Frey, șuieră omulețul. Sau lupți numai cu rahat?

Fața întunecată a lui Frey păli. Lângă el, Walder Rivers se ridică în picioare.

– Edwyn nu se pricepe la săbii... însă eu da, Piper. Dacă mai ai remarci de făcut, vino afară și rostește-le.

– Acesta-i un consiliu de război, nu un război, le reaminti Jaime. Așezați-vă, amândoi.

Niciunul dintre ei nu se clinti.

– *Acum!*

Walder Rivers se așeză. Lordul Piper nu era chiar așa de ușor de îmbunat. Mormăi un blestem și ieși din cort.

– Să trimit oameni să-l târască înapoi aici, stăpâne? îl întrebă Ser Daven pe Jaime.

– Trimiteți-l pe Ser Ilyn, îndemnă Edwyn Frey. N-avem nevoie decât de capul său.

Karyl Vance se întoarse spre Jaime.

– Lordul Piper a vorbit din durere. Marq este primul lui născut. Cavalerii care l-au însoțit la Gemeni îi erau, cu toții, nepoți și verișori.

– Trădători și răzvrătiți, vrei să spui, precizează imediat Edwyn Frey.

Jaime îi aruncă o privire înghețată.

– Gemenii au îmbrățișat și ei cauza Tânărului Lup, le reaminti el Freyilor. Apoi voi l-ați vândut. Asta vă face de două ori mai trădători decât Piper.

Îi făcu plăcere să vadă zâmbetul lui Edwyn strâmbându-se și apoi ștergându-se. *Am îndurat destulă consiliere pentru ziua de azi,* decise el.

– Am terminat. Începeți pregătirile, lorzii mei. Vom ataca la prima geană de lumină.

Vântul bătea dinspre nord și, în timp ce lorzii părăseau cortul în șir, Jaime putu simți duhoarea dinspre bivuacurile lui Frey, de dincolo de Piatra Răsucită. Pe malul celălalt, Edmure Tully zăcea părăsit pe vârful unui eșafod cenușiu, cu o frânghie în jurul gâtului.

Mătușa lui plecă ultima, cu soțul ei după ea.

– Lord nepot, protestă Emmon, acest atac asupra scaunului meu... nu trebuie să faci așa ceva.

Când înghiţea, mărul din gât i se mişca în sus şi-n jos.

– *Nu* trebuie. Îţi interzic. Mestecase din nou frunze acrişoare; pe buze-i licărea o spumă trandafirie. Castelul e al meu, am pergamentul. Semnat de rege, de micul Tommen. Eu sunt stăpânul de drept la Riverrun şi...

– Nu şi cât timp Edmure Tully este în viaţă, zise Lady Genna. E milos şi slab la minte, o ştiu, însă atât timp cât trăieşte, acest om este un pericol. Ce ai de gând să faci în această privinţă, Jaime?

Peştele Negru este cel periculos, nu Edmure.

– Lăsaţi-l pe Edmure în seama mea. Ser Lyle, Ser Ilyn, mă însoţiţi, dacă nu vă e cu supărare. A venit vremea să fac o vizită până la spânzurătoarea aceea.

Râul Piatra Răsucită era mai adânc şi curgea mai repede decât Furca Roşie, iar vadul cel mai apropiat se afla la câţiva kilometri distanţă, în aval. Bacul de-abia îşi începuse traversarea cu Walder Rivers şi Edwyn Frey când Jaime şi oamenii săi sosiră pe malul râului. În timp ce-i aşteptau întoarcerea, Jaime le spuse ce voia. Ser Ilyn scuipă în râu.

Când cei trei coborâră de pe bac pe malul de nord, o vivandieră beată se oferi să-i facă Mistreţului o plăcere cu gura.

– Uite, bucură-l pe prietenul meu, zise Ser Lyle împingând-o spre Ser Ilyn.

Râzând, femeia se duse să-l sărute pe Payne pe buze, apoi îi văzu ochii şi se trase înapoi.

Cărăruile dintre focurile de tabără erau năclăite de mocirlă amestecată cu balegă de cal şi frământată

de copite și cizme deopotrivă. Peste tot, Jaime vedea numai blazonul turnurilor gemene ale Casei Frey, plasat pe scuturi și flamuri, albastru pe cenușiu, împreună cu blazonul unor Case mai mici, jurate Crossingului: bâtlanul de Erenford, furca de Haigh, cele trei ramuri de vâsc ale Lordului Charlton. Sosirea Regicidului nu trecu neobservată. O bătrână care vindea purcei de lapte dintr-un coș se opri ca să se holbeze la el, un cavaler cu o figură oarecum familiară se lăsă într-un genunchi, iar doi oameni care urinau într-un șanț se întoarseră și se stropiră unul pe altul.

– Ser Jaime, strigă cineva în urma lui, însă el merse fără să se întoarcă.

În jurul lui zări fețele unora pentru a căror ucidere în Pădurea Șoaptelor își dăduse întreaga străduință, acolo unde Casa Frey luptase sub flamurile cu lupul străvechi ale lui Robb Stark. Mâna de aur îi atârna grea într-o parte.

Pavilionul lui Ryman Frey era cel mai mare din întreaga tabără; pereții săi din pânză cenușie, groasă, erau confecționați din careuri cusute în așa fel încât să dea impresia de zidărie din piatră, iar cele două vârfuri ale sale îi evocau pe Gemeni. Departe de a fi indispus, Ser Ryman se delecta cu anumite distracții. Sunetul râsului unei femei bete plutea afară din cort, amestecat cu notele unei harpe de lemn și cu vocea menestrelului. *De tine mă voi ocupa mai târziu, ser,* își zise Jaime. Walder Rivers stătea înaintea cortului său modest, discutând cu doi călăreți. Scutul său avea blazonul Casei Frey, cu culorile inversate, și o banderolă

roșie, funestă, întinsă peste turnuri. Când bastardul dădu cu ochii de Jaime, se încruntă. *Recunosc imediat o privire rece și bănuitoare. Acesta-i mai periculos decât oricare dintre frații săi legitimi.*

Eșafodul fusese ridicat la trei metri înălțime deasupra solului. Doi sulițași erau postați la piciorul treptelor.

– Nu poți urca fără permisiunea lui Ser Ryman, îi spuse lui Jaime unul dintre ei.

– Asta spune că pot. Jaime bătu cu degetul în mânerul sabiei sale. Întrebarea este dacă va trebui sau nu să pășesc peste hoitul tău.

Sulițașii se dădură la o parte.

În vârful eșafodului, Lordul de Riverrun stătea și se holba la trapa de sub el. Picioarele-i erau negre și năclăite cu noroi, avea tălpile goale. Edmure purta o tunică murdară din mătase, în dungi, în culorile Tully, roșu și albastru, și un laț de frânghie de cânepă. La auzul pașilor lui Jaime își ridică privirile și-și linse buzele uscate și crăpate.

– *Regicidule?*

La vederea lui Ser Ilyn căscă ochii.

– Mai bine o spadă decât funia. Fă-o, Payne.

– Ser Ilyn, rosti Jaime. Ai auzit ce a spus Lordul Tully. Fă-o.

Cavalerul tăcut își apucă sabia mare cu ambele mâini. Lungă și grea, era ascuțită pe cât putea fi oțelul obișnuit. Buzele crăpate ale lui Edmure se mișcară fără un sunet. Când Ser Ilyn aduse sabia peste spate, își închise ochii. Lovitura avea în ea întreaga forță a lui Payne.

– *Nu! Stop! NU!*

Edwyn Frey li se arătă gâfâind din greu.

– Vine tata. Cât de repede poate. Jaime, trebuie să...

– *Lordul meu* mi s-ar potrivi mai bine, Frey, zise Jaime. Şi ai face bine să omiţi cuvântul *trebuie* din orice adresare către mine.

Ser Ryman păşi greoi pe treptele eşafodului însoţit de o femeie şleampătă, cu părul ca paiul, la fel de beată ca şi el. Rochia ei se încheia în faţă cu şireturi, însă cineva i le descheiase până la buric, aşa că sânii i se revărsau afară. Erau mari şi grei, cu sfârcuri maro, pe măsură. O coroană din bronz bătut îi stătea strâmbă pe cap, gravată cu rune şi înconjurată de săbii mici şi negre. Când dădu cu ochii de Jaime izbucni în râs.

– Pe cele şapte iaduri, cine mai e şi ăsta?

– Lordul Comandant al Gărzii Regale, i-o întoarse Jaime cu o politeţe rece. Aş putea să vă întreb acelaşi lucru, doamna mea.

– Doamnă? Eu nu sunt doamnă, sunt regină.

– Sora mea ar fi cât se poate de surprinsă să audă asta.

– Lordul Ryman însuşi m-a încoronat. Îşi legănă şoldurile ample. Mi-s regina târfelor.

Nu, se gândi Jaime, *draga mea surioară deţine şi acest titlu.*

Ser Ryman îşi regăsi graiul.

– Tacă-ţi gura, târfă, Lordul Jaime nu vrea să audă prostiile tale de târâtură.

Acest Frey era un bărbat solid, cu o faţă lată, ochi mici şi un set de bărbii duble moi şi cărnoase. Răsuflarea-i duhnea a vin şi a ceapă.

– Faci regine, Ser Ryman? întrebă Jaime cu blândețe. Ce prostie, la fel ca și această tărășenie cu Lordul Edmure.

– I-am dat un avertisment Peștelui Negru. I-am spus că Edmure va muri dacă nu predă castelul. Am pus să fie ridicat acest eșafod pentru a le dovedi că Ser Ryman Frey nu face amenințări de pomană. La Seagard, fiul meu, Walder, a făcut la fel cu Patrek Mallister, iar Lordul Jason s-a plecat, dar... Peștele Negru este un om nesimțitor. Ne-a refuzat, așa că...

– ...l-ați spânzurat pe Lordul Edmure?

Bărbatul se înroși.

– Lordul meu bunic... dacă-l spânzurăm pe om, nu mai avem *ostatic*, ser. Te-ai gândit la asta?

– Numai un prost face amenințări pe care nu le poate îndeplini. Dacă eu te-aș amenința că te pocnesc dacă nu-ți ții gura, dar te-ai încumeta să vorbești, ce crezi că aș face?

– Ser, nu înțe...

Jaime îl lovi. Fu o lovitură cu dosul palmei dată cu mâna sa aurită, însă forța ei îl trimise pe Ser Ryman, împleticindu-se, până în brațele târfei lui.

– Ai o căpățână grăsană, Ser Ryman, și un gât la fel de gros. Ser Ilyn, câte lovituri ar trebui să dai ca să tai acel gât?

Ser Ilyn își lăsă pe nas un singur deget.

Jaime râse.

– Lăudăroșenie goală. Eu zic că trei.

Ryman Frey se lăsă în genunchi.

– N-am făcut nimic...

– ...decât beții și curvăsării. Știu.

– Sunt moștenitorul de la Crossing. Nu poți...

– Te-am avertizat în privința vorbăriei.

Jaime îl privi cum se face alb. *Un bețivan, un prost și un fricos. Lordul Walder ar face bine să-i supraviețuiască, altfel Freyii sunt terminați.*

– Ești liber, ser.

– Liber?

– M-ai auzit. Pleacă.

– Dar... unde să mă duc?

– În iad sau acasă, unde preferi. Ai grijă să nu mai fii în tabără când apare soarele. Poți să-ți iei și regina târfelor cu tine, dar nu și coroana ei.

Jaime se răsuci dinspre Ser Ryman spre fiul lui.

– Edwyn, îți încredințez comanda efectivelor tatălui tău. Încearcă să nu fii la fel de prost ca bătrânul tău.

– Asta nu este foarte greu, stăpâne.

– Trimite-i vorbă lui Lord Walder. Coroana are nevoie de toți prizonierii săi.

Jaime dădu din mâna sa aurită.

– Ser Lyle, adu-l încoace.

Edmure Tully căzu cu fața în jos pe eșafod când sabia lui Ser Ilyn tăie funia în două. Un braț de frânghie de cânepă încă mai atârna de lațul din jurul gâtului său. Mistrețul apucă de capăt și-l ridică în picioare.

– Un pește în lesă, zise el chicotind încântat. E o priveliște pe care n-am mai văzut-o până acum.

Freyii se dădură la o parte ca să-i lase să treacă. Sub eșafod se adunase o mulțime, inclusiv o duzină de

vivandiere și de însoțitori ai trupelor, aflați în diferite stadii de dezmăț. Jaime observă un bărbat cu o harpă.

– Tu, menestrelule. Vino cu mine.

Bărbatul își scoase pălăria.

– După cum poruncește stăpânul meu.

Nimeni nu spuse nicio vorbă în timp ce mergeau înapoi spre bac, cu menestrelul lui Ser Ryman în urma lor. Dar, după ce se desprinseră de mal și se îndreptară spre partea de sud a Pietrei Răsucite, Edmure Tully îl apucă pe Jaime de braț.

– *De ce?*

Un Lannister își plătește datoriile, se gândi el, *iar tu ești singura monedă care mi s-a lăsat.*

– Consideră asta un dar de nuntă.

Edmure se holbă la el cu ochii obosiți.

– Un... dar de nuntă?

– Mi s-a spus că soața ta e drăguță. Cred că este, dacă te culcai cu ea în vreme ce sora ta și regele tău erau uciși.

– N-am știut nicio clipă de asta. Edmure își linse buzele crăpate. Erau niște scripcari în fața ușii dormitorului vostru.

– Iar Lady Roslin îți distrăgea atenția.

– Ea... au obligat-o s-o facă, Lordul Walder și ceilalți. Roslin n-a vrut asta... plângea, dar eu am crezut că era...

– Priveliștea bărbăției tale copleșitoare? Mda, asta ar face orice femeie să plângă, sunt convins.

– Poartă în pântece copilul meu.

Nu, se gândi Jaime, *în pântecul ei crește doar moartea ta.* Odată ajuns înapoi la pavilion, le dădu liber Mistreţului şi lui Ser Ilyn, însă nu şi cântăreţului.

– S-ar putea să-mi trebuiască o cântare destul de curând, îi spuse el omului. Lew, încălzeşte nişte apă de spălat pentru oaspetele meu. Pia, găseşte-i nişte haine curate. Nimic cu lei pe ele, dacă nu te superi. Peck, vin pentru Lordul Tully. Ţi-e foame, nobile domn?

Edmure dădu din cap, însă privirile-i erau în continuare bănuitoare.

Jaime se aşează pe un scaun în vreme ce Tully făcea baie. Mizeria se desprindea de el în straturi cenuşii.

– Odată ce-ai terminat de mâncat, oamenii mei te vor escorta la Riverrun. Ce se întâmplă după aceea e numai treaba ta.

– Ce vrei să spui?

– Unchiul tău este un om bătrân. Viteaz, da, însă cea mai mare parte a vieţii sale s-a dus. Nu are nici o nevastă care să plângă după el, nici copii de apărat. O moarte demnă este tot ceea ce mai poate spera Peştele Negru... dar tu mai ai ani de zile înaintea ta, Edmure. Iar *tu* eşti stăpânul de drept al Casei Tully, nu el. Unchiul tău face după cum poftești tu. Soarta castelului Riverrun este în mâinile tale.

Edmure căscă ochii.

– Soarta Riverrunului...

– Predă castelul şi nu moare nimeni. Oamenii de rând pot să plece în pace sau să rămână să-l slujească pe Lordul Emmon. Lui Ser Brynden i se va îngădui să îmbrace hainele negre, împreună cu câţi oameni

din garnizoană aleg să i se alăture. Și tu de asemenea, dacă Zidul te atrage. Sau ai putea merge la Casterly Rock, ca prizonier al meu, bucurându-te de întregul confort și respect de care are parte un ostatic de rangul tău. O voi trimite și pe soția ta să ți se alăture, dacă vrei. Dacă pruncul ei este băiat, va sluji în Casa Lannister ca paj și apoi ca scutier, iar când va deveni cavaler, îi vom acorda și niște pământuri. Dacă Roslin îți va dărui o fiică, voi avea grijă să aibă o zestre bună când va ajunge la vârsta măritișului. Tu însuți ai putea beneficia de o grațiere, odată ce războiul se termină. Tot ce trebuie să faci e să predai castelul.

Edmure își ridică mâinile din cadă și privi cum apa i se scurgea printre degete.

– Și dacă nu-l predau?

Chiar trebuie să mă faci să rostesc cuvintele?

Pia stătea lângă intrarea în cort cu brațele încărcate de haine. Și scutierii săi ascultau, precum și menestrelul. *Atunci n-au decât să audă. Nu contează.* Se forță să zâmbească.

– Ai văzut câți suntem, Edmure. Ai văzut scările, turnurile, catapultele, berbecii. Dacă dau comanda, vărul meu trece peste șanțul de apărare și-ți sparge porțile. Vor muri sute de oameni, marea lor parte de-ai tăi. Foștii tăi stegari vor fi în primul val de atac, așa că-ți vei începe ziua ucigându-i pe tații și pe frații celor care-au murit pentru tine la Gemeni. Al doilea val de atac vor fi Freyii, care nu-mi lipsesc. Oamenii mei de la apus vor urma imediat ce arcașii tăi rămân fără săgeți, iar cavaleri tăi vor fi atât de obosiți încât

de-abia dacă-şi vor mai putea ridica săbiile. Când va cădea castelul, toţi cei dinăuntru vor fi trecuţi prin sabie. Cirezile tale vor fi măcelărite, iar pădurea ta a zeilor va fi tăiată, fortăreţele şi turnurile tale vor arde. Îţi voi dărâma zidurile şi voi devia Piatra Răsucită să curgă peste ruine. După ce voi fi terminat tot, nimeni nu va mai şti că aici a fost cândva un castel.

Jaime se ridică în picioare.

– Soţia ta s-ar putea să fete înainte de asta. Cred că ţi-ai vrea copilul. Ţi-l voi trimite după naştere. Cu o catapultă.

După discursul său se lăsă tăcerea. Edmure zăcea în cadă. Pia strânse hainele la sân. Menestrelul îşi făcu de lucru cu o coardă a harpei sale. Micul Lew scobi o franzelă veche pentru a face o farfurie, prefăcându-se că nu auzise. *Cu o catapultă,* îşi zise Jaime. Oare dacă mătuşa sa ar fi fost aici, ar mai fi spus că Tyrion era fiul lui Tywin?

În cele din urmă, Edmure Tully îşi regăsi glasul.

– Aş putea să ies din cada asta şi să te ucid acolo unde eşti, Regicidule.

– Ai putea încerca. Jaime aşteptă. Când Edmure nu făcu nicio tentativă de a se ridica, spuse: Te las acum, să te ospătezi în tihnă. Menestrel, cântă-i ceva oaspetelui nostru în timp ce mănâncă. Cred că ştii cântecul.

– Cel despre ploaie? Da, stăpâne, îl ştiu.

Edmure părea că-l vede pe om pentru prima oară.

– Nu. Nu el. Luaţi-l de aici.

– De ce, este doar un cântec, făcu Jaime. Nu poate avea o voce *atât* de proastă.

CERSEI

Marele Maester Pycelle fusese bătrân de când îl cunoştea ea, însă părea să fi îmbătrânit cu încă o sută de ani în ultimele trei nopţi.

Îi luă o veşnicie până reuşi să-şi îndoaie genunchiul anchilozat înaintea ei, iar odată ce îngenunchease, nu se mai putu ridica decât după ce Ser Osmund îl smuci în sus.

Cersei îl studie nemulţumită.

– Lordul Qyburn ne informează că Lordul Gyles a tuşit, în sfârşit, pentru ultima oară.

– Da, Înălţimea Ta. Mi-am dat toată osteneala să-i uşurez plecarea.

– Chiar aşa? Regina se întoarse spre Lady Merryweather. Am *spus* că-l vreau pe Rosby viu şi nevătămat sau n-am spus aşa?

– Ai spus, Înălţimea Ta.

– Ser Osmund, ce-ţi aminteşti tu din conversaţie?

– I-ai poruncit Marelui Maester Pycelle să-l salveze, Înălţimea Ta. Am auzit cu toţii.

Gura lui Pycelle se deschise și se închise.

– Înălțimea Ta trebuie să știe, am făcut tot ce putea fi făcut pentru bietul om.

– La fel cum ai făcut și pentru Joffrey? Și pentru tatăl său, iubitul meu soț? Robert era la fel de puternic ca orice bărbat din Cele Șapte Regate și totuși l-ai lăsat să piară din cauza unui vier. Oh, și să nu uităm de Jon Arryn. Nu există nicio îndoială că l-ai fi ucis și pe Ned Stark dacă te-aș fi lăsat să-l mai ții. Spune-mi, maester, la Citadelă ai învățat să-ți frângi mâinile și să oferi tot felul de scuze?

Glasul ei îl făcu pe bătrân să tresară.

– Nimeni altcineva n-ar fi putut face mai mult, Înălțimea Ta... am... am oferit întotdeauna servicii loiale.

– Când l-ai sfătuit pe Regele Aerys să-și deschidă porțile când s-a apropiat oștirea tatălui meu, asta a însemnat, după tine, un serviciu loial?

– Asta... am apreciat greșit...

– A fost un sfat bun?

– Înălțimea Ta trebuie să știe în mod sigur...

– Ceea ce *știu* este că atunci când fiul meu a fost otrăvit, te-ai dovedit mai nefolositor decât Băiatul Lunii. Ceea ce *știu* este că acum Coroana are o nevoie disperată de aur, iar lordul nostru trezorier este mort.

Bătrânul smintit se repezi să fructifice ocazia.

– Am să... am să redactez o listă cu oamenii cei mai potriviți să ia locul Lordului Gyles în consiliu.

– O listă. Cersei era amuzată de această ofertă. Îmi pot imagina foarte bine genul de listă pe care mi-ai putea-o întocmi. Babalâci și smintiți și Garth cel Mare.

Buzele i se strânseră. Ai zăbovit multă vreme în compania lui Lady Margaery în ultima vreme.

– Da. Da, eu... Regina Margaery a fost înnebunită de durere din cauza lui Ser Loras. I-am oferit Înălțimii Sale leacuri pentru dormit și... alte câteva feluri de poțiuni.

– N-am nicio îndoială. Spune-mi, mica noastră regină a fost cea care ți-a ordonat să-l ucizi pe Lordul Gyles?

– U...cid? Ochii Marelui Maester Pycelles se bulbucară, mărindu-se cât niște ouă fierte. Înălțimea Ta, doar nu crezi... a fost tusea lui, pe toți zeii, am... Înălțimea Sa n-ar... ea n-avea nimic împotriva Lordului Gyles, de ce să-l fi vrut Regina Margaery...

– ...mort? Păi, pentru a planta un alt trandafir în consiliul lui Tommen. Ești orb sau corupt? Rosby îi stătea în cale, așa că l-a băgat în mormânt. Cu complicitatea ta.

– Înălțimea Ta, îți jur, Lordul Gyles a pierit din cauza tusei sale. Buzele îi tremurau. Am fost întotdeauna loial Coroanei, regatului, C... Casei Lannister.

În ordinea asta? Frica lui Pycelle era palpabilă. *E destul de copt. A venit vremea să stoarcem fructul și să gustăm din suc.*

– Dacă ești atât de loial pe cât pretinzi, de ce mă minți acum? Nu te deranja să negi. Ai început să-i porți trena Fecioarei Margaery încă *dinainte* ca Ser Loras să se fi dus la Piatra Dragonului, așa că scutește-mă și de alte povești despre cum n-ai vrut altceva decât s-o consolezi pe buna noastră fiică aflată la

necaz. Ce te aduce atât de des la Beciul Fecioarelor? În mod sigur, nu conversațiile plicticoase cu Margaery, nu? O curtezi pe septa aia cu fața buboasă a ei? O joci cu micuța Lady Bulwer? O faci pe spionul pentru ea, dându-i informații despre mine, pentru intrigile ei?

– Eu... eu mă supun. Un maester face un jurământ...

– Un mare maester jură să servească *regatul.*

– Înălțimea Ta... ea e regina...

– *Eu* sunt regina.

– Vreau să spun... e soția regelui și...

– Știu cine-i. Ceea ce vreau să știu este de ce-ar avea ea nevoie de *tine?* E bolnavă buna mea fată?

– Bolnavă? Bătrânul începu să se tragă de ceea ce s-ar fi putut numi barbă, acele rămășițe argintii de păr subțire, țițe pe pieile de curcan trandafirii care-i atârnau moi pe sub bărbie. N... nu-i bolnavă, Înălțimea Ta, nu asta. Jurămintele mele îmi interzic să divulg...

– Jurămintele tale nu-ți vor ține de urât în celula întunecată, îl avertiză ea. Ori îmi spui adevărul, ori te arunc în lanțuri.

Pycelle căzu în genunchi.

– Te implor... am fost omul de taină al tatălui tău și un prieten în problema Lordului Arryn. Nu pot supraviețui temniței, nu încă o dată...

– De ce-a trimis Margaery după tine?

– Dorește... ea... ea...

– *Spune-o odată!*

Maesterul se ploconi.

– Ceai de lună, șopti. Ceai de lună pentru...

– Știu foarte bine pentru ce-i bun ceaiul de lună. *Asta e.* Foarte bine. Ridică-te de pe genunchii ăia moi și încearcă să-ți amintești cum este să fii bărbat.

Pycelle se chinui să se ridice în picioare, dar dură atât de mult, încât Cersei trebui să-i spună lui Osmund Kettleblack să-l mai smucească o dată.

– Cât despre Lordul Gyles, fără îndoială că Tatăl nostru de Sus îl va judeca după merit. Nu avea copii?

– Nu copii din sângele lui, însă există un pupil...

– ...nu din sângele lui. Cersei se debarasă de această observație iritantă cu un simplu gest al mâinii. Gyles știa ce nevoie avem noi de aur. Fără îndoială că ți-a povestit că dorința sa era să-i lase lui Tommen toate pământurile sale și averea.

Aurul lui Rosby va ajuta la reumplerea cuferelor regale, iar pământurile și castelul lui puteau fi dăruite cuiva de-al ei, ca răsplată pentru servicii loiale. *Lordul Waters, poate.* Aurane dăduse de înțeles că voia o reședință; „Înălțimea Sa" era doar un titlu gol. Pusese ochii pe Piatra Dragonului, Cersei știa asta, însă țintea prea sus. Rosby era mult mai potrivit pentru statutul și originile sale.

– Lordul Gyles îl iubea pe Înălțimea Sa din toată inima, spunea Pycelle, însă... pupilul său...

– ...fără îndoială, va înțelege, odată ce te aude vorbindu-i de dorința lăsată cu limbă de moarte de Lordul Gyles. Du-te și fă-o.

– Dacă asta dorește Înălțimea Ta.

Marele Maester Pycelle aproape că se împiedică în propriile sale robe în graba de a pleca.

Lady Merryweather închise ușa în urma lui.

– Ceai de lună, zise ea și se întoarse spre regină. Cât e de proastă. De ce-ar vrea să facă așa ceva, să riște atât?

– Micuța regină are pofte pe care Tommen este mult prea tânăr pentru a i le putea satisface.

Acesta era întotdeauna pericolul care apărea când o femeie matură se mărita cu un copil. *Chiar mai mult când era văduvă. Poate pretinde că Renly nici n-a atins-o vreodată, însă n-am s-o cred.* Femeile beau ceai de lună dintr-un singur motiv; fecioarele nu aveau nevoie deloc de el.

– Fiul meu a fost trădat. Margaery are un iubit. Aceasta-i înaltă trădare, pedepsită cu moartea.

Nu putea decât spera că babornița aia de mamă a lui Mace Tyrell, cu fața-i stafidită, va trăi suficient de mult ca să apuce judecata. Prin insistența ca Tommen și Margaery să se căsătorească de îndată, Lady Olenna își condamnase prețiosul ei trandafir să ajungă sub sabia gâdelui.

– Jaime a plecat cu Ser Ilyn Payne. Presupun că voi fi nevoită să găsesc o altă Dreptate a Regelui care s-o scurteze de cap.

– Am s-o fac eu, se oferi Osmund Kettleblack cu un rânjet alunecos. Margaery are un gât destul de firav. O sabie bine ascuțită va trece direct prin el.

– Așa ar face, spuse Taena, dar la Capătul Furtunii se află o armată a lui Tyrell și o alta este la Beciul Fecioarelor. Și ei au săbii ascuțite.

Sunt năpădită de trandafiri. Era jignitor. Tot mai avea nevoie de Mace Tyrell, chiar dacă nu și de fiica

sa. *Cel puțin până când Stannis va fi înfrânt. Apoi nu-mi va mai trebui niciunul dintre ei.* Însă cum ar putea scăpa de fiică fără a-l pierde pe tată?

– Trădarea rămâne tot trădare, glăsui ea, însă avem nevoie de o dovadă, de ceva mai substanțial decât ceaiul de lună. Dacă se *dovedește* că e infidelă, chiar și nobilul ei tată este obligat s-o condamne, altfel ocara ei devine și a sa.

Kettleblack își mesteca un vârf de mustață.

– Trebuie să-i prindem asupra faptului.

– Cum? Qyburn e cu ochii pe ea, zi și noapte. Servitorii ei sunt în slujba mea, dar nu ne aduc decât nimicuri. Încă nu l-a văzut nimeni pe acest iubit. Urechile de lângă ușa ei aud cântece, râsete, bârfe, nimic de folos.

– Margaery este prea vicleană ca să fie prinsă atât de ușor, spuse Lady Merryweather. Femeile ei sunt pereții castelului ei. Dorm cu ea, o îmbracă, se roagă împreună cu ea, citesc cu ea, cos împreună cu ea. Când nu vânează cu șoimii și nu călărește, se joacă de-a „vino-n-castelul-meu" cu micuța Alysanne Bulwer. Ori de câte ori sunt bărbați prin preajmă, sunt cu ea septa sau verișoarele ei.

– Trebuie să scape de curcile alea *la un moment dat,* insistă regina. Îi veni o idee. Dacă nu cumva și doamnele ei fac parte din conspirație... nu toate, poate, dar unele da.

– Verișoarele?

Chiar și Taena părea că se îndoiește de asta.

– Toate trei sunt mai tinere decât mica regină și mult mai nevinovate.

– Târfulițe îmbrăcate în albul fecioarelor. Asta nu face decât ca păcatele lor să fie și mai răsunătoare. Numele lor va fi făcut de râs. Dintr-odată, regina aproape că o putu vedea. Taena, soțul tău este judele meu. Voi doi trebuie să cinați cu mine, chiar în această seară.

Voia să termine foarte repede cu toate acestea, înainte să-i treacă lui Margaery prin căpșorul ei mic ideea de a se întoarce la Highgarden, ori de a pleca pe mare, spre Piatra Dragonului, ca să fie cu fratele ei rănit, aflat în pragul morții.

– Le voi porunci bucătarilor să ne frigă un mistreț. Și desigur, trebuie să ne bucurăm de puțină muzică, să ne ajute la digestie.

Taena răspunse foarte rapid.

– Muzică, da, chiar așa.

– Du-te și spune-i nobilului tău soț, și fă toate demersurile pentru un menestrel, ceru Cersei. Ser Osmund, dumneata poți rămâne. Noi avem mult mai multe de discutat. Voi avea nevoie și de Qyburn.

Trist, dar adevărat: se dovedi că la bucătărie nu aveau mistreț la îndemână și nici nu mai era timp să fie trimiși vânătorii. În loc de asta, bucătarii tăiară una dintre scroafele castelului și le serviră jambon împănat cu usturoi și uns cu miere și vișine uscate. Nu era ceea ce voia Cersei, însă se mulțumi și cu atât. Ca desert, li se serviră mere coapte cu brânză albă, picantă. Lady Taena savură fiecare dumicat. Nu și

Orton Merryweather, a cărui față rotundă rămase congestionată și palidă de la supă până la brânză. Bău din greu și-i aruncă ocheade pe furiș cântărețului.

– Mare păcat de Lord Gyles, zise Cersei în cele din urmă. Însă îndrăznesc să spun că niciunul dintre noi nu va duce dorul tusei lui.

– Nu. Nici eu nu cred.

– Vom avea nevoie de un nou lord trezorier. Dacă cei din Vale n-ar fi atât de tulburați, l-aș aduce înapoi pe Petyr Baelish, dar... nu mă deranjează să-l încerc pe Ser Harys în această funcție. Nu poate fi mai rău decât Gyles și, cel puțin, nu tușește.

– Ser Harys este Mâna Regelui, făcu Taena.

Ser Harys este un ostatic, și vulnerabil chiar și așa.

– A sosit vremea ca Tommen să dispună de o Mână ceva mai energică.

Lordul Orton își ridică privirea din cupa cu vin.

– Energică. Mai mult ca sigur. Ezită. Cine?

– Dumneata, lordul meu. Ai asta în sânge. Bunicul tău i-a luat locul tatălui meu ca Mână a lui Aerys.

Înlocuirea lui Tywin Lannister cu Owen Merryweather se dovedise la fel de chibzuită ca înlocuirea unui trăpaș cu un catâr, însă Owen era un bătrân deja terminat când îl înălțase Aerys în rang, afabil, dar ineficient. Nepotul lui era mai tânăr și... *Ei bine, are și o nevastă puternică.* Era păcat că Taena nu putea sluji ca Mână. Era de trei ori mai bărbătoasă decât soțul ei și mult mai amuzantă. Dar era myrisheză și, pe deasupra, femeie, așa că Orton trebuia să fie suficient.

– Nu am nici absolut nicio îndoială că ești mult mai capabil decât Ser Harys. *Și conținutul oalei mele de noapte este mai capabil decât Ser Harys.* Vei accepta să slujești?

– Eu... da, desigur. Înălțimea Ta îmi face o foarte mare onoare.

Una mai mare decât ai merita.

– Mi-ai slujit cu pricepere în calitate de judecător, nobile domn. Și vei continua s-o faci în aceste... vremuri grele care ne așteaptă.

Când văzu că Merryweather prinsese înțelesul spuselor sale, regina se întoarse zâmbind spre cântăreț.

– Iar tu trebuie să fii de asemenea răsplătit pentru toate aceste cântece dulci pe care le-ai interpretat pentru noi cât timp am mâncat. Zeii ți-au lăsat un dar.

Cântărețul se înclină.

– Înălțimea Ta este prea bună spunând asta.

– Nu bună, făcu Cersei, ci mai degrabă realistă. Taena mi-a povestit că ți se spune Bardul Albastru.

– Adevărat este, Înălțimea Ta.

Cizmele menestrelului erau suple, albastre, din piele de vițel, iar pantalonii din lână albastră. Tunica pe care o purta era de mătase, de un azuriu palid, întreruptă de fâșii din satin. Mersese atât de departe încât își vopsise părul în albastru, după moda tyroshilor. Părul lung și buclat îi cădea peste umeri și mirosea de parcă fusese spălat în apă de trandafiri. *Din trandafiri albaștri, fără nicio îndoială. Cel puțin, are dinți albi.* Erau dinți buni, deloc cariați.

– Nu ai și alt nume?

O ușoară roșeață îi atinse obrajii.

– Când eram un băietan, mi se spunea Wat. Un nume potrivit pentru un plugar, însă mai puțin potrivit pentru un menestrel.

Ochii Bardului Albastru erau la fel ca ai lui Robert. Îl ura fie și numai pentru asta.

– Este ușor de înțeles de ce ești considerat favoritul lui Lady Margaery.

– Înălțimea Sa este mult prea bună. Ea spune că-i face plăcere.

– Oh, sunt sigură de asta. Pot să văd lăuta ta?

– Dacă asta poftește Înălțimea Ta.

Dincolo de curtoazie se strecurase o nuanță ușoară de încordare, însă îi dădu lăuta fără nicio ezitare. Nimeni nu refuza vreo cerere de-a reginei.

Cersei ciupi o coardă și zâmbi ușor la auzul notei muzicale.

– Dulce și tristă precum dragostea. Spune-mi, Wat... prima oară când ai condus-o pe Margaery la pat, a fost înainte de a se mărita cu fiul meu, sau după?

Pentru un moment, el nu păru să fi înțeles. Când își dădu seama, făcu ochii mari.

– Înălțimea Ta a fost greșit informată. Vă jur că eu niciodată...

– *Mincinosule!*

Cersei îl lovi cu lăuta peste față atât de tare încât lemnul pictat explodă în fărâme și așchii.

– Lord Orton, dă ordin să vină gărzile mele și să ducă această creatură în temniță.

Orton Merryweather avea fața nădușită de spaimă.

– Această... ăăăă, infamie... cum a îndrăznit s-o seducă pe *regină?*

– Mă tem a fost taman pe dos, însă rămâne un trădător. Pune-l să cânte pentru Lord Qyburn.

Bardul Albastru păli.

– Nu. Sângele-i picura de pe buză, acolo unde i-o sfâșiase lovitura de lăută. Eu niciodată... Când Merryweather îl înșfăcă de braț urlă: *Mamă, ai milă, nu!*

– Nu sunt mama ta, îi răspunse Cersei.

Chiar și în tainițele negre tot ce scoaseră de la el fură numai negații, rugăciuni și rugăminți de iertare. Nu după multă vreme, sângele începu să-i șiroiască pe bărbie din toți dinții sparți și-și udă de cel puțin trei ori pantalonii albaștri-închiși, și cu toate astea omul persista în minciunile sale.

– Să fie oare posibil să fi confundat noi menestrelul? întrebă Cersei.

– Totul este posibil, Înălțimea Ta. Însă nu te teme, va mărturisi tot înainte de venirea nopții.

Jos, în beciuri, Qyburn purta haine din lână aspră și un șorț de fierar, din piele. Îi spuse Bardului Albastru:

– Îmi pare rău dacă gărzile au fost mai dure cu tine. Manierele lor cam lasă de dorit. Glasul său era blând și respectuos. Tot ce vrem de la tine este doar adevărul.

– Dar v-am spus adevărul, scânci menestrelul. Lanțurile de fier îl țineau lipit de peretele din piatră rece.

– Știm noi mai bine.

Qyburn avea o lamă în mână, iar tăișul ei licărea vag în lumina torțelor. Tăie veșmintele Bardului

Albastru până când omul rămase gol, numai cu încălțările albastre. Părul dintre picioarele sale era castaniu, constată Cersei, amuzată.

– Spune-ne cum i-ai dăruit plăceri micuței regine, porunci ea.

– Eu niciodată... i-am cântat, atâta tot, din voce și cu lăuta. Doamnele ei vă pot spune. Erau întotdeauna cu ea. Verișoarele ei.

– Pe câte dintre ele le-ai cunoscut și trupește?

– Pe niciuna. Eu nu sunt decât un menestrel. Vă rog.

– Înălțimea Ta, poate că bietul om doar i-a cântat lui Margaery în vreme ce ea se întreținea cu alți iubiți, spuse Qyburn.

– Nu. *Vă rog.* Niciodată ea... am *cântat.* Am *cântat doar...*

Lordul Qyburn își plimbă o mână în sus, pe pieptul Bardului Albastru.

– Îți lua sfârcurile în gura ei în timpul jocurilor voastre amoroase? Apucă unul între degetul mare și arătător și-l răsuci. Unor bărbați le place asta. Sfârcurile lor sunt la fel de sensibile ca ale femeilor.

Lama fulgeră și menestrelul țipă. Pe pieptul său, un ochi roșu, umed, plângea cu sânge. Lui Cersei îi veni rău. O parte din ea ar fi vrut să-și închidă ochii, să se întoarcă cu spatele, să oprească tot. Însă era regina, iar aici era vorba de înaltă trădare. *Lordul Tywin nu s-ar fi întors cu spatele.*

Până la urmă, Bardul Albastru le povesti întreaga sa viață, de la ziua botezului. Tatăl său fusese lumânărar, iar Wat fusese educat în acest meșteșug, însă

în copilărie descoperise că se pricepea mai bine la confecționarea de lăute decât la butoaie pentru ceară. Când împlinise doisprezece ani, fugise de-acasă pentru a se alătura unei trupe de muzicanți pe care-i ascultase cântând la un târg. Hoinărise jumătate din Reach înainte de a ajunge până la Debarcaderul Regelui în speranța că va primi favoruri pe la curte.

– Favoruri? Qyburn chicoti. Așa-i spun acum femeile? Mă tem că ai găsit prea multe, prietene... și nu din partea reginei care trebuia. Cea adevărată se află acum înaintea ta.

Da. Cersei dădea vina pe Margaery Tyrell pentru toate astea. Dacă n-ar fi fost ea, Wat ar fi putut trăi o viață mai lungă și mai fructuoasă, interpretându-și micile sale cântece și culcându-se cu porcărițe și fiice de mici arendași. *Uneltirile ei mă forțează la asta. M-a mânjit și pe mine cu trădările ei.*

Până la venirea zorilor, cizmele înalte și albastre ale bardului erau pline de sânge, iar el le mărturisise cum Margaery se dezmierda singură în vreme ce privea cum verișoarele ei îi făceau lui plăceri cu gura. Alteori, el îi cânta în vreme ce ea își satisfăcea poftele cu alți iubiți.

– Cine erau aceștia? pretinse să i se spună regina, iar jalnicul Wat îi pomeni pe Ser Tallad cel Înalt, pe Lambert Turnberry, pe Jalabhar Xho, pe gemenii Redwyne, pe Osney Kettleblack, pe Hugh Clifton și pe Cavalerul Florilor.

Asta o deranjă. Nu îndrăznea să-l defăimeze pe eroul de la Piatra Dragonului. În afară de asta, nimeni

dintre cei care-l cunoșteau pe Ser Loras n-ar fi crezut povestea nici în ruptul capului. Redwynii nu puteau face nici ei parte din tărășenia asta. Fără Arbor și fără flota de acolo, regatul n-ar fi putut spera niciodată să scape de acest Euron Ochi-de-Cioară și de blestemații lui de luptători feroce.

– Tot ce faci acum este să scuipi numele celor pe care i-ai văzut pe lângă apartamentele ei. Vrem *adevărul!*

– Adevărul. Wat o privi cu singurul ochi albastru pe care i-l lăsase Qyburn. Sângele făcea bule în găurile din locul dinților săi din față. S-ar putea... să nu-mi fi amintit bine.

– Horas și Hobber n-au făcut parte din istoria asta, nu-i așa?

– Nu, admise el. Ei nu.

– Cât despre Ser Loras, sunt convinsă că Margaery s-a străduit din răsputeri să ascundă de fratele său ce făcea.

– Chiar așa. Acum îmi amintesc. Odată a trebuit să mă ascund sub pat când a trecut s-o viziteze Ser Loras. *Nu trebuie să afle niciodată,* așa a spus ea.

– Prefer acest cântec celuilalt.

Era cel mai bine să-i excludă din tărășenia asta pe toți marii lorzi. Însă ceilalți... Ser Tallad fusese un cavaler rătăcitor, Jalabhar Xho era un exilat și un milog, Clifton era singurul din garda micii regine. *Iar Osney este pruna care face budinca.*

– Știu că te simți mai bine după ce-ai spus adevărul. Te vei învoi să-ți amintești asta atunci când

Margaery se va înfățișa la judecată. Dacă te apuci din nou să minți...

– N-am să mint. Voi spune adevărul adevărat. Iar după...

– ...ți se va îngădui să îmbraci hainele negre. Ai cuvântul meu pentru asta. Cersei se întoarse spre Qyburn. Vezi să-i fie curățate și oblojite rănile și dă-i lapte de mac pentru dureri.

– Înălțimea Ta, ești bună la suflet. Qyburn lăsă lama însângerată să cadă într-o găleată cu oțet. Margaery s-ar putea să se întrebe pe unde-i bardul ei.

– Menestrelii vin și pleacă, sunt notorii pentru asta.

Urcușul pe treptele din piatră întunecată de la celulele negre aproape că o lăsă pe Cersei fără suflu. *Trebuie să mă odihnesc.* Ajungerea la adevăr era o muncă istovitoare și-i era silă de ceea ce trebuia să urmeze. *Trebuie să fiu puternică. Ceea ce fac e pentru Tommen și pentru regat.* Ce păcat că Maggy Broasca era moartă. *Rahat pe profețiile tale, babornițo. O fi mica regină mai tânără decât mine, dar n-a fost niciodată mai frumoasă și, în curând, va muri.*

Lady Merryweather aștepta în dormitorul ei. Era în toiul nopții, mai aproape de zori decât de apus. Jocelyn și Dorcas dormeau amândouă, dar nu și Taena.

– A fost îngrozitor? o întrebă ea.

– Nici nu-ți poți închipui. Trebuie să dorm, însă mi-e frică să visez.

Taena o mângâie pe păr.

– Totul a fost pentru Tommen.

– Da. Știu că a fost. Cersei se zgribuli. Mi s-a uscat gâtul. Fii bună, toarnă-mi puțin vin.

– Dacă-ți face plăcere, asta-i tot ceea ce doresc.

Mincinoaso. Știa ce dorea Taena. Atunci așa să fie. Dacă femeia era înamorată de ea, asta putea s-o asigure că ea și soțul ei îi rămâneau loiali. Într-o lume atât de plină de trădare, asta merita câteva săruturi. *Nu-i mai rea decât majoritatea bărbaților. Cel puțin nu există pericolul să mă lase grea vreodată.*

Vinul o ajută, însă nu foarte mult.

– Mă simt murdară, se plânse regina în timp ce stătea lângă fereastră, cu cupa în mâini.

– O baie va îți va face numai bine, dulceața mea.

Lady Merryweather le trezi pe Dorcas și pe Jocelyn și le puse să aducă apă fierbinte. În timp ce cada era umplută, o ajută pe regină să se dezbrace, desfăcându-i șireturile cu degetele ei pricepute și luându-i roba pe umeri. Apoi își dădu jos propria sa rochie, lăsând-o să cadă pe podea.

Cele două femei împărțiră cada, Cersei stând cu spatele în brațele Taenei.

– Tommen trebuie scutit de tot ce-i mai rău, îi spuse ea femeii myrisheze. Margaery încă-l duce la sept în fiecare zi, ca să-i poată ruga pe zei să-i vindece fratele. Ser Loras încă se crampona enervant de mult de viață. Este atașat și de verișoarele ei. Îi va fi foarte greu să-i piardă acum pe toți.

– S-ar putea să nu fie vinovate toate trei, sugeră Lady Merryweather. Ba chiar s-ar putea ca una dintre

ele să nu fi luat parte la toate astea. Și dacă s-a rușinat și au dezgustat-o cele văzute...

– ...ar putea fi convinsă să fie martoră împotriva celorlalte. Da, ar fi foarte bine, însă care dintre ele este nevinovată?

– Alla.

– Cea timidă?

– Așa pare, însă este mai degrabă *șireată* decât *timidă*. Las-o în seama mea, dulceață.

– Bucuroasă. Numai mărturisirea Bardului Albastru n-ar fi fost niciodată de ajuns. La urma urmei, menestrelii munceau ca să-și câștige pâinea. Alla Tyrell va fi de mare ajutor, dacă Taena o putea manevra. Ser Osney va mărturisi și el. Ceilalți trebuiau să fie făcuți să priceapă că numai prin mărturisire puteau obține iertarea din partea regelui și Zidul. Jalabhar Xho va descoperi că adevărul este atrăgător. De restul, era mai puțin sigură, însă Qyburn era convingător.

Zorii se iteau pe deasupra Debarcaderului Regelui când ele ieșiră din cadă. Pielea reginei era albă și încrețită din pricina lungii îmbăieri.

– Rămâi cu mine, îi spuse ea Taenei. Nu vreau să dorm singură.

Spuse chiar și o rugăciune înainte de a se strecura sub plapumă, rugând-o pe Mamă să-i dea vise frumoase.

Se dovedi a fi o pierdere de vreme; ca întotdeauna, zeii erau surzi. Cersei visă că era din nou jos, în celulele negre, numai că, de astă dată, ea era cea țintuită de perete. Era goală, iar sângele-i șiroia din vârfurile

sânilor, acolo unde Pezevenghiul îi retezase sfârcurile cu dinții.

– Te rog, se milogea ea, te rog, nu și copiii mei, nu-mi vătăma copiii.

Tyrion doar se uită chiorâș la ea. Și el era gol, acoperit de păr aspru, ceea ce-l făcea să semene mai mult cu o maimuță decât cu un om.

– Îi vei vedea încoronați, îi spuse, dar îi vei vedea și murind.

Apoi îi apucă cu gura sânul însângerat și începu să sugă, iar durerea o străbătea ca un cuțit înroșit în foc.

Se trezi tremurând, în brațele Taenei.

– Am avut un vis urât, zise ea cu glas stins. Am țipat? Îmi pare rău.

– Visele se prefac în țărână la lumina zilei. Din nou piticul? De ce te înspăimântă atât de tare acest omuleț smintit?

– Are de gând să mă ucidă. Această prevestire s-a făcut pe când aveam zece ani. Am vrut să știu cu cine mă voi mărita, însă ea mi-a zis...

– Care ea?

– *Maegi.*

Cuvintele ieșeau revărsându-se din ea. Încă o mai auzea pe Melara Hetherspoon insistând că dacă nu vor vorbi niciodată despre profeții, ele nu se vor mai adeveri. *Cu toate astea, în puț n-a mai fost atât de tăcută. A țipat și-a urlat.*

– Tyrion este un *valonqar*, spuse ea. Folosiți acest cuvânt în Myr? Este în valyriana cultă, înseamnă *frățior.*

O întrebase pe Septa Saranella despre semnificația cuvântului, după ce Melara se înecase.

Taena o luă de mână și-o mângâie.

– A fost o femeie plină de ură, bătrână, bolnavă și urâtă. Tu erai tânără și frumoasă, plină de viață și de mândrie. Ea trăia în Lannisport, după cum ai spus, așa că era normal să-l cunoască pe pitic și să știe cum a ucis-o pe nobila ta mamă. Această creatură nu îndrăznea să te atace pentru că erai cine erai, așa că s-a gândit să te rănească folosindu-se de limba ei de năpârcă.

Așa să fie oare? Cersei ar fi vrut s-o creadă.

– Totuși Melara a murit, așa cum a prevestit ea. Nu m-am măritat niciodată cu prințul Rhaegar. Iar Joffrey... piticul mi-a ucis fiul sub ochii mei.

– Un fiu, zise Lady Merryweather, dar mai ai unul, drăgălaș și puternic și care nu va păți *nimic.*

– Niciodată, nu atât cât trăiesc eu. Să o spună cu voce tare o ajuta să creadă că era chiar așa. *Visele se prefac în țărână la lumina zilei, da.* Afară, soarele dimineții strălucea prin ceața unui nor. Cersei se strecură afară dintre pături. Voi dejuna cu regele în această dimineață. Vreau să-mi văd fiul.

Tot ce fac este pentru el.

Tommen o ajută să-și vină în fire. Nu-i mai fusese niciodată atât de drag ca în acea dimineață, flecărind despre pisoii lui în timp ce ungea cu miere o bucată de pâine neagră și fierbinte, proaspăt scoasă din cuptor.

– Ser Gheară a prins un șoarece, îi povesti el, însă Lady Mustăți i l-a furat.

Eu n-am fost niciodată atât de dulce și de inocentă, își spuse Cersei. *Cum ar putea el spera să domnească vreodată asupra acestui tărâm barbar?* Mama din ea ar fi vrut numai să-l protejeze; regina din ea știa că trebuia să se facă mai dur, altfel Tronul de Fier îl va devora, cu siguranță.

– Ser Gheară trebuie să învețe să-și apere ce-i al lui, îi zise ea. În această lume, cei slabi sunt întotdeauna victimele celor puternici.

Regele se gândi la asta în timp ce-și lingea mierea de pe degete.

– Când se va întoarce Ser Loras acasă, am de gând să învăț să lupt cu lancea și cu spada și cu buzduganul, la fel ca el.

– Vei învăța să lupți, îi promise regina, dar nu de la Ser Loras. El nu se va mai întoarce, Tommen.

– Margaery spune că da. Ne rugăm pentru el. Ne rugăm pentru mila Mamei, și de Războinic să-i dăruiască forță. Elinor spune că asta-i cea mai grea bătălie pentru Ser Loras.

Îi dădu părul pe spate, buclele moi și aurite care-i aminteau atât de mult de Joff.

– Ai să-ți petreci după-amiaza cu soția ta și cu verișoarele ei?

– Nu și astăzi. Trebuie să postească și să se purifice, zice ea.

Post și purificare... oh, pentru Ziua Fecioarei. Trecuseră ani de zile de când lui Cersei i se ceruse să respecte această zi deosebit de sfântă. *De trei ori măritată, și totuși ea încă vrea să ne facă să credem că a rămas*

fecioară. Învesmântată în alb, cu o falsă modestie, micuța regină le va conduce pe celelalte găini la Septul lui Baelor pentru a aprinde lumânări albe, lungi, la picioarele Fecioarei, și pentru a agăța ghirlande din pergament la gâtul ei sfânt. *Cel puțin câteva dintre găinile ei.* De Ziua Fecioarei, văduvelor, mamelor și târfelor deopotrivă le era interzis să calce în septuri, la fel și bărbaților, pentru a nu profana cântecul sacru al inocenței. Numai fetele virgine puteau...

– Mamă? Am spus ceva rău?

Cersei sărută fruntea fiului ei.

– Ai spus ceva foarte înțelept, scumpule. Acum du-te și joacă-te cu pisoii tăi.

După aceea, îl chemă în salonul ei pe Ser Osney Kettleblack. I se înfățișă nădușit tot, venind din curte, pășind țanțoș, iar în timp ce se lăsă într-un genunchi o dezbrăcă din priviri, la fel cum făcea întotdeauna.

– Ridică-te, ser, și așază-te aici, lângă mine. Mi-ai făcut un serviciu foarte curajos, cândva, însă acum va urma ceva mult mai tare.

– Da, și eu am ceva tare pentru tine.

– Asta mai poate aștepta.

Îi urmări cicatricile, atingându-le foarte ușor cu vârful unghiilor.

– Ți-o amintești pe târfa care ți-a făcut asta? Ți-o las ție după ce te întorci de la Zid. Ți-ar plăcea asta?

– Facă-se voia ta.

Acesta era răspunsul așteptat.

– Prima dată trebuie să-ți mărturisești trădarea. Păcatele unui bărbat îi pot otrăvi sufletul dacă sunt

lăsate să dospească. Știu că trebuie să-ți fie greu să trăiești cu ceea ce-ai făcut. A venit vremea să te speli de rușine.

– Rușine? Osney părea uluit. I-am spus lui Osmund, Margaery doar mă stârnește. Nu mă lasă niciodată să fac mai mult de...

– Este foarte cavaleresc din partea ta să o protejezi, îl întrerupse Cersei, însă ești un cavaler prea bun ca să continui să trăiești cu păcatele tale. Nu, trebuie să te duci la Marele Sept al lui Baelor chiar în această seară și să vorbești cu Marele Septon. Când păcatele unui bărbat sunt atât de negre, numai Preacucernicia Sa însuși îl poate salva de chinurile iadului. Spune-i cum te-ai culcat cu Margaery și cu verișoarele ei.

Osney clipi nedumerit.

– Poftim, și verișoarele?

– Cu Megga și Elinor, decise ea. Niciodată cu Alla. Acest mic detaliu urma să facă povestea și mai plauzibilă. Alla stătea și plângea și le implora pe celelalte să nu mai păcătuiască.

– Numai Megga și Elinor? Sau și Margaery?

– Evident, și Margaery. Ea a fost în spatele întregii tărășenii.

Îi spuse și lui tot ce pusese la cale. În vreme ce Osney asculta, neliniștea i se răspândi, încet, pe față. Când ea termină, îi spuse:

– După ce-i tai capul, vreau să fur acel sărut pe care nu mi l-a dat niciodată.

– N-ai decât să furi câte sărutări vrei.

– Și apoi Zidul?

– Numai pentru puțin timp. Tommen este un rege iertător.

Osney își scărpină obrazul brăzdat.

– De obicei, când mint despre vreo femeie, atunci zic că n-am călărit-o niciodată, iar ea povestește că ba da, am făcut-o. Acum... n-am mai mințit niciodată un *Înalt Septon.* Cred că ajungi într-un iad pentru asta. Într-unul dintre cele rele...

Regina fu complet luată prin surprindere. Ultimul lucru la care s-ar fi așteptat era pietatea din partea lui Kettleblack.

– Refuzi să mi te supui?

– Nu. Osney îi atinse din nou părul auriu. Problema este că minciunile cele mai bune au și un sâmbure de adevăr în ele... pentru a le da greutate, ca și cum ar fi adevărate. Iar tu vrei să le spun cum m-am împreunat cu o regină...

Fu cât pe ce să-l cârpească peste față. Cât pe ce, însă mersese prea departe și erau prea multe în joc. *Tot ce fac este pentru Tommen.* Își întoarse capul și-i luă mâna lui Ser Osney într-a ei, sărutându-i degetele. Erau aspre și tari, bătătorite din cauza spadei. *Robert avea mâini ca astea,* își zise în sinea ei.

Cersei își împreună mâinile în jurul gâtului lui.

– N-aș vrea să se spună că te-am transformat într-un mincinos, îi șopti cu o voce îngroșată. Lasă-mi o oră și vino în dormitorul meu.

– Am așteptat destul. Își strecură degetele în corsajul rochiei și trase, iar mătasea se desfăcu pârâind atât de tare, încât Cersei se temu că jumătate din

Fortăreața Roșie trebuie să fi auzit. Dă-ți jos și restul, înainte să rup eu tot, zise el. Poți să-ți ții coroana pe cap. Îmi place cum îți stă cu coroană.

PRINȚESA DIN TURN

Închisoarea ei era una blândă.

Arianne se consola cu asta. De ce s-ar fi preocupat tatăl ei atât de mult să-i ofere confort în captivitate dacă ar fi sortit-o unei morți de trădătoare? *Nu se poate să mă ucidă,* își tot spusese de o sută de ori. *Nu poate fi atât de crud. Sunt sânge din sângele lui, singura lui fiică.* Dacă va trebui, se va arunca la roțile scaunului lui, își va recunoaște greșeala și va implora iertarea. Și va plânge. Iar când îi vedea lacrimile rostogolindu-se pe obraji, o va ierta.

Era însă mai puțin sigură dacă ea se va ierta.

– Areo, se rugase ea de temnicerul ei, în timpul drumului de la Sângele Verde înapoi către Sunspear, n-am vrut niciodată ca fata să pățească ceva. Trebuie să mă crezi.

Hotah nu răspunsese nimic, mormăise doar. Arianne îi putuse simți furia. Steaua Întunecată îi scăpase, cel mai periculos din micul ei grup de complotiști.

Își depășise toți urmăritorii și se făcuse nevăzut în inima deșertului, cu sânge pe sabie.

– Mă cunoști, căpitane, îi spusese Arianne, în timp ce lăsau în urmă kilometri după kilometri. Mă cunoști de când eram mică. Întotdeauna m-ai păzit, așa cum ai păzit-o și pe nobila mea mamă când ai venit cu ea de la Marele Norvos, ca să-i fii pavăză într-un tărâm străin. Acum am nevoie de tine. Am nevoie de ajutorul tău. N-am vrut niciodată...

– Ceea ce-ai vrut tu nu contează, mică prințesă, spuse Areo Hotah, ci numai ceea ce-ai făcut. Expresia lui era împietrită. Îmi pare rău. Prințul meu poruncește, iar Hotah se supune.

Arianne se aștepta să fie adusă înaintea jilțului înalt al tatălui ei de sub cupola cu vitralii din Turnul Soarelui. În loc de asta, Hotah o dusese la Turnul Suliței, în custodia seneșalului tatălui ei, Ricasso, și a lui Ser Manfrey Martell, castelanul.

– Prințesă, rostise Ricasso, vei ierta un bătrân orb dacă nu urcă împreună cu tine. Picioarele acestea nu-s făcute pentru atâtea trepte. Ți s-a pregătit o odaie. Ser Manfrey te va însoți până acolo, să aștepți spre plăcerea prințului.

– Poate neplăcerea lui, vrei să spui. Și prietenii mei vor fi încuiați aici?

Arianne fusese separată de Garin, de Drey și de ceilalți după capturarea lor, iar Hotah refuzase să dezvăluie ce se va întâmpla cu ei.

– Asta numai prințul o va decide, fusese tot ceea ce spusese căpitanul despre acest subiect.

Ser Manfrey se dovedise a fi mai săritor:

– Au fost duși în Orașul Colibelor și vor fi trimiși pe o corabie la Ghaston Grey, până când Prințul Doran le va hotărî soarta.

Ghaston Grey era un vechi castel părăginit, cocoțat pe o stâncă din Marea Dornului, o închisoare sinistră și mohorâtă, unde erau trimiși cei mai cumpliți criminali, să putrezească acolo și să-și sfârșească zilele.

– Tata vrea să-i *ucidă*?

Ariannei nu-i venea să creadă.

– Tot ce-au făcut ei a fost din dragoste pentru mine. Dacă tata vrea sânge, atunci ar trebui ca acesta să fie al meu.

– După cum spui tu, prințesă.

– Vreau să vorbesc cu el.

– S-a gândit și el că ai vrea.

Ser Manfrey o luase de braț și urcase treptele împreună cu ea, tot mai sus, până când respirația ei devenise tot mai întretăiată. Turnul Suliței avea cincizeci de metri înălțime, iar celula ei era aproape de acoperiș. Arianne privise fiecare ușă pe lângă care trecuseră, întrebându-se dacă nu cumva vreuna dintre Șerpoaicele Nisipului era încuiată acolo.

După ce propria ei ușă fusese închisă și zăvorâtă, Arianne se apucă să-și exploreze noua casă. Celula ei era spațioasă și aerisită și nu-i lipsea confortul. Pe podea se aflau covoare myrisheze, vin roșu de băut, cărți de citit. Într-un colț era o masă ornamentată de *cyvasse*, cu piesele sculptate în fildeș și onix, cu toate că n-ar fi avut cu cine să joace, chiar dacă ar fi fost

înclinată s-o facă. Avea un pat cu saltea din puf și o privată cu un scaun din marmură, înmiresmată de un coș cu ierburi. De la această înălțime, priveliștile erau minunate. Una dintre ferestre dădea spre est, astfel că putea urmări soarele răsărind deasupra mării. Celelalte-i permiteau să privească la Turnul Soarelui și la Zidurile Șerpuitoare și la Poarta Triplă de dincolo.

Explorarea îi luă mai puțin timp decât i-ar fi luat să-și lege o pereche de sandale, dar, cel puțin, o ajută să-și stăpânească lacrimile o vreme. Arianne găsi un vas și o carafă de apă rece și-și spălă mâinile și fața, însă, indiferent cât de mult s-ar fi frecat, nu-și putu îndepărta suferința. *Arys*, se gândea ea, *cavalerul meu alb.* Lacrimile i se adunară în ochi și, dintr-odată, începu să plângă, întregul trup fiindu-i scuturat de scâncete. Își amintise cum securea ridicată a lui Hotah îi trecuse prin carne și os, cum i se învârtise capul în aer. *De ce-ai făcut-o? De ce te-ai lepădat de viață? Nu ți-am cerut-o niciodată, n-am vrut-o niciodată, eu n-am vrut decât... Am vrut... am vrut...*

În acea noapte plânse până când adormi... pentru prima oară, dacă nu și pentru ultima. Nici chiar în vis nu-și găsi liniștea. Îl visă pe Arys Oakheart mângâind-o, zâmbindu-i, spunându-i că o iubise... însă toate astea în timp ce săgețile de arbaletă erau încă înfipte în el, iar rănile-i plângeau, colorându-i în roșu veșmintele albe. O parte din ea știa că era un coșmar, chiar și în timp ce visa. *De dimineață toate astea vor dispărea,* își spuse prințesa, dar când veni dimineața, era tot în celula ei. Ser Arys era tot mort, iar Myrcella...

N-am vrut niciodată așa ceva. Nu am vrut să-i fac niciun rău fetei. Tot ce-am vrut a fost ca ea să devină regină. Dacă n-am fi fost trădați...

„Cineva a vorbit", spusese Hotah. Amintirea acestui lucru îi provoca încă furia. Arianne se agăța de asta, hrănindu-și flacăra din inimă. Furia era mai bună decât lacrimile, mai bună decât vinovăția. Cineva a vorbit, cineva în care ea avusese încredere. Arys Oakheart murise din această cauză, ucis de șoaptele trădătorului la fel de mult ca și de securea căpitanului. Sângele scurs pe fața Myrcellei, și asta fusese lucrătura trădătorului. Cineva vorbise, cineva iubit de ea. Asta era cea mai grea lovitură dintre toate.

La capătul patului găsi un cufăr din cedru plin cu hainele ei, așa că se dezbrăcă de veșmintele murdare de pe drum în care dormise, îmbrăcându-se cu cele mai sumare articole pe care le putu găsi, fire de mătase care acopereau totul și nu ascundeau nimic. Se putea ca Prințul Doran s-o trateze ca pe un copil, însă ea refuza să se îmbrace ca unul. Știa că un asemenea veșmânt l-ar putea pune în încurcătură pe tatăl ei, când va veni s-o pedepsească pentru că fugise cu Myrcella. Conta pe asta. *Dacă trebuie să mă târăsc și să plâng, lasă-l și pe el să se simtă prost.*

Îl aștepta chiar în ziua aceea, însă când se deschise ușa, se dovedi că nu erau decât servitorii, cu masa de prânz.

– Când aș putea să-l văd pe tata? întrebă ea, însă niciunul nu-i răspunse. Iedul fusese fript cu lămâi și miere. Garnitura era alcătuită din frunze de viță

umplute cu un amestec de stafide, ceapă, ciuperci și ardei foarte iute.

– Nu mi-e foame, spuse Arienne. Prietenii ei mâncau pesmeți marinărești și carne sărată de vită în timp ce se îndreptau spre Ghaston Grey. Luați astea de-aici și aduceți-mi-l pe Prințul Doran.

Însă ei lăsară mâncarea, iar tatăl ei tot nu veni. După o vreme, foamea-i slăbi încăpățânarea, așa că se așeză să mănânce.

Odată ce termină mâncarea, Arienne nu mai găsi nimic de făcut. Se învârti prin cameră, o dată, de două ori, de trei ori. Se așeză lângă masa de *cyvasse* și mută absentă un elefant. Se cuibări pe scaunul de lângă geam și încercă să citească o carte, făcând asta până când cuvintele i se încețoșară pe dinainte și-și dădu seama că plângea din nou. *Arys, dragul meu, cavalerul meu alb, de ce-ai făcut-o? Ar fi trebuit să cedezi. Am încercat să-ți spun, însă cuvintele mi s-au oprit în gât. Smintit galant, n-am vrut nicio clipă să mori, ori Myrcella... oh, zei, fiți milostivi cu biata fetiță...*

În cele din urmă, se târî din nou în patul cu saltele din puf. Lumea se întunecase și nu avea altceva de făcut decât să doarmă. *Cineva a vorbit,* se gândi. *Cineva a vorbit.* Garin, Drey și Sylva Pătata îi erau prieteni din copilărie, la fel de dragi ei ca și verișoara ei Tyene. Nu putea crede că ar fi putut s-o trădeze... mai rămăsese doar Stea Întunecată, iar dacă el era trădătorul, de ce-și ațintise spada spre biata Myrcella? *Voia s-o ucidă în loc s-o încoroneze, a spus asta la Shandystone. A spus că așa va declanșa războiul pe care mi-l*

doream. Însă nu avea nicio noimă ca Dayne să fie trădătorul. Dacă Ser Gerold fusese viermele din măr, de ce-și întorsese sabia asupra Myrcellei?

Cineva a vorbit. Să fi fost oare Ser Arys? Să fi copleșit vinovăția poftele cavalerului alb? O iubise pe Myrcella mai mult decât pe ea și o trădase pe noua prințesă ca o ispășire pentru trădarea celeilalte? Să fi fost atât de rușinat de ceea ce făcuse încât să-și fi dat viața la Sângele Verde, în loc să trăiască în dezonoare?

Cineva a vorbit. Când tatăl ei va veni s-o vadă, va afla cine-a fost. Totuși Prințul Doran nu veni nici a doua zi. Nici în ziua următoare. Prințesa fu lăsată să măsoare încăperea în lung și-n lat și să plângă și să-și lingă rănile. În timpul orelor de lumină încerca să citească, dar cărțile pe care i le dăduseră erau ucigător de plictisitoare: vechi istorii interminabile, cărți de geografie și hărți adnotate, un studiu sec al legilor din Dorn, *Steaua în Șapte Colțuri* și *Viețile Înalților Septoni*, un tom uriaș despre dragoni, care era redactat în așa fel încât îi făcea la fel de interesanți precum șopârlele. Arianne ar fi dat orice pentru un exemplar din *Zece mii de corăbii* sau din *Iubirile Reginei Nymeria*, orice-ar fi putut să-i ocupe gândurile și s-o ajute să evadeze din turnul ei pentru o oră, două, însă asemenea distracții nu-i erau permise.

De pe scaunul ei de la geam, era îndeajuns să privească afară ca să vadă cupola imensă, din aur și cristal colorat, de jos, acolo unde tatăl ei își exercita funcția. *Mă va chema cât de curând,* își spuse ea.

Nu erau admiși niciun fel de vizitatori, în afară de servitorii ei; Bors, cu bărbia lui țepoasă, Timoth cel înalt, mustind de demnitate, surorile Morra și Mellei, micuța și drăguța Cedra, bătrâna Belandra, care-i fusese cameristă mamei sale. Îi aduceau mâncarea, îi schimbau așternuturile și-i goleau oala de noapte de sub privată, însă niciunul nu vorbea cu ea. Când cerea mai mult vin, Timoth îi aducea. Dacă dorea vreo mâncare favorită, smochine, măsline sau ardei umpluți cu brânză, nu trebuia decât să-i spună Belandrei și i se aduceau. Morra și Mellei îi luau hainele murdare și i le înapoiau curate și parfumate. Din două în două zile era pregătită o baie pentru ea, iar sfioasa Cedra o săpunea și o ajuta să-și perieze părul.

Cu toate acestea, niciunul dintre ei nu rostea niciun cuvânt, nici nu binevoia să-i spună ce se întâmpla în lumea din afara cuștii ei din gresie.

– L-au capturat pe Steaua Întunecată? îl întrebă ea pe Bors, într-una dintre zile. Sau încă îl mai caută?

Bărbatul îi întoarse însă spatele și plecă.

– Ai surzit? îl repezi Arianne. Vino înapoi și răspunde-mi la întrebare. Îți poruncesc.

Singurul răspuns pe care-l primi fu zgomotul ușii închise.

– Timoth! încercă ea în altă zi. Ce s-a întâmplat cu Prințesa Myrcella? N-am vrut să-i fac niciun rău.

Ultima oară când o văzuse pe cealaltă prințesă fusese în timpul călătoriei lor înapoi spre Sunspear. Prea slăbită ca să stea călare, Myrcella fusese dusă cu o lectică, cu bandaje de mătase în jurul capului, acolo

unde-o rănise Stea Întunecată, cu ochii ei verzi strălucind de febră.

– Spune-mi că n-a murit, te implor. Ce rău poate fi dacă știu asta? Spune-mi cum se simte.

Dar Timoth nu răspunse.

– Belandra, zise Arianne, câteva zile mai târziu, dacă ai iubit-o vreodată pe nobila mea mamă, fie-ți milă de biata ei fată și spune-mi când va veni tata să mă vadă. Te rog. Te rog.

Însă Belandra își înghițise și ea limba, la fel ca toți ceilalți.

Asta-i ideea de tortură a tatălui meu? Nu fier încins, nu roata, ci pur și simplu tăcerea? Asta era atât de tipic pentru Doran Martell încât Arianne izbucni în râs. *Crede că-i subtil când nu-i decât slab.* Se decise să se bucure de tăcere și să folosească răgazul pentru a se tămădui și a se întări pentru ceea ce avea să urmeze.

N-avea niciun rost să mai stăruie la nesfârșit asupra lui Ser Arys, știa. În loc de asta, se forță să se gândească la Șerpoaicele Nisipului, în special la Tyene. Arianne le iubea pe toate verișoarele ei bastarde, de la irascibila și aprinsa Obara până la micuța Lorenza, cea mai tânără, care avea numai șase ani. Însă Tyene fusese întotdeauna cea pe care o iubise cel mai mult; sora cea drăgălașă pe care n-o avusese niciodată. Prințesa nu fusese niciodată prea apropiată de frații ei; Quentyn era plecat la Yronwood, iar Trystane era prea mic. Nu, întotdeauna fuseseră ea și Tyene, împreună cu Garin și Drey și Sylva Pătata. Uneori, Nym li se alătura în jocurile lor, iar Sarella se băga întotdeauna

acolo unde nu-i fierbea oala, însă, în majoritatea timpului, ei cinci erau de nedespărțit. Se bălăceau în bazinele și în fântânile din Grădinile de Apă și se avântau în luptă călare pe spinările goale ale celorlalți. Ea și Tyene învățaseră împreună să citească, să călărească, să danseze. Pe când aveau zece ani, Arianne furase o carafă cu vin și se îmbătaseră împreună. Împărțeau mesele și paturile și bijuteriile. L-ar fi împărțit la fel și pe primul lor bărbat, însă Drey se excitase prea tare și împroșcase tot pe degetele lui Tyene în momentul când îi dăduse pantalonii jos. *Are mâini periculoase.* Această amintire o făcu să zâmbească.

Cu cât se gândea mai mult la verișoarele ei, cu atât îi era mai dor de ele. *Din câte știu, s-ar putea să fie chiar sub mine.* În acea noapte, Arienne încercă să bată în podea cu călcâiul sandalei. Când nu-i răspunse nimeni, se aplecă pe fereastră și se uită în jos. Putea vedea celelalte ferestre, mai mici decât a ei, unele nu mai mari decât lăcașurile pentru arcași.

– *Tyene!* strigă ea. *Tyene, ești acolo? Obara, Nym? Mă puteți auzi? Ellaria? Oricine! TYENE!*

Prințesa își petrecu jumătate din noapte aplecată peste fereastră, strigând până i se uscă gâtul, dar niciun răspuns nu ajunse la ea. Asta o înspăimânta mai mult decât ar fi putut spune. Dacă Șerpoaicele Nisipului erau închise în Turnul Suliței, în mod sigur o auziseră strigând. De ce nu răspunseseră? *Dacă tata le-a făcut rău, n-am să-l iert niciodată, niciodată,* își spuse ea.

După două săptămâni, răbdarea îi era pe sfârșite.

– Am să vorbesc cu tata acum, îi spuse lui Bors, pe tonul ei cel mai poruncitor. Du-mă la el.

Nu o duse.

– Sunt gata să-l văd pe prinț, îi spuse lui Timoth, însă el îi întoarse spatele ca și cum n-ar fi auzit-o.

În dimineața următoare, Arianne aștepta lângă ușă când fu deschisă. Țâșni pe lângă Belandra, dând de perete cu tava cu ouă condimentate, însă gărzile o prinseră înainte de a face trei pași. Și pe ei îi cunoștea, însă oamenii se arătară surzi la rugămințile ei fierbinți. O târâră înapoi în celulă, în timp ce-i lovea și se zbătea.

Arianne decise apoi că trebuia să fie mult mai subtilă. Cedra era speranța ei cea mai mare; fata era tânără, naivă și credulă. Garin se lăudase că se culcase odată cu ea, își aminti prințesa. La următoarea îmbăiere, în timp ce Cedra-i săpunea umerii, începu să povestească despre totul și despre nimic.

– Știu că ți s-a poruncit să nu vorbești cu mine, zise ea, însă mie nu mi-a spus nimeni că nu pot vorbi cu tine.

Vorbi despre căldura zilei și despre ce mâncase la cină în seara precedentă și despre cât de înceată și bătoasă devenea biata Belandra.

Prințul Oberyn le înarmase pe fiecare dintre fiicele *sale* astfel ca ele să nu fie niciodată lipsite de apărare, însă Arianne Martell nu avea nicio armă în afară de propria ei șiretenie. Așa că zâmbi și-și folosi farmecul, fără a cere nimic în schimb de la Cedra, niciun cuvânt sau vreun semn.

În ziua următoare, la cină, flecări din nou cu fata, în timp ce aceasta o servea. De data asta, izbuti să-l pomenească pe Garin. Cedra își ridică sfioasă privirile la auzul numelui și aproape că vărsă vinul pe care i-l turna. *Deci așa este, nu?* se gândi Arianne.

În timpul băii următoare, îi vorbi despre prietenii ei încarcerați, în special despre Garin.

– El este cel pentru care mi-e cel mai frică, i se confesă ea slujnicei. Orfanii sunt spirite libere. Dacă-l închid undeva, în vreo celulă umedă, din piatră, cum va mai supraviețui oare? Nu va rezista nici măcar un an la Ghaston Grey.

Cedra nu-i răspunse, însă fața îi era palidă când Arianne se ridică din apă și strângea buretele atât de tare încât săpunul se scurgea pe covorul myrishez.

Cu toate astea, mai trecură încă patru zile și alte două îmbăieri până când fetișcana fu a sa.

– Te rog, șopti Cedra în cele din urmă, după ce Arianne tocmai terminase de zugrăvit o imagine foarte vie a lui Garin aruncându-se de la fereastra celulei sale, pentru a gusta libertatea pentru ultima dată înainte de a muri. Trebuie să-l ajuți. Te rog, nu-l lăsa să moară.

– Pot face foarte puțin atât timp cât sunt zăvorâtă aici, îi răspunse ea în șoaptă. Tata nu vrea să mă vadă. *Tu* ești singura care-l poate salva pe Garin. Îl iubești?

– Da, șopti Cedra, înroșindu-se. Dar cum aș putea să ajut?

– Poți scoate afară de aici o scrisoare pentru mine, zise prințesa. Faci asta? Îți vei asuma riscurile pentru... Garin?

Cedra căscă ochii. Dădu din cap.

Am un corb, se gândi Arianne triumfătoare, *însă unde s-o trimit?*

Singurul dintre complotiști care-i scăpase tatălui ei era Steaua Întunecată. Se putea ca de-acum Ser Gerold să fi fost deja capturat; dacă nu, în mod sigur că fugise din Dorn. Următorul ei gând se opri asupra mamei lui Garin și a orfanilor de la Sângele Verde. *Nu, ei nu. Trebuie să fie cineva cu putere reală, cineva care n-a făcut parte din complotul nostru și totuși are motive să ne simpatizeze.* Luă în considerare chiar și posibilitatea de a apela la propria ei mamă, însă Lady Mellario era departe, la Norvos. În afară de asta, Prințul Doran n-o mai asculta pe nobila sa soție de ani de zile. *Nici ea. Îmi trebuie un lord, unul destul de important încât să-l intimideze pe tata atât cât să mă elibereze.*

Cel mai puternic dintre lorzii dornishieni era Anders Yronwood, Sângele Regal, Lord de Yronwood și Păzitor al Căii de Piatră, însă Arianne știa că era mai bine să nu caute ajutor din partea celui care-l crescuse pe fratele ei Quentyn. *Nu.* Fratele lui Drey, Ser Deziel Dalt, aspirase cândva la mâna ei, dar era prea devotat ca să acționeze împotriva prințului. Pe deasupra, deși Cavalerul de Lemonwood l-ar fi putut intimida pe un lord mărunt, nu avea puterea de a-l domina pe Prințul de Dorn. *Nu.* Același lucru era valabil și pentru tatăl Sylvei Pătata. *Nu.* În cele din urmă, Arianne decise că nu avea decât două speranțe reale: Harmen Uller, Lord de Hellholt, și Franklyn Fowler, Lord de Skyreach și Păzitor al Trecătorii Prințului.

Jumătate din Ulleri sunt aproape nebuni, umbla vorba, *iar cealaltă jumătate sunt şi mai răi.* Ellaria Sand era fiica naturală a Lordului Harmen. Ea şi cele mici fuseseră închise împreună cu celelalte Şerpoaice ale Nisipului. Asta l-ar fi făcut pe Lordul Harmen să se înfurie, iar Ullerii erau periculoşi când se mâniau. *Poate cam prea periculoşi.* Prinţesa nu voia să mai primejduiască şi alte vieţi.

Lordul Fowler ar fi putut fi o alegere mai sigură. Bătrânul Şoim, cum i se mai spunea, nu se înţelesese niciodată cu Anders Yronwood; între cele două Case existau neînţelegeri care datau de o mie de ani, de când Casa Fowler alesese Casa Martell în locul Casei Yronwood, în timpul războiului Nymeriei. Gemenii Fowler erau notorii şi pentru prietenia lor cu Lady Nym, dar câtă greutate putea avea Bătrânul Şoim?

Timp de câteva zile, Arienne oscilă, în timp ce compunea scrisoarea ei secretă. „Oferă celui care-ţi aduce acest mesaj o sută de cerbi de argint", începu ea. Asta ar fi trebuit s-o asigure că mesajul era livrat. Scrise unde se afla şi se rugă să fie salvată. „Oricine mă va scoate din această celulă nu va fi uitat când mă voi căsători." *Asta ar trebui să-i aducă pe eroi alergând încoace.* Dacă Prinţul Doran n-o repudiase, rămăsese moştenitoarea de drept la Sunspear; cel cu care se căsătorea ar domni într-o zi peste Dorn, împreună cu ea. Arianne nu putea decât să se roage ca salvatorul ei să se dovedească mai tânăr decât bătrâneii pe care-i propusese tatăl ei în decursul anilor. „Vreau un consort cu dinţii în gură", îi spusese după ce-l refuzase pe ultimul.

Nu avu curajul să ceară pergament de teamă ca nu cumva să stârnească suspiciunea temnicerilor săi, așa că așternu scrisoarea în partea de jos a unei pagini rupte din *Steaua în Șapte Colțuri*, și o împinse în palma Cedrei în timpul îmbăierii de a doua zi.

– Există un loc lângă Poarta Triplă, acolo unde caravanele își fac aprovizionarea înainte de a traversa nisipurile adânci, îi spuse Arianne. Găsește un călător care merge la Trecătoarea Prințului și promite-i o sută de cerbi din argint dacă asta ajunge în mâna Lordului Fowler.

– Așa am să fac.

Cedra ascunse mesajul în corsaj.

– Am să găsesc pe cineva înainte de apusul soarelui, prințesă.

– Bine, zise ea. Îmi spui mâine cum a mers.

Însă fata nu mai veni a doua zi. Nici în ziua următoare. Când sosi vremea ca Arianne să se îmbăieze, Morra și Mellei îi umplură cada și rămaseră s-o spele pe spate și să-i perieze părul.

– S-a îmbolnăvit Cedra? le întrebă prințesa, însă niciuna dintre ele nu-i răspunse.

A fost prinsă era singurul lucru care-i trecea prin minte. *Ce altceva putea să fie?* În acea noapte, de-abia dacă reuși să adoarmă, temându-se de ceea ce avea să se întâmple.

Când Timoth îi aduse micul dejun în dimineața următoare, Arianne ceru să-l vadă pe Ricasso în locul tatălui ei. Era clar că nu-l putea face pe Prințul Doran

s-o vadă, dar un castelan n-ar ignora cererile moștenitoarei de drept a Sunspearului.

Dar o făcu.

– I-ai spus lui Ricasso ce ți-am cerut? întrebă ea data următoare când dădu cu ochii de Timoth. I-ai spus că am nevoie de el?

Când bărbatul refuză să-i răspundă, Arianne înșfăcă o carafă de vin roșu și i-o răsturnă în cap. Servitorul se retrase șiroind de vin, cu fața o mască a demnității rănite. *Tata are de gând să mă lase să putrezesc aici,* constată prințesa. *Ori poate că face planuri să mă mărite cu vreun smintit bătrân și dezgustător și intenționează să mă țină închisă până în noaptea nunții.*

Arianne Martell crescuse știind că, într-o bună zi, se va mărita cu un mare lord ales de tatăl ei. Doar pentru asta existau prințesele, fusese ea învățată... cu toate că unchiul ei Oberyn avea păreri diferite asupra chestiunii.

– Dacă trebuie să vă măritați, măritați-vă, le spusese Vipera Roșie propriilor lui fiice. Dacă nu, căutați-vă plăcerea unde vreți. Și așa nu e destulă pe lumea asta. Totuși, alegeți cu socoteală. Dacă vă încalecă vreun prost sau vreo brută, să nu veniți la mine ca să vă scap de el. V-am dat uneltele să o faceți și singure.

Libertatea îngăduită fiicelor sale bastarde de Prințul Oberyn nu fusese niciodată gustată de moștenitoarea de drept a Prințului Doran. Arianne trebuia să se mărite; acceptase deja asta. Drey o dorise, știa, tot așa și fratele lui, Deziel, Cavalerul de Lemonwood. Daemon Sand mersese atât de departe încât îi ceruse

și mâna. Cu toate astea, Daemon era bastard, iar Prințul Doran nu intenționa s-o mărite cu un dornishean. Arianne acceptase și asta. Într-un an, fratele Regelui Robert venise în vizită și ea făcuse tot ce-i stătuse în putere ca să-l seducă, însă ea era o fetiță și Lordul Renly păruse mai degrabă amuzat decât deranjat de avansurile ei. Mai târziu, când Hoster Tully îi ceruse să vină la Riverrun și să-l cunoască pe moștenitorul său, ea aprinsese lumânări Fecioarei, ca mulțumire, dar Prințul Doran refuzase invitația. Prințesa ar fi putut să-l ia în considerare chiar și pe Willas Tyrell, cu piciorul lui beteag cu tot, însă tatăl ei refuzase s-o trimită la Highgarden pentru a-l cunoaște. Încercase să plece chiar și așa, cu ajutorul Tyenei... însă Prințul Oberyn le prinsese la Vaith și le adusese înapoi. În același an, Prințul Doran încercase s-o logodească cu Ben Beesbury, un lord mărunt, de optzeci de ani bătuți pe muchie, orb și fără niciun dinte-n gură.

Beesbury murise câțiva ani mai târziu. Asta-i oferea o mică ușurare în prezent; dacă era mort, nu mai putea fi forțată să se mărite cu el. Iar Lordul de Crossing se căsătorise din nou, așa că era în siguranță și față de el. *Totuși, Elden Estermont mai trăiește și-i necăsătorit. Lordul Rosby și Lordul Grandison la fel.* Grandison era poreclit Barbă Colilie, însă atunci când îl văzuse ea barba-i era albă ca zăpada. La ospățul de bun venit, adormise între felurile din pește și de carne. Drey spusese că se potrivea, din moment ce blazonul său era un leu adormit. Garin o stârnise să-i facă un nod în barbă fără să-l trezească, însă Arianne se

abținuse. Grandison i se păruse un individ plăcut, mai puțin cârcotaș decât Estermont și mai robust decât Rosby. Totuși nu s-ar fi măritat niciodată cu el. *Nici dacă Hotah stă cu securea în spatele meu.*

A doua zi nu veni nimeni să se căsătorească cu ea, nici în ziua următoare. Nici Cedra nu se mai întoarse. Arianne încercă să le câștige pe Morra și Mellei în același fel, însă nu-i fu de niciun folos. Dacă ar fi reușit să o tragă deoparte pe vreuna dintre ele, poate că ar fi existat vreo speranță, însă împreună cele două surori erau ca un zid. În momentele acelea, prințesa ar fi preferat atingerea unui fier înroșit sau o seară pe roată. Singurătatea era pe cale s-o înnebunească. *Merit securea călăului pentru ceea ce-am făcut, însă nu mi-a hărăzit nici măcar asta. Mai degrabă m-ar ține sub lacăt și-ar uita că am existat vreodată.* Se întreba dacă nu cumva Maesterul Caleotte nu scria o proclamație prin care fratele ei Quentyn era numit moștenitorul Dornului.

Zilele treceau una după alta și erau atât de multe încât Arianne pierdu socoteala timpului de când era închisă. Se pomeni petrecând din ce în ce mai multă vreme culcată, până când ajunse la punctul când nu se mai ridica decât ca să folosească privata. Bucatele aduse de servitori se răceau, neatinse. Arianne dormea și se trezea și se culca la loc, dar tot se simțea prea slăbită ca să se ridice. Se ruga Mamei pentru milă, iar Războinicului pentru curaj, apoi dormea și mai mult. Mâncarea proaspătă o înlocuia pe cea veche, însă nu mânca defel. O dată, când se simți deosebit de puternică, luă toată mâncarea și o duse la fereastră,

aruncând-o în curte, ca să n-o tenteze. Efortul o istovi, astfel că după aceea se târî înapoi în pat și dormi jumătate de zi.

Apoi veni și ziua când o trezi o mână aspră care trăgea de umărul ei.

– Mică prințesă, răsună un glas pe care-l cunoștea din copilărie. Scularea și îmbrăcarea. Prințul a trimis după tine.

Areo Hotah era aplecat asupra ei, vechiul ei prieten și protector. Îi *vorbea*. Arianne zâmbi adormită. Era bine să vadă fața aceea tăbăcită și brăzdată de cicatrici și să audă vocea aceea răgușită, profundă, cu accentul de Norvos.

– Ce-ați făcut cu Cedra?

– Prințul a trimis-o la Grădinile de Apă, zise Hotah. O să-ți povestească. Dar întâi trebuie să te speli și să mănânci.

Trebuie că arăta ca o creatură jalnică. Arianne se târî din pat, slabă ca o mâță.

– Spune-le Morrei și Mellei să-mi pregătească o baie, îi zise, iar lui Timoth să-mi aducă ceva de mâncare. Nimic greu. O supă rece și ceva pâine și fructe.

– Am înțeles, făcu Hotah.

Arianne nu mai auzise niciodată un sunet mai dulce.

Căpitanul așteptă până când prințesa se îmbăie, își perie părul și gustă frugal din brânză și din fructe. Bău puțin vin, ca să-și potolească stomacul. *Sunt speriată*, își dădu ea seama. *Pentru prima oară în viața mea mi-e frică de tatăl meu.* Asta o făcu să râdă până când îi ieși vinul pe nas. Când veni vremea să se îmbrace,

alese o rochie simplă din in ivoriu, cu viță-de-vie și struguri violeți brodate în jurul mânecilor și pe corsaj. Nu purta bijuterii. *Trebuie să fiu castă și umilă și spășită. Trebuie să mă arunc la picioarele lui și să-i cer iertare, altfel s-ar putea să nu mai aud niciodată vreun glas omenesc.*

Când, în sfârșit, era gata, se lăsase amurgul. Arianne se gândise că Hotah o va însoți până la Turnul Soarelui pentru a auzi verdictul dat de tatăl ei. În loc să facă asta, o duse în salonul prințului, unde-l găsiră pe Doran Martell așezat în spatele unei mese de *cyvasse*, cu picioarele lui mâncate de gută sprijinite pe un taburet cu pernă. Se juca cu un elefant din onix, întorcându-l în mâinile sale înroșite și umflate. Prințul arăta mai rău decât îl văzuse ea vreodată. Fața-i era palidă și buhăită, avea încheieturile atât de inflamate încât o durea numai să se uite la ele. Văzându-l în asemenea hal, Arianne simți cum i se înmuia inima... însă, cumva, ceva o împiedica să îngenuncheze și să cerșească milă, așa cum plănuise.

– Tată, spuse ea în loc de asta.

Când el își ridică fruntea pentru a o privi, ochii săi întunecați erau împăienjeniți de durere. *Să fie din pricina gutei?* se întrebă Arianne. *Sau e din cauza mea?*

– Ce oameni ciudați și subtili, volantenii, murmură el, punând elefantul deoparte. Am văzut o dată Volantisul, în timp ce mergeam spre Ňorvos, unde am întâlnit-o prima oară pe Mellario. Băteau clopotele și urșii dansau pe trepte în jos. Areo își va aminti ziua asta.

– Îmi amintesc, spuse Areo Hotah cu vocea lui joasă. Dansau urșii, iar clopotele răsunau, și prințul purta roșu și auriu și portocaliu. Doamna mea m-a întrebat ce strălucea atât de puternic.

Prințul Doran zâmbi stins.

– Lasă-ne singuri, căpitane.

Hotah lovi în podea cu capătul cozii securii sale lungi, se răsuci pe călcâie și plecă.

– Le-am spus să pună o masă de *cyvasse* în încăperile tale, spuse tatăl ei după ce rămaseră singuri.

– Și cu cine-ar fi trebuit să joc?

De ce-mi vorbește de joc? I-a luat guta mințile?

– Cu tine însăți. Uneori cel mai bine este să studiezi un joc înainte de a încerca să-l joci. Cât de bine-l cunoști, Arianne?

– Destul de bine cât să-l pot juca.

– Dar nu destul cât să câștigi. Fratelui meu îi plăcea lupta numai de amorul artei, însă eu joc astfel de jocuri numai dacă pot câștiga. *Cyvasse* nu-i pentru mine. Îi studie îndelung fața înainte de a rosti: De ce? Spune-mi asta, Arianne. Spune-mi de ce?

– Pentru onoarea Casei.

Glasul tatălui ei o enerva. Răsuna atât de trist și de istovit, atât de *slab. Ești un prinț!* ar fi vrut ea să strige. *Ar trebui să urli de furie!*

– Supușenia ta este o rușine pentru Dorn, tată. Fratele tău s-a dus la Debarcaderul Regelui în locul tău și *l-au ucis!*

– Și crezi că nu știu asta? Oberyn este lângă mine de fiecare dată când închid ochii.

– Spunându-ți, fără nicio îndoială, să-i deschizi.

Se așează de partea cealaltă a mesei de *cyvasse,* vizavi de tatăl ei.

– Nu ți-am dat permisiunea de a te așeza.

– Atunci cheamă-l pe Hotah să mă biciuiască pentru insolență. Ești Prințul din Dorn. Poți face asta. Atinse una dintre piesele de *cyvasse,* calul cel masiv. L-ai prins pe Ser Gerold?

El clătină din cap.

– Am fi vrut noi. Ai fost o proastă să-l implici în asta. Steaua Întunecată este cel mai periculos om din Dorn. Voi doi ne-ați făcut mult rău.

Ariannei aproape că-i era frică să întrebe:

– Myrcella. E cumva...

– ...moartă? Nu, cu toate că Steaua Întunecată s-a străduit din greu. Toate privirile erau ațintite asupra cavalerului tău alb, așa că nimeni nu știe sigur ce s-a întâmplat, dar se pare că bidiviul ei s-a ferit de al lui în ultima clipă, altfel i-ar fi retezat fetei partea de sus a capului. Așa, lovitura i-a sfâșiat obrazul până la os și i-a tăiat urechea dreaptă. Maester Caleotte a putut să-i salveze viața, însă nicio cataplasmă, nicio poțiune nu mai pot să-i refacă fața. Era *pupila* mea, Arianne. Logodită cu propriul tău frate și aflată sub protecția mea. Ne-ai dezonorat pe toți.

– N-am vrut nicio clipă să fie rănită, insistă Arianne. Dacă nu s-ar fi amestecat Hotah...

– ...ai fi încoronat-o pe Myrcella drept regină, pentru a stârni o rebeliune împotriva propriului ei frate. În loc de o ureche, și-ar fi pierdut viața.

– Numai dacă am fi fost înfrânți.

– *Dacă?* Cuvântul potrivit este *când.* Dorn este cel mai puțin populat dintre cele Șapte Regate. Tânărului Dragon i-a plăcut să ne facă toate armatele mai mari atunci când a scris cartea aceea a lui, astfel încât cucerirea sa să pară mult mai glorioasă, și nouă ne-a plăcut să udăm semințele plantate de el și să-i lăsăm pe dușmanii noștri să ne creadă mult mai puternici decât suntem, însă o prințesă ar trebui să cunoască adevărul. Curajul este un înlocuitor nepotrivit pentru cantitate. Dornul nu poate încerca să învingă într-un război împotriva Tronului de Fier, nu singur. Și totuși tocmai cu asta s-ar putea să ne fi blagoslovit tu. Ești mândră de asta? Prințul nu-i lăsă răgazul de a răspunde. Ce să mă fac cu tine, Arianne?

Iartă-mă ar fi vrut să spună o parte din ea, însă vorbele lui o răniseră prea adânc.

– Cum adică? Fă ceea ce faci tu întotdeauna. Nimic.

– Îl faci pe om să-și înghită cu greu furia.

– Cel mai bine ar fi să încetezi să mai înghiți, pentru că s-ar putea să te îneci cu ea. Prințul nu-i răspunse. Spune-mi, cum ai aflat de planurile mele?

– Sunt Prințul de Dorn. Oamenii caută să-mi intre în voie.

Cineva a vorbit.

– Știai și, cu toate astea, ne-ai permis să fugim cu Myrcella. De ce?

– Aceasta a fost greșeala mea, și s-a dovedit a fi una dureroasă. Tu ești fiica mea, Arianne. Fetița care obișnuia să alerge la mine când își julea genunchiul.

Mi-a fost greu să cred că ai putut conspira împotriva mea. A trebuit să aflu adevărul.

– Acum îl ai. Vreau să știu cine-a dat informații despre mine.

– Și eu aș vrea asta, dacă aș fi în locul tău.

– Ai de gând să-mi spui?

– Nu mă pot gândi la niciun motiv pentru care aș face așa ceva.

– Crezi că nu pot descoperi adevărul și singură?

– N-ai decât să încerci. Dar, până atunci, nu mai poți să ai încredere în nimeni... puțină neîncredere este un lucru bun pentru o prințesă. Prințul Doran oftă. Mă dezamăgești, Arianne.

– Zise cioara către corb. Tu mă dezamăgești de ani de zile, tată.

Nu voise să fie atât de dură cu el, însă cuvintele-i ieșiseră din gură. *Poftim, am spus-o.*

– Știu. Sunt mult prea blajin și prudent, prea indulgent cu dușmanii noștri. Mi se pare doar că acum chiar ai avea nevoie de puțină indulgență. Ar trebui să mă rogi să te iert, în loc să încerci să mă provoci și mai tare.

– Cer iertare numai pentru prietenii mei.

– Ce nobil din partea ta.

– Ceea ce-au făcut a fost numai din dragoste pentru mine. Nu merită să moară la Ghaston Grey.

– Din întâmplare, sunt de acord. În afară de Steaua Întunecată, toți ceilalți complotiști ai tăi nu sunt decât niște copii proști. Totuși aceasta n-a fost o partidă

nevinovată de *cyvasse*. Tu și prietenii tăi v-ați jucat de-a trădarea. Aș fi putut să pun să li se taie capul.

– Ai fi putut, dar n-ai făcut-o. Dayne, Dalt, Santagar... nu, n-ai îndrăzni niciodată să-ți faci dușmani din aceste Case.

– Îndrăznesc mai mult decât crezi tu... însă, deocamdată, o las baltă. Ser Andrey a fost trimis la Norvos s-o slujească pe nobila ta mamă timp de trei ani. Garin va petrece următorii doi ani la Tyrosh. De la ai lui, dintre orfani, am cerut răscumpărare și ostatici. Lady Sylva nu a fost pedepsită, însă a ajuns la vârsta măritișului. Tatăl ei a trimis-o la Piatra Verde, să se mărite cu Lordul Estermont. Cât despre Arys Oakheart, el și-a ales singur soarta și-a înfruntat-o cu curaj. Un cavaler din Garda Regală... ce i-ai *făcut?*

– M-am culcat cu el, tată. Mi-ai poruncit să-i distrez pe oaspeții noștri, din câte-mi amintesc.

El se înroși la față.

– Doar de asta a fost nevoie?

– I-am spus că odată ce Myrcella devine regină, ne va da permisiunea de a ne căsători. Voia să mă ia de nevastă.

– Sunt convins că ai făcut tot ce ți-a stat în putință pentru a-l opri să-și încalce jurământul, zise tatăl său.

Îi veni și ei rândul să roșească. Seducerea lui Ser Arys îi luase jumătate de an. Cu toate că susținea că mai cunoscuse și alte femei înainte de a se îmbrăca în alb, ea n-ar fi zis asta, după modul în care se comportase. Mângâierile lui fuseseră stângace, sărutările sale încordate și, prima oară când se culcase cu el, își

risipise sămânța pe coapsa ei, în timp ce-l conducea în ea cu mâna. Dar, și mai rău, fusese potopit de rușine. Dacă ar fi avut un dragon pentru fiecare dată când el îi șoptise „N-ar trebui să facem asta", ar fi fost mai bogată decât Lannisterii. *L-a atacat pe Areo Hotah în speranța de a mă salva pe mine?* se întrebă Arianne. *Ori a făcut-o ca să scape de mine, ca să-și spele dezonoarea cu sângele vieții sale?*

– Mă iubea, se trezi spunând. A murit pentru mine.

– Dacă-i așa, s-ar putea să fie primul dintre mulți alții. Tu și verișorii tăi ați vrut războiul. S-ar putea să vi se îndeplinească dorința. Un alt cavaler din Garda Regală se îndreaptă spre Sunspear chiar în acest moment. Ser Balon Swann îmi aduce capul Muntelui. Stegarii mei l-au întârziat, pentru a-mi lăsa puțin timp la dispoziție. Casa Wyl l-a ținut ocupat cu vânătoarea și cu șoimii timp de opt zile, pe Drumul Oaselor, iar Lordul Yronwood l-a ospătat vreo două săptămâni după ce-a coborât din munți. În prezent, se află la Tor, unde Lady Jordayne a aranjat tot felul de jocuri în onoarea lui. Când va ajunge la Dealul Fantomei o va găsi pe Lady Toland încercând să o depășească pe cealaltă doamnă. Oricum, mai devreme sau mai târziu, Ser Balon trebuie să-și facă apariția la Sunspear și atunci când se va întâmpla asta, se va aștepta s-o vadă pe Prințesa Myrcella... și pe Ser Arys, Fratele său Jurat. Ce-o să-i spunem noi, Arianne? Să zic că Oakheart a pierit într-un accident la vânătoare, sau că a căzut pe treptele alunecoase? Poate că Arys s-a

dus să înoate în Grădinile de Apă, a alunecat pe marmură, s-a lovit la cap și s-a înecat?

– Nu, zise Arianne. Spune-le că a murit apărând-o pe mica lui prințesă. Spune-i lui Ser Balon că Stea Întunecată a încercat s-o ucidă și că Ser Arys s-a pus între ei și i-a salvat viața. Acesta era felul în care se presupunea că trebuie să moară cavalerii albi din Garda Regală, dându-și viața pentru cei pe care au jurat să-i apere. S-ar putea ca Ser Balon să fie suspicios, cum ai fost și tu atunci când Lannisterii ți-au ucis sora și pe copiii ei, însă nu va avea nicio dovadă...

– ...până când va vorbi cu Myrcella. Sau trebuie ca și copila aceasta să sufere un accident tragic? Dacă-i așa, va însemna război. Nicio minciună nu va salva Dornul de mânia reginei dacă fiica ei va pieri în vreme ce era în grija mea.

Are nevoie de mine, își dădu seama Arianne. *De asta a trimis după mine.*

– Aș putea să-i spun Myrcellei ce trebuie să zică, dar de ce-aș face-o?

Un spasm de furie se undui pe chipul tatălui ei.

– Te avertizez, Arianne. Îmi pierd răbdarea.

– Cu mine? *Este atât de tipic pentru el.* Pentru Lordul Tywin și pentru Lannisteri ai avut întotdeauna răbdarea lui Baelor cel Binecuvântat, însă pentru ai tăi, deloc.

– Tu confunzi răbdarea cu stăpânirea de sine. Am uneltit la căderea lui Tywin Lannister încă din ziua în care mi-au spus de Elia și de copiii ei. Am nutrit speranța că-l voi putea lipsi de tot ce-i era mai drag

înainte de a-l ucide, dar se pare că piticul său de fiu mi-a furat această plăcere. Am încercat o mică mângâiere știind că a avut parte de o moarte cruntă, de mâna acelui monstru zămislit chiar de el. Așa să fie. Lordul Tywin rage prin iad... unde i se vor alătura, în curând, alte câteva mii, dacă smintelile tale se vor transforma într-un război. Tatăl ei făcu o grimasă, de parcă fiecare cuvânt l-ar fi durut. Asta vrei?

Prințesa refuză să se lase intimidată.

– Vreau ca verișorii mei să fie eliberați. Vreau ca unchiul meu să fie răzbunat. Îmi vreau drepturile.

– *Drepturile* tale?

– Dornul.

– Vei primi Dornul după moartea mea. Ești chiar atât de nerăbdătoare să scapi de mine?

– Ar trebui să-ți pun aceeași întrebare, tată. Ai tot încercat, ani la rând, să scapi de mine.

– Nu-i adevărat.

– Nu? Să-l întrebăm pe fratele meu?

– Trystane?

– *Quentyn.*

– Ce-i cu el?

– Unde-i?

– Este cu armata Lordului Yronwood, pe Drumul Oaselor.

– Minți bine, tată, recunosc asta. Nici măcar n-ai clipit. Quentyn s-a dus la Lys.

– De unde-ai mai scos-o și pe asta?

– Mi-a spus un prieten.

Și ea putea avea secrete.

– Prietenul tău a mințit. Ai cuvântul meu, fratele tău nu a plecat la Lys. Jur pe soare și pe suliță și pe cei Șapte.

Arianne nu putea fi prostită atât de ușor.

– Atunci la Myr? Tyrosh? Știu că se află pe undeva dincolo de marea îngustă, angajând mercenari pentru a-mi fura dreptul meu din naștere.

Fața tatălui ei se întunecă.

– Această neîncredere nu te onorează, Arianne. Quentyn ar trebui să fie cel care unelteşte împotriva mea. L-am trimis de aici pe când era doar un copil, mult prea tânăr ca să priceapă nevoile din Dorn. Anders Yronwood i-a fost mai tată decât mine, și totuși fratele tău rămâne credincios și supus.

– De ce n-ar fi? Îl favorizezi, cum ai făcut-o întotdeauna. Arată ca tine, gândește ca tine și intenționezi să-i lași lui Dornul, nu te mai obosi să negi. Ți-am citit scrisoarea. Cuvintele încă ardeau strălucitoare ca focul în amintirile ei. *Într-o zi vei sta acolo unde stau eu și vei stăpâni peste întreg Dornul,* așa i-ai scris. Spune-mi, tată, când te-ai hotărât să mă dezmoștenești? A fost în ziua în care s-a născut Quentyn sau în cea în care m-am născut *eu*? Ce ți-am făcut eu vreodată ca să mă urăști atât de mult?

Spre furia ei, în ochi avea lacrimi.

– Nu te-am urât niciodată.

Glasul Prințului Doran era firav ca un pergament și plin de amărăciune.

– Arianne, nu înțelegi.

– Negi că ai scris aceste cuvinte?

– Nu. Asta a fost pe vremea când Quentyn s-a dus prima dată la Yronwood. Da, am intenționat să-l las să-mi urmeze la tron. Pentru tine aveam alte planuri.

– Oh, da, spuse ea disprețuitoare. Ce mai planuri. Gyles Rosby. Ben Beesbury Orbul. Grandison Barbă Colilie. Ei erau *planurile* tale. Nu-i dădu nicio șansă la replică. Știu că-i datoria mea să ofer un moștenitor pentru Dorn, n-am să uit *niciodată* asta. M-aș fi căsătorit și încă bucuroasă, însă pretendenții aduși de tine au fost niște insulte. M-ai scuipat în cap cu fiecare dintre ei. Dacă ai simțit vreo urmă de iubire pentru mine, de ce m-ai oferit lui *Walder Frey?*

– Pentru că știam că-l vei respinge. Trebuia să fiu văzut *încercând* să-ți găsesc un consort odată ce-ai ajuns la o anumită vârstă, altfel ar fi apărut suspiciuni, însă n-am îndrăznit să-ți aduc vreun pretendent pe care l-ai fi putut accepta. Ai fost promisă, Arianne.

Promisă? Arianne se holbă la el, parcă nevenindu-i să creadă.

– Ce tot spui? Altă minciună? N-ai zis niciodată...

– Pactul a fost pecetluit în secret. Am vrut să-ți spun când vei fi ajuns la o anumită vârstă... m-am gândit, dar...

– Am douăzeci și trei de ani, de șapte ani sunt femeie matură.

– Știu. Dacă te-am ținut în ignoranță atâta vreme, a fost numai ca să te protejez. Arianne, natura ta... pentru tine, un secret ar fi fost doar o poveste de pomină de șoptit noaptea în pat lui Garin și lui Tyene. Garin bârfește așa cum numai orfanii se pricep, iar Tyene

nu ascunde nimic față de Obara și Lady Nym. Iar dacă ei ar fi știut... Obara este prea atrasă de vin, iar Nym este prea apropiată de gemenii Fowler. Și cine s-ar putea încrede în gemenii Fowler? *Nu mi-am putut asuma riscul.*

Se simțea pierdută, în plină confuzie. *Promisă. Am fost promisă.*

– Și cine este? Cu cine-am fost logodită în toți acești ani?

– Nu mai contează. E mort.

Asta o lăsă mai uimită ca niciodată.

– Bătrânii sunt așa de firavi. A fost vreun șold frânt, o răceală, guta?

– A fost un cazan cu aur topit. Noi, prinții, ne facem cu mare grijă planurile, dar zeii le spulberă între cele patru zări.

Prințul Doran făcu un gest de lehamite cu mâna sa roșie, iritată.

– Dornul va fi al tău. Ai cuvântul meu pentru asta, dacă mai are vreo însemnătate pentru tine. Fratele tău Quentyn are un drum mai greu de străbătut.

– Ce drum? Arianne îl privea bănuitoare. Ce mai ții ascuns? Să mă ierte cei Șapte, dar m-am săturat de secrete. Spune-mi și restul poveștii, tată... sau numește-l pe Quentyn drept moștenitorul tău și trimite după Hotah cu securea lui și lasă-mă să mor lângă verișoarele mele.

– Tu chiar crezi că aș putea să le vatăm pe fiicele fratelui meu? Tatăl ei făcu o strâmbătură. Lui Obara, Nym și Tyene nu le lipsește nimic, în afară

de libertate, iar Ellaria și fiicele sale sunt instalate foarte confortabil la Grădinile de Apă. Dorea se distrează doborând portocalele de prin copaci cu buzduganul ei, iar Elia și Obella au devenit spaima iazurilor. Oftă. N-a trecut multă vreme de când te jucai și tu pe-acolo. Obișnuiai să te cațeri pe umerii altei fete... o fată înaltă, cu părul fin și bălai...

– Jeyne Fowler, ori sora ei, Jennelyn. Trecuseră ani de zile de când Arianne nu se mai gândise la asta. Oh, și Frynne, tatăl ei era fierar. Avea părul castaniu. Cu toate astea, Garin era favoritul meu. Când eram călare pe umerii lui nimeni nu ne putea învinge, nici măcar Nym și fata aceea cu părul verde, din Tyrosh.

– Fata cu părul verde era fiica Arhontelui. Era cât pe ce să te trimit la Tyrosh în locul ei. L-ai fi servit pe Arhonte ca paharnică și te-ai fi putut întâlni în secret cu logodnicul tău, dar mama ta a amenințat că se va vătăma singură dacă-i mai iau vreunul dintre copii, iar eu... eu n-am putut să-i fac așa ceva.

Povestea lui devine din ce în ce mai ciudată.

– Acolo a plecat Quentyn? La Tyrosh, să o curteze pe fiica cu părul verde a Arhontelui?

Tatăl ei ridică una dintre piesele de *cyvasse.*

– Trebuie să știu cum ai aflat de plecarea lui Quentyn peste graniță. Fratele tău a plecat împreună cu Cletus Yronwood, Maesterul Kedry și trei dintre cei mai buni tineri cavaleri ai Lordului Yronwood într-o călătorie lungă și periculoasă, cu un final nesigur. A plecat să ne aducă înapoi văpaia dorinței inimii noastre.

Ea-și miji ochii.

– Și care-i dorința inimii noastre?

– Răzbunarea. Glasul îi era stins, de parcă s-ar fi temut ca nu cumva să tragă cineva cu urechea. Dreptatea. Prințul Doran îi împinse în palmă, cu degetele lui îngroșate de gută, un dragon de onix, și-i șopti: *Foc și sânge.*

ALAYNE

Răsuci inelul de fier şi crăpă uşa.

– Prigorel? strigă ea. Pot să intru?

– Ai grijă, nobilă doamnă, o preveni bătrâna Gretchel, frângându-şi mâinile. Stăpânul a aruncat cu oala de noapte după maester.

– Atunci înseamnă că nu mai are cu ce să arunce după mine. N-ai nimic de făcut? Iar tu, Maddy... sunt toate ferestrele închise şi cu obloanele trase? Au fost acoperite toate mobilele?

– Toate, nobilă doamnă, zise Maddy.

– Mai bine asigură-te că-i aşa.

Alayne se strecură în dormitorul întunecat.

– Sunt eu, Prigorel.

Cineva pufni în întuneric.

– Eşti singură?

– Sunt, stăpâne.

– Apropie-te, atunci. Dar numai tu.

Alayne închise cu fermitate uşa în urma ei. Era din stejar masiv, de zece centimetri grosime; Maddy

și Gretchel puteau să asculte cât pofteau, dar nu vor auzi nimic. Era foarte bine. Gretchel își putea ține gura, însă Maddy bârfea fără nicio rușine.

– Te-a trimis Maester Colemon? întrebă băiatul.

– Nu, minți ea. Am auzit că Prigorelul meu drag e bolnav.

După întâlnirea sa cu oala de noapte, maesterul alergase la Ser Lothor, iar Brune venise la ea.

– Dacă nobila doamnă ar putea să-l convingă frumos să iasă din pat, spusese cavalerul, nu voi mai fi nevoit să-l trag eu jos.

Nu putem lăsa să se întâmple asta, își zise ea. Când Robert era tratat dur, putea să intre în criza lui de tremurături.

– Ești flămând, stăpâne? îl întrebă ea pe micul lord. S-o trimit pe Maddy jos după frișcă și mure, sau ceva pâine caldă și unt?

Își aminti prea târziu că nu era niciun fel de pâine caldă; bucătăriile erau închise și cuptoarele reci. *Dacă asta-l scoate pe Robert din pat, merită să ne complicăm cu aprinderea unui foc,* își spuse ea.

– Nu vreau de mâncare, zise micul lord cu o voce ascuțită și tremurătoare. Am de gând să stau în pat astăzi. Dacă vrei, poți să-mi citești.

– Aici e prea întuneric pentru citit.

Draperiile grele trase în fața ferestrelor lăsau dormitorul într-o beznă ca noaptea.

– A uitat Prigorelul meu ce zi este astăzi?

– Nu, spuse el, dar nu merg. Vreau să rămân în pat. Poți să-mi citești despre Cavalerul Înaripat.

Cavalerul Înaripat era Ser Artys Arryn. Legenda susținea că îi condusese pe Primii Oameni afară din Vale și că zburase până pe vârful Lăncii Uriașului pe un șoim imens pentru a-l ucide pe Regele Grifon. Existau sute de povești despre aventurile sale. Micul Robert le cunoștea pe toate atât de bine încât le putea recita din memorie, însă îi plăcea să i se citească.

– Puiule, trebuie să plecăm, îi spuse ea băiatului, însă promit că-ți voi citi *două* povești despre Cavalerul Înaripat atunci când ajungem la Porțile Lunii.

– Trei, spuse el imediat.

Indiferent ce-i ofereai, Robert voia întotdeauna mai mult.

– Trei, se învoi ea. Pot să las să pătrundă câteva raze de soare?

– Nu. Mă dor ochii de la lumina puternică. Vino în pat, Alayne.

Ea se duse însă la ferestre, dând ocol oalei de noapte sparte. Mai degrabă îi putea simți mirosul decât s-o vadă.

– N-am să le deschid foarte tare. Doar atât cât să văd fața Prigorelului meu.

El pufni.

– Dacă chiar trebuie...

Draperiile erau din catifea albastră, moale. Trase puțin de una, cât o lungime de deget, și o legă. Particule de praf dansau în raza de lumină palidă a dimineții. Geamurile mici, în formă de diamant, erau acoperite de gheață. Alayne frecă unul dintre geamuri cu podul palmei, curățând destul cât să poată zări

cerul albastru, strălucitor, și o văpaie albă dinspre munți. Eyrie era învăluit într-o mantie înghețată, Lancea Uriașului de deasupra era îngropată în zăpezi până la șold.

Când se răsuci din nou, Robert Arryn era sprijinit de perne și se uita la ea. *Lordul de Eyrie și Apărătorul Văii.* O pătură din lână îl acoperea de la șolduri în jos. Mai sus, era dezgolit, un băiat palid, cu păr lung ca al unei fete. Robert avea brațe și picioare fusiforme, un piept moale și scobit spre interior și o burtă mică, iar ochii-i erau mereu injectați și-i curgeau. *Nu are ce face. S-a născut mic și bolnăvicios.*

– Ești foarte puternic în această dimineață, stăpâne. Îi plăcea să i se spună cât e de puternic. Să le pun pe Maddy și Gretchel să-ți aducă apă fierbinte pentru baie? Maddy o să te frece pe spate și o să te spele pe cap, ca să fii curat și să arăți ca un domn pentru călătoria ta. N-ar fi grozav așa?

– Nu. O urăsc pe Maddy. Are un neg pe pleoapă și mă freacă atât de tare încât mă doare. Mămica mea nu făcea niciodată așa când mă freca.

– Am să-i spun lui Maddy să nu-l mai frece așa de tare pe Prigorelul meu. Te vei simți mai bine când vei fi spălat și curat.

– Fără baie, ți-am *spus* deja, mă doare îngrozitor capul.

– Să-ți aduc o compresă caldă pentru frunte? Sau un pocal cu vin al viselor? Doar puțin. Mya Stone așteaptă la Cer și se va simți jignită dacă te apuci să moțăi în fața ei. Știi cât de mult te iubește.

– Numai că eu n-o iubesc pe *ea*. E doar o îngrijitoare de catâri, pufni Robert. Maesterul Colemon mi-a pus ceva infect în lapte, azi-noapte. I-am simțit gustul. I-am spus că vreau lapte dulce, dar nu mi-a adus. Nici măcar atunci când i-am *poruncit* asta. Eu sunt stăpânul, ar trebui să facă ce-i spun eu. Dar nimeni nu face ce *spun* eu.

– Am să discut cu el, promise Alayne, dar numai dacă te scoli din pat. Prigorel, afară-i minunat. Soarele strălucește, este o zi perfectă să coborâm de pe munte. Catârii ne așteaptă la Cer, cu Mya...

Gura lui începu să-i tremure.

– Îi urăsc pe catârii ăia puturoși. Odată, unul a încercat să mă muște! Să-i spui Myei ăleia că rămân aici. Părea gata-gata să izbucnească în plâns. Nimeni nu mă poate răni atât timp cât stau aici. Eyrie este im*pene*trabilă.

– Cine să dorească să-l rănească pe Prigorelul meu? Lorzii și cavalerii tăi te adoră, iar oamenii de rând te ovaționează.

Se teme, își zise ea, *și pe bună dreptate.* De când căzuse nobila sa mamă, băiatul nici măcar nu ieșea pe balcon, iar drumul de la Eyrie până la Porțile Lunii era destul de periculos încât să intimideze pe oricine. Și Alayne își simțise inima-n gât când urcase cu Lady Lysa și Lordul Petyr, și toată lumea căzuse de acord că să cobori era chiar și mai înspăimântător, din moment ce erai obligat să privești în jos tot timpul. Mya putea povesti despre lorzi măreți și cavaleri neînfricați

care păliseră și își udaseră ce aveau pe dedesubt când ajunseseră pe munte.

Și niciunul nu avea boala tremuratului.

Dar asta nu servea la nimic. Toamna încă mai zăbovea pe fundul văii, caldă și aurie, însă iarna încercuise vârfurile munților. Suportaseră trei furtuni de zăpadă și una cu gheață care transformase castelul într-un cristal timp de două săptămâni. Poate că Eyrie era impenetrabilă, dar în curând urma să fie și inaccesibilă, iar drumul în jos devenea tot mai periculos pe zi ce trecea. Majoritatea servitorilor și soldaților de la castel coborâseră deja. Numai vreo duzină mai rămăseseră sus, pentru a-l servi pe Lordul Robert.

– Prigorel, spuse ea cu blândețe, coborârea va fi chiar o distracție, ai să vezi. Ser Lothor va veni cu noi, și Mya. Catârii ei au urcat și au coborât pe acest munte străvechi de mii de ori.

– Urăsc catârii, insistă el. Catârii sunt răi. Ți-am mai *spus,* unul a încercat să mă muște când eram mic.

Robert nu învățase niciodată să călărească așa cum trebuia. Catâri, cai, măgari, nu era nicio diferență; pentru el, cu toții erau doar niște jivine înspăimântătoare, la fel de îngrozitoare ca dragonii sau grifonii. Fusese adus în Vale la șase ani, călărind cu capul lăsat între sânii plini de lapte ai mamei sale, și de atunci nu mai plecase din Eyrie.

Totuși acum trebuiau să plece, înainte ca gheața să se închidă cu totul în jurul castelului. Nu se putea ști cât va ține vremea asta.

– Mya îi va împiedica pe catâri să muște, zise Alayne, iar eu am să călăresc în urma ta. Sunt doar o fată și nu sunt atât de puternică și de curajoasă ca tine. Dacă și eu pot s-o fac, știu că și tu poți, dragule.

– Aș *putea* s-o fac, spuse Lordul Robert, dar nu vreau. Își șterse cu dosul mânecii nasul care-i curgea. Spune-i Myei că am de gând să rămân în pat. Poate c-am să cobor mâine, dacă mă simt mai bine. Astăzi e prea frig afară și mă doare capul. Poți să bei și tu lapte dulce și-am să-i spun lui Gretchel să ne aducă și niște faguri să mâncăm. O să dormim și o să ne pupăm și o să ne jucăm, iar tu o să-mi citești despre Cavalerul Înaripat.

– Am să-ți citesc. Trei povești, după cum am promis... când ajungem la Porțile Lunii.

Alayne începea să-și piardă răbdarea. *Trebuie să plecăm,* își reaminti ea, *altfel vom fi tot deasupra zăpezii când va apune soarele.*

– Lordul Nestor a pregătit un ospăț de bun venit, cu supă de ciuperci, carne de căprioară și prăjituri. Nu vrei să-l dezamăgești, nu-i așa?

– Vor fi prăjituri cu lămâie?

Lordului Robert îi plăceau la nebunie prăjiturile cu lămâie, poate și pentru că-i plăceau și Alaynei.

– Lamâioase, prăjituri lămâioase cu lămâie, îl asigură ea, și poți să iei câte vrei tu.

– Și o sută? voi el să știe. Aș putea să iau o *sută?*

– Dacă așa vrei tu.

Fata se așează pe pat și-i netezi părul lung și fin.

Are un păr frumos. Lady Lysa îl periase chiar ea noapte de noapte și-l tundea când trebuia tuns. După ce căzuse, Robert suferise câte un atac îngrozitor de tremurături ori de câte ori venea cineva cu vreun tăiș, așa că Petyr poruncise ca părul să-i fie lăsat să crească. Alayne răsuci o șuviță în jurul degetului și spuse:

– Cobori acum din pat ca să te putem îmbrăca?

– Vreau o sută de prăjituri cu lămâie și *cinci* povești!

Mi-ar plăcea să-ți dau o sută de bătăi la fund și cinci palme. Nu ai mai îndrăzni să te porți așa dacă ar fi Petyr aici. Micul lord avea o frică foarte sănătoasă de tatăl său vitreg. Alayne se forță să zâmbească.

– După cum dorește stăpânul meu. Însă nu vei primi nimic înainte să te speli și te îmbraci și să te pui în mișcare. Haide, înainte să se termine dimineața.

Îl apucă strâns de mână și-l trase din pat.

Însă, înainte să apuce să cheme servitorii, Prigorel o cuprinse cu mâinile lui slăbănoage și o sărută. Era un sărut de băiețel, stângaci. Tot ceea ce făcea Robert Arryn era stângaci. *Dacă-mi închid ochi, aș putea pretinde că este Cavalerul Florilor.* Ser Loras îi dăduse, odată, un trandafir roșu Sansei Stark, însă n-o sărutase niciodată... și niciun Tyrell n-o va săruta vreodată pe Alayne Stone. Drăguță cum era, se născuse de partea greșită a păturii.

Când buzele băiatului le atinseră pe ale sale, se trezi gândindu-se la un alt sărut. Încă-și mai putea aminti cum îl simțise, când gura lui crudă se lipise de a ei. Venise la Sansa pe întuneric, precum focul verde care

umple cerul. *A luat un cântec și un sărut și nu mi-a lăsat nimic, doar o mantie însângerată.*

Nu conta. Ziua aceea nu mai era, și nici Sansa.

Alayne îl dădu la o parte pe micul stăpân.

– Ajunge. Mă poți săruta din nou când ajungem la Porți, dacă te ții de cuvânt.

Maddy și Gretchel așteptau afară, împreună cu Maesterul Colemon. Maesterul își spălase zoaiele noptii din păr și-și schimbase roba. Veniseră și scutierii lui Robert. Terrance și Gyles puteau întotdeauna să adulmece necazurile.

– Lordul Robert se simte mai în puteri, le spuse Alayne slujnicelor. Aduceți apă fierbinte pentru baia sa, dar aveți grijă să nu-l opăriți. Și nu-l trageți de păr când îi descâlciți șuvițele. Detestă asta.

Unul dintre scutieri chicoti până când ea anunță:

– Terrance, pregătește-i Înălțimii Sale hainele de călărie și cea mai călduroasă dintre mantii. Gyles, tu poți să mături resturile oalei de noapte sparte.

Gyles Grafton se bosumflă.

– Nu-s femeie de serviciu.

– Fă cum poruncește Lady Alayne, altfel Lothor Brune va afla de asta, zise Maesterul Colemon.

O urmă pe coridor și în jos, pe scările șerpuitoare.

– Îți sunt recunoscător pentru intervenție, nobila mea doamnă. Te pricepi să vorbești cu el. Ezită. Ai observat vreun tremur în timp ce ai fost cu el?

– Degetele i-au tremurat puțin când i-am ținut mâna, asta-i tot. Spune că i-ai pus ceva infect în lapte.

– Infect? Colemon clipi nedumerit, iar mărul din gât i se mișca în sus și-n jos. Eu de-abia dacă... i-a curs sânge din nas?

– Nu.

– Bine. Asta-i bine.

Lanțul său zdrăngăni ușor în timp ce dădu din capul cocoțat în vârful unui gât ridicol de lung și de subțire.

– Această coborâre... nobila mea doamnă, ar putea fi mai sigură dacă am amesteca în laptele Înălțimii Sale puțin mac. Mya Stone ar putea să-l lege de spatele catârului ei cu pasul cel mai sigur în timp ce doarme.

– Lordul din Eyrie nu poate coborî de pe munte legat ca un sac de orz.

Alayne era absolut sigură de asta. Să nu îndrăznească să lase ca întreaga grozăvie a fragilității și lașității lui Robert să fie cunoscută de prea mulți, o avertizase tatăl ei. *Aș vrea să fie aici. El ar ști ce-i de făcut.*

Petyr Baelish se afla dincolo de Vale totuși, însoțindu-l pe Lordul Lyonel Corbray la nunta sa. Văduv, de patruzeci și ceva de ani, Lordul Lyonel urma să se însoare cu fata bine legată, de șaisprezece ani, a unui negustor din Gulltown. Petyr aranjase chiar el potriveala. Umbla vorba că zestrea fetei era ceva copleșitor; trebuia să fie așa, din moment ce ea era femeie de rând, prin naștere. Urmau să fie acolo și vasalii lui Corbray, împreună cu lorzii Waxley, Grafton, Lynderly, câțiva mici lorzi și cavaleri cu pământuri... precum și Lordul Belmore, cel care se împăcase recent cu tatăl ei. Se așteptau ca ceilalți Lorzi Declaranți să evite nunta, așa că prezența lui Petyr era necesară.

Alayne înțelegea toate astea foarte bine, însă însemna că povara aducerii lui Prigorel de pe munte îi revenea ei.

– Dați-i Înălțimii Sale o ceașcă de lapte dulce, îi spuse ea maesterului. Asta-l va scuti de tremurături pe parcursul coborâșului.

– A primit una acum nici trei zile, obiectă Colemon.

– Și-a mai vrut una noaptea trecută, dar i-ai refuzat-o.

– Ar fi fost prea curând. Nobilă doamnă, nu înțelegi. Așa cum i-am explicat și Lordului Protector, o doză de somn-dulce va împiedica criza, însă nu va părăsi carnea și cu timpul...

– Timpul nu va mai conta dacă Înălțimea Sa va avea un atac și va cădea de pe munte. Dacă ar fi tata aici, știu că ți-ar spune să-l liniștești pe Lordul Robert cu orice preț.

– Încerc, nobilă doamnă, însă atacurile devin tot mai violente și sângele-i atât de subțire, nu îndrăznesc să-i mai aplic lipitori. Somn-dulce.... Ești *sigură* că nu-i curge sânge din nas?

– Își trăgea nasul, admise Alayne, însă n-am văzut sânge.

– Trebuie să vorbesc cu Lordul Protector. Acest ospăț... este, oare, înțelept, după greutatea coborârii?

– Nu va fi un ospăț mare, îl asigură ea. Nu vor fi mai mult de patruzeci de invitați. Lordul Nestor și curtea sa, Cavalerul Porții, câțiva lorzi mai puțin importanți și însoțitorii lor...

– Lordului Robert îi displac persoanele necunoscute, știi asta, și acolo se va bea, va fi gălăgie... *muzică.* Muzica îl înspăimântă.

– Muzica îl liniștește, îl corectă ea, mai ales harpa mare. *Cântatul* este cel pe care nu-l suportă, de când Marillion i-a ucis mama.

Alayne spusese minciuna de atâtea ori încât își amintea întâmplarea mai degrabă așa; cealaltă variantă i se părea mai mult un vis urât, care, uneori, îi tulbura somnul.

– Lordul Nestor nu va avea cântăreți la ospățul său, numai flautiști și scripcari, pentru dansuri.

Ce va face ea când va începe muzica? Era o întrebare încuietoare, căreia mintea și inima ei îi răspundeau diferit. Sansei îi plăcea să danseze, însă Alayne...

– Dă-i o ceașcă de lapte dulce înainte să plecăm și o alta la ospăț, și atunci nu vor fi probleme.

– Prea bine. Se opriră la capătul treptelor. Însă asta trebuie să fie ultima. Pentru cel puțin jumătate de an, dacă nu și mai mult.

– Cel mai bine-ar fi să discuți asta direct cu Lordul Protector.

Ea trecu de ușă și traversă curtea. Colemon nu voia decât ce era mai bun pentru cel aflat în îngrijirea sa, Alayne știa asta, însă ce era mai bine pentru copilul Robert nu era întotdeauna valabil și pentru Lordul Arryn. Petyr pomenise și de asta, și era cât se putea de adevărat. *Maesterului Colemon îi pasă numai de băiat, însă tata și cu mine avem griji mult mai mari.*

Zăpada veche acoperea curtea, iar turnurile atârnau de terase și de turnuri precum sulițele de gheață. Castelul Eyrie era construit din piatră albă, bună, iar mantia iernii îl făcea să fie chiar și mai alb. *Atât de frumos,* își zise Alayne, *atât de impenetrabil.* Nu putea iubi acest loc, indiferent cât de mult încercase. Înainte chiar ca străjerii și servitorii să fi coborât, castelul părea pustiu ca un mormânt, impresie și mai accentuată când Petyr Baelish lipsea. Nu cânta nimeni acolo, nu de la Marillion încoace. Nimeni nu râdea prea tare. Chiar și zeii erau tăcuți. Eyrie se fălea cu un sept, însă nu avea un septon; cu o pădure a zeilor, dar nu avea un copac al inimii. *Nicio rugăciune nu primește răspuns aici,* se gândea ea adesea, cu toate că în unele zile se simțea atât de singură încât trebuia să încerce. Numai vântul îi răspundea, oftând fără încetare în jurul celor șapte turnuri subțiri și zgâlțâind Poarta Lunii de fiecare dată când bătea în rafale. *Va fi și mai rău iarna,* știa ea. *Iarna, aici va fi o închisoare albă și înghețată.*

Cu toate astea, gândul de a pleca o înspăimânta aproape la fel de mult pe cât îl îngrozea și pe Robert, doar că ea ascundea asta mai bine. Tatăl ei spunea că nu era nicio rușine să te temi, doar dezvăluirea fricii era rușinoasă. „Toți oamenii trăiesc cu frica în sân", afirma el. Alayne nu era sigură că îl crede. Pe Petyr Baelish nu-l înspăimânta nimic. *A spus asta doar ca să-mi dea mie curaj.* Va avea nevoie de curaj, acolo, jos, unde șansele de a fi demascată erau mult mai mari. Prietenii lui Petyr de la curte îi trimiseseră vorbă că regina avea oameni care-i căutau pe Pezevenghi și pe

Sansa Stark. *Asta ar însemna să-mi pierd capul dacă voi fi găsită,* își reaminti ea în timp ce cobora o scară din trepte de piatră înghețată. *Trebuie să fiu Alayne tot timpul, și pe dinăuntru, și pe dinafară.*

Lothor Brune se afla în camera vinciurilor, ajutându-l pe Mord, temnicerul, și pe cei doi slujitori să înghesuie cufere cu haine și baloturi de stofă în șase ciubăre din lemn de stejar, suficient de mari încât să încapă în ele câte trei oameni. Vinciurile mari, cu lanțuri, erau calea cea mai ușoară de ajuns la castelul de etapă Cer, aflat la aproape două sute de metri sub ei; altfel, trebuia să cobori pe un coș din piatră săpat în munte, dintr-o pivniță. *Sau să mergi pe unde a luat-o Marillion, și Lady Lysa înaintea lui.*

– S-a dat băiatul jos din pat? întrebă Ser Lothor.

– Acum îl îmbăiază. Va fi gata într-o oră.

– Să sperăm că va fi. Mya nu va aștepta mai mult de amiază.

Camera vinciurilor era neîncălzită, așa că respirația li se aburea cu fiecare cuvânt rostit.

– Va aștepta, zise Alayne. Trebuie să aștepte.

– Nu fii atât de convinsă, domniță. E pe jumătate catâr chiar ea. Cred că ne-ar lăsa pe toți să flămânzim mai degrabă decât să-și primejduiască animalele.

Zâmbi spunând asta. *Zâmbește de fiecare dată când vorbește despre Mya Stone.*

Mya era mult mai tânără decât Ser Lothor, însă când Petyr aranja căsătoria dintre Lordul Corbray și fiica negustorului său, îi spusese că fetele tinere erau întotdeauna mai fericite cu bărbații mai vârstnici.

„Inocența și experiența formează întotdeauna un mariaj perfect", proclama el.

Alayne se întreba ce părere avea Mya despre Ser Lothor. Cu nasul lui borcănat, fălcile pătrate și smocul de păr lânos, încărunțit, Brune nu putea fi socotit un bărbat arătos, însă nu era nici *pocit.*

Are o față comună, însă e una cinstită. Cu toate că ajunsese la rangul de cavaler, originea lui Ser Lothor era foarte modestă. Într-o noapte îi spusese că se înrudea cu familia Brune de Brownhollow, o veche familie de cavaleri din Crackclaw Point. „M-am dus la ei când a murit tata", mărturisi el, „însă s-au răhățit pe mine și-au zis că nu-s din sângele lor."

Refuza să spună ce s-a întâmplat mai departe, doar că aflase tot ceea ce știa despre arme pe calea cea grea. Sobru, era un bărbat tăcut și puternic. *Iar Petyr spune că este loial. Se încrede în el la fel de mult ca în toți ceilalți.* Brune ar fi potrivit pentru o fată bastardă, precum Mya Stone, se gândi ea. *Ar fi fost altceva dacă tatăl ei ar fi recunoscut-o, dar n-a făcut-o niciodată. Iar Maddy spune că nici fecioară nu-i.*

Mord își ridică biciul și-l pocni, iar prima pereche de boi începu să se învârtească în cerc, răsucind vinciul. Lanțul se desfășură, zdrăngănind pe când se târa pe piatră, iar ciubărul de stejar se legăna în timp ce-și începea lunga coborâre spre Cer. *Bieții boi,* se gândi Alayne. Mord avea să le taie gâtul și să-i măcelărească înainte de plecare, lăsându-i pradă vulturilor. Ceea ce rămânea până la redeschiderea castelului Eyrie urma să fie pus la frigare la festivalul primăverii,

dacă nu se va fi stricat între timp. O bună rezervă de carne înghețată bocnă prevestea o vară îmbelșugată, spunea bătrâna Gretchel.

– Nobilă domniță, zise Ser Lothor, ar fi bine să știi asta. Mya n-a urcat singură. Lady Myranda este cu ea.

– Oh.

De ce-ar călări până sus, pe munte, doar pentru a coborî din nou? Myranda Royce era fiica Lordului Nestor. Singura oară când Sansa vizitase Porțile Lunii, în drum spre Eyrie, împreună cu mătușa sa Lysa și cu Lordul Petyr, ea lipsise, însă Alayne auzise multe despre ea de atunci, de la soldații și de slujnicele din Eyrie. Mama ei murise demult, așa că Lady Myranda se ocupa de întreținerea castelului tatălui ei; acolo, curtea era mai plină de viață când era ea acasă decât atunci când lipsea, după cum spunea un zvon. „Mai devreme sau mai târziu, vei da de Myranda Royce", o avertizase Petyr. „Când se va întâmpla, fii prudentă. Îi place să joace rolul proastei vesele, dar înlăuntrul ei este mai vicleană decât tatăl ei. Ai grijă ce vorbești prin preajma ei."

Voi avea, își spuse, *însă n-am avut cum să știu că voi începe atât de repede.*

– Robert va fi încântat. Lui îi plăcea de Myranda Royce. Acum trebuie să mă ierți, ser, dar trebuie să termin de făcut bagajele.

Când rămase singură, urcă treptele înapoi spre camera ei, pentru ultima oară. Ferestrele fuseseră izolate și oblonite, mobilele acoperite. Câteva dintre lucrurile ei fuseseră deja luate, celelalte erau împachetate

deja. Toate mătăsurile și finețurile lui Lady Lysa urmau să fie lăsate în urmă. Cele mai fine pânzeturi și cele mai moi catifele, dantelele myrisheze bogat brodate; toate rămâneau. Acolo, jos, Alayne trebuia să se îmbrace cu modestie, ca orice fată de origine umilă. *Nu contează,* își spuse ea. *Nici aici n-am îndrăznit să pun pe mine cele mai bune haine.*

Gretchel desfășase patul și întinsese restul veșmintelor ei. Alayne purta deja ciorapi lungi din lână pe sub rochie, peste stratul dublu de lenjerie. Acum își puse o tunică din lână de oaie și o mantie cu glugă, din blană, prinzând-o cu o broșă lăcuită, sub forma unui mierloi, un dar din partea lui Petyr. Mai avea și o eșarfă și o pereche de mănuși de piele, tivite cu blană, pentru a se potrivi cu cizmele ei de călărie. Când și le puse pe toate, se simți la fel de grasă și de îmblănită ca un pui de urs. *Voi fi bucuroasă să le am pe munte,* trebui să-și reamintească. Mai aruncă o ultimă privire prin încăpere înainte să plece. *Am fost în siguranță aici,* se gândi, *însă acolo jos...*

Când Alayne reveni în camera vinciurilor, o găsi pe Mya Stone așteptând nerăbdătoare împreună cu Lothor Brune și cu Mord. *Trebuie să fi urcat într-un ciubăr, să vadă de ce durează atât.* Subțire și musculoasă, Mya arăta la fel de dură ca pielea vechilor costume de călărie pe care le purta pe sub cămașa de zale argintii. Părul îi era negru ca pana corbului, atât de scurt și de țepos încât Alayne bănuia că și-l tăia cu un pumnal. Ochii Myei erau cea mai spectaculoasă trăsătură a sa, mari și albaștri. *Ar putea fi drăguță dacă*

s-ar învești ca o fată. Alayne se trezi întrebându-se dacă Ser Lothor o plăcea cel mai mult în fier și piele, sau o visa îmbrăcată în dantele și mătăsuri. Myei îi plăcea să spună că tatăl ei fusese un țap, iar mama ei o bufniță, dar Alayne aflase adevărata poveste de la Maddy. *Da,* își spuse ea, privind-o acum, *are și ochii, și părul lui, părul des și negru pe care el îl avea la fel ca Renly.*

– Unde-i? întrebă fata bastardă.

– Înălțimea Sa este îmbăiat și îmbrăcat.

– Trebuie să se cam grăbească. Se face tot mai rece, nu simțiți? Trebuie să ajungem dincolo de Zăpadă înainte să coboare soarele.

– Cât e de aprig vântul? o întrebă Alayne.

– Ar putea fi și mai rău... și așa va fi, dar după lăsarea întunericului.

Mya își dădu de pe ochi o șuviță de păr.

– Dacă se mai îmbăiază mult, vom rămâne aici ca într-o capcană, întreaga iarnă, fără nimic de mâncat în afară de noi înșine.

Alayne nu mai știa ce să spună la așa ceva. Din fericire, fu salvată de sosirea lui Robert Arryn. Micul lord purta catifea albastră precum cerul, un lanț de aur și safire și o mantie albă, din blană de urs. Scutierii săi țineau fiecare de câte-un capăt, ca să nu o târască pe podea. Maesterul Colemon îi acompania într-o mantie cenușie jerpelită, tivită cu blană de veveriță. Gretchel și Maddy nu erau prea departe în urmă-i.

Când simți vântul rece atingându-i fața, Robert scânci, dar Terrance și Gyles erau în spatele lui, ca să nu poată fugi.

– Stăpâne, zise Mya, vrei să călărești cu mine?

Prea brusc, se gândi Alayne. *Ar fi trebuit să-l întâmpine cu un zâmbet, să-i spună cât de puternic și de curajos arată.*

– Vreau cu Alayne, zise Lordul Robert. Merg numai cu ea.

– Ciubărul ne poate duce pe toți trei.

– Eu o vreau numai pe Alayne. Tu puți toată, ca un catâr.

– După cum dorești.

Chipul Myei nu trădă nicio reacție.

Unele dintre lanțurile vinciurilor erau fixate pe coșuri de răchită, altele pe ciubăre solide de stejar. Cel mai mare dintre ele era mai înalt decât Alayne, cu doage de fier care îi încingeau șipcile de un maro-închis. Chiar și așa, simțea noduri în gât când îl luă pe Robert de mână și-l ajută să intre. Odată ce trapa se închise în urma lor, lemnul îi înconjura din toate părțile. Numai sus era deschis. *E mai bine așa,* își zise ea, *nu ne putem uita în jos.* Dedesubt erau numai Cerul și cerul. Două sute de metri de cer. Pentru un moment, se trezi întrebându-se cât de mult îi luase mătușii sale să cadă de la o asemenea înălțime și care-i fusese ultimul gând când muntele se apropia în viteză de ea. *Nu, nu trebuie să gândesc în acești termeni. N-am voie!*

– LIBER! se auzi strigătul lui Ser Lothor. Cineva împinse ciubărul cu putere. Se legănă și pocni, se frecă

de podea, apoi se balansă eliberat. Auzi pocnetul biciului lui Mord' și zăngănitul lanțului. Începură să coboare, smucit și sacadat la început, apoi mult mai lin. Fața lui Robert era palidă și avea ochii bulbucați, însă mâinile-i erau nemișcate. Eyrie se micșora deasupra lor. Celulele deschise de la nivelurile inferioare făceau castelul să semene cu un fagure văzut de jos. *Un fagure făcut din gheață,* cugetă Alayne, *un castel făcut din zăpadă.* Putea auzi vântul fluierând în jurul ciubărului.

La treizeci de metri mai jos, îi înșfăcă o pală bruscă de vânt. Ciubărul se legănă într-o parte și-n alta, răsucindu-se în aer, apoi se izbi puternic de peretele de stâncă din spatele lor. Schije de gheață căzură în valuri asupra lor, iar stejarul pârâi și se întinse. Robert scăpă un icnet și se agăță de ea, îngropându-și fața între sânii ei.

– Stăpânul meu are curaj, zise Alayne când îl simți tremurând. Eu sunt atât de speriată încât de-abia dacă mai pot să scot o vorbă, dar tu nu.

Îl simți dând din cap.

– Cavalerul Înaripat a fost curajos, tot așa sunt și eu, se împăună el în corsajul ei. Sunt un *Arryn.*

– Vrea Prigorelul meu să mă țină strâns? întrebă ea, cu toate că deja o îmbrățișase atât de aprig încât de-abia dacă mai putea respira.

– Dacă vrei tu, șopti el.

Și, ținându-se strâns unul de celălalt, își continuară călătoria direct spre Cer.

Să numești așa ceva „castel" e ca și cum i-ai spune „lac" băltoacei de pe podeaua privatei, se gândi Alayne

când ciubărul fu deschis pentru ca ei să poată ieși. Cer nu era mai mult decât un zid de forma unei semiluni, din piatră fără mortar, închizând o margine de piatră și gura căscată a unei caverne. În interior erau magazii și grajduri, o sală lungă, naturală, și mânerele dăltuite care duceau până sus, spre Eyrie. Afară, terenul era presărat cu roci sparte și stânci. Rampe de pământ facilitau accesul spre zid. Două sute de metri mai sus, Eyrie era atât de mic încât îl putea ascunde cu mâna ei, însă departe, jos, Valea se întindea verde și aurie.

În castel îi așteptau douăzeci de catâri, împreună cu doi dintre îngrijitori și Lady Myranda Royce. Fiica Lordului Nestor se dovedi a fi o femeie scundă și corpolentă, cam de-o seamă cu Mya Stone, însă în timp ce Mya era subțire și musculoasă, Myranda avea un trup moale care împrăștia un miros dulceag și coapse zdravene, era lată în șolduri și extrem de pieptoasă. Cârlionții ei castanii, groși, încadrau obrajii rotunzi și rumeni, o gură mică și o pereche de ochi căprui, neastâmpărați. Când Robert se cățără cu grijă afară din ciubăr, ea îngenunche pe un petic de zăpadă pentru a-i săruta mâna și obrajii.

– Stăpâne, zise ea, ai crescut atât de *mare!*

– Chiar așa? spuse Robert încântat.

– În curând vei fi mai înalt ca mine, minți femeia.

Se ridică în picioare și-și scutură ușor zăpada de pe rochie.

– Iar tu trebuie să fii fiica Lordului Protector, adăugă ea când ciubărul se duse zăngănind înapoi spre Eyrie. Am auzit eu că ești frumoasă. Văd că este adevărat.

Alayne făcu o reverență.

– Domnița este mult prea bună să spună asta.

– Bună? Fata mai în vârstă pufni în râs. Ce plictisitor ar fi așa. Eu aspir să devin o maștеră. Trebuie să-mi spui toate secretele tale pe drum în jos. Pot să-ți spun Alayne?

– Dacă vrei tu, domniță. *Însă nu vei afla niciun secret de la mine.*

– Eu sunt „domniță" la Porți, însă aici, pe munte, poți să-mi spui Randa. Câți ani ai, Alayne?

– Paisprezece, domniță.

Decisese că Alayne Stone ar trebui să fie mai în vârstă decât Sansa Stark.

– *Randa.* Mi se pare că au trecut o sută de ani de când am avut și eu paisprezece. Cât de inocentă eram. Tu mai ești inocentă, Alayne?

Se înroși.

– Poate n-ar trebui... Da, desigur.

– Te păstrezi pentru Lordul Robert? o iscodi Lady Myranda. Sau e vreun scutier nerăbdător care visează la favorurile tale?

– Nu, zise Alayne, chiar atunci când Robert spuse:

– Este prietena *mea.* Terrance și Gyles n-o pot avea.

Un al doilea ciubăr sosise deja, bufnind moale într-un morman de zăpadă înghețată. Maesterul Colemon ieși din el, împreună cu scutierii. La tura următoare, ajunseră Maddy și Gretchel, care călătoriseră împreună

cu Mya Stone. Fata bastardă nu mai pierdu vremea și preluă comanda.

– Nu vrem să rămânem înzăpeziți aici, pe munte, le spuse ea celorlalți mânători de catâri. Eu am să-i preiau pe Lordul Robert și pe companionii săi. Ossy, tu îi aduci jos pe Ser Lothor și pe ceilalți, dar dă-mi o oră avans. Morcov, tu vei avea în grijă cuferele și cutiile lor.

Se întoarse spre Robert Arryn, iar părul ei negru se învolbură.

– Pe care catâr vei călări astăzi, stăpâne?

– Put cu toții. Îl vreau pe cel cenușiu, cu urechea roasă. Vreau ca Alayne să călărească împreună cu mine. Și Myranda.

– Acolo unde drumul este destul de lat. Haide, stăpâne, să te punem pe catârul tău. Se simte miros de zăpadă în aer.

De-abia peste jumătate de oră fură gata de plecare. Când toți patru erau în șa, Mya Stone dădu un ordin scurt și doi dintre oștenii de la Cer deschiseră porțile. Mya îi conduse afară, cu Lordul Robert imediat în spatele ei, înfofolit în mantia lui de blană de urs. Alayne și Myranda Royce veneau după ei, urmate de Gretchel și Maddy, apoi de Terrance Lynderly și Gyles Grafton. Maesterul Colemon încheia coloana, ducând un al doilea catâr încărcat cu cufere cu ierburi și poțiuni.

Vântul se înteți imediat ce ieșiră în afara zidurilor. Aici se aflau deasupra limitei pădurii, expuși vremii. Alayne era bucuroasă că se îmbrăcase atât de

călduros. Mantia îi flutura zgomotos, iar o rafală bruscă îi dădu gluga pe spate. Râse, însă la câțiva pași înaintea ei, Lordul Robert se vânzoli și rosti:

– E prea frig. Ar trebui să ne întoarcem și să așteptăm până se face mai cald.

– Va fi mai cald în vale, stăpâne, zise Mya. Vei vedea când ajungem acolo.

– Nu *vreau* să văd, făcu Robert, însă Mya nici nu-l mai luă în seamă.

Drumul lor consta într-o serie de trepte strâmbe, din piatră, cioplite în munte, dar catârii cunoșteau fiecare centimetru al lor. Alayne era bucuroasă de asta. Ici, colo, piatra fusese sfărâmată de urgiile nenumăratelor succesiuni ale anotimpurilor, cu toate dezghețurile și înghețurile lor. Urme de zăpadă, de un alb orbitor, se mențineau pe stâncile de pe fiecare parte a cărăruii. Soarele strălucea, cerul era albastru, iar pe sus șoimii zburau în cercuri, plutind în vânt.

Aici, unde panta era mai abruptă, treptele erau răsucite înapoi și înainte, în loc să coboare drept. *Sansa Stark a urcat muntele, însă Alayna Stone este cea care coboară.* Era un gând straniu. Își aminti că la urcare Mya o avertizase să-și țină privirile pe cărarea din fața ei. „Uită-te în sus, nu în jos", spunea ea... însă asta nu mai era posibil la coborâre. *Aș putea să-mi închid ochii. Catârul știe drumul, n-are el nevoie de mine.* Însă asta părea ceva ce-ar fi făcut mai mult Sansa, fata aceea speriată. Alayne era o femeie mai în vârstă decât ea, o bastardă curajoasă.

La început, se deplasară într-un singur șir, dar mai jos cărarea se lăți suficient cât să se poată călări doi câte doi, iar Myranda Royce veni lângă ea.

– Am primit o scrisoare de la tatăl tău, zise ea pe un ton senin, ca și cum ar fi stat împreună cu septa lor, croșetând. Este în drum spre casă, spune el, și speră să-și vadă scumpa fiică cât de curând. Mai scrie că Lyonel Corbray pare foarte mulțumit de mireasa lui și chiar mai mult de zestrea ei. Eu *sper* că Lordul Lyonel își amintește de care dintre ele are nevoie în pat. Lady Waynwood a apărut la ospățul de nuntă cu Cavalerul celor Nouă Stele, spune Lordul Petyr, spre uimirea tuturor.

– Anya Waynwood? Adevărat?

Lorzii Declaranți se reduseseră de la șase, la trei, din câte se părea. În ziua în care plecase de pe munte, Petyr Baelish fusese pe deplin încrezător că-l va câștiga pe Symond Templeton de partea sa, însă nu și pe Lady Waynwood. Mai e și altceva? întrebă ea.

Eyrie era un loc atât de singuratic, încât era lacomă să afle orice fărâmă de știre din lumea de afară, indiferent cât era de frivolă și de insignifiantă.

– Nu de la tatăl tău, nu, însă au sosit alte două păsări. Războiul continuă, peste tot în afară de aici. Riverrun s-a predat, însă Piatra Dragonului și Capătul Furtunii încă rezistă pentru Lordul Stannis.

– Lady Lysa a fost atât de înțeleaptă să ne țină departe de toate astea.

Myranda îi zâmbi scurt și cu viclenie.

– Da, a fost sufletul înțelepciunii însăși, buna doamnă. Se foi pe locul ei. Oare de ce trebuie să fie catârii atât de osoși și cu năbădăi? Mya nu-i hrănește destul. Un catâr drăguț și grăsuliu ar fi mult mai confortabil la drum. Știai că există un nou Înalt Septon? Oh, iar Rondul de Noapte are drept comandant un băietan, un fiu bastard al lui Eddard Stark.

– Jon Snow? izbucni ea, surprinsă.

– Snow? Da, presupun că Snow îl cheamă.

Nu se mai gândise la Jon de o grămadă de vreme. Îi era doar frate vitreg, dar, cu toate astea... acum că Robb și Bran și Rickon erau morți, Jon Snow era singurul frate care-i mai rămăsese. *Acum și eu sunt o bastardă, ca el. Oh, ar fi o binecuvântare să-l văd din nou.* Dar, desigur, asta nu se va întâmpla. Alayne nu avea frați, fie ei ilegitimi sau altfel.

– Verișorul nostru, Yohn Bronz, a avut și el parte de un turnir la Runestone, continuă Myranda Royce indiferentă, unul mic, doar pentru scutieri. Se aranjase ca Harry Moștenitorul să câștige onorurile și așa a și fost.

– Harry Moștenitorul?

– Pupilul lui Lady Waynwood. Harrold Hardyng. Presupun că trebuie să-i spunem *Ser* Harry acum. Yohn Bronz l-a înnobilat.

– Oh. Alayne era nedumerită. De ce trebuia ca pupilul lui Lady Waynwood să-i devină moștenitor? Avea fiii ei de sânge. Unul era Cavalerul Porții, Ser Donnel. N-ar fi vrut să pară proastă, așa că nu spuse decât: Mă rog să fie un cavaler vrednic.

Lady Myranda pufni.

– Iar eu mă rog să facă vărsat-de-vânt. Știi, are o fiică din flori, făcută cu o fată din popor. Nobilul meu tată sperase să mă mărite cu Harry, însă Lady Waynwood nici n-a vrut să audă de asta. Nu știu dacă pe mine m-a considerat nepotrivită pentru el sau dacă a fost dota mea. Scoase un oftat. Am nevoie de un alt soț. Am avut unul, cândva, numai că l-am omorât.

– Tu? făcu Alayne șocată.

– Oh, da. A murit deasupra mea. *În* mine, ca s-o spun pe-a dreaptă. Sper că știi ce se întâmplă într-un pat conjugal, nu?

Ea se gândi la Tyrion și la Câine și la cum o sărutase și dădu din cap.

– Cred că a fost îngrozitor, domniță. Să moară. *Acolo,* vreau să spun în timp... în timp ce...

– ...mi-o trăgea? Dădu din umeri. Da, a fost tulburător, desigur. Și bădăran pe deasupra. N-a avut nici măcar bunul-simț de a-mi lăsa un copil. Bătrânii au sămânța slabă. Așa că iată-mă văduvă, însă doar puțin uzată. Harry ar fi putut să se descurce mult mai rău. Aș îndrăzni să spun că așa va fi. Lady Waynwood îl va căsători, fără doar și poate, cu vreuna dintre nepoatele ei ori cu vreuna dintre ale lui Yohn Bronz.

– După cum spui tu, domniță.

Alayne își amintise de avertismentul lui Petyr.

– *Randa.* Hai că poți s-o spui. Ran. Da.

– Randa.

– Așa-i mult mai bine. Mă tem că trebuie să-mi cer iertare față de tine. Ai să crezi că sunt vreo târfă

îngrozitoare, știu, dar m-am culcat și cu băiatul acela frumușel, Marillion. Nu știam că era un monstru. Cânta minunat și putea face lucruri atât de drăguțe cu degetele lui. Nu l-aș fi acceptat în pat dacă aș fi știut că avea de gând s-o împingă pe Lady Lysa prin Poarta Lunii. Ca regulă de bază, nu mă culc cu monștri. Examină fața și pieptul Alaynei. Ești mai frumoasă ca mine, dar sânii mei sunt mai mari. Maesterul spune că sânii mari nu produc mai mult lapte decât cei mici, dar nu-l cred. Ai văzut vreodată o doică cu țâțe mici? Ai tăi sunt mari pentru o fată de vârsta ta, însă cum sunt sâni de bastardă, n-am să-mi fac probleme din cauza lor. Myranda își îmboldi catârul mai aproape. Știi că Mya a noastră nu-i fecioară, nu?

Știa. Grasa de Maddy i-o șoptise odată la ureche, după ce Mya urcase la ei cu provizii.

– Mi-a spus Maddy.

– Nici nu se putea altfel. Are o gură la fel de mare ca șoldurile ei, și are șolduri *enorme*. Mychel Redfort a fost vinovatul. Era scutierul lui Lyn Corbray. Un *adevărat* scutier, nu ca băiatul acela necioplit cu care l-a înlocuit Ser Lyn. Umblă vorba că l-ar fi luat pe ăsta numai pentru parale. Mychel era cel mai bun tânăr spadasin din Vale, și galant... sau cel puțin așa credea biata Mya, până când s-a însurat cu una dintre fetele lui Yohn Bronz. Lordul Horton nu i-a dat de ales în această chestiune, sunt convinsă, dar a fost o cruzime să-i facă asta Myei.

– Ser Lothor este atașat de ea. Alayne privi în jos, spre fata cu catârii, aflată cu douăzeci de trepte mai jos. Mai mult decât atașat.

– Lothor *Brune?* Myranda ridică o sprânceană. Iar ea știe? Nu mai așteptă răspunsul. El n-are nicio speranță, bietul de el. Tatăl meu a încercat să găsească pe unul potrivit pentru Mya, dar n-a vrut niciunul. Fata asta *este* pe jumătate catâr.

Fără să vrea, lui Alayne începuse să îi placă de fata mai în vârstă. Nu mai avusese parte de o flecăreală amicală de când cu biata Jeyne Poole.

– Crezi că lui Ser Lothor îi place de ea așa cum este, în zale și piele? o întrebă ea pe fata care părea atât de înțeleaptă în ale lumii. Ori o visează drapată numai în mătăsuri și catifele?

– E bărbat. O visează goală.

Încearcă să mă facă din nou să roșesc.

Lady Myranda trebuie că-i auzise gândurile.

– Ai o nuanță atât de frumoasă de roz. Când roșesc eu, arăt aproape ca un măr. Mă rog, n-am mai roșit de ani de zile. Se apropie de ea. Tatăl tău are de gând să recăsătorească?

– Tatăl meu?

Alayne nici nu se gândise la așa ceva. Cumva, ideea o făcu să devină agitată. Se pomeni amintindu-și de expresia de pe fața Lysei Arryn, când cădea prin Ușa Lunii.

– Știm cu toții cât de devotat i-a fost el lui Lady Lysa, zise Myranda, dar n-o poate jeli pe vecie. Are nevoie de o soție tânără și drăguță care să-l scape de

durere. Bănuiesc că ar putea avea la dispoziție jumătate din fecioarele de viță nobilă din Vale. Cine-ar fi un soț mai bun decât Lordul nostru Protector? Cu toate astea, aș fi preferat să aibă un alt nume decât *Degețel.* Știi cât e de mic?

– Degetul lui? Se înroși din nou. Eu nu... Niciodată n-am...

Lady Myranda râse atât de tare încât Mya Stone se uită înapoi, spre ele.

– Nu contează, Alayne, sunt convinsă că-i destul de mare.

Trecură pe sub o boltă modelată de vânt, unde țurțuri lungi erau agățați de piatra albă, picurând pe ele. Pe partea cealaltă, cărarea se îngusta și cobora abrupt pe o distanță de cel puțin treizeci de metri. Myranda fu nevoită să treacă în spate. Alayne își îmboldi catârul. Panta abruptă din această parte a coborâșului o făcea să se țină strâns în șa. Treptele de aici fuseseră netezite de potcoavele de fier ale tuturor catârilor care străbătuseră acest drum, până când ajunseseră să semene cu șiruri de castroane puțin adânci, din piatră. Apa se acumulase pe fundul lor, strălucind auriu în soarele amiezii. *Acum este apă,* se gândi Alayne, *însă la lăsarea întunericului se va transforma în gheață.* Își dădu seama că-și ținea respirația, și expiră. Mya Stone și Lordul Robert aproape că ajunseseră la spirala din piatră unde panta se repezea din nou în jos. Încercă să se uite la ei, și numai la ei. *N-am să cad,* își zise ea. *Catârul Myei mă trece de asta.*

Vântul șuiera în jurul ei în timp ce se ciocnea și-și croia drum, treaptă cu treaptă. I se părea că durează o veșnicie.

Apoi, deodată, se pomeni jos, împreună cu Mya și micul ei lord, adunați sub o stâncă întortocheată, în spirală. Înaintea lor se întindea o șa înaltă din piatră, îngustă și înghețată. Alayne auzea vântul urlând și îl simțea smucindu-i mantia. Își aminti acest loc din timpul urcării. O înspăimântase și atunci și o înspăimânta și acum.

– E mai lată decât pare, îi spunea Mya pe un ton vesel Lordului Robert. Are un metru lățime și nu mai mult de opt lungime, e o nimica toată.

– Nimica, zise Robert. Mâna îi tremura.

Oh, nu, se gândi Alayne. *Te rog, nu aici, nu acum.*

– Cel mai bine ar fi să conduc catârii dincolo, spuse Mya. Dacă nu-l deranjează pe stăpânul meu, am să-l iau pe al meu primul, apoi mă întorc pentru ai voștri.

Lordul Robert nu răspunse. Se holba la șaua îngustă cu ochii înroșiți.

– Nu va dura mult, stăpâne, promise Mya, însă Alayne se îndoia că băiatul o auzise.

Când fata bastardă conduse catârul afară din adăpostul oferit de spirală, vântul o apucă în dinți. Mantia i se ridică, răsucindu-se și zbătându-se în aer. Mya se clătină și, preț de o clipă, păru că va fi azvârlită peste margine, însă își recâștigă echilibrul cumva și continuă să meargă.

Alayne luă mâna înmănușată a lui Robert într-a ei pentru a-i opri tremuratul.

– Prigorel, spuse ea, sunt speriată. Ține-mă de mână și ajută-mă să traversez dincolo. Știu că *ție* nu-ți este frică.

El o privi, cu pupilele micșorate ca niște vârfuri de ac întunecate în ochii mari și albi ca niște albușuri.

– Nu mi-e?

– Nu. Tu ești cavalerul meu înaripat, Ser Prigorel.

– Cavalerul Înaripat putea zbura, șopti Robert.

– Mai sus de munți. Îl strânse de mână.

Lady Myranda li se alăturase lângă spirală.

– Putea, repetă ea când văzu ce se petrecea.

– Ser Prigorel, zise Lordul Robert, iar Alayne își dădu seama că nu îndrăznea s-o aștepte pe Mya. Îl ajută pe băiat să descalece și, ținându-se de mână, păși pe șaua din piatră netedă, cu mantiile fluturând în urma lor. Peste tot în jur nu era decât aer curat și cer, cu pământul zărindu-se pe ambele părți, în prăpastie. Pe jos era gheață și pietrele sparte așteptau, parcă, să le scrântească o gleznă, iar vântul urla înspăimântător. *Parcă ar fi un lup,* își zise Sansa. *Un lup-fantomă, mare cât un munte.*

Și apoi ajunseră pe partea cealaltă, iar Mya Stone râse și-l ridică pe Robert în brațe.

– Ai grijă, îi spuse Alayne. Te-ar putea lovi tare când tremură. N-ai crede una ca asta, dar poate.

Găsiră un loc pentru el, un intrând în stâncă, pentru a-l feri de vântul rece. Alayne se ocupă de el până când tremuratul încetă, în timp ce Mya se duse înapoi pentru a-i ajuta pe ceilalți să treacă.

La Zăpadă îi aşteptau catâri odihniţi şi o tocană caldă de capră cu ceapă. Alayne mâncă împreună cu Mya şi Myranda.

– Aşadar, pe cât eşti de frumoasă, pe atât eşti de curajoasă, îi spuse Myranda.

– Nu. Complimentul o făcu să roşească. Nu sunt. Am fost atât de speriată. Nu cred că aş fi putut traversa fără Robert. Se întoarse spre Mya Stone. Tu aproape că ai căzut.

– Greşeşti. Eu nu cad niciodată.

Părul Myei îi căzuse peste obraz, ascunzându-i un ochi.

– Am spus că aproape ai căzut. Te-am văzut. Nu ţi-a fost frică?

Mya clătină din cap.

– Îmi amintesc un bărbat care mă arunca în sus, pe când eram foarte mică. Este înalt până la cer şi mă aruncă atât de sus încât simt că parcă zbor. Râdem amândoi, râdem atât de mult încât eu de-abia mai pot respira şi, în cele din urmă, râd atât de tare încât fac pe mine, însă asta-l face pe el să râdă şi mai zgomotos. Nu mi-a fost niciodată frică atunci când mă arunca el. Ştiam că era întotdeauna acolo ca să mă prindă. Îşi dădu părul pe spate. Apoi, într-o bună zi, n-a mai fost. Bărbaţii vin şi pleacă. Mint, sau mor, sau te părăsesc. Un munte nu-i ca bărbatul, iar o piatră este fiica muntelui. Eu am încredere în tatăl meu şi în catârii mei. N-am să cad. Îşi puse mâna pe un pinten de stâncă zimţată şi se ridică în picioare. Ar fi bine să terminaţi. Mai avem încă mult de mers şi mie-mi miroase a furtună.

Zăpada începu să cadă chiar atunci când plecau din Piatră, cel mai mare și cel mai de jos dintre cele trei castele de etapă care apărau drumurile spre Eyrie. Se lăsa amurgul. Lady Myranda sugeră că poate ar fi mai bine să se întoarcă, să petreacă noaptea la Piatră și să-și reia coborâșul când ieșea soarele, însă Mya nici nu voi să audă de asta.

– S-ar putea ca până atunci zăpada să aibă un metru și jumătate grosime, iar treptele să devină înșelătoare chiar și pentru catâri, zise ea. Am face mai bine să continuăm. O vom lua mai încet.

Așa și făcură. Mai jos de Piatră, treptele erau mai late și mai puțin abrupte, șerpuind printre pinii înalți și brazii verzi-cenușii care acopereau pantele mai joase de pe Lancea Uriașului. Catârii Myei păreau să cunoască fiecare rădăcină și fiecare piatră de pe drumul spre vale, iar dacă uitau ei ceva, își amintea fata bastardă. Jumătate din noapte trecuse deja când zăriră luminile Porților Lunii prin ninsoarea care cădea. Ultima parte a călătoriei lor fu și cea mai liniștită. Zăpada cădea neabătută, învăluind în alb întreaga lume. Prigorel adormi în șa, legănându-se înainte și înapoi în ritmul mișcărilor catârului său. Chiar și Lady Myranda începu să caște și să se plângă de oboseală.

– Avem apartamente pregătite pentru toată lumea, îi spuse ea Alaynei, dar, dacă vrei, poți să dormi în patul meu la noapte. Este suficient de mare ca să încapă în el și patru persoane.

– Aș fi onorată, domniță.

– Randa. Consideră-te norocoasă că sunt atât de obosită. Tot ce vreau să fac este să mă cuibăresc undeva și să dorm. De obicei, când femeile împart patul cu mine, trebuie să plătească taxa de pernă, adică să-mi povestească despre toate lucrurile rele pe care le-au făcut.

– Și dacă n-au făcut nimic rău?

– Ei, atunci trebuie să mărturisească toate lucrurile rele pe care ar *vrea* să le facă. Nu-i cazul tău, desigur. Îmi dau seama cât de virtuoasă ești doar văzându-ți obrajii ăștia trandafirii și ochii ăștia mari, albaștri. Căscă din nou. Nădăjduiesc că ai picioarele calde. Urăsc să dorm cu fete cu picioarele reci.

Până când ajunseră, în cele din urmă, la castel, Lady Myranda aținise și ea, iar Alayne visa la patul ei. *Va fi un pat cu saltea din puf,* își spuse ea, *moale și cald și adânc, umplut cu blănuri groase. Voi avea un vis frumos, iar când mă voi trezi, voi auzi câini lătrând, femei flecărind pe lângă fântână, săbii răsunând prin curte. Iar mai târziu va fi un ospăț, cu muzică și dans.* După liniștea de moarte din Eyrie, tânjea după strigăte și râsete.

În timp ce drumeții descălecau de pe catâri, unul dintre străjerii lui Petyr ieși din fortăreață.

– Lady Alayne, zise el, Lordul Protector te așteaptă.

– S-a întors? făcu ea uluită.

– Pe la apusul soarelui. Îl vei găsi în turnul de vest.

Ora era mai aproape de zorii zilei decât de apus, și majoritatea celor din castel erau adormiți, dar nu și Petyr Baelish. Alayne îl găsi așezat lângă un foc zdravăn,

bând vin fiert cu mirodenii în compania a trei bărbați pe care ea nu-i cunoștea. Se ridicară toți când intră ea, iar Petyr zâmbi cald.

– Alayne. Vino, dă-i un pupic tatălui tău.

Ea-l îmbrățișă cu ardoare și-l sărută pe obraz.

– Îmi pare rău că te deranjez, tată. Nimeni nu mi-a spus că ai companie.

– Tu nu deranjezi niciodată, scumpo. Tocmai le spuneam acestor bravi cavaleri ce fiică devotată am.

– Devotată și frumoasă, spuse un cavaler tânăr și ferchezuit, a cărui coamă deasă și blondă îi trecea bine de umeri.

– Da, făcu al doilea cavaler, un bărbat robust, cu o barbă căruntă, stufoasă, un nas roșu, borcănat din cauza vinișoarelor sparte, și mâini noduroase, mari cât niște șunci. Ai omis partea asta din prezentare, nobile domn.

– Și eu aș fi făcut la fel, dacă ar fi fiica mea, spuse ultimul cavaler, un bărbat scund și vânos, cu un zâmbet ironic, un nas ascuțit și un păr roșcat, aspru. Mai ales în preajma unor mitocani ca noi.

Alayne râse.

– Chiar sunteți mitocani? zise ea provocându-i. Dar cum așa? Eu vă luasem drept trei cavaleri galanți.

– Cavaleri sunt, într-adevăr, făcu Petyr. Încă nu și-au dovedit politețea, dar putem spera. Dă-mi voie să ți-i prezint pe Ser Byron, Ser Morgarth și Ser Shadrich. Domnilor, ea este Lady Alayne, fiica mea naturală și foarte isteață... cu care trebuie să mă sfătuiesc, dacă sunteți atât de amabili încât să ne scuzați.

Cei trei cavaleri se înclinară și plecară, însă cel înalt, cu părul blond, îi sărută mâna înainte de asta.

– Cavaleri rătăcitori? zise Alayne după ce se închise ușa.

– Cavaleri flămânzi. Am considerat că este bine să mai avem câteva spade de partea noastră. Vremurile devin din ce în ce mai interesante, draga mea, iar când se întâmplă asta, niciodată nu ai prea multe spade. *Regele Merlan* s-a reîntors la Gulltown și bătrânul Oswell are istorisiri de spus.

Știa bine că nu trebuia să întrebe ce fel de istorisiri. Dacă Petyr ar fi vrut ca ea să știe, i-ar fi spus.

– Nu mă așteptam să te întorci atât de curând, spuse Alayne. Mă bucur că ai venit.

– Nu mi-aș fi dat niciodată seama judecând după sărutul pe care mi l-ai dat. O trase mai aproape, îi luă capul în mâini și o sărută pe buze, îndelung. Cam acesta-i genul de sărut care spune *Bun venit acasă.* Ai grijă ca data viitoare să fie mai bine.

– Da, tată. Simți cum roșește.

El nu îi reproșă sărutul.

– N-ai crede nici jumătate din câte se întâmplă la Debarcaderul Regelui, scumpa mea. Cersei sare dintr-o idioțenie într-alta, ajutată din greu de consiliul ei de surzi, proști și orbi. Am anticipat întotdeauna că va sărăci domeniul și se va autodistruge, însă nu m-am așteptat niciodată să se întâmple atât de *repede.* Este destul de supărător. Sperasem să am parte de vreo patru sau cinci ani de tihnă, ca să plantez niște semințe și să las fructele să se pârguiască, dar acum...

noroc că eu prosper în haos. Tare mă tem că bruma de pace și ordine lăsate nouă de cei cinci regi nu va rezista în urma celor trei regine.

– Trei regine?

Nu înțelegea, iar Petyr nu se obosi să-i explice. În loc de asta, zâmbi și spuse:

– I-am adus dragei mele fete un cadou.

Alayne era pe cât de încântată, pe atât de surprinsă.

– O rochie?

Auzise că în Gulltown erau croitorese fără seamăn și se săturase să se îmbrace jalnic.

– Ceva și mai bun. Ia ghicește din nou.

– Bijuterii?

– Niciun giuvaier n-ar putea spera măcar să se ridice la nivelul frumuseții ochilor fiicei mele.

– Lămâi? Ai găsit ceva lămâi?

Îi promisese lui Prigorel prăjituri cu lămâie, iar pentru asta îi trebuiau lămâi.

Petyr Baelish o luă de mână și i-o trase în poala lui.

– Am aranjat un contract de căsătorie pentru tine.

– O căsătorie... I se puseră noduri în gât. Nu mai voia încă un măritiș, nu acum, poate că niciodată. Nu pot să... nu pot să mă căsătoresc, tată, eu... Privi spre ușă, pentru a fi sigură că era închisă. *Sunt* măritată, șopti ea. Știi asta.

Petyr îi puse un deget pe buze pentru a o face să tacă.

– Piticul s-a căsătorit cu fiica lui Ned Stark, nu cu a mea. Așa să fie. Asta nu este decât o logodnă. Căsătoria trebuie să mai aștepte până când Cersei termină

și Sansa devine o văduvă în toată regula. Și trebuie să-l cunoști pe băiat și să obții aprobarea lui. Lady Waynwood nu-l va face să se căsătorească împotriva voinței sale, a fost cât se poate de fermă în această privință.

– Lady *Waynwood?*

Lui Alayne de-abia dacă îi venea să creadă.

– De ce să-și căsătorească unul dintre fiii ei cu... cu o...

– ...bastardă? În primul rând, tu ești bastarda *Lordului Protector,* să nu uiți niciodată asta. Cei din Casa Waynwood sunt o familie foarte veche și foarte mândră, dar nu chiar atât de bogați pe cât s-ar putea crede, după cum am descoperit eu atunci când m-am apucat să le răscumpăr datoriile. Nu că Lady Anya și-ar vinde fiul pentru aur. Un pupil însă... tânărul Harry e doar un verișor, iar dota pe care i-am oferit-o doamnei este chiar mai mare decât cea pe care tocmai a încasat-o Lyonel Corbray. Trebuia să fie așa, pentru ca ea să riște să-l mânie pe Yohn Bronz. Acest lucru îi dă peste cap toate planurile. Tu ești promisă lui Harrold Hardyng, dragoste, cu condiția să câștigi inima băiatului... ceea ce n-ar trebui să fie o problemă pentru tine.

– Harry Moștenitorul? Alayne încercă să-și amintească ce-i spusese Myranda despre el, pe munte. Tocmai a fost înnobilat. Și are o fetiță din flori, făcută cu o fată din popor.

– Și încă una pe drum, cu o altă femeie. Harry poate fi fermecător, fără nicio îndoială. Păr bălai, moale, ochi albaștri, adânci, și gropițe în obraji atunci

când zâmbește. Și, după cum mi s-a povestit, este *foarte* galant. O tachină aruncându-i un zâmbet. Bastardă sau nu, dulceață, când această logodnă va fi anunțată, vei fi invidiată de toate fecioarele de viță nobilă din Vale și de câteva din domeniile riverane și din Reach.

– De ce? Alayne era nedumerită. Ser Harrold... adică, cum ar putea fi el moștenitorul lui Lady Waynwood? N-are ea fiii săi proprii?

– Trei, admise Petyr. Îi putea simți vinul în respirație, cuișoarele și nucșoara. Are și fiice, și nepoți.

– Nu trec toți înaintea lui Harry? Nu înțeleg.

– Vei înțelege. Ascultă. Petyr îi luă mâna într-a lui și-și frecă ușor degetul de interiorul palmei ei. Lordul Jasper Arryn, încep cu el. Tatăl lui Jon Arryn. A zămislit trei copii, doi fii și o fiică. Jon era cel mai mare, așa că Eyrie și titlul de lord i-au revenit lui. Sora lui, Alys, s-a măritat cu Ser Elys Waynwood, unchiul actualei Lady Waynwood. Zâmbi prefăcut. Elys și Alys, nu-i adorabil? Fiul mai mic al Lordului Jasper, Ser Ronnel Arryn, s-a căsătorit cu o fată Belmore, dar n-a chemat-o decât o dată sau de două ori înainte să moară de o boală la pântece. Fiul lor, Elbert, s-a născut într-un pat tocmai când bietul Ronnel își dădea duhul într-altul, în josul coridorului. Mă urmărești cu atenție, dulceață?

– Da. Au fost Jon și Alys și Ronnel, dar Ronnel a murit.

– Bine. Acum, Jon Arryn s-a căsătorit de trei ori, însă primele două neveste nu i-au dăruit copii, așa că, ani la rând, nepotul său Elbert i-a fost moștenitor.

Între timp, Elys o însămânța pe Alys cu destul devotament, iar ea făta cam o dată pe an. I-a dăruit nouă copii, opt fete și un singur băiețel neprețuit, un alt Jasper, după care și-a dat duhul, istovită. Băiatul Jasper, nepăsător la eforturile eroice depuse întru zămislirea lui, s-a lăsat lovit în cap de un cal, pe când avea doar trei ani. Vărsatul i-a luat două dintre surori curând după aceea, lăsând șase. Cea mai mare s-a măritat cu Ser Denys Arryn, un verișor îndepărtat al lorzilor de Eyrie. Există mai multe ramuri ale Casei Arryn împrăștiate prin Vale, toate pe cât de mândre, pe atât de sărace, cu excepția familiei Arryn din Gulltown, ai cărei membri au avut nesperatul bun-simț de a se căsători în familii de negustori. Acum sunt bogați, însă mai puțin manierați, așa că nu discută nimeni de ei. Ser Denys s-a ridicat dintr-una dintre ramurile sărace, dar mândre... însă era și un renumit luptător de turnir, arătos și galant și debordând de amabilitate. Și mai avea și acel magic nume Arryn, care-l făcea ideal pentru cea mai mare dintre fetele Waynwood. Copiii lor urmau să fie Arryn, și următorii la rând ca moștenitori în Vale, dacă i se întâmpla ceva rău lui Elbert. Ei bine, după cum s-au potrivit lucrurile, lui Elbert i s-a întâmplat chiar Aerys, Regele Nebun. Cunoști povestea?

O știa.

– Regele Nebun l-a ucis.

– Într-adevăr, așa a fost. Și, curând după asta, Ser Denys și-a părăsit nevasta Waynwood, însărcinată, pentru a se duce la război. A murit în timpul bătăliei

de la Bells, din cauza excesului de galanterie și a unei securi. Când i-au spus nevestei sale de moartea lui, ea s-a prăpădit de durere, iar nou-născutul a urmat-o imediat. Nu contează. Jon Arryn își făcuse rost, în timpul războiului, de o soață tânără, una despre care avea motive să creadă că era fertilă. Avea speranțe foarte mari, sunt sigur, însă noi doi știm că tot ce-a primit el vreodată de la Lysa au fost copii născuți morți, avorturi spontane și bietul Prigorel. Ceea ce ne aduce înapoi la cele cinci fiice rămase ale lui Elys și Alys. Cea mai mare a fost lăsată extrem de greu însemnată de vărsatul care i-a ucis surorile, așa că a devenit septă. Alta a fost sedusă de un mercenar. Ser Elys a izgonit-o, iar ea s-a alăturat surorilor tăcute după ce bastardul ei a murit în scutece. Cea de-a treia s-a măritat cu Lordul din Paps, dar s-a dovedit a fi stearpă. A patra era pe drum spre domeniile riverane pentru a se mărita cu un Bracken, când Oamenii Arși au luat-o cu ei. Cu asta, a mai rămas doar cea mai mică, iar ea s-a măritat cu un cavaler loial Casei Waynwood, i-a dăruit un fiu căruia i-a dat numele de Harrold, și a pierit. Îi întoarse mâna și-o sărută ușor pe încheietură. Așadar, scumpa mea, spune-mi de ce este Harry Moștenitorul?

Ochii ei se măriră.

– Nu-i moștenitorul lui Lady Waynwood. Este al lui *Robert*. Dacă Robert ar muri...

Petyr își arcui o sprânceană.

– *Când* Robert va muri. Bietul și dragul nostru Prigorel este un băiat atât de bolnăvicios încât este

numai o chestiune de timp. *Când* moare Robert, Harry Moștenitorul devine Lordul Harrold, Apărătorul Văii și Lord de Eyrie. Stegarii lui Jon Arryn nu mă vor iubi niciodată, nici pe smintitul și tremuriciul nostru de Robert, însă le va plăcea de Tânărul lor Șoim... și când se vor aduna pentru nunta lui, iar tu îți vei face apariția cu părul tău lung și castaniu, drapată în mantia fecioarelor, albă cu gri, cu lupul străvechi pe spate... ei bine, fiecare cavaler din Vale își va oferi spada pentru a-ți recâștiga drepturile din naștere. Așa că acestea sunt darurile din partea mea, scumpa mea Sansa... Harry, Eyrie și Winterfell. Astea merită încă un sărut, nu crezi?

BRIENNE

E doar un vis ticălos, își spuse ea. Dar dacă visa, de ce durea atât de tare?

Ploaia încetase, însă întreaga lume era udă. Își simțea mantia la fel de grea precum cămașa de zale. Frânghiile care-i legau încheieturile mâinilor musteau de apă, însă asta le făcea să pară și mai strânse. Indiferent cum își răsucea Brienne mâinile, nu se putea elibera. Nu înțelegea cine o legase sau de ce. Încercase să întrebe umbrele, însă acestea nu-i răspunseră. Poate că nici n-o auzeau. Poate că nu erau adevărate. Sub straturile de lână umedă și zale ruginite, pielea îi era înroșită și febrilă. Se întrebă dacă nu cumva toate acestea erau un vis dat de febră.

Avea un cal sub ea, cu toate că nu-și putea aminti să-l fi încălecat. Stătea cu fața în jos, întinsă pe crupă, ca un sac cu ovăz. Încheieturile mâinilor și gleznele îi fuseseră legate împreună. Aerul era umed, pământul învăluit în cețuri. Capul îi sălta la fiecare pas. Auzea voci, însă tot ce putea vedea era pământul de

sub copitele calului. Își simțea oasele rupte în trup. Fața-i era umflată, obrazul îi era năclăit de sânge, iar fiecare zvâcnet și hop îi trimiteau o durere sfâșietoare prin braț. Îl putea auzi pe Podrick strigând-o, parcă de la mare depărtare.

– Ser? continua el să spună. Ser? Domniță? Ser? Domniță?

Glasul era slab, greu de deslușit. În cele din urmă, se făcu liniște.

Visa că se afla la Harrenhal, din nou în groapa ursului. De data asta o încolțea Mușcătorul, uriaș și pleșuv și alb ca un vierme, cu bășici purulente pe obraji. I se înfățișase gol, mângâindu-și mădularul, încleștându-și dinții șlefuiți. Brienne fugi din apropierea lui.

– Sabia mea, striga ea. Devotata. Vă rog.

Temnicerii nu-i răspunseră. Era și Renly acolo, împreună cu Dick Dibaciul și Catelyn Stark. Shagwell, Pyg și Timeon veniseră și ei, la fel și hoiturile de prin copaci, cu obrajii lor scofâlciți, limbile umflate și găvanele goale ale ochilor. Brienne urlă de groază la vederea lor, iar Mușcătorul o înșfăcă de braț și o trase spre el, sfâșiindu-i o bucată din față.

– Jaime! se auzi strigând. *Jaime!*

Chiar și în străfundurile visului, durerea era prezentă. Fața-i palpita. Umărul îi sângera. Respiratul o durea. Durerea îi trosnea prin braț, ca un fulger. Strigă să i se aducă un maester.

– Nu avem niciun maester, rosti o voce de fetișcană. Sunt numai eu.

Caut o fată, își aminti Brienne. *O fată de viță nobilă, de treisprezece ani, cu ochi albaștri și păr arămiu.*

– Domniță? zise ea. Lady Sansa?

Un bărbat hohoti.

– Crede că ești Sansa Stark.

– Nu poate rezista mai mult. Va muri.

– Un leu mai puțin. N-am să plâng după ea.

Brienne auzi pe cineva rugându-se. Se gândi la Septonul Meribald, însă toate cuvintele erau anapoda. *Noaptea e neagră și plină de spaime, și la fel sunt visele.*

Treceau printr-o pădure sumbră, un loc umed, întunecos, tăcut, unde pinii se înghesuiau. Pământul se simțea jilav pe sub copitele calului ei, iar urmele pe care le lăsa se umpleau cu sânge. Lângă ea călăreau Lordul Renly, Dick Crabb și Vargo Hoat. Sângele curgea din rana de la gât a lui Renly. Din urechea sfâșiată a Țapului picura puroiul.

– Unde mergem? întrebă Brienne. Unde mă duceți?

Niciunul nu-i răspunse. *Cum ar putea răspunde? Toți sunt morți.* Să însemne asta că era și ea moartă?

Lordul Renly era în fața ei, dragul ei rege zâmbitor. Îi conducea calul printre copaci. Brienne strigă să-i spună cât de mult îl iubea, însă când el se întoarse și se încruntă spre ea, văzu că nu era Renly. Renly nu se încrunta niciodată. *Mereu avea un zâmbet pentru mine,* se gândi ea... doar dacă...

– Frig, zise regele ei, uimit, și o umbră se puse în mișcare fără ca vreun om să o arunce, iar sângele stăpânului ei drag gâlgâia, scurgându-se prin oțelul verde al apărătorii lui de gât, scăldându-i mâinile. Fusese

un bărbat cald, însă sângele-i era rece ca gheața. *Nu-i ceva aievea,* se gândi ea. *Este încă un vis urât, și-am să mă trezesc imediat.*

Bidiviul ei se opri dintr-odată. Fu înșfăcată de mâini lacome. Vedea fâșii de lumină roșiatică, de amiază, strecurându-se printre crengile unui castan. Un cal căuta castane printre frunzele moarte, iar în apropiere se deplasau bărbați, vorbind cu glas scăzut. Zece, doisprezece, poate mai mulți. Brienne nu le recunoscu fețele. Era întinsă la pământ, cu capul sprijinit de trunchiul unui copac.

– Bea asta, domniță, răsună glasul fetei.

Ridică o cupă la buzele Briennei. Simți un gust puternic, acru. Brienne scuipă tot.

– Apă, gemu ea. Te rog, apă.

– Apa nu-ți va ușura durerea. Asta da. Puțin.

Fata duse din nou pocalul la gura Briennei.

O durea chiar și să bea. Vinul i se scurse pe obraz și apoi îi picură pe piept. Când cupa i se goli, fata i-o umplu din nou, turnând dintr-un burduf. Brienne bău până când începu să bolborosească.

– Nu mai...

– Ba, mai. Ai un braț rupt și câteva coaste fisurate. Două, poate trei.

– Mușcătorul, zise Brienne, amintindu-și de greutatea lui, felul în care o izbise cu genunchiul în piept.

– Da. Ăla-i un adevărat monstru.

Totul îi reveni în minte; fulgerele de deasupra și mocirla de dedesubt, ploaia clipocind ușor pe oțelul întunecat al coifului Câinelui, forța îngrozitoare a

mâinilor Mușcătorului. Deodată, nu mai putea suporta să fie legată. Încercă să se elibereze de frânghii, însă tot ce reuși să facă fu să se julească și mai tare. Încheieturile-i erau strânse prea tare. Pe cânepă erau pete de sânge.

– E mort? Începu să tremure. Mușcătorul. *E mort?*

Își aminti colții înfigându-se în carnea feței sale. Gândul că ar mai putea fi acolo, pe undeva, respirând, o făcu pe Brienne să-și dorească să urle.

– E mort. Gendry i-a înfipt un vârf de lance în gât. Bea, domniță, altfel ți-l torn eu pe gât.

Bău.

– Caut o fată, șopti ea printre sorbituri. Aproape că spusese *pe sora mea.* O fecioară de viță aleasă, de treisprezece ani. Are ochi albaștri și părul arămiu.

– Nu sunt eu.

– *Nu.* Brienne putea vedea asta. Fetișcana era într-atât de slabă încât nu-i lipsea mult să pară moartă de foame. Își purta părul închis la culoare împletit, iar ochii îi erau mai bătrâni decât anii. *Păr castaniu-închis, ochi căprui, simplă. Salcia, cu șase ani mai mare.*

– Tu ești sora. Hangița.

– S-ar putea să fiu, se foi fata. Și dacă aș fi?

– Ai vreun nume? întrebă Brienne.

Îi chiorăi stomacul și se temu că s-ar putea să vomite.

– Heddle. La fel ca Salcia. Jeyne Heddle.

– Jeyne. Dezleagă-mi mâinile. Te rog. Ai milă. Frânghiile-mi rod încheieturile. Sângerez.

– Nu-i permis. Trebuie să rămâi legată până când...

– ...până când ai să ajungi înaintea Înălțimii Sale.

Renly era în spatele fetei, dându-şi la o parte de pe ochi părul negru.

Nu-i Renly. Gendry.

– Înălţimea Sa vrea ca tu să dai socoteală pentru crimele tale.

– Înălţimea Sa. Vinul făcea să i se învârtă totul în jurul capului. Îi era greu să judece. Inimă de Piatră. La ea te referi? Lordul Randyll vorbise despre ea la Iazul Fecioarelor. Lady Inimă de Piatră.

– Unii-i spun aşa. Alţii în alte feluri. Sora Tăcută. Mama Neîndurătoare. Femeia-Călău.

Femeia-Călău. Când Brienne îşi închise ochii, văzu hoiturile răsucindu-se cu feţele negre şi umflate dedesubtul crengilor dezgolite, maronii. Deodată, i se făcu o frică teribilă.

– Podrick. Scutierul meu. Unde-i Podrick? Şi ceilalţi... Ser Hyle, septonul Meribald. Dulău. Ce-aţi făcut cu Dulău?

Gendry şi fata schimbară o privire. Brienne se chinui să se ridice şi izbuti să-şi îndoaie un genunchi sub ea înainte ca lumea să înceapă să se rotească.

– Chiar tu ai ucis câinele, domniţă, îl auzi pe Gendry vorbind chiar înainte ca bezna s-o înghită din nou.

Se făcea că era din nou la Şoapte, stând printre ruine, înfruntându-l pe Clarence Crabb. Acesta era uriaş şi înspăimântător, călare pe un zimbru mai flocos decât el. Animalul bătea furios cu copitele în pământ, săpând brazde adânci. Dinţii lui Crabb fuseseră piliţi până ajunseseră doar nişte vârfuri. Când Brienne vru să-şi tragă sabia, găsi teaca goală.

– Nu! țipă ea când Ser Clarence șarjă. Nu era cinstit. Nu putea lupta fără sabia ei vrăjită. I-o dăduse Ser Jaime. Gândul că-l va dezamăgi ca și pe Lordul Renly o făcu să vrea să plângă. Sabia mea, vă rog. Trebuie să-mi găsesc sabia.

– Târfa-și vrea sabia înapoi, răsună o voce.

– Iar eu vreau ca Cersei Lannister să-mi sugă mătărânga. Poftim.

– Jaime o numea Devotata. *Vă rog.*

Însă n-o ascultară, iar Clarence Crabb se abătu asupra ei și-i zbură capul. Brienne se prăbuși într-o beznă și mai adâncă.

Visă că se afla întinsă într-o barcă, cu capul în poala cuiva. În jurul lor erau numai umbre, bărbați cu glugi, în zale și piele, vâslind prin apa unui râu cețos cu vâsle învelite în cârpe. Era udă de transpirație, arzând, dar cumva tremurând în același timp. Ceața era plină de chipuri.

– *Frumoasă*, șopteau sălciile de pe mal, însă păpurișul răspunse:

– *Pocită, pocită.*

Brienne tresări.

– Încetați, zise ea. Cineva să le facă să înceteze.

Următoarea dată când se trezi, Jeyne îi ținea la buze o ceașcă de supă fierbinte. *Fiertură de ceapă*, își spuse ea. Bău cât putu de mult, până când o bucățică de morcov îi rămase în gât și-o făcu să se înece. Tusea i se păru un chin.

– Încet, făcu fata.

– Gendry, icni ea. Trebuie să vorbesc cu Gendry.

– S-a întors la râu, domniță. S-a întors la foalele lui, la Salcie și la cei mici, ca să-i apere.

Nimeni nu-i poate apăra. Începu din nou să tușească.

– Ah, las-o să se înece. Economisim frânghie.

Unul dintre bărbații din umbră o dădu pe fată la o parte. Era îmbrăcat într-o cămașă din zale ruginite și purta o centură țintuită. La șold îi atârnau o sabie lungă și un pumnal. De umerii lui era lipită o mantie galbenă, mare, îmbibată cu apă și murdară. De pe umerii i se înălța capul din oțel al unui câine, cu dinții dezveliți într-un rânjet.

– *Nu,* gemu Brienne. Nu, ești mort, eu te-am ucis.

Câinele râse.

– Ai înțeles taman pe dos. Eu am să te omor. Aș face-o chiar acum, dar stăpâna mea vrea să te vadă spânzurată.

Spânzurată. Cuvântul o străbătu ca un fior prin tot corpul. Privi spre fată, Jeyne. *E prea tânără să fie atât de dură.*

– Pâine și sare, icni Brienne. Hanul... Septonul Meribald a hrănit copiii... am frânt pâinea împreună cu sora ta...

– Dreptul oaspeților nu mai e ce era odată, spuse fata. Nu după ce stăpâna mea s-a întors de la nuntă. Unii dintre cei care se bălăngănesc pe lângă râu își închipuiau și ei că erau oaspeți.

– Noi ne-am închipuit altceva, vorbi Câinele. Ei voiau paturi, noi le-am dat copaci.

– Ne-au rămas o mulțime de copaci, interveni o altă umbră, un chior aflat sub un coif ruginit, cu vârful teșit. Întotdeauna ne rămân mai mulți copaci.

Când veni vremea să încalece din nou, îi traseră peste față o glugă de piele. Nu avea găuri pentru ochi. Pielea înăbușea zgomotele din jurul ei. Gustul de ceapă îi stăruia pe limbă, la fel de clar ca și înțelegerea eșecului ei. *Vor să mă spânzure.* Se gândi la Jaime, la Sansa, la tatăl ei, aflat în Tarth, și fu recunoscătoare pentru glugă. O ajuta să-și ascundă lacrimile care i se adunau în ochi. Din când în când, îi auzea pe haiduci vorbind, însă nu le putea distinge cuvintele. După o vreme, se lăsă copleșită de oboseală și de mișcările lente și constante ale calului ei.

De data asta, visă că era din nou acasă, la Evenfall. Prin ferestrele cu arcade înalte ale sălii castelului nobilului ei tată putea vedea soarele apunând. *Am fost la adăpost aici. Am fost la adăpost.*

Era îmbrăcată în brocart, într-o rochie lungă împărțită în patru, cu albastru și roșu, decorată cu sori aurii și semiluni argintii. Pe o altă fată, rochia ar fi stat bine, dar nu pe ea. Avea doisprezece ani, era mătăhăloasă și dizgrațioasă, și aștepta să-l cunoască pe tânărul cavaler pe care tatăl său i-l pregătise pentru căsătorie, un băiat cu șase ani mai mare decât ea, convins că va deveni un mare campion de turniruri într-o bună zi. Se temea de venirea lui. Pieptul îi era prea mic, mâinile și picioarele prea mari. Părul îi rămânea ridicat în sus, iar în cuta de lângă nas avea un coș.

– Îți va aduce un trandafir, îi promise tatăl ei, însă un trandafir nu era bun, o roză nu-i putea asigura protecția. Ea voia o sabie. *Devotata. Trebuie s-o găsesc pe fată. Trebuie să găsesc onoarea lui.*

În cele din urmă, ușile se deschiseră și logodnicul ei păși în sala tatălui. Încercă să-l salute, așa cum fusese sfătuită, dar din gură începu să îi curgă sânge. Își mușcase limba în timp ce aștepta. O scuipă la picioarele tânărului cavaler și îi văzu dezgustul întipărit pe față.

– Frumoasa Brienne, zise el pe un ton batjocoritor. Am văzut scroafe mai drăguțe decât tine.

Bărbatul îi aruncă trandafirul în față. În timp ce se îndepărta, grifonii de pe mantia sa se unduiră, se amestecară și se transformară în lei.

– *Jaime!* ar fi vrut ea să strige. *Jaime, întoarce-te la mine!* Însă limba ei zăcea la podea, lângă trandafir, înecată în sânge.

Brienne se trezi dintr-odată, icnind.

Nu știa unde se afla. Aerul era rece și greu și mirosea a pământ și a viermi și a mucegai. Stătea întinsă pe o poliță, sub un morman de blănuri de oaie, cu stâncă deasupra capului și rădăcini pătrunzând prin pereți. Singura lumină venea de la o lumânare din seu, arzând într-o băltoacă de ceară topită.

Împinse deoparte blănurile. Văzu că cineva îi dăduse jos armura și hainele. Era îmbrăcată în veșminte de lână maro, subțiri, însă proaspăt spălate. Antebrațul îi fusese fixat pe atele și legat cu fețe. Își simțea o parte a feței umedă și rigidă. Când se atinse, descoperi un

soi de prișniță umedă care-i acoperea obrazul, falca și urechea. *Mușcătorul...*

Brienne se ridică în picioare. Și le simțea moi ca apa, iar capul îi era ușor ca aerul.

– E cineva aici?

Ceva se mișcă într-una dintre nișele scufundate în umbră din spatele lumânării; un bătrân cenușiu, îmbrăcat în zdrențe. Păturile care-l acoperiseră alunecară pe pământ. Se ridică și se frecă la ochi.

– Lady Brienne? M-ai speriat. Tocmai visam.

Nu, își spuse ea, *eu tocmai visam.*

– Ce loc este acesta? O temniță?

– E o peșteră. Precum șobolanii, și noi trebuie să alergăm înapoi în găurile noastre când vin câinii să ne adulmece, și sunt tot mai mulți câini cu fiecare zi ce trece.

Era îmbrăcat în resturile zdrențuite ale unei robe vechi, roz cu alb. Avea părul lung și cărunt, încâlcit, iar pielea căzută a obrajilor și a bărbiei era acoperită cu țepi aspri.

– Ți-e foame? Ai putea să dai pe gât o ceașcă de lapte? Poate puțină pâine și miere?

– Vreau hainele mele. Sabia.

Se simțea goală fără cămașa ei de zale și voia Devotata lângă ea.

– Ieșirea. Arată-mi ieșirea.

Solul peșterii era mocirlos și pietros, se simțea dur sub tălpile ei. Chiar și acum era ametită, parcă ar fi plutit. Lumina pâlpâitoare arunca umbre ciudate. *Spiritele celor uciși,* se gândi ea, *dansând toate în jurul meu,*

ascunzându-se când mă întorc spre ele. Văzu peste tot găuri și crăpături și fisuri, însă nu exista nicio cale de a afla care pasaje duceau afară, care o afundau mai mult în peșteră și care nu duceau niciunde. Toate erau într-o beznă adâncă.

– Pot să-ți pun mâna pe frunte, domniță?

Palma temnicerului era plină de cicatrici și aspră din cauza bătăturilor, însă ciudat de blândă.

– Nu mai ai febră, anunță el cu o voce străbătută de accentele din Orașele Libere. E bine așa. Numai ieri carnea-ți ardea ca focul, Jeyne se temea că s-ar putea să te pierdem.

– Jeyne. Fata înaltă?

– Chiar ea. Cu toate că nu-i atât de înaltă ca tine, domniță. Jeyne Lungana, așa-i spun oamenii. Ea ți-a oblojit brațul cu atele, la fel de bine ca orice maester. A făcut tot ce-a putut pentru fața ta, a spălat rănile cu bere fiartă pentru a opri putrezirea. Dar cu toate astea... o mușcătură de om este tare spurcată. De acolo a venit febra, sunt sigur. Omul cenușiu îi atinse fața bandajată. A trebuit să tăiem o parte din carne. Mă tem că fața ta nu va fi prea arătoasă.

N-a fost niciodată arătoasă.

– Vorbești de cicatrici?

– Domnița mea, creatura aceea ți-a înfulecat jumătate din obraz.

Brienne nu se putu împiedica să tresară. *Orice cavaler are urme de bătălie,* o avertizase Ser Goodwin, când îl rugase s-o învețe să se lupte cu sabia. *Asta vrei și tu, copilă?* Bătrânul ei maestru de arme vorbise de

tăieturi de sabie, însă n-ar fi putut prevedea niciodată existența dinților ascuțiți ai Mușcătorului.

– De ce mi se așază oasele și mi se spală rănile dacă nu vreți decât să mă spânzurați?

– Chiar, de ce? Bărbatul întoarse privirile spre lumânare, de parcă n-ar mai fi suportat s-o privească pe Brienne. Ai luptat cu curaj la han, mi s-a spus. Lem n-ar fi trebuit să plece niciodată de la răscruce. I s-a spus să stea pe-aproape, ascuns, să vină imediat ce vede fum ieșind pe coș... însă când a auzit de Câinele Turbat din Saltpans care își croia drum spre nord de-a lungul Furcii Verzi, a înghițit momeala. Îi vânam de multă, multă vreme... totuși, ar fi trebuit să știe mai bine. Așa, a trecut o jumătate de zi până când și-a dat seama că circarii se folosiseră de un pârâu ca să-și ascundă urmele și să cadă în spatele lui, iar apoi a pierdut și mai mult timp ocolind o coloană de cavaleri ai Freyilor. Dacă n-ai fi fost acolo, se putea să nu mai fi rămas decât cadavre la han până când se întorceau Lem și oamenii săi. *De asta* Jayne ți-a îngrijit rănile, poate. Orice altceva vei fi făcut, aceste răni ți le-ai dobândit cu onoare, pentru cea mai bună cauză.

Orice altceva vei fi făcut.

– Și ce crezi că am făcut? întrebă ea. *Cine ești?*

– Când am început, eram oamenii regelui, îi zise bărbatul, însă oamenii regelui trebuie să aibă un rege, iar noi nu avem. Eram și frați de arme, însă acum frăția noastră-i spulberată. Nu știu cine suntem, ca s-o spun pe-a dreaptă, și nici unde mergem. Știu doar că

drumul este întunecat. Focurile nu mi-au dezvăluit ce ne așteaptă la capăt.

Eu știu unde se termină totul. Am văzut hoiturile prin copaci.

– Focuri, repetă Brienne. Înțelese dintr-odată tot. Tu ești preotul myrishez. Vrăjitorul roșu.

Bărbatul aruncă o privire în jos, spre robele sale zdrențuite, și zâmbi cu tristețe.

– Sunt, mai degrabă, prefăcutul roz. Eu sunt Thoros din Myr, da... un preot prost și un vrăjitor și mai prost.

– Călătorești cu Dondarrion, lordul fulgerului.

– Fulgerul vine și pleacă și apoi nu mai e văzut. Tot așa și oamenii. Mă tem că focul Lordului Beric a plecat din această lume. O umbră și mai întunecată ne-a condus în acest loc.

– Câinele?

Preotul își strânse buzele.

– Câinele-i mort și îngropat.

– L-am văzut prin pădure.

– Un vis de febră, domniță.

– Zicea că mă va spânzura.

– Chiar și visele pot minți. Domniță, de când n-ai mai mâncat? În mod sigur, ești flămândă.

Chiar era, își dădu seama. Își simțea burta goală.

– Mâncare... mâncarea ar fi bine-venită, mulțumesc.

– Atunci să punem masa. Șezi. Vom vorbi și de altele, dar întâi mâncare. Așteaptă aici.

Thoros aprinse un fitil de la lumânarea care se stingea și dispăru într-o gaură neagră de sub un pervaz de stâncă. Brienne se trezi singură în mica peșteră.

Totuși pentru cât timp?

Cercetă caverna, căutând o armă. Orice fel de armă ar fi fost bună: un toiag, o bâtă, un pumnal. Nu găsi decât pietre. Una i se potrivea destul de bine în pumn... însă își aminti de Șoapte și de ce se întâmplase când Shagwell încercase să pună o piatră împotriva unui cuțit. Când auzi sunetul pașilor preotului întorcându-se, lăsă piatra să cadă pe pământul peșterii și-și reluă locul.

Thoros avea pâine și brânză și un bol cu tocană.

– Îmi pare rău, zise el. Ce-a mai rămas din lapte s-a stricat, iar mierea s-a dus toată. Nu prea mai avem mâncare. Oricum, astea te vor sătura.

Tocana era rece și grasă, pâinea tare, iar brânza chiar și mai tare. Brienne nu mâncase niciodată ceva atât de bun.

– Tovarășii mei sunt și ei aici? îl întrebă pe preot în vreme ce-și umplea lingura cu ultimele rămășițe de tocană.

– Septonul a fost eliberat, lăsat să-și vadă de drum. Nu i s-a făcut niciun rău. Ceilalți sunt aici, așteptându-și judecata.

– Judecata? Se încruntă. Podrick Payne e doar un băietan.

– Spune că-i scutier.

– Știi cum se fălesc băieții.

– Este scutierul Pezevenghiului. A luptat în bătălii, singur o recunoaște. Iar dacă e să-l asculți pe el, a și răpus oameni.

– Un băietan, zise ea din nou. Aveți milă.

– Domniță, făcu Thoros, nu am nicio îndoială că bunătatea și milostenia și iertarea încă mai pot fi găsite pe undeva prin aceste Șapte Regate, însă nu le căuta pe aici. Aceasta este o peșteră, nu un templu. Când oamenii trebuie să trăiască precum șobolanii, în întuneric, sub pământ, rămân foarte repede fără niciun pic de milă, așa cum rămân fără lapte sau miere.

– Și dreptatea? Poate ea fi găsită prin peșteri?

– Dreptatea. Thoros zâmbi stins. Îmi amintesc dreptatea. Are un gust plăcut. Despre dreptate era vorba când ne-a condus Beric, sau, cel puțin, așa ne-am spus noi. Eram oamenii regelui, cavaleri și eroi... însă unii cavaleri sunt întunecați și plini de groază, domnița mea. Războiul ne transformă pe toți în monștri.

– Vrei să spui că sunteți monștri?

– Eu spun că suntem oameni. Nu ești singura cu răni, Lady Brienne. Unii dintre frații mei erau oameni buni atunci când au început toate. Alții erau... mai puțin buni, să zicem? Deși unii spun că nu contează cum e bărbatul la început, ci cum sfârșește. Bănuiesc că același lucru e valabil și pentru femei.

Preotul se ridică în picioare.

– Mă tem că timpul petrecut de noi doi împreună s-a sfârșit. Îi aud pe frații mei apropiindu-se. Doamna noastră a trimis după tine.

Brienne le auzi paşii şi zări lumina torţelor pâlpâind în pasaj.

– Mi-ai spus că s-a dus la Fairmarket.

– Şi-aşa a făcut. S-a întors în timp ce tu dormeai. Ea nu doarme niciodată.

Nu-mi va fi teamă, îşi spuse ea, însă era prea târziu pentru asta. *N-am să-i las să-mi vadă frica,* îşi promise ea în loc. Erau patru, bărbaţi duri, cu feţele trase, îmbrăcaţi în zale şi armuri şi piele. Îl recunoscu pe unul dintre ei; bărbatul cu un singur ochi din visele ei.

Cel mai înalt dintre cei patru purta o mantie galbenă, pătată şi zdrenţuită.

– Ţi-a plăcut mâncarea? întrebă el. Sper că da. Este ultima masă pe care ai s-o mai primeşti în viaţa ta.

Avea părul arămiu, era bărbos, zdrenţăros, cu nasul frânt, prost vindecat.

Îl ştiu pe acest bărbat, îşi zise Brienne.

– Eşti Câinele.

Rânji. Avea dinţi îngrozitori, strâmbi şi de culoare maro, din cauza cariilor.

– Cred că da, având în vedere că doamna mea l-a omorât pe ultimul. Întoarse capul şi scuipă.

Ea-şi aminti străfulgerările, noroiul de sub tălpile ei.

– Eu pe Rorge l-am ucis. A luat coiful de pe mormântul lui Clegane, iar tu l-ai furat de pe cadavrul lui.

– Nu l-am auzit bodogănind.

Thoros fornăi de uimire.

– Este adevărat? Coiful unui mort? Chiar atât de jos am decăzut?

Uriaşul se încruntă la el.

– E oțel bun.

– Nu-i nimic bun la coiful acela, nici la bărbații care l-au purtat, zise preotul roșu. Sandor Clegane a fost un om chinuit, iar Rorge un animal în piele de om.

– Eu nu sunt ei.

– Atunci de ce să arătăm lumii fața lor? Sălbatică, rânjită, strâmbă... asta vrei să fii și tu, Lem?

– Vederea ei îi va face pe dușmanii mei să se teamă.

– Vederea ei mă face și pe mine să mă tem.

– Atunci închide-ți ochii.

Bărbatul cu mantia galbenă făcu un gest scurt.

– Aduceți târfa.

Brienne nu se împotrivi. Ei erau patru, iar ea era slăbită și rănită, goală pe sub hainele de lână. Trebui să se aplece pentru a nu se lovi la cap în timp ce o împingeau prin pasajul întortocheat. Calea urca abrupt, cotind de două ori înainte de a ieși într-o cavernă mult mai mare, plină de haiduci.

În centrul ei fusese săpată o vatră pentru foc, iar aerul era albastru din cauza fumului. Bărbații se adunaseră lângă flăcări, încălzindu-se ca să înfrunte frigul din peșteră. Alții stăteau cu picioarele încrucișate pe saltele de paie. Erau și femei și chiar și câțiva copii care se holbau de după fustele mamelor lor. Singura față pe care o știa Brienne era cea a lui Jeyne Heddle Lungana.

O masă pe capre fusese ridicată în partea cealaltă a peșterii, într-o despicătură din stâncă. În dosul mesei stătea o femeie învești mântată în cenușiu, cu mantie și cu glugă. În mâini ținea o coroană, un cerc de bronz

ornat cu săbii de fier. O studia, iar degetele sale mângâiau lamele de parcă ar fi vrut să le încerce ascuțimea. Ochii îi licăreau pe sub glugă.

Cenușiul era culoarea surorilor tăcute, servitoarele Străinului. Brienne simți cum pe spinare îi urcau fiori. *Inimă de Piatră.*

– Domniță, zise bărbatul uriaș. Iat-o.

– Da, adăugă bărbatul care avea un singur ochi. Târfa Regicidului.

Tresări.

– De ce-mi spuneți așa?

– Dacă aș primi un cerb de argint pentru fiecare dată când i-ai pronunțat numele, aș fi la fel de bogat ca prietenii tăi, Lannisterii.

– Asta a fost doar... nu înțelegeți.

– Chiar așa, să nu pricepem noi? Uriașul râse. Ba cred că s-ar putea să înțelegem. Dinspre tine simte o putoare de *leu,* doamnă.

– Nu-i așa.

Un alt haiduc făcu pas înainte, un bărbat mai tânăr, cu o jiletcă soioasă, din blană de oaie. În mâna sa se afla Devotata.

– Asta spune că e.

Glasul său era înghețat de accentele din Nord. Trase sabia din teaca ei și o puse dinaintea lui Lady Inimă de Piatră. În lumina focului din vatră vinișoarele roșii și negre de pe lamă aproape păreau că se mișcă, însă femeia în cenușiu avea ochi numai pentru măciulia de pe mâner: un cap de leu din aur, cu ochii din rubine, care luceau ca două stele roșii.

– Mai este și asta.

Thoros din Myr scoase un pergament din mânecă și-l puse jos, lângă sabie.

– Are sigiliul regelui-băietan și spune că purtătorul lui îi reprezintă interesele.

Lady Inimă de Piatră dădu sabia la o parte pentru a citi scrisoarea.

– Sabia mi-a fost dată pentru un bun motiv, zise Brienne. Ser Jaime i-a făcut un jurământ lui Catelyn Stark...

– ...înainte ca prietenii lui să-i taie beregata, probabil, rosti uriașul cu mantie galbenă. Știm cu toții cine e Regicidul și cum sunt jurămintele sale.

Nu-i bine, își dădu seama Brienne. *Nicio vorbă de-a mea nu-i va îndupleca.* Cu toate astea, se avântă înainte.

– I-a promis lui Lady Catelyn fiicele sale, însă când a ajuns la Debarcaderul Regelui, dispăruseră. Jaime m-a trimis s-o caut pe Lady Sansa...

– ...iar dacă ai fi găsit fata, ce urmai să faci cu ea? o iscodi tânărul din Nord.

– O protejam. O duceam undeva în siguranță.

Uriașul râse.

– Și unde-ar fi asta? În temnița lui Cersei?

– Nu.

– N-ai decât să negi cât vrei tu. Sabia asta spune că ești o mincinoasă. Chiar trebuie să credem că Lannisterii dau săbii cu aur și rubine *dușmanilor?* Că Regicidul voia ca tu s-o ascunzi pe fată de *propria sa soră geamănă?* Presupun că hârtia cu sigiliului regelui-băietan ți-a fost dată doar pentru cazul în

care trebuia să te ștergi la cur? Și apoi mai sunt și cei cu care te însoțești...

Uriașul se întoarse și făcu un semn, șirurile de haiduci se despărțiră, și alți doi captivi fură aduși înainte.

– Băiatul era scutierul Pezevenghiului, domniță, îi spuse el lui Lady Inimă de Piatră. Cel'lalt este unul dintre cavalerii Sângerosului Randyll Tarly.

Hyle Hunt fusese bătut atât de tare încât fața îi era umflată, aproape de nerecunoscut. Se împiedică atunci când îl împinseră și aproape căzu. Podrick îl prinse de braț.

– Ser, spuse băiatul pe un ton jalnic, când dădu cu ochii de Brienne. Domniță, vreau să spun. Îmi pare rău.

– Nu are de ce să-ți pară rău.

Brienne se întoarse spre Lady Inimă de Piatră.

– Indiferent ce trădare crezi că aș fi săvârșit, doamnă, Podrick și Ser Hyle nu au făcut parte din asta.

– Sunt lei, zise bărbatul cu un singur ochi. Asta-i destul. Eu zic să-i atârnăm. Tarly a spânzurat zeci dintre-ai noștri, e vremea să spânzurăm și noi de-ai lui.

Ser Hyle îi zâmbi ușor Briennei.

– Domnița mea, spuse el, ar fi trebuit să te căsătorești cu mine când ți-am făcut oferta. Acum, mă tem că ești hărăzită să mori fecioară, iar eu om sărac.

– *Lăsați-i să plece,* se rugă Brienne.

Femeia în cenușiu nu răspunse. Studia sabia, pergamentul, coroana de bronz și fier. În cele din urmă, își duse mâna sub bărbie și se apucă de gât, de parcă ar fi vrut să se stranguleze singură. În loc de asta, vorbi... Avea o voce întretăiată, spartă, chinuită. Sunetul

părea să vină din gât, parte croncănit, parte hârâit și parte horcăit de moarte. *Limba blestemaților,* își spuse Brienne.

– Nu înțeleg. Ce-a spus?

– A întrebat de numele sabiei tale, zise tânărul din Nord cu jiletcă din blană de oaie.

– Devotata, răspunse Brienne.

Femeia în cenușiu șuieră printre degete. Ochii-i erau două găvane roșii, arzând între umbre. Vorbi din nou.

– Nu, spune ea, să-i zici Trădătoarea. A fost făcută pentru trădare și omoruri. Ea-i spune *Prietenă Prefăcută.* Ca tine.

– Față de cine am fost eu prefăcută?

– Față de ea, făcu nordicul. Se poate ca domnia ta să fi uitat că i-ai jurat credință mai întâi ei?

Era numai o singură femeie căreia Fecioara din Tarth îi jurase vreodată credință.

– Asta nu poate fi adevărat, spuse ea. E moartă.

– Moartea și drepturile oaspeților, murmură Jeyne Heddle Lungana. Niciuna nu mai e ce-a fost odată.

Lady Inimă de Piatră își dădu gluga jos și-și desfășură de pe față voalul cenușiu, din lână. Avea părul uscat și firav, alb ca osul. Fruntea ei era un amestec de verde și cenușiu, străbătută de pustule maronii, putrede. Carnea feței îi atârna zdrențuită de sub ochi și până la fălci. Unele dintre tăieturi erau acoperite de sânge închegat, însă altele erau deschise și dedesubt se vedea craniul.

Fața ei, se gândi Brienne. *Fața ei era atât de puternică și de chipeșă, cu pielea atât de netedă și de moale.*

– Lady Catelyn. Lacrimile i se adunară în ochi. Au spus... au spus că ați murit.

– Ea este, zise Thoros din Myr. Freyii i-au tăiat gâtul de la o ureche la alta. Când am găsit-o lângă râu, era moartă de trei zile. Harwin m-a implorat să-i dau sărutul vieții, dar trecuse prea mult timp. N-am vrut s-o fac, așa că Lordul Beric și-a lipit buzele de ale ei și flacăra vieții a trecut de la el la ea. Și... s-a ridicat. Fie ca Stăpânul Luminii să ne apere pe noi toți. S-a *ridicat.*

Oare încă visez? se întrebă Brienne. *Este vreun alt coșmar zămislit din febra Mușcătorului?*

– N-am trădat-o niciodată. Spune-i asta. Jur pe cele Șapte. O jur pe *sabia* mea.

Arătarea care fusese Catelyn Stark se apucă din nou de gât, cu degetele apăsând pe cicatricea oribilă a tăieturii, și hârâi și alte sunete.

– Cuvintele sunt ca vântul, spune ea, îi zise nordicul Briennei. Spune că trebuie să-ți dovedești loialitatea.

– Cum? întrebă Brienne.

– Cu sabia ta. *Devotata* îi spui tu? Atunci respectă-ți jurământul față de ea, spune stăpâna mea.

– Ce vrea de la mine?

– Vrea ca fiul ei să trăiască sau să moară cei care l-au ucis, spuse uriașul. Vrea să ospăteze ciorile, așa cum au făcut la Nunta Roșie. Freyi și Boltoni, da. Îi vom oferi din aceștia, cât de mulți vrea. Tot ce-ți cere ție este Jaime Lannister.

Jaime. Simțea numele ca un cuțit răsucindu-i-se în burtă.

– Lady Catelyn, eu... nu înțelegi, Jaime... m-a salvat de la siluire când ne-au capturat Măștile Însângerate, iar mai târziu a venit după mine, a sărit în groapa ursului cu mâinile goale... îți jur, nu mai este cel care era. M-a trimis după Sansa, să o apăr, nu se poate să fi fost amestecat în Nunta Roșie.

Lady Catelyn își înfipse degetele adânc în gât, iar cuvintele ieșiră hârâind, înăbușite, un șuvoi rece ca gheața. Băiatul din Nord spuse:

– Zice că trebuie să alegi. Ia sabia și ucide-l pe Regicid, ori ai să fii spânzurată pentru trădare. Sabia sau lațul, spune ea. Alege, mai spune. *Alege.*

Brienne își aminti visul, cum îl așteptase în sala tatălui ei pe băiatul cu care urma să se căsătorească. Își mușcase limba în vis. *Gura-mi era plină de sânge.* Își trase sufletul hârâind și spuse:

– N-am să fac această alegere.

Se lăsă o tăcere lungă. Apoi Lady Inimă de Piatră glăsui din nou. De data asta, Brienne pricepu ce spunea. Era un singur cuvânt: *Spânzurați-i,* croncăni ea.

– După cum poruncești, stăpână, zise uriașul.

O legară din nou pe Brienne cu frânghiile de încheieturi și o scoaseră din cavernă pe o cărare întortocheată. Afară era dimineață, fu surprinsă să vadă. Fâșii din lumina palidă a zorilor se strecurau printre copaci. *Atât de mulți copaci,* își spuse ea. *Nici nu va trebui să mergem departe.*

Nici nu merseră. Haiducii îi puseră lațul sub o salcie strâmbă, i-l înnodară strâns și aruncară capătul celălalt al funiei peste o creangă. Lui Hyle Hunt și lui Podrick Payne li se dădură ulmi. Ser Hyle striga că îl va ucide el pe Jaime Lannister, însă Câinele îl pălmui și-l făcu să tacă. Își pusese din nou coiful.

– Dacă aveți crime de mărturisit zeilor voștri, acum e timpul să le spuneți.

– Podrick nu v-a făcut niciodată nimic. Tatăl meu îl va răscumpăra. Tarth e numită și insula de safir. Trimiteți-l pe Podrick cu oasele mele la Evenfall și veți primi safire, argint, tot ce vreți.

– Eu le vreau înapoi pe soția și pe fiica mea, zise Câinele. Poate să mi le dea tatăl tău? Dacă nu, n-are decât să se ducă dracului. Băiatul va putrezi lângă tine. Lupii vă vor roade oasele.

– O spânzuri, Lem? întrebă bărbatul cu un singur ochi. Ori ai de gând s-o ții de vorbă pe cățeaua asta până moare?

Câinele smulse capătul frânghiei din mâinile celui care-o ținea.

– Ia să vedem dacă poate dansa, zise el și trase.

Brienne simți cum funia se strângea, îngropându-se în pielea ei, smucindu-i bărbia în sus. Ser Hyle îi blestema cu mare dibăcie, dar nu și băiatul. Podrick nu-și ridică deloc privirile, nici măcar atunci când picioarele îi fură săltate de la pământ.

Dacă acesta-i un alt vis, este vremea să mă trezesc. Dacă este adevărat, este vremea să mor. Tot ce putea să vadă era Podrick, cu lațul strâns în jurul gâtului

subțire, dând din picioare. Ea-și deschise gura. Pod se zbătea, se sufoca, *murea*. Brienne inspiră aerul cu disperare, chiar dacă funia o strangula. Nimic nu mai duruse atât de tare.

Țipă un cuvânt.

CERSEI

Septa Moelle era o babornițǎ cu pǎrul alb, cu o fațǎ ascuțitǎ ca o secure și cu buzele țuguiate într-o expresie de dezaprobare perpetuǎ. *Asta are încǎ fecioria la locul ei, pun rǎmășag,* își spuse Cersei, *deși acum trebuie sǎ fie tare și țeapǎnǎ ca pielea fiartǎ.* Șase dintre cavalerii Înaltei Vrǎbii o escortau, cu sabia curcubeu a ordinului lor renǎscut pictatǎ pe scuturile lor alungite.

– Septǎ.

Cersei stǎtea la picioarele Tronului de Fier, înveșmântatǎ în mǎtase verde și dantele aurii.

– Spune-i Preacucerniciei Sale cǎ suntem supǎrați pe el. Își permite prea multe. Pe degetele ei și în pǎrul auriu licǎreau smaralde. Ochii întregii curți și ai orașului erau ațintiți asupra ei și voia ca ei s-o vadǎ pe fiica Lordului Tywin. Când se va termina farsa comedianților, vor înțelege cǎ au o singurǎ reginǎ adevǎratǎ. *Dar, mai întâi, trebuie sǎ dansǎm hora și sǎ nu pierdem niciun pas.* Lady Margaery este soața credincioasǎ și blândǎ a fiului meu, ajutorul

și consoarta lui. Preacucernicia Sa nu avea niciun motiv să pună mâna pe ea ori să le închidă pe ea și pe tinerele ei verișoare, care ne sunt dragi tuturor. Îi cer să le elibereze.

Expresia severă a septei Moelle nu se modifică deloc.

– Am să transmit cuvintele Înălțimii Tale Preacucerniciei Sale, însă mă întristează să spun că tânăra regină și domnișoarele sale pot fi eliberate numai când nevinovăția lor va fi dovedită.

– *Nevinovăția?* De ce? Nu trebuie decât să le priviți chipurile dulci și tinere pentru a vedea cât sunt de nevinovate.

– Un chip plăcut ascunde adesea un suflet de păcătos.

Lordul Merrywheater luă cuvântul de la masa de consiliu:

– De ce ofense sunt acuzate aceste tinere fete și de către cine?

Septa răspunse:

– Megga Tyrell și Elinor Tyrell sunt acuzate de desfrânare, păcate trupești și asociere pentru comiterea de înaltă trădare. Alla Tyrell a fost acuzată pentru că a asistat la destrăbălări și le-a ajutat să le ascundă. De acestea toate a fost acuzată și regina Margaery, precum și de adulter și de înaltă trădare.

Cersei își puse o mână pe piept.

– Spune-mi cine răspândește asemenea calomnii despre fiica mea bună! Nu cred o iotă din toate astea. Dragul meu fiu o iubește pe Lady Margaery din toată inima, ea n-ar fi putut niciodată să fie atât de crudă încât să îl înșele.

– Acuzatorul este un cavaler din propria ta curte. Ser Osney Kettleblack a mărturisit Înaltului Septon însuși, la altarul Tatălui, că o cunoaște trupește pe regină.

Harys Swift icni la masa de consiliu, iar Marele Maester Pycelle se întoarse cu spatele. Aerul se umplu de un zumzet, ca și cum mii de viespi fuseseră eliberate prin sala tronului. Unele dintre doamnele de la galerie începură să plece, urmate de un șuvoi de mici lorzi și cavaleri din spatele sălii. Mantiile aurite îi lăsară să plece, însă regina îl instruise pe Ser Osfryd să-i noteze pe toți cei care fugeau. *Dintr-odată, trandafirul Tyrellilor nu mai miroase atât de dulce.*

– Ser Osney este tânăr și desfrânat, admit asta, zise regina, însă un cavaler credincios. Dacă spune că a luat parte la toate astea... nu, nu poate fi adevărat. Margaery este fecioară!

– Nu-i așa. Am examinat-o chiar eu, la porunca Preacucerniciei Sale. Fecioria ei nu mai e intactă. Septa Aglantine și Septa Melicent vor spune același lucru, la fel ca propria septă a Reginei Margaery, Nysterica, ce a fost închisă într-o celulă de penitență pentru participarea ei la rușinea reginei. Lady Megga și Lady Elinor au fost și ele cercetate. Nici ele nu mai sunt fecioare.

Viespile bâzâiau atât de tare încât regina de-abia dacă-și mai auzea gândurile. *Sper ca mica regină și verișoarele ei să se fi bucurat de aventurile lor.*

Lordul Merryweather bătu cu pumnul în masă.

– Lady Margaery a depus jurăminte solemne privind fecioria ei, în fața Înălțimii Sale, regina, și a

răposatului ei tată. Mulți de aici au fost martori. Lordul Tyrell, de asemenea, a pus chezășie pentru nevinovăția ei, la fel și Lady Olenna, despre care știm cu toții că este dincolo de orice învinovățire. Vrei să ne faci să credem că toți acești oameni nobili ne-au *mințit?*

– Poate că și ei au fost înșelați, stăpâne, zise Septa Moelle. Nu pot să discut despre asta. Nu pot decât să jur pentru adevărul celor descoperite de mine, atunci când am examinat-o pe regină.

Imaginea acestei bătrânele acrite băgându-și degetele-i zbârcite în mica vulvă trandafirie a lui Margaery fu atât de nostimă, încât Cersei aproape că pufni în râs.

– Insistăm ca Preacucernicia Sa să permită ca propriii noștri maesteri să o examineze pe fiica mea bună, pentru a vedea dacă există vreo urmă de adevăr în aceste calomnii. Mare Maester Pycelle, o vei însoți pe Septa Moelle înapoi la Septul lui Baelor și te vei întoarce la noi cu adevărul despre fecioria lui Margaery a noastră.

Pycelle se făcuse alb ca laptele. *Mizerabilul ăsta bătrân și prost nu poate tăcea vreodată, însă acum, că am nevoie de câteva cuvinte de-ale lui, și-a pierdut darul vorbirii,* chibzui regina înainte ca bătrânul să zică, în sfârșit:

– Nu este nevoie ca să-i cercetez... să-i cercetez părțile intime. Glasul îi tremura. Mi-e neplăcut să spun... Regina Margaery nu este fecioară. Mi-a cerut să-i prepar ceaiul de lună, nu o dată, ci de mai multe ori.

Zarva care urmă depășea până și așteptările lui Cersei Lannister.

Nici chiar bătăile în podea cu toiagul ale crainicului regal nu reușiră să facă mare lucru ca să potolească gălăgia. Regina lăsă ca totul să se consume preț de câteva clipe, savurând sunetele dezonoarei micii regine. După ce rumoarea durase suficient de mult, se ridică, având chipul împietrit, și porunci ca mantiile aurii să evacueze sala. *Margaery Tyrell e terminată,* se gândi ea încântată. Cavalerii ei albi se adunară în jurul ei când ieși prin ușa regelui din spatele Tronului de Fier; Boros Blount, Meryn Trant și Osmund Kettleblack, ultimii din Garda Regală rămași în oraș.

Băiatul Lunii stătea lângă ușă, ținându-și zornăitoarea în mână și căscând ochii mari la întregul talmeș-balmeș. *Poate că-i un bufon, însă o recunoaște. Maggy Broasca ar fi trebuit să se îmbrace și ea în haine pestrițe, judecând după cât de bine a văzut viitorul.* Cersei spera că bătrâna impostoare urla acum în infern. Regina mai tânără, despre a cărei apariție vestise, era terminată, iar dacă acea profeție se dovedea a fi falsă, la fel se putea întâmpla și cu restul. *Niciun giulgiu auriu, niciun* valonquar, *sunt, în sfârșit, scăpată de croncănelile tale răutăcioase.*

Rămășițele micului ei consiliu o urmară afară. Harys Swyft părea buimăcit. Se împiedică la ușă și ar fi căzut dacă Aurane Waters nu l-ar fi prins de braț. Chiar și Orton Merryweather părea neliniștit.

– Oamenii de rând sunt încântați de mica regină, zise el. Nu vor primi prea bine asta. Mă tem de ceea ce s-ar mai putea întâmpla, Înălțimea Ta.

– Lordul Merryweather are dreptate, făcu Lordul Waters. Dacă n-o deranjează pe Înălțimea Ta, voi lansa și restul noilor noastre galere. Apariția lor pe Apa Neagră, cu flamura Regelui Tommen fluturând pe catarge, va reaminti orașului cine domnește aici și le va pune în siguranță dacă mulțimea se hotărăște să se răscoale din nou.

Lăsă restul nerostit; odată ajunse pe Apa Neagră, galerele sale îl vor împiedica pe Mace Tyrell să-și aducă armata înapoi, peste râu, tot așa cum Tyrion îl oprise cândva pe Stannis. Highgarden nu avea nicio forță navală proprie în această parte din Westeros. Se bazau pe flota lui Redwyne, în prezent pe drum înapoi, spre Arbor.

– O măsură prudentă, anunță regina. Până când va trece această furtună, vreau ca navele tale să fie echipate și pe apă.

Ser Harys Swyft era atât de palid și de transpirat încât părea că era gata să leșine.

– Când vestea va ajunge la Lordul Tyrell, furia sa nu va mai avea margini. Va curge sânge pe străzi...

Cavalerul puiului galben, cugetă Cersei. *Ar trebui să-ți alegi ca blazon un vierme, ser. Un pui este ceva prea aprig pentru tine. Dacă Mace Tyrell nu va lua cu asalt nici măcar Capătul Furtunii, cum îți imaginezi tu că ar îndrăzni să-i atace pe zei?*

Când termină el de îndrugat verzi și uscate, Cersei interveni:

– Nu trebuie să se ajungă la vărsare de sânge, și intenționez să mă îngrijesc de asta. Am să merg la

Septul lui Baelor chiar eu și-am să vorbesc cu Regina Margaery și cu Înaltul Septon. Tommen îi iubește pe amândoi, știu asta, și va dori să merg și să fac pace între ei.

– Pace? Ser Harys își tamponă fruntea cu o mânecă din catifea. Dacă pacea este posibilă... este foarte curajos din partea ta.

– Un proces s-ar putea să fie foarte necesar, zise regina, pentru a spulbera aceste calomnii josnice și aceste minciuni, pentru a dovedi lumii că scumpa noastră Margaery este nevinovată, după cum o știm cu toții.

– Da, făcu Merryweather, însă Înaltul Septon s-ar putea să vrea s-o judece chiar el pe regină, așa cum îi judeca pe vremuri Credința pe oameni.

Sper și eu, își spuse Cersei. Nu era de crezut că o astfel de instanță va privi cu îngăduință reginele trădătoare, care-și desfăceau picioarele pentru menestreli și profanau riturile sacre ale Fecioarei pentru a-și ascunde rușinea.

– Lucrul cel mai important este găsirea adevărului, cred că suntem cu toții de acord, spuse ea. Iar acum, lorzii mei, trebuie să mă scuzați. Sunt nevoită să merg la rege. Nu trebuie lăsat singur în aceste momente.

Tommen momea pisici când mama lui se întoarse la el. Dorcas îi făcuse un șoarece din fâșii de blană legate cu un fir lung de o veche undiță. Pisoilor le plăcea să-l fugărească, iar pe băiat nu-l distra nimic mai mult decât să-l tot smucească pe jos când se repezeau după el. Păru surprins când Cersei îl luă în brațe și-l sărută pe frunte.

– Asta pentru ce-i, mamă? De ce plângi?

Pentru că ești în siguranță, ar fi vrut să-i spună. *Pentru că niciun rău nu te va ajunge vreodată.*

– Greșești, un leu nu plânge niciodată. Va fi destul timp, mai târziu, să-i spună de Margaery și de verișoarele ei. Sunt niște mandate pe care am nevoie să le semnezi.

De dragul regelui, regina nu trecuse și numele pe mandatele de arestare. Tommen le semnă în alb și își înmuie fericit sigiliul în ceara caldă, așa cum făcea întotdeauna. Apoi Cersei îl trimise afară împreună cu Jocelyn Swyft.

Ser Osfryd Kettleblack sosi tocmai când cerneala se usca. Cersei scrisese acum și numele cu mâna ei: Ser Tallad cel Înalt, Jalabhar Xho, Hamish Harpistul, Hugh Clifton, Mark Mullendore, Bayard Norcross, Lambert Turnberry, Horas Redwyne, Hobber Redwyne, și un anumit mocofan pe nume Wat, care-și zicea Bardul Albastru.

– Atât de mulți.

Ser Osfryd răsfoi mandatele, înspăimântat de cuvinte de parcă ar fi fost gândaci care se răspândeau pe pergament. Niciunul dintre frații Kettleblack nu știa să citească.

– Zece. Ai șase mii de mantii aurii. Aș crede că sunt suficiente pentru zece oameni. Unii dintre cei mai deștepți s-ar putea să fi fugit, dacă zvonurile au ajuns la timp la urechile lor. Dacă-i așa, nu contează, absența lor nu-i face decât să pară și mai vinovați. Ser Tallad este cam nerod și s-ar putea să încerce să

ți se opună. Ai grijă să nu moară înainte de a mărturisi tot și nu te atinge de ceilalți. Câțiva s-ar putea să fie nevinovați.

Era important să se dovedească că gemenii Redwyne fuseseră acuzați pe nedrept. Acest lucru va demonstra corectitudinea judecății celorlalți.

– Îi înhățăm pe toți înainte de răsăritul soarelui, Înălțimea Ta. Apoi Ser Osfryd ezită. În fața ușii Septului lui Baelor s-a adunat o mulțime.

– Ce fel de mulțime?

Orice lucru neașteptat o făcea să fie circumspectă. Își aminti ce spusese Lordul Waters despre răzmerițe. *Nu am luat în considerare cum ar putea reacționa la asta oamenii de rând. Margaery a fost animăluțul lor preferat.*

– Câți sunt?

– O sută și ceva. Strigă la Înaltul Septon s-o elibereze pe mica regină. Dacă vrei, îi putem pune pe fugă.

– Nu. Lasă-i să strige până răgușesc, asta nu-l va mișca pe Vrabie. El nu ascultă decât de zei.

Era o anumită ironie în faptul că Preacucernicia Sa avea o mulțime furioasă adunată în pragul ușii, din moment ce tocmai o asemenea gloată îl adusese la coroana de cristal. *Pe care a și vândut-o repede.*

– Credința are propriii săi cavaleri acum. Lasă-i să apere septul. Oh, și închide și porțile orașului. Nimeni nu intră și nu pleacă din Debarcaderul Regelui fără permisiunea mea, până când se liniștesc lucrurile.

– După cum poruncești, Înălțimea Ta.

Ser Osfryd făcu o plecăciune și se duse să găsească pe cineva care să-i citească mandatele.

Până când soarele se duse la culcare în acea zi, toți trădătorii acuzați erau arestați. Hamish Harpistul se prăbușise când veniseră după el, iar Ser Tallad cel Înalt rănise trei mantii aurite înainte de a fi copleșit de ceilalți. Cersei porunci ca gemenilor Redwyne să li se dea camere confortabile într-unul dintre turnuri. Ceilalți fură băgați în beciuri.

– Hamish respiră cu multă greutate, o informă Qyburn când veni la adunarea din acea noapte. Cere un maester.

– Spune-i că primește unul imediat ce mărturisește. Se gândi o clipă. E prea bătrân ca să fi fost unul dintre amanți, dar, fără îndoială, a cântat cu harpa și din voce pentru Margaery, în vreme ce ea se distra cu alți bărbați. Vom avea nevoie de amănunte.

– Îl voi ajuta să și le amintească, Înălțimea Ta.

În ziua următoare, Lady Merryweather o ajută pe Cersei să se îmbrace pentru vizita lor la mica regină.

– Nimic prea bogat sau vesel, îi zise ea. Ceva potrivit de pios și de stins pentru un Înalt Septon. Mă va face să mă rog împreună cu el. În cele din urmă, alese o rochie moale din lână, care o acoperea de la gât și până la glezne, cu un corset brodat doar cu câteva nervuri și cu mâneci țesute în fir de aur, pentru a-i îmblânzi severitatea liniilor. Și mai bine, maroul urma să ajute la ascunderea murdăriei, dacă trebuia să îngenuncheze. În timp ce-o consolez pe fiica mea bună, tu vei vorbi cu cele trei verișoare, îi spuse ea Taenei. Câștig-o pe Alla dacă poți, dar ai grijă ce-i spui. S-ar putea ca zeii să nu fie singurii care ascultă.

Jaime spunea întotdeauna că partea cea mai grea din orice bătălie era cea de dinainte, așteptarea începerii carnagiului. Când ieși, Cersei văzu că cerul era cenușiu și mohorât. Nu putea risca să fie surprinsă de ploaie și să ajungă la Septul lui Baelor udă leoarcă. Asta însemna lectica. Ca escortă, luă zece dintre gărzile Casei Lannister și pe Boros Blount.

– S-ar putea ca gloata lui Margaery să nu aibă mintea de a-l deosebi pe un Kettleblack de celălalt, îi spuse ea lui Ser Osmund, și nu te pot lăsa să-ți faci singur drum printre ei. Cel mai bine e să te ținem o vreme departe de privirile lor.

În vreme ce-și croiau drum prin Debarcaderul Regelui, Taena avu, dintr-odată, o îndoială.

– Această judecată, zise ea cu glas șoptit. Ce se va întâmpla dacă Margaery cere ca vinovăția sau nevinovăția să fie hotărâtă prin duel?

Un zâmbet atinse buzele lui Cersei.

– Ca regină, onoarea ei trebuie să fie apărată de un cavaler din Garda Regală. De fapt, orice copil din Westeros știe cum Prințul Aemon Cavalerul Dragon a luptat pentru sora sa, Regina Naerys, împotriva acuzațiilor lui Ser Morghil. Dar cu Ser Loras atât de grav rănit, mă tem că rolul Prințului Aemon trebuie să fie preluat de unul dintre Frații săi Jurați. Dădu din umeri. Dar care? Ser Arys și Ser Balon sunt departe, în Dorn, Jaime este la Riverrun, iar Ser Osmund este fratele celui care o acuză, ceea ce lasă doar posibilitatea... oh...

– Boros Blount și Meryn Trant, râse Lady Taena.

– Da, iar Ser Meryn se simte cam rău în ultima vreme. Amintește-mi să-i spun asta când ne întoarcem la castel.

– Nicio grijă, scumpa mea. Taena îi luă mâna și-o sărută. Mă rog să nu ajung să te ofensez niciodată. Ești îngrozitoare când ești stârnită.

– Orice mamă ar face la fel ca să-și protejeze copiii, zise Cersei. Când vrei să-l aduci la curte pe băiatul acela al tău? Russel parcă-l cheamă, nu? S-ar putea antrena cu Tommen.

– Asta l-ar ferici pe băiat, știu... însă lucrurile sunt atât de nesigure acum, încât m-am gândit că ar fi mai bine să aștept să treacă primejdia.

– Va trece destul de curând, promise Cersei. Trimite vorbă la Longtable și pune-l pe Russel să-și ia cel mai bun pieptar și sabia de lemn. Un nou prieten va fi numai potrivit să-l facă pe Tommen să uite de pierderea suferită după ce căpșorul lui Margaery se va rostogoli.

Coborâră din lectică la picioarele statuii lui Baelor cel Binecuvântat. Regina fu încântată să vadă că oasele și murdăria fuseseră curățate. Ser Osfryd spusese adevărul; mulțimea nu era nici atât de numeroasă, nici atât de nesupusă precum fuseseră vrăbiile. Stăteau adunați în pâlcuri mici, privind amenințători spre porțile Marelui Sept, unde un șir de septoni novici se aliniaseră, cu toiege în mâini. *Fără oțel*, observă Cersei. Era ori ceva foarte înțelept, ori ceva prostesc, încă nu era sigură care dintre variante.

Nimeni nu făcu nicio încercare de a le împiedica să intre. Oamenii de rând, la fel și novicii, se dădură la o parte înaintea lor. Odată ajunse înăuntru, fură întâmpinate în Sala Lămpilor de către trei cavaleri, îmbrăcați în robele Fiilor Războinicului, dungate în culorile curcubeului.

– Am venit aici doar s-o văd pe fata mea bună, le spuse Cersei.

– Preacucernicia Sa vă așteaptă. Eu sunt Ser Theodan cel Onest, fost Ser Theodan Wells. Înălțimea Sa să binevoiască a veni cu mine.

Înalta Vrabie era în genunchi, ca întotdeauna. De data asta, se ruga înaintea altarului Tatălui. Nu-și întrerupse rugăciunea când se apropie regina, ci o făcu să aștepte, nerăbdătoare, până când termină. Numai atunci își ridică fruntea spre ea.

– Înălțimea Ta. Ce zi tristă.

– Foarte tristă. Am putea primi permisiunea ta de a vorbi cu Margaery și cu verișoarele ei?

Alese o manieră blândă și umilă; cu acest bărbat asta era calea care dădea cele mai bune rezultate.

– Dacă asta vă este dorința. Vino la mine după aceea, copila mea. Noi doi trebuie să ne rugăm împreună.

Mica regină fusese închisă în vârful unuia dintre turnurile înguste ale Marelui Sept. Celula ei avea doi metri și jumătate lungime și aproape doi lățime, fără niciun fel de mobilier în afară de o saltea umplută cu paie și o bancă pentru rugăciuni, un urcior cu gura largă plin cu apă, un exemplar din *Steaua în Șapte Colțuri* și o lumânare pentru citit. Singura fereastră

de-abia dacă era mai lată decât o deschizătură pentru arcași.

Cersei o găsi pe Margaery desculță și tremurând, îmbrăcată în roba din lână aspră de soră novice. Pletele îi erau încâlcite, iar picioarele murdare.

– Mi-au luat *hainele,* îi spuse mica regină îndată ce rămaseră singure. Am purtat o rochie din dantelă albă ca fildeșul, cu perle de apă dulce pe corsaj, însă septele și-au pus *mâinile* pe mine și m-au dezbrăcat până la piele. La fel și pe verișoarele mele. Megga a azvârlit-o pe una dintre septe între lumânări și i-a dat foc robei. Mi-e frică pentru Alla, totuși. S-a făcut albă la față, era prea speriată ca să plângă.

– Biata copilă. Cum nu erau scaune, Cersei se așeză lângă mica regină, pe salteaua ei. Lady Taena s-a dus să discute cu ea, să-i spună că n-a fost uitată.

– Nici măcar nu m-a lăsat să le văd, se înfurie Margaery. Ne ține pe toate separat una de alta. Până când ai venit tu, nu mi s-a permis să primesc vizitatori, numai septe. Vine câte una o dată pe oră ca să mă întrebe dacă doresc să-mi mărturisesc păcatele trupești. Nu mă lasă nici măcar să dorm. Mă trezesc pentru a-mi cere mărturisiri. Noaptea trecută i-am mărturisit Septei Unella că mi-am dorit să-i scot ochii.

Ce păcat că n-ai făcut-o, se gândi Cersei. *Orbirea vreunei amărâte de septe bătrâne ar convins, cu siguranță, Înalta Vrabie de vinovăția ta.*

– Pe verișoarele tale le chestionează în același fel.

– Atunci fie blestemați, zise Margaery. Blestemați să fie cu toții până în cele șapte iaduri. Alla este blândă

și sfioasă, cum pot să-i facă așa ceva? Iar Megga... râde la fel de tare ca o târfă din docuri, știu, însă înlăuntrul ei a rămas tot o copilă. Le iubesc pe toate și ele mă iubesc pe mine. Dacă această vrabie crede că le-ar putea face să mintă despre mine...

– Mă tem că și ele sunt puse sub acuzare. Toate trei.

– *Verișoarele* mele? Margaery păli. Alla și Megga de-abia dacă au ieșit din copilărie. Înălțimea Ta, asta... asta-i ceva pur și simplu monstruos. Vrei să ne scoți de aici?

– Aș face-o, dacă aș putea. Glasul îi era încărcat de tristețe. Preacucernicia Sa a pus noii săi cavaleri să vă păzească. Ca să vă eliberez ar trebui să trimit mantiile aurii și să profanez prin omoruri acest locaș sfânt. Cersei luă mâna lui Margaey într-a sa. Cu toate astea, n-am stat cu brațele încrucișate. I-am adunat pe toți cei numiți de Ser Osney drept iubiții tăi. Ei îi vor vorbi Preacucerniciei Sale despre nevinovăția ta, sunt convinsă, și vor jura asta la judecată.

– Judecată? În vocea fetei se strecurase o nuanță clară de teamă. Trebuie să se țină o judecată?

– Cum altcumva îți vei dovedi nevinovăția? Cersei o strânse de mână, în semn de îmbărbătare. Însă fii sigură că tu decizi felul în care se va desfășura judecata. Ești regină. Cavalerii din Garda Regală au jurat să te apere.

Margaery înțelese imediat.

– Judecată prin luptă? Loras e rănit, altfel el...

– Are șase frați.

Margaery căscă ochii la ea, apoi își trase mâna.

– Asta-i cumva o glumă? Boros este un fricos, Meryn este bătrân și încet, fratele tău este ologit, iar ceilalți doi sunt plecați la Dorn și Osmund este un blestemat de *Kettleblack*. Loras are *doi* frați, nu șase. Dacă e să fie vreo judecată prin luptă, îl vreau pe Garlan drept campion al meu.

– Ser Garlan nu este membru al Gărzii Regale, zise regina. Atunci când este la mijloc onoarea reginei, legile și tradiția cer ca luptătorul ei să fie numai unul dintre oamenii jurați ai regelui. Mă tem că Înaltul Septon va insista asupra acestui lucru. *Mă voi asigura că așa va fi.*

Margaery nu-i răspunse imediat, însă ochii ei căprui se mijiră bănuitori.

– Blount sau Trant, rosti ea în cele din urmă. Va trebui să fie unul dintre ei. Ți-ar plăcea asta, nu-i așa? Osney Kettleblack l-ar tăia în bucăți pe oricare dintre ei.

Pe cele șapte iaduri. Cersei își compuse o expresie rănită.

– Mă nedreptățești, dragă fiică. Tot ceea ce vreau eu...

– ...este să îl ai pe fiul tău numai pentru tine. Nu va avea niciodată o nevastă pe care tu să n-o urăști. Și *nu* sunt fiica ta, slavă zeilor. Lasă-mă.

– Te porți prostește. Am venit aici numai ca să te ajut.

– Să mă ajuți în drumul spre mormânt. Te-am rugat să pleci. Vrei să mă faci să-mi chem temnicerii ca să te târască afară de aici, cățea nemernică, uneltitoare și rea?

Cersei își adună fustele și demnitatea.

– Cred că situația asta trebuie să fie foarte înspăimântătoare pentru tine. Am să-ți iert cuvintele. Aici, la fel ca și la curte, nu știai niciodată cine putea să tragă cu urechea. Dacă aș fi în locul tău, și mie mi-ar fi frică. Marele Maester Pycelle a admis că ți-a furnizat ceaiul lunii și Bardul tău Albastru... dacă aș fi în locul tău, domniță, m-aș ruga Babei pentru înțelepciune și Mamei pentru milă. Mă tem că, în curând, vei avea o nevoie disperată de amândouă.

Patru septe zbârcite o escortară pe regină până jos, pe treptele turnului. Fiecare dintre bătăii părea mai plăpândă decât cealaltă. Când ajunseră la nivelul solului, își continuară coborârea, ajungând în inima Dealului Visenyei. Treptele se terminau mult sub pământ, într-un loc unde un șir de torțe luminau un coridor lung.

Îl găsi pe Înaltul Septon așteptând-o într-o mică încăpere în șapte colțuri, folosită pentru audiențe. Încăperea era sărăcăcioasă și simplă, cu pereți dezgoliți, din piatră, o masă grosolan cioplită, trei scaune și o bancă pentru rugăciuni. Chipurile celor Șapte fuseseră sculptate pe pereți. Lui Cersei, sculpturile i se părură grosolane și urâte, însă aveau o anumită forță, mai ales în ochi, globuri de onix, malahit și piatra lunii care făceau cumva ca fețele lor să pară vii.

– Ai vorbit cu regina, zise Înaltul Septon.

Ea rezistă tentației de a spune: *Eu sunt regina.*

– Da.

– Toți oamenii păcătuiesc, chiar și regii și reginele. Și eu am păcătuit și-am fost iertat. Însă fără mărturisire nu poate fi iertăciune. Regina nu va mărturisi.

– Poate că-i nevinovată.

– Nu este așa. Septele sfinte au cercetat-o și pot depune mărturie că fecioria ei este compromisă. A băut ceaiul lunii pentru a ucide în pântece fructul păcatelor ei trupești. Un cavaler uns a jurat pe spada sa că le-a cunoscut trupește, pe ea și pe cele trei verișoare ale ei. Și alții s-au împreunat cu ea, spune el, și pomenește multe nume de bărbați, atât de vază, cât și de origine umilă.

– Mantiile mele aurii i-au adunat pe toți în temnițe, îl asigură Cersei. Doar unul a fost interogat până acum, un menestrel numit Bardul Albastru. Ceea ce-a spus deja este tulburător. Chiar și așa, mă rog ca atunci când fiica mea va fi adusă la judecată, nevinovăția să-i poată fi dovedită. Ezită. Tommen își iubește atât de mult mica lui regină, Sfinția Ta, încât mă tem că va fi greu pentru el sau pentru lorzii săi s-o judece drept. Poate Credința ar trebui să conducă judecata?

Înalta Vrabie își împreună mâinile sale subțiri.

– Am avut același gând, Înălțimea Ta. Tot așa cum Maegor cel Crud a luat cândva săbiile de la Credință, și Jaehaerys Conciliatorul ne-a lipsit de balanța judecății. Totuși, cine este îndreptățit să judece o regină, în afara celor Șapte de Sus și a celor jurați de jos? O instanță sacră alcătuită din șapte judecători se va apleca asupra acestui caz. Trei vor fi de sex feminin. O

fecioară, o mamă și o babă. Cine-ar putea fi mai nimerit să judece ticăloșia femeii?

– Asta ar fi cel mai bine. Dar, să nu uităm, Margaery are dreptul de a cere ca vinovăția sau nevinovăția ei să fie dovedită prin confruntare în luptă. Dacă va fi așa, reprezentantul ei trebuie să fie unul dintre cei Șapte ai lui Tommen.

– Cavalerii din Garda Regală au servit ca luptători de nădejde pentru rege și regină încă de pe vremea lui Aegon Cuceritorul. Coroana și Credința vorbesc cu același glas despre asta.

Cersei își acoperi fața cu mâinile, de parcă ar fi suferit. Când își ridică din nou capul, o lacrimă-i sclipea într-un ochi.

– Într-adevăr, sunt zile triste, spuse ea, dar îmi face plăcere să constat că suntem de acord în atât de multe. Dacă Tommen ar fi aici, știu că ne-ar mulțumi. Împreună, noi doi trebuie să aflăm adevărul.

– Îl vom afla.

– Trebuie să mă întorc la castel. Cu permisiunea ta, am să-l iau pe Ser Osney Kettleblack cu mine. Consiliul mic va dori să-l chestioneze și să audă și ei acuzațiile.

– Nu, răspunse Înaltul Septon.

Era doar un cuvânt, un cuvințel doar, însă pentru Cersei era ca o găleată cu apă rece ca gheața aruncată direct în față. Clipi și siguranța sa de sine tremură, dar numai puțin.

– Ser Osney va fi ținut în siguranță, îți promit.

– Este ținut în siguranță și aici. Vino. Am să-ți arăt.

Cersei putea simți privirile celor Șapte ațintite asupra ei, ochii de jad și de malahit și de onix, și, dintr-odată, o străbătu un val de frică, rece ca gheața. *Eu sunt regina*, își zise ea. *Fiica Lordului Tywin.* Îl urmă fără prea multă tragere de inimă.

Ser Osney nu era departe. Încăperea era întunecată și închisă cu o ușă grea de fier. Înaltul Septon scoase o cheie pentru a o deschide și desprinse o torță de pe perete pentru a lumina încăperea.

– După tine, Înălțimea Ta.

Înăuntru, Ser Osney atârna de tavan, gol, legănându-se agățat de o pereche de lanțuri grele din fier. Fusese biciuit. Spatele și umerii săi ajunseseră aproape carne vie, iar picioarele-i erau străbătute de tăieturi și crestături de bici, la fel și dosul.

Regina de-abia dacă suporta să-l privească. Se întoarse spre Înaltul Septon.

– Ce-ai *făcut?*

– Ca să fiu sincer, am căutat să aflăm adevărul.

– Ți-a spus adevărul. A venit la tine de bună voie și și-a mărturisit păcatele.

– Da. A făcut-o. Am ascultat mulți oameni mărturisind, Înălțimea Ta, însă rareori am auzit un bărbat atât de încântat să fie vinovat.

– L-ai *biciuit!*

– Nu poate exista penitență fără durere. Niciun bărbat nu trebuie să se ferească de bici, după cum i-am spus lui Ser Osney. Rareori mă simt atât de aproape de Dumnezeu ca atunci când sunt biciuit pentru propriile

mele ticăloșii, deși cele mai întunecate păcate ale mele nu sunt nici pe departe atât de negre ca ale lui.

– D... dar, se bâlbâi ea, tu predici mila Mamei...

– Ser Osney va gusta dulceața acestui lapte în viața de după. În *Steaua în Șapte Colțuri* stă scris că toate păcatele pot fi iertate, însă crimele tot trebuie pedepsite. Osney Kettleblack este vinovat de trădare și de ucidere, iar plata trădării este moartea.

Este doar un preot, nu poate face așa ceva.

– Nu Credința va condamna un om la moarte, indiferent de vina lui.

– Indiferent de vina lui. Înaltul Septon repetă cuvintele încet, cântărindu-le. E destul de ciudat, Înălțimea Ta, cu cât îl biciuiam mai tare, cu atât crimele lui Ser Osney păreau să se schimbe. Acum ar vrea să ne facă să credem că nu s-a atins niciodată de Margaery Tyrell. Nu-i așa, Ser Osney?

Osney Kettleblack își deschise ochii. Când o văzu pe regină stând acolo, își trecu limba peste buzele umflate și zise:

– Zidul. Mi-ai promis Zidul...

– E nebun, spuse Cersei. L-ați adus la sminteală.

– Ser Osney, rosti Înaltul Septon cu un glas ferm și limpede, ai cunoscut-o trupește pe regină?

– Da. Lanțurile zornăiră încet când Osney se răsuci în fiarele lui. Pe aia de-acolo. Ea-i regina cu care m-am împreunat, cea care m-a trimis să-l ucid pe bătrânul Înalt Septon. El n-avea niciodată gărzi. N-a trebuit decât să intru atunci când dormea și să-i pun o pernă pe față.

Cersei se întoarse și-o luă la fugă.

Înaltul Septon încercă s-o înșface, însă era un vrăbioi bătrân, în timp ce ea era leoaica de la Casterly Rock. Îl îmbrânci la o parte și năvăli pe ușă trântind-o în urma sa cu un pocnet.

Frații Kettleblack, am nevoie de frații Kettleblack. Am să-l trimit pe Osfryd cu mantiile aurite și pe Osmund cu Gărzile Regale, Osney va nega totul imediat ce-l eliberează, iar eu am să scap de acest Înalt Septon, tot așa cum am făcut și cu celălalt. Cele patru septe bătrâne i se așezară în cale și o apucară cu mâinile lor zbârcite. Ea o trânti la podea pe una dintre ele și-o zgârie pe față pe alta și urcă treptele. Pe la jumătatea drumului își aminti de Taena Merryweather. Asta aproape că o făcu să se împiedice, gâfâind. *Cei Șapte, salvați-mă,* imploră ea. *Taena știe tot. Dacă pun mâna și pe ea și o biciuiesc...*

Alergă până la sept, însă nu mai departe. Acolo erau alte femei care o așteptau, mai multe septe și câteva surori tăcute, mai tinere decât cele patru cotoroanțe de jos.

– Sunt *regina!* strigă ea, ferindu-se de ele. Am să vă iau capetele pentru asta, am să vi le retez tuturor. Lăsați-mă să trec.

În loc de asta, încercară s-o înșface. Cersei alergă la altarul Mamei, însă o prinseră acolo, erau o mulțime, și o traseră în sus, pe treptele turnului, în timp ce dădea din picioare. În interiorul celulei trei surori tăcute o țintuiră jos în vreme ce o septă numită Scolera o

dezbrăcă până la piele. Îi dădu jos chiar și schimburile intime. O altă septă îi aruncă o robă aspră.

– Nu puteți face așa ceva, continuă regina să țipe la ele. Sunt o Lannister, dați-mi drumul, fratele meu vă va ucide, Jaime vă va despica de la gât până jos, *dați-mi drumul!* Eu sunt *regina!*

– Regina ar trebui să se roage, zise septa Scolera, înainte de a o lăsa goală în celula rece și întunecoasă.

Ea nu era blânda Margaery Tyrell, să-și tragă pe ea roba și să se lase în voia unei astfel de captivități. *Am să îi învăț eu ce înseamnă să pui un leu în cușcă,* își zise Cersei. Sfâșie roba în sute de bucățele, găsi un urcior cu apă și-l sparse de perete, apoi făcu același lucru cu oala de noapte. Când nu veni nimeni, începu să bată cu pumnii în ușă. Escorta ei era jos, pe esplanadă: zece soldați din garda Lannisterilor și Ser Boros Blount. *Imediat ce mă aud, vor veni să mă elibereze, și-atunci îl vom târî pe afurisitul de Înalt Vrăbioi în lanțuri înapoi la Fortăreața Roșie.*

Țipă și bătu și urlă până când răguși, la ușă și la fereastră. Nimeni nu urlă la ea, nimeni nu veni s-o salveze. Celula începu să se întunece. Și se răcea. Cersei începu să tremure. *Cum de mă pot lăsa așa, fără un foc măcar? Sunt regina lor.* Începu să-i pară rău că sfâșiase roba pe care i-o dăduseră. Pe salteaua din colț era o pătură, o încropeală subțire din lână maro. Era aspră și țepoasă, însă era tot ce mai avea. Cersei se strecură sub ea ca să scape de tremurat și, înainte să-și dea bine seama, alunecă într-un somn obosit.

Următorul lucru de care fu conștientă era o mână grea, care o scutura pentru deșteptare. În celulă era întuneric beznă și o femeie uriașă și pocită îngenunchease asupra ei, cu o lumânare în mână.

– Cine ești? întrebă regina. Ai venit să mă eliberezi?

– Sunt Septa Unella. Am venit să te ascult cum mărturisești toate crimele și păcatele trupești.

Cersei îi azvârli mâna la o parte.

– Am să-ți iau capul. Să nu îndrăznești să mă atingi. Pleacă.

Femeia se ridică.

– Înălțimea Ta, am să mă întorc într-o oră. Poate că, până atunci, vei fi gata să mărturisești.

Trecu o oră, și încă o oră și încă o oră. Și-așa se duse cea mai lungă noapte pe care o trăise Cersei Lannister, în afară de noaptea nunții lui Joffrey. Gâtul îi era atât de inflamat de la strigat încât de-abia dacă mai putea înghiți. Celula se transformase într-o ghețărie. Spărsese oala de noapte, așa că trebuise să se ghemuiască într-un colț pentru a se ușura și să privească urina scurgându-se pe podea. De fiecare dată când închidea ochii, Unella apărea din nou deasupra ei, scuturând-o și întrebând-o dacă voia să-și mărturisească păcatele.

Zorii zilei nu-i aduseră nicio ușurare. Când se înălță soarele, Septa Moelle îi aduse un castron cu un terci cenușiu și apos. Cersei i-l azvârli în cap. Când îi aduseră un alt urcior cu apă, era atât de însetată încât nu putu face altceva decât să bea. Când aduseră o altă robă, cenușie și subțire, mirosind a mucegai, își acoperi

goliciunea cu ea. Și în acea seară, când își făcu din nou apariția Moelle, mâncă pâine și pește și ceru vin ca să le facă să-i alunece pe gât. Nu-i aduseră vin, dar se înfățișă septa Unella, făcându-și vizita din oră în oră pentru a întreba dacă regina era gata să mărturisească.

Ce se poate întâmpla? se întrebă Cersei, pe când felia subțire de cer de la fereastra ei începuse să se întunece din nou. *De ce n-a venit nimeni să mă ia de aici?* Nu putea crede că frații Kettleblack puteau să-l abandoneze pe Osney. Ce făcea consiliul ei? *Lași și trădători. Când am să ies de aici, am să pun să fie descăpățânați cu toții și-am să găsesc oameni mai buni care să le ia locul.*

De trei ori în acea zi auzi strigăte îndepărtate, ridicându-se spre turn de pe esplanadă, însă numele lui Margaery era cel pe care-l scanda mulțimea, nicidecum al ei.

Era aproape de zorii celei de-a doua zile și Cersei lingea ultimele urme de terci de pe fundul castronului, când ușa celulei se deschise pe neașteptate, lăsându-l să intre pe Lordul Qyburn. De-abia reuși să se abțină să nu se arunce pe el.

– Qyburn, șopti ea, oh, zeilor, sunt atât de bucuroasă să-ți văd fața. Du-mă acasă.

– Acest lucru nu este permis. Vei fi judecată de o sfântă instanță de șapte, pentru crimă, trădare și păcate trupești.

Cersei era atât de istovită încât cuvintele i se părură la început lipsite de sens.

– Tommen. Vorbește-mi de fiul meu. Mai este rege?

– Este, Înălțimea Ta. Este bine, în siguranță, între zidurile Fortăreței lui Maegor, protejat de Garda Regală. Totuși se simte singur. E frământat. Întreabă de tine și de mica lui regină. Încă nu i-a spus nimeni de... de ale tale...

– ...dificultăți? sugeră ea. Ce-i cu Margaery?

– Și ea va fi judecată, de către aceeași curte care conduce procesul tău. L-am predat pe Bardul Albastru Înaltului Septon, așa cum a poruncit Înălțimea Ta. Este acum aici, undeva sub noi. Iscoadele mele mi-au șoptit că-l biciuiesc, însă, până acum, cântă doar aceeași dulce melodie învățată de la noi.

Aceeași dulce melodie învățată de la noi. Simțurile ei erau copleșite de dorința de a dormi. *Wat, numele său adevărat este Wat.* Dacă zeii erau îngăduitori, Wat și-ar putea da duhul sub bici, lăsând-o astfel pe Margaery fără nicio cale de a-i infirma mărturia.

– Unde-mi sunt cavalerii? Ser Osfryd... Înaltul Septon vrea să-i omoare fratele, pe Osney, mantiile lui aurii trebuie să...

– Osfryd Kettleblack nu mai este la comanda Gărzii Orașului. Regele l-a destituit din funcție și l-a pus pe căpitanul Porții Dragonului în locul său, un anume Humfrey Waters.

Cersei era atât de obosită încât nimic din toate acestea nu mai avea sens.

– De ce-ar face Tommen așa ceva?

– Băiatul nu-i de vină. Când consiliul îi aduce un decret, el îl semnează cu numele lui și aplică sigiliul.

– Consiliul *meu*... cine? Cine face asta? Nu tu?

– Vai mie, am fost demis din consiliu, cu toate că, pentru moment, mi se permite să-mi continui activitatea cu spionii eunucului. Regatul este condus de Ser Harys Swift și de Marele Maester Pycelle. Ei au trimis un corb la Casterly Rock, invitându-l pe unchiul tău să revină la curte și să preia regența. Dacă intenționează să accepte, ar face bine să se grăbească. Mace Tyrell a abandonat asediul de la Capătul Furtunii și mărșăluiește cu armata sa înapoi în oraș, și se pare că și Randyll Tarly ar fi pe drum, venind de la Iazul Fecioarelor.

– Și Lordul Merryweather a fost de acord cu toate acestea?

– Merryweather a demisionat din consiliu și a fugit înapoi la Longtable, împreună cu soția sa, prima care ne-a adus vestea... acuzațiilor împotriva Înălțimii Tale.

– Au lăsat-o pe Taena să plece.

Acesta era lucrul cel mai bun pe care-l auzise de când Înalta Vrabie îi spusese *nu*. Taena ar fi putut s-o nenorocească.

– Și ce-i cu Lordul Waters? Navele sale... dacă-și aduce echipajele pe țărm ar avea suficienți oameni ca să...

– Imediat ce vestea necazurilor actuale ale Înălțimii Tale au ajuns la râu, Lordul Waters a ridicat pânzele, a desfăcut vâslele și a pornit cu flota pe mare. Ser Harys se teme că i se va alătura Lordului Stannis. Pycelle crede că se îndreaptă spre Treptele de Piatră, pentru a deveni pirat.

– Toate dragele mele galere. Cersei aproape că izbucni în râs. Nobilul meu tată obișnuia să spună că bastarzii sunt trădători de la natură. Dacă l-aș fi ascultat... Se înfioră. Sunt pierdută, Qyburn.

– Nu.

El îi luă palma în mână.

– Speranța rămâne. Înălțimea Ta are dreptul de a-și dovedi nevinovăția prin luptă. Regina mea, campionul tău este pregătit. Nu există niciun bărbat în cele Șapte Regate care să spere să-l poată înfrunta. Nu trebuie decât să dai porunca...

De data asta chiar râse. Era caraghios, teribil de caraghios, *hidos* de caraghios.

– Zeii fac glume pe seama tuturor speranțelor și planurilor noastre. Am un luptător pe care niciun bărbat nu-l poate înfrânge, însă mi-e interzis să mă folosesc de el. Eu sunt *regina*, Qyburn. Onoarea mea poate fi apărată numai de un Frate Jurat din Garda Regală.

– Înțeleg. Zâmbetul pieri de pe fața lui Qyburn. Înălțimea Ta, sunt în impas. Nu știu ce sfat aș putea să-ți dau...

Chiar și în acea stare de epuizare și spaimă, regina știa că nu îndrăznea să-și încredințeze soarta unei curți de vrăbii. Nu putea conta nici pe intervenția lui Ser Kevan, după schimbul de vorbe dintre ei, de la ultima lor întâlnire. *Va trebui să fie o judecată prin luptă. Nu există nicio altă posibilitate.*

– Qyburn, pentru dragostea ce mi-o porți, te implor, trimite un mesaj din partea mea. Dacă se poate, printr-un corb. Dacă nu, printr-un curier. Trebuie

să-l trimiți la Riverrun, la fratele meu. Spune-i ce s-a întâmplat și scrie.... Scrie...

– Da, Înălțimea Ta?

Cersei își linse buzele, tremurând.

– Vino imediat. Ajută-mă. Salvează-mă. Am nevoie de tine acum, așa cum n-am avut nevoie niciodată. Te iubesc. Te iubesc. Te iubesc. *Vino de îndată.*

– După cum poruncești. *Te iubesc* de trei ori?

– De trei ori. Trebuia să-l impresioneze. Va veni. Știu că va veni. Trebuie să vină. Jaime este singura mea speranță.

– Regina mea, zise Qyburn, ai... uitat? Ser Jaime nu mai are mâna cu care mânuia sabia. Dacă el trebuie să te reprezinte și pierde...

Vom părăsi această lume împreună, așa cum, odinioară, am sosit în ea.

– Nu va pierde. Nu Jaime. Nu când viața mea este în joc.

JAIME

Noul Lord de Riverrun era atât de furios încât îl apucase tremuratul.

– Am fost înşelaţi, zise el. Acest om ne-a jucat un renghi! Picături de salivă roz îşi luară zborul de pe buzele sale în timp ce-l împungea cu degetul pe Edmure Tully. Vreau să fie descăpăţânat! Domnesc la Riverrun prin decretul regelui, eu...

– Emmon, făcu soţia lui, Lordul Comandant ştie de decretul regelui. Ser Edmure ştie şi el. Băieţii de la grajd ştiu şi ei.

– *Eu sunt stăpânul şi-am să-i iau capul!*

– Pentru ce vină?

Cu toate că era slab, Edmure arăta mult mai nobil decât Emmon Frey. Purta o vestă roşie, matlasată, din lână, cu un păstrăv brodat pe piept. Avea cizme negre, iar pantalonii îi erau albaştri. Părul său arămiu fusese spălat şi tuns, barba roşcată tunsă cu grijă.

– Am făcut tot ceea ce mi s-a cerut.

– Oh. Jaime Lannister nu mai dormise de când Riverrunul își deschisese porțile și capul îi plesnea de durere. Nu-mi amintesc să-ți fi cerut să-l lași pe Ser Brynden să evadeze.

– Mi-ai cerut să predau castelul, nu pe unchiul meu. De ce sunt eu de vină dacă oamenii tăi l-au lăsat să se strecoare printre liniile de asediu?

Pe Jaime nu-l distra deloc situația.

– *Unde e?* spuse el, lăsând ca iritarea să-i fie vizibilă.

Oamenii săi scotociseră de trei ori prin Riverrun, iar Brynden Tully nu fusese de găsit.

– Nu-mi spunea niciodată unde avea de gând să se ducă.

– Iar tu nici nu l-ai întrebat. Cum a scăpat?

– Peștii înoată. Chiar și cei negri.

Edmure zâmbi.

Jaime era foarte tentat să-l pocnească peste gură cu mâna lui de aur. Vreo câțiva dinți lipsă ar pune capăt zâmbetelor lui. Pentru un om care avea să-și petreacă restul vieții închis, Edmure era mult prea încântat de el.

– Pe sub Casterly Rock avem celule pe care un bărbat le-ar considera strâmte ca o armură. Nu poți să te întorci în ele sau să șezi sau să te apleci spre picioare când șobolanii încep să-ți roadă degetele. N-ai vrea să te gândești mai bine la ce răspunzi?

Zâmbetul Lordului Edmure dispăru imediat.

– Mi-ai dat cuvântul că voi fi tratat onorabil, conform rangului meu.

– Deci vei răspunde, zise Jaime. Cavaleri mult mai nobili decât tine au murit scâncind în temnițele acelea, și mulți înalți lorzi. Chiar și un rege sau doi, dacă-mi amintesc bine istoria noastră. Soția ta o poate primi pe cea de lângă tine, dacă vrei. N-aș vrea să vă despart.

– A trecut înot, zise Edmure sumbru. Avea aceiași ochi albaștri ca și sora lui, Catelyn, iar Jaime văzu în ei aceeași ură care se cuibărise cândva într-ai ei. Am ridicat grilajul de protecție la Poarta Apei, doar vreun metru și ceva. Destul cât să lase un spațiu sub apă, deși la suprafață poarta părea coborâtă. Unchiul meu este un înotător excelent. După lăsarea întunericului, s-a strecurat pe sub gratii.

Și, fără nicio îndoială, tot așa a trecut și pe sub estacada noastră. O noapte fără lună, străjeri plictisiți, un pește negru într-un râu negru, plutind fără zgomot în aval. Dacă Ruttiger sau Yew sau oricare altul dintre oamenii lor ar fi auzit un clipocit, ar fi crezut că era o țestoasă sau vreun păstrăv. Edmure așteptase aproape o zi înainte de a coborî lupul străvechi al Casei Stark, în semn de capitulare. În confuzia care urmase când castelul trecuse de la un stăpân la celălalt, de-abia în dimineața următoare fusese Jaime informat că Peștele Negru nu se număra printre prizonieri.

Se duse la fereastră și privi în zare, peste râu. Era o zi senină de toamnă, iar soarele strălucea pe ape. *La ora asta, Peștele Negru ar putea fi la zece leghe în josul râului.*

– Trebuie să-l găsiți, insistă Emmon Frey.

– Va fi găsit.

Jaime vorbea cu o siguranță pe care nu o simțea.

– Am dulăii mei și vânători care-i adulmecă urma chiar acum.

Ser Addam Marbrand conducea căutările pe partea dinspre sud a râului, iar Ser Dermot de Rainwood, pe cea din nord. Luase în considerare posibilitatea de a-i implica și pe lorzii riverani, însă Vance și Piper și cei ca ei erau mai predispuși să-l ajute pe Peștele Negru să scape decât să-l prindă în cătușe. În concluzie, nu era deloc optimist.

– S-ar putea să ne scape o bucată de vreme, zise el, dar, în cele din urmă, tot trebuie să iasă la suprafață.

– Și dacă încearcă să-mi ia din nou castelul?

– Ai o garnizoană de două sute de oameni.

O garnizoană prea mare, de fapt, însă Lordul Emmon era neliniștit. Cel puțin nu avea niciun fel de probleme cu hrănirea lor; Peștele Negru lăsase Riverrunul foarte bine aprovizionat, așa cum se lăudase.

– După necazul în care ne-a lăsat Ser Brynden, mă îndoiesc că se va furișa aici, înapoi. *Doar dacă nu este în fruntea unei bande de haiduci.*

Nu se îndoia că Peștele Negru intenționa să continue lupta.

– Este cetatea ta, îi spuse Lady Genna soțului ei. Treaba ta este s-o păstrezi. Dacă nu poți face asta, dă-i foc și fugi înapoi la Stâncă.

Lordul Emmon se frecă la gură. Își retrase mâna înroșită și năclăită din cauza frunzelor acrișoare.

– Să stabilim. Riverunul este al meu și că niciun om nu mi-l va lua vreodată.

Îi oferi lui Edmure Tully o ultimă căutătură bănuitoare, în timp ce Lady Genna îl tragea afară din salon.

– Mai este ceva ce crezi că ar trebui să-mi spui? îl întrebă Jaime pe Edmure când rămaseră singuri.

– E salonul tatălui meu, spuse Tully. A condus domeniile riverane de aici, bine și cu înțelepciune. Îi plăcea să șadă lângă fereastra aceea. Lumina era bună aici, și oricând își lua privirile de pe ceea ce lucra, putea vedea râul. Când ochii îi oboseau, o punea pe Cat să-i citească. Degețel și cu mine am construit, cândva, un castel din cuburi de lemn, acolo, lângă ușă. Nu vei ști niciodată cât de rău mi se face să te văd în această încăpere, Regicidule. Nu vei ști niciodată cât de mult te disprețuiesc.

Aici greșea.

– Am fost disprețuit de oameni mai valoroși decât tine, Edmure.

Jaime chemă un străjer.

– Du-l pe Înălțimea Sa înapoi în turnul său și dă-i de mâncare.

Lordul de Riverrun plecă în tăcere. A doua zi urma să plece spre apus. Ser Forley Prester comanda escorta sa; o sută de oameni, între care douăzeci de cavaleri. *Mai bine dublez numărul. Lordul Beric ar putea încerca să-l elibereze pe Edmure înainte să ajungă la Dintele de Aur.* Jaime nu voia să fie nevoit să-l captureze pe Tully pentru a treia oară.

Se întoarse la jilțul lui Hoster Tully, întinse o hartă a Tridentului și o netezi cu mâna sa de aur. *Unde m-aș duce, dacă aș fi Peștele Negru?*

– Lord Comandant? Un străjer stătea în pragul uşii deschise. Lady Westerling şi fiica ei aşteaptă afară, aşa cum ai poruncit.

Jaime dădu harta la o parte.

– Poftește-le înăuntru.

Cel puțin, fata n-a dispărut şi ea. Jeyne Westerling fusese regina lui Robb Stark, fata care îl costase totul. Cu un lup în pântecul ei, s-ar fi putut dovedi mai periculoasă decât Peştele Negru.

Nu arăta primejdioasă. Jeyne era o fată mlădioasă, nu mai mare de cincisprezece, şaisprezece ani, mai mult stângace decât grațioasă. Avea şolduri înguste, sâni de mărimea unor mere, un smoc de plete castanii, cârlionțate, şi ochii blânzi şi căprui ai unei porumbițe. *Destul de drăguță pentru o copilă,* hotărî Jaime, *însă nu-i o fată pentru care să merite să pierzi un regat.* Avea fața umflată, iar pe frunte i se vedea o julitură, pe jumătate ascunsă de o şuviță de păr castaniu.

– Ce s-a întâmplat? o întrebă el.

Fata îşi întoarse capul.

– Nu s-a întâmplat nimic, insistă mama ei, o femeie cu o expresie severă, înveşmântată într-o rochie din catifea verde. Un colier din scoici aurite se închidea în jurul gâtului ei lung şi subțire. Nu renunța la coronița pe care rebelul i-a dat-o şi când am încercat să i-o iau de pe cap, copila asta încăpățânată s-a luptat cu mine.

– A fost a mea, scânci Jayne. Nu aveai dreptul. Robb a făcut-o pentru mine. L-am *iubit.*

Mama ei se pregăti s-o pocnească, dar Jaime se puse între ele.

– Fără din astea, o avertiză el pe Lady Sybell. Luați loc, amândouă.

Fata se cuibări în scaunul ei ca un animal înspăimântat, dar mama ei se așeză înțepată, ținându-și capul sus.

– Doriți vin? le întrebă el. Fata nu răspunse.

– Nu, mulțumesc, zise mama.

– Cum vreți.

Jaime se întoarse spre fiică.

– Îmi pare rău de pierderea ta. Băiatul a avut curaj, recunosc asta. Am ceva să te întreb. Ai în pântec copilul lui, domniță?

Jeyne țâșni de pe scaunul ei și ar fi fugit din încăpere dacă străjerul de la ușă n-ar fi prins-o de mână.

– Nu-l are, spuse Lady Sybell, în timp ce fiica ei se zbătea să scape. M-am asigurat eu de asta, așa cum m-a rugat nobilul tău tată.

Jaime dădu din cap. Tywin Lannister nu era omul care să neglijeze astfel de detalii.

– Dă drumul fetei, zise el. Deocamdată, am terminat cu ea. În timp ce Jeyne fugea pe trepte în jos, se întoarse spre mamă. Casa Westerling a primit iertarea, iar fratele tău Rolph a fost înnobilat Lord de Castamere. Ce altceva mai vrei de la noi?

– Nobilul tău tată mi-a promis căsătorii vrednice pentru Jeyne și pentru sora ei mai mică. Lorzi sau moștenitori, nu fii mai tineri și cavaleri de la curte.

Lorzi sau moștenitori. Desigur. Westerling era o Casă veche și mândră, însă Lady Sybell însăși se născuse o Spicer, dintr-o familie de negustori ajunși. Bunica ei fusese un fel de vrăjitoare pe jumătate țicnită de la est, își aminti el. Iar cei din Casa Westerling erau sărăciți. În circumstanțe normale, fiii mai tineri ar fi fost cea mai bună partidă la care ar fi putut spera fetele lui Sybell Spicer, însă o oală drăgălașă și pântecoasă cu aurul Lannisterilor făcea ca până și văduva unui rebel mort să pară atrăgătoare pentru vreun lord.

– Vei avea căsătoriile, rosti Jaime, însă Jeyne trebuie să aștepte doi ani bătuți pe muchie până să se poată mărita din nou.

Dacă fata își lua prea curând un alt soț și făcea un copil cu el, șușotelile cum că Tânărul Lup era tatăl ar fi fost inevitabile.

– Am și doi fii, îi reaminti Lady Westerling. Rollam este cu mine, însă Raynald era cavaler și s-a dus cu rebelii la Gemeni. Dacă aș fi știut ce urma să se întâmple acolo, n-aș fi permis niciodată una ca asta. În vocea ei se strecurase o urmă de reproș. Raynald nu știa nimic de nicio... înțelegere cu nobilul tău tată. S-ar putea să fie captiv la Gemeni.

Sau s-ar putea să fie mort. Walder Frey nu știa nici el de *înțelegere.*

– Voi face cercetări. Dacă Ser Raynald mai este captiv, vom plăti noi recompensa în locul tău.

– S-a pomenit și de o soață pentru el. O mireasă de la Casterly Rock. Nobilul tău tată a spus că Raynald

ar trebui să primească bucuria din partea lui, dacă totul decurgea precum am sperat.

Chiar și din mormânt, mâna moartă a Lordului Tywin ne învârte pe toți.

– Joy[1] este fiica naturală a răposatului meu unchi Gerion. Se poate aranja o logodnă, dacă asta ți-e voia, însă orice mariaj va trebui să aștepte. Joy avea vreo nouă-zece ani când am văzut-o ultima dată.

– Fiica sa *naturală?* Lady Sybell arăta de parcă tocmai ar fi înghițit o lămâie. Vrei ca un Westerling să ia o *bastardă?*

– Nu mai mult decât aș vrea ca Joy să se mărite cu fiul unei cățele uneltitoare și trădătoare. Merită mai mult. Jaime ar fi sugrumat-o bucuros cu colierul ei de scoici. Joy era o copilă dulce, însă însingurată; tatăl ei fusese unchiul favorit al lui Jaime. Fiica ta face cât zece ca tine, doamna mea. Vei pleca mâine, împreună cu Edmure și Ser Forley. Până atunci, ai face bine să te ții departe de mine.

Strigă după un străjer și Lady Sybell plecă ținându-și buzele strânse, afectată. Jaime rămase să se întrebe cât de mult știa Lord Gawen despre uneltirile soției sale. *Cât de mult știm vreodată noi, bărbații?*

Când Edmure și Westerlingii plecară, îi însoțeau patru sute de soldați. Jaime dublase escorta din nou, în ultimul moment. Călări câțiva kilometri împreună cu ei, ca să discute cu Ser Forley Prester. Cu toate că

---

[1] Joy – nume propriu, dar și „bucurie", în limba engleză (n. red.).

avea un cap de taur pe tunica sa și coarne pe coif, Ser Forley n-ar fi putut fi mai puțin bovin. Era un bărbat scund, simplu, călit. Cu nasul său subțire, creștetul pleșuv și barba castanie încărunțită, aducea mai mult a hangiu decât a cavaler.

– Nu știm unde-i Peștele Negru, îi aminti Jaime, dar dacă-l poate elibera pe Edmure, o va face.

– Asta nu se va întâmpla, stăpâne. La fel ca majoritatea hangiilor, Ser Forley nu era prost. Iscoade și cercetași vor scotoci mlaștina și ne vom fortifica taberele noaptea. Am ales zece oameni care să stea cu Tully zi și noapte, cei mai buni arcași ai mei. Dacă se abate fie și cu un metru de marginea drumului, îl vor împăna cu atâtea săgeți cu pene, încât propria sa mamă l-ar lua drept gâscan.

– Bine. Jaime ar fi fost bucuros ca Tully să ajungă la Casterly Rock în siguranță, dar mai bine mort decât fugit și el. Mai bine ține niște arcași și prin preajma fiicei Lordului Westerling.

Ser Forley păru surprins.

– Fata lui Gawen? Este...

– ...văduva Tânărului Lup, termină Jaime pentru el, și de două ori mai periculoasă decât Edmure dacă ne scapă vreodată.

– Cum spui tu, stăpâne. Va fi supravegheată.

Jaime trecu în galop mic pe lângă un grup de Westerlingi, în timp ce depășea coloana în drumul său înapoi spre Riverrun. Lordul Gawen dădu grav din cap când ajunse în apropierea lui, dar Lady Sybell privi prin el cu ochii precum turnurii de gheață. Jeyne nici

nu-l văzu măcar. Văduva călărea cu privirile în jos, ghemuită sub o mantie cu glugă. Sub faldurile ei grele, avea veşminte fine, însă sfâşiate. *Şi le-a rupt singură, în semn de doliu,* îşi dădu seama Jaime. *Asta sigur n-a prea încântat-o pe mama sa.* Se pomeni întrebându-se dacă Cersei şi-ar sfâşia rochia dacă el ar muri.

Nu se duse direct la castel, ci traversă Piatra Răsucită încă o dată, ca să-l cheme pe Edwyn Frey şi să discute transferul prizonierilor străbunicului său. Oastea lui Frey începuse să se împrăştie la câteva ore după ce Riverrunul se predase, când stegarii Lordului Walder şi mercenarii ridicaseră corturile ca să meargă acasă. Freyii care mai rămăseseră erau încă în bivuacuri, dar pe Edwyn îl găsi cu unchiul său bastard în pavilionul ultimului.

Cei doi erau aplecaţi deasupra unei hărţi, contrazicându-se aprins, însă încetară imediat ce intră Jaime.

– Lord Comandant, zise Rivers cu o politeţe rece, însă Edwyn izbucni:

– Sângele tatălui meu este pe mâinile tale, ser.

Asta-l ului pe Jaime.

– Cum aşa?

– Tu ai fost cel care l-a trimis acasă, da sau nu?

Cineva trebuia s-o facă.

– L-a lovit vreo nenorocire pe Ser Ryman?

– A fost spânzurat împreună cu toţi însoţitorii lui, zise Walder Rivers. Haiducii i-au capturat la nouă kilometri sud de Târg.

– Dondarrion?

– El sau Thoros sau femeia Inimă de Piatră.

Jaime se încruntă. Ryman Frey fusese un prost, un laș și un bețivan și nimeni nu avea să-i ducă dorul prea mult, nici măcar Freyii săi. Dacă ochii neumeziți ai lui Edwyn erau un indiciu, nici măcar propriii lui fii nu-l vor plânge prea multă vreme. *Totuși... acești haiduci sunt tot mai neobrăzați, dacă îndrăznesc să-l spânzure și pe moștenitorul Lordului Walder la nici o zi de mers călare de Gemeni.*

– Câți oameni avea cu el Ser Ryman? întrebă el.

– Trei cavaleri și o duzină de călăreți înarmați, zise Rivers. Au atacat ca și cum ar fi știut că se întoarce la Gemeni cu o escortă redusă.

Edwyn făcu o strâmbătură.

– Pun rămășag că fratele meu are un amestec în asta. Le-a permis nelegiuiților să scape după ce i-au ucis pe Merrett și pe Petyr, iar acum asta. Cum tatăl nostru-i mort, n-am mai rămas decât eu între Walder cel Negru și Gemeni.

– N-ai nicio dovadă că-i așa, spuse Walder Rivers.

– Nu am nevoie de dovadă, îmi cunosc fratele.

– Fratele tău se află la Seagard, insistă Rivers. Cum să fi putut ști el că Ser Ryman se întorcea la Gemeni?

– I-a spus cineva, spuse Edwyn pe un ton amar. Are propriii săi spioni aici, în tabără, poți fi sigur.

Iar tu îi ai pe ai tăi la Seagard. Jaime știa că neînțelegerile dintre Edwyn și Walder cel Negru erau vechi, dar nu îi păsa care dintre ei va reuși să-i succeadă străbunicului lor ca Lord de Crossing.

– Dacă mă iertați pentru că intervin în durerea voastră, spuse el pe un ton sec, avem și alte chestiuni

de discutat. Când vă întoarceți la Gemeni, vă rog să-l informați pe Lordul Walder că Regele Tommen cere toți captivii luați de voi la Nunta Roșie.

Ser Walder se încruntă.

– Acești prizonieri sunt valoroși, ser.

– Înălțimea Sa nu i-ar cere dacă ar fi fără valoare.

Frey și Rivers schimbară o privire. Edwyn glăsui:

– Nobilul meu bunic se aștepta la o recompensă pentru acești prizonieri.

Și o va primi, imediat ce îmi crește mie o mână nouă, se gândi Jaime.

– Cu toții avem așteptări, zise el pe un ton blând. Spune-mi, Ser Raynald Westerling se numără printre acești captivi?

– Cavalerul scoicilor de mare? se strâmbă Edwyn. Pe acesta-l vei găsi hrănind peștii pe fundul Furcii Verzi.

– Se afla în curte când oamenii noștri au venit să omoare lupul străvechi, zise Walder Rivers. Whalen i-a cerut să predea sabia și i-a dat-o destul de docil, dar când oamenii au început să-l împăneze pe lup cu săgeți, a înșfăcat securea lui Whalen și-a eliberat monstrul din plasa pe care o aruncaseră asupra lui. Whalen spune că a luat o săgeată în umăr și o alta în stomac, dar tot a reușit să ajungă pe culoarul de pe metereze și să se arunce în râu.

– A lăsat o dâră de sânge pe trepte, spuse Edwyn.

– I-ați găsit corpul după aceea? întrebă Jaime.

– Am găsit o mie de stârvuri după aceea. Odată ce-au rămas vreo câteva zile în râu, toate arată cam la fel.

– Am auzit că ar fi la fel și cu spânzuraţii, zise Jaime înainte să plece.

Până dimineaţa, din tabăra Frey nu mai rămăsese mare lucru în afară de muște, balegă de cal și spânzurătoarea lui Ser Ryman, înălțându-se oropsită pe marginea râului. Vărul său voia să știe ce-ar trebui făcut cu ea și cu echipamentul de asediu pe care-l construise, berbecii, jgheaburile pentru metal topit și turnurile de asalt, catapultele. Daven propuse să le ducă pe toate la Raventree și să le folosească acolo. Jaime îi spuse să incendieze tot, începând cu spânzurătoarea.

– Vreau să rezolv eu însumi problema cu Lordul Tytos. Asta nu va necesita un turn de asediu.

Daven rânji prin barba sa stufoasă.

– Un duel, vere? Nu prea pare corect. Tytos este un bătrân coliliu.

Un bătrân coliliu cu două mâini.

În noaptea aceea, el și Ser Ilyn luptară timp de trei ore. Era una dintre nopţile sale mai bune. Dacă ar fi încrucișat sabiile cu adevărat, Payne l-ar fi omorât numai de două ori. De regulă, o pățea de cel puţin șase ori, iar în unele nopţi era chiar și mai rău.

– Dacă reușesc s-o ţin tot așa pentru încă o jumătate de an, am să fiu la fel de bun ca Peck, declară Jaime, iar Ser Ilyn scoase acel clămpănit care însemna că-l amuzase. Hai, vino să mai bem din vinul acela roșu și bun al lui Hoster Tully.

Vinul devenise o parte a ritualului lor nocturn. Ser Ilyn constituia partenerul perfect la băutură. Nu te întrerupea niciodată, nu te contrazicea, nu se plângea,

nu cerea favoruri și nici nu spunea povești lungi și fără niciun sens. Tot ce făcea era să bea și să asculte.

– Ar trebui să pun să li se taie limba tuturor prietenilor mei, zise Jaime în timp ce umplea pocalele, și familiei mele la fel. O Cersei tăcută ar fi o dulceață, deși mi-ar fi dor de limba ei când ne sărutăm. Bău. Vinul era rubiniu-închis, dulce și greu. Îi încălzea măruntaiele. Nu-mi mai pot aminti când am început să ne sărutăm. Prima dată a fost ceva nevinovat. Până când n-a mai fost. Își termină vinul din cupă și-o puse deoparte. Tyrion mi-a spus odată că majoritatea târfelor nu vor să te sărute. Ți-o trag până nu mai poți mișca, zicea, însă nu-și vor lipi niciodată buzele de ale tale. Crezi că sora mea îl sărută pe Kettleblack?

Ser Ilyn nu răspunse.

– Nu cred că ar fi prea corect din partea mea să-l măcelăresc pe propriul meu Frate Jurat. Ceea ce trebuie să fac este să-l jugănesc și să-l trimit la Zid. Asta au făcut cu Lucamore Desfrânatul. Sigur este că Ser Osmund nu va primi prea ușor vestea jugănirii. Și mai sunt și frații lui de luat la socoteală. Frații pot fi periculoși. După ce Aegon cel Netrebnic l-a dat morții pe Ser Terrence Toyne pentru că s-a culcat cu ibovnica lui, frații lui Toyne și-au dat toată silința să-l ucidă. Toată silința lor n-a fost însă suficientă, mulțumită Cavalerului Dragon, dar asta nu înseamnă că n-au încercat. E scris în Cartea Albă. Totul, în afară de ce să fac cu Cersei.

Ser Ilyn își trecu un deget de-a latul gâtului.

– Nu, spuse Jaime. Tommen a pierdut un frate și pe cel pe care-l credea tatăl său. Dacă i-aș ucide mama, m-ar urî pentru asta... iar drăguța lui de soție oară ar găsi o cale să întoarcă această ură în folosul Highgardenului.

Ser Ilyn zâmbi într-un fel care nu-i plăcu lui Jaime. *Un zâmbet pocit. Un suflet pocit.*

– Vorbești prea mult, îi spuse el.

În ziua următoare, Ser Dermot de Rainwood se întoarse la castel cu mâna goală. Când fu întrebat ce-a găsit, răspunse:

– Lupi. Sute de cerșetori afurisiți. Pierduse și două santinele. Lupii ieșiseră din beznă ca să-i atace. Erau bărbați înarmați, îmbrăcați în zale și piele fiartă și, cu toate astea, jivinelor nu le-a fost frică de ei. Înainte să moară, Jate a spus că haita era condusă de o lupoaică de o mărime monstruoasă. Un lup străvechi, l-am auzit spunând. Lupii au dat iama și printre caii noștri. Ticăloșii ăia afurisiți mi-au omorât murgul favorit.

– Un cerc de foc în jurul taberei s-ar putea să-i țină la respect, spuse Jaime, cu toate că se îndoia de asta. Era oare posibil ca lupul străvechi al lui Ser Dermot să fie același cu cel care-l sfâșiase pe Joffrey la răscrucea de drumuri?

Lupi sau nu, Ser Dermot luă cai odihniți și mai mulți oameni și porni din nou la drum în dimineața următoare, pentru a-și relua căutarea lui Brynden Tully. În aceeași după-amiază, lorzii de la Trident veniră la Jaime pentru a-i cere permisiunea de a se

întoarce la propriile lor moșii. Le-o dădu. Lord Piper voia, de asemenea, să știe ce era cu fiul său, Marq.

– Toți captivii vor fi răscumpărați, promise Jaime.

În timp ce lorzii riverani plecau, Lordul Karyl Vance mai zăbovi ca să spună:

– Stăpâne Jaime, trebuie să mergi la Raventree. Atâta vreme cât Jonos se află la porțile sale, Tytos nu va capitula niciodată, dar știu că va îngenunchea înaintea ta.

Jaime îi mulțumi pentru sfat.

Mistrețul fu următorul care plecă. Voia să revină la Darry, așa cum promisese, ca să poată lupta împotriva haiducilor.

– Am străbătut jumătate din afurisitul de regat și pentru ce? Ca să-l poți face tu pe Edmure Tully să-și ude pantalonii? Nu-i nicio bravură aici. Am nevoie de o *luptă*. Îl vreau pe Câine, Jaime. Pe el, sau pe lordul de hotar.

– Capul Câinelui este al tău, dacă-l poți lua, comentă Jaime, însă Beric Dondarrion trebuie prins viu, pentru a putea fi adus înapoi la Debarcaderul Regelui. O mie de oameni vor să-l vadă cum moare, altfel n-ar crede că și-a dat duhul.

Mistrețul își mârâi nemulțumirea, dar, în cele din urmă, căzu de acord. În ziua următoare plecă la drum cu scutierul și călăreții săi, plus Jon Bettley Spânul, care se hotărâse că vânarea de nelegiuiți era de preferat întoarcerii la soția lui de o urâțenie celebră. Se părea că ea avea barba care-i lipsea lui Bettley.

Jaime încă mai avea de rezolvat problema cu garnizoana. Juraseră până la ultimul om că nu știau nimic despre planurile lui Ser Brynden și nici despre locul unde s-ar fi putut duce.

– Mint cu toții, insistă Emmon Frey, însă Jaime nu credea asta.

– Dacă nu-ți împărtășești planurile cu nimeni, nu te poate trăda nimeni, observă el.

Lady Genna sugeră ca o parte din oameni să fie supuși la cazne. El refuză.

– I-am dat lui Edmure cuvântul meu că dacă se predă, garnizoana poate pleca nevătămată.

– Cât de cavaleresc din partea ta, zise mătușa lui, dar aici avem nevoie de forță, nu de cavalerism.

Întreabă-l pe Edmure cât sunt eu de cavaler, își zise Jaime. *Întreabă-l despre catapultă.* Cumva, nu credea că maesterii îl vor confunda cu prințul Aemon Cavalerul Dragon când își vor scrie cronicile. Totuși, curios era că se simțea mulțumit. Războiul era aproape câștigat. Piatra Dragonului căzuse, Capătul Furtunii urma destul de curând, nu avea nicio îndoială, iar Stannis era bine-venit să ia Zidul. Nordicii nu-l vor iubi mai mult decât lorzii. Dacă Roose Bolton nu-l distrugea, urma s-o facă iarna.

Iar el își făcuse partea aici, la Riverrun, fără să fi ridicat sabia asupra Caselor Stark sau Tully. Odată ce-l găsea pe Peștele Negru, va fi liber să se întoarcă la Debarcaderul Regelui, unde-i era locul. *Locul meu este cu regele meu. Cu fiul meu.* Oare ar vrea Tommen să știe asta? Adevărul îl putea costa pe băiat tronul.

Ai vrea mai degrabă să ai un tată sau un jilț, băiete? Jaime și-ar fi dorit să știe răspunsul. *Totuși îi place să ștampileze hârtii cu sigiliul său.* Băiatul s-ar putea să nici nu-l creadă, de fapt. Cersei ar putea spune că era o minciună. *Draga mea surioară, pungașa.* Trebuia să găsească o cale de a-l scoate pe Tommen din gheare-le ei, altfel băiatul risca să devină un nou Joffrey. Și dacă tot începea asta, trebuia să-i găsească băiatului un nou mic consiliu. *Dacă Cersei ar putea fi dată la o parte, Ser Kevan ar fi de acord să slujească drept Mâna lui Tommen.* Iar dacă nu, cele Șapte Regate nu erau deloc lipsite de bărbați capabili. Forley Prester ar putea fi o alegere bună, sau Roland Crakehall. Dacă oricine altcineva în afara unui vestic era necesar pentru a-i împăca pe Tyrelli, Mathis Rowan era întotdeauna disponibil... sau chiar Petyr Baelish. Degețel era pe cât de amiabil, pe atât de deștept, însă de origine prea joasă pentru a-i amenința pe marii lorzi, fără o armată proprie. *Mâna ideală.*

Garnizoana Tully plecă în dimineața următoare, fără niciun fel de arme și armuri. Fiecărui om îi era îngăduit să ia mâncare pe trei zile și haine în boc-cea, după ce jurau, fiecare în parte, să nu ridice nici-odată mâinile împotriva Lordului Emmon sau a Casei Lannister.

– Dacă ai noroc, unul din zece oameni s-ar putea să-și țină jurământul, comentă Lady Genna.

– Foarte bine. Mai degrabă m-aș confrunta cu nouă oameni decât cu zece. Cel de-al zecelea ar putea fi cel care m-ar ucide.

– Și ceilalți nouă te pot ucide la fel de repede.

– Mai bine decât să mor în pat. *Ori într-o privată.*

Doi dintre oameni nu aleseră să plece împreună cu ceilalți. Ser Desmond Grell, vechiul maestru de arme al Lordului Hoster, preferă să îmbrace straiele negre. La fel făcu și Ser Robin Ryger, comandantul gărzilor de la Riverrun.

– Acest castel a fost casa mea timp de patruzeci de ani, spuse Grell. Spui că sunt liber să plec, dar unde? Sunt prea bătrân și prea corpolent ca să devin cavaler rătăcitor. Însă la Zid oamenii sunt mereu bine-veniți.

– După cum dorești, îi spuse Jaime, deși era o afurisită de bătaie de cap. Le permise să-și păstreze armele și armurile, și puse o duzină dintre oamenii lui Gregor Clegane să-i escorteze până la Iazul Fecioarelor. Comanda grupului i-o încredință lui Rafford, cel căruia îi spuneau Cel Dulce. Să ai grijă ca prizonierii să ajungă la Iazul Fecioarelor nevătămați, îi spuse el omului, altfel ceea ce i-a făcut Ser Gregor Țapului va părea o distracție pe lângă ce-ți voi face eu ție.

Trecură zilele. Lordul Emmon îi adună pe toți cei de la Riverrun în curte, oamenii Lordului Edmure și ai săi, și le vorbi aproape trei ore despre ce aștepta de la ei, acum că le era lord și stăpân. Din când în când, își agita pergamentul, în timp ce băieții de la grajduri și slujnicele și fierarii ascultau într-o tăcere mohorâtă și o ploaie ușoară cădea asupra lor.

Și menestrelul asculta, cel pe care Jaime îl luase de la Ser Ryman Frey. Jaime dăduse de el în timp ce stătea în pragul unei uși, unde era la adăpost de ploaie.

– Înălțimea Sa ar fi trebuit să fie menestrel, spuse omul. Acest discurs este mai lung decât o baladă de marș și nu cred că s-a oprit o clipă ca să-și tragă respirația.

Jaime trebui să râdă.

– Lordul Emmon nici nu trebuie să respire, atâta vreme cât poate mesteca. Ai să compui un cântec despre asta?

– Unul vesel. Am să-l intitulez „Vorbind cu Peștii".

– Vezi să nu-l cânți acolo unde-l poate auzi și mătușa mea.

Jaime nu-i acordase omului prea multă atenție înainte. Era un bărbat scund, îmbrăcat în pantaloni verzi, uzați, și o tunică zdrențuită, de un verde ceva mai deschis, cu petice din piele maro care acopereau găurile. Avea un nas lung și ascuțit și un zâmbet larg și lejer. Pe umeri îi cădea o chică de păr subțire și castaniu, încâlcit și nespălat. *Cam cincizeci de ani pe muchie,* se gândi Jaime, *o harpă rătăcitoare, muncită din greu de viață.*

– Nu erai tu omul lui Ser Ryman atunci când te-am găsit? întrebă el.

– Doar de două săptămâni.

– M-aș fi așteptat să pleci cu Freyii.

– Cel de acolo este un Frey, spuse menestrelul, făcând un semn spre Lordul Emmon, iar acest castel pare să fie un loc destul de drăguț și de confortabil, numai bun să-ți petreci iarna. Wat Zâmbet Alb a plecat acasă cu Ser Forley, așa că m-am gândit că pot să-i iau eu locul. Wat are o voce înaltă și melodioasă pe care cei ca mine nu pot spera s-o întreacă, însă

eu știu de două ori mai multe cântece deocheate decât el. Să mă ierte stăpânul meu.

– Ar trebui să te înțelegi cu mătușa mea, spuse Jaime. Dacă speri să iernezi aici, vezi ca interpretările tale să-i placă lui Lady Genna. Ea este cea care contează.

– Nu tu?

– Locul meu este cu regele. N-am să rămân mult timp aici.

– Îmi pare rău să aud asta, stăpâne. Știu cântece mai bune decât *Ploile din Castamere.* Ți-aș fi putut cânta... oh, tot felul de lucruri.

– Poate altă dată, zise Jaime. Cum te cheamă?

– Tom de Șapte Pâraie, dacă nu-i e cu supărare stăpânului meu.

Cântărețul își scoase pălăria.

– Majoritatea îmi spun Tom de Șapte, e destul.

– Să cânți frumos, Tom de Șapte.

În acea noapte visă că se afla din nou în Marele Sept al lui Baelor, încă veghind asupra trupului tatălui său. Septul era liniștit și întunecos, până când o femeie se desprinse dintre umbre și păși încet spre catafalc.

– Surioară? făcu el.

Însă nu era Cersei. Era înveșmântată în cenușiu, o soră tăcută. O glugă și un voal îi ascundeau trăsăturile, dar tot putea vedea lumânările arzând în umezeala verde ale ochilor ei.

– Soră, spuse el, ce vrei de la mine?

Ultimul cuvânt reverberă în sus și-n jos prin templu, *minemineminemineminemine.*

– Nu sunt sora ta, Jaime.

Ea-și ridică o mână palidă și-și dădu gluga la o parte.

– M-ai uitat?

Cum aș putea să uit pe cineva pe care nu l-am cunoscut niciodată? Cuvintele i se opriră în gât. O *cunoștea,* însă trecuse atât timp...

– L-ai uita și pe nobilul tău tată? Mă întreb dacă l-ai cunoscut cu adevărat.

Ochii ei erau verzi, părul, auriu. N-ar fi putut spune ce vârstă avea. *Cincisprezece,* se gândi el, *sau cincizeci.* Femeia urcă pe trepte și se opri lângă catafalc.

– N-a putut suporta niciodată să se râdă de el. Acesta era lucrul pe care-l ura cel mai mult.

– Cine ești?

Trebuia s-o audă spunând-o.

– Întrebarea este, cine ești tu?

– Acesta-i un vis.

– Chiar așa? Ea zâmbi cu tristețe. Numără-ți mâinile, copile.

Una. O singură mână, strânsă bine pe mânerul sabiei. Numai una.

– În visele mele am întotdeauna două mâini.

Ridică mâna dreaptă și se holbă, fără să înțeleagă, la hidoșenia cioatei sale.

– Cu toții visăm ceea nu putem avea. Tywin a visat că fiul său va fi un mare rege, că fiica lui va fi regină. A visat că vor fi atât de puternici și de curajoși și de frumoși încât nimeni de pe lume nu va râde de ei.

– Eu sunt cavaler, îi spuse el, iar Cersei e regină.

O lacrimă se rostogoli pe obrazul femeii. Își ridică gluga din nou și-i întoarse spatele. Jaime o strigă, dar

ea se pusese deja în mișcare, iar rochia ei șoptea cântece de leagăn în timp ce aluneca pe podea.

Nu mă părăsi, ar fi vrut el să strige, dar, desigur, îl părăsise cu multă vreme în urmă.

Se trezi în întuneric, tremurând. În încăpere se lăsase un frig de gheață. Jaime azvârli cuverturile deoparte cu cioata. Focul din vatră murise, văzu el, iar fereastra fusese dată la perete. Traversă încăperea scufundată în beznă ca să se ocupe de obloane, însă când ajunse la fereastră tălpile sale dezgolite pășiră peste ceva ud. Jaime se trase înapoi, uluit pentru un moment. Prima dată se gândi că era sânge, însă sângele n-ar fi putut fi atât de rece.

Era zăpadă, pătrunzând prin fereatră.

În loc să închidă obloanele, le deschise larg. Jos, curtea era acoperită cu un strat subțire și alb, devenind tot mai gros chiar sub ochii lui. Merloanele de pe metereze aveau glugi albe. Jaime își putea vedea respirația.

Zăpadă pe domeniile riverane. Dacă ningea aici, se putea întâmpla la fel și la Lannisport sau la Debarcaderul Regelui. *Iarna se îndreaptă spre sud, iar jumătate din grânarele noastre sunt goale.* Toate recoltele rămase încă pe câmp erau compromise. Nu va mai fi niciun semănat, nici vreo speranță de o ultimă recoltă. Se pomeni întrebându-se ce va face tatăl lui ca să-și hrănească regatul, apoi își aminti că Tywin Lannister era mort.

Când se crăpă de ziuă, zăpada era până la glezne, și chiar mai adâncă în pădurea zeilor, unde viscolul

o adunase sub copaci. Scutierii, băieții de la grajduri și pajii de viță nobilă redeveniră copii sub valul rece și alb și se bătură cu bulgării de zăpadă prin curți și de-a lungul meterezelor. Jaime îi auzi râzând. Nu cu mult timp în urmă ar fi fost și el afară, făcând bulgări de zăpadă împreună cu cei mai buni dintre ei ca să-i arunce spre Tyrion când șontâcăia pe lângă ei sau ca să îi bage în roba lui Cersei. *Totuși, ai nevoie de două mâini pentru a face un bulgăre acătării.*

Se auzi o bătaie în ușă.

– Vezi cine e, Peck.

Era bătrânul maester de la Riverrun, cu un mesaj strâns în mâna sa ridată și zbârcită. Fața lui Vyman era albă, precum zăpada proaspăt căzută.

– Știu, spuse Jaime, a venit un corb alb de la Citadelă. A venit iarna.

– Nu, stăpâne. Pasărea a venit de la Debarcaderul Regelui. Mi-am luat libertatea... n-am știut... Îi întinse scrisoarea.

Jaime o citi așezat în jilțul de lângă fereastră, scăldat în acea lumină a dimineții albe și reci. Cuvintele lui Qyburn erau succinte și la subiect, ale lui Cersei înfierbântate și agitate. *Vino imediat,* spunea ea. *Ajută-mă. Salvează-mă. Am nevoie de tine acum, așa cum n-am avut nevoie niciodată. Te iubesc. Te iubesc. Te iubesc. Vino de îndată.*

Vyman se foia pe lângă ușă, așteptând, iar Jaime simți că Peck privea și el.

– Binevoiește stăpânul meu să răspundă? întrebă maesterul, după o tăcere îndelungată.

Un fulg de zăpadă ajunse pe scrisoare. Topindu-se, cerneala începu să se scurgă. Jaime răsuci pergamentul din nou, făcându-l sul, pe cât de tare putea cu o singură mână, și i-l dădu lui Peck.

– Nu, spuse el. Pune-l pe foc.

SAMWELL

Cea mai periculoasă parte a călătoriei era ultima. Strâmtorile Redwyne gemeau de corăbii lungi, așa cum fuseseră preveniți la Tyrosh. Cu principala forță a flotei din Arbor aflată la capătul celălalt al Westerosului, oamenii de fier distruseseră Ryamsport și puseseră stăpânire pe Vinetown și pe Portul Stelei-de-Mare, folosindu-le ca bază pentru lansarea atacurilor piratерești asupra transporturilor spre Orașul Vechi.

Trei corăbii lungi fură zărite de către pândarii din cuiburile de cioară. Două erau la pupa, iar *Vântul Cafeniu* se îndepărtă foarte repede de ele. A treia apăru dinspre apus, pentru a-i izola de Golful Șoaptelor. Când îi văzură vâslele ridicându-se și coborând, trasând urme albe în apa arămie, Kojja Mo își trimise arcașii la castele cu arcurile lor lungi din lemn de inimă-de-aur, care puteau trimite o săgeată mai departe și cu mai mare precizie chiar și decât arcurile dornishiene din tisă. Așteptă până când corabia lungă ajunse la o distanță de două sute de metri înainte de a da comanda

de tragere. Sam trase împreună cu ei și, de data asta, crezu că săgeata lui atinsese nava. O salvă fu însă de ajuns. Corabia cârmi spre sud, căutându-și o pradă mai lesnicioasă.

Se lăsa un amurg albastru-închis când intrară în Golful Șoaptelor. Gilly stătea la proră cu bebelușul, privind spre castelul de pe stânci.

– Trei Turnuri, îi spuse Sam, este reședința Casei Costayne.

Conturat pe fundalul stelelor de pe cerul de seară, cu luminile torțelor pâlpâind la ferestre, castelul oferea o priveliște minunată, însă pe el îl întristă. Călătoria lor era aproape de sfârșit.

– Este foarte înalt, zise Gilly.

– Așteaptă până vezi Hightower.

Bebelușul Dallei începu să plângă. Gilly își deschise tunica și-i dădu băiețelului să sugă. Zâmbi în timp ce-l hrănea și-i mângâie părul moale, castaniu. *A ajuns să-l iubească la fel de mult ca și pe cel lăsat în urmă,* își dădu seama Sam. Spera ca zeii să fie îngăduitori cu amândoi copiii.

Oamenii de fier pătrunseseră chiar și în apele apărate ale Golfului Șoaptelor. La venirea dimineții, *Vântul Cafeniu* își continuă drumul spre Orașul Vechi, iar nava începu să se lovească de cadavrele care pluteau spre mare. Unele dintre trupuri erau acoperite de grupuri de ciori, care se ridicau în aer protestând zgomotos când corabia-lebădă deranja plutele lor umflate grotesc. Pe mal apărură lanuri arse și sate incendiate, iar apa mică de la mal și bancurile de nisip erau

pline de nave distruse. Cele comerciale și cele pescărești se întâlneau cel mai des, însă văzură și galere lungi abandonate și epavele a două dromoane. Una arsese până la linia de plutire, în vreme ce a doua avea o spărtură în bordaj, acolo unde fusese izbită cu berbecul.

– Lupte aici, zise Xhondo. Nu demult.

– Cine-ar putea fi atât de smintit încât să atace atât de aproape de Orașul Vechi?

Xhondo arătă spre o corabie lungă, pe jumătate scufundată în apa puțin adâncă. Resturile unei flamuri atârnau la pupa, înnegrită de fum și sfâșiată. Emblema era una pe care Sam n-o mai văzuse niciodată până atunci: un ochi roșu cu o pupilă neagră, cu o coroană din fier negru dedesubt, susținută de două ciori.

– Al cui e steagul ăsta? întrebă Sam.

Xhondo doar dădu din umeri.

Ziua următoare se dovedi a fi rece și cețoasă. Pe când *Vântul Cafeniu* trecea de un alt sat pescăresc ars, o galeră de război ieși alunecând din ceață, manevrând încet spre ei. Purta numele de *Vânătoarea*, scris în spatele galionului de la prora, o fecioară zveltă, îmbrăcată în frunze, înarmată cu o suliță. O clipă mai târziu, alte două galere mai mici își făcură apariția, încadrând-o ca o pereche de ogari gemeni alergând pe urmele stăpânului lor. Spre ușurarea lui Sam, toate arborau flamura Regelui Tommen, cerbul și leul deasupra turnului alb al Orașului Vechi cu coroana în flăcări.

Căpitanul *Vânătorii* era un bărbat înalt, înveșmântat într-o mantie cenușie-fumurie, cu un tiv din flăcări

făcute din satin roșu. Își aduse galera de-a lungul bordajului *Vântului Cafeniu,* ridică vâslele și strigă că urcă la bord. În timp ce arbaletrierii săi și arcașii Kojjei Mo se supravegheau reciproc peste fâșia îngustă de apă, căpitanul trecu puntea împreună cu o duzină de cavaleri, dădu din cap spre Quhuru Mo și ceru să cerceteze calele. Tatăl și fiica se consultară repede și apoi își dădură acordul.

– Îmi cer scuze, zise căpitanul după ce inspecția se termină. Mă mâhnește că oamenii cinstiți trebuie să sufere un asemenea afront, dar mai bine asta decât să pătrundă oamenii de fier în Orașul Vechi. Numai acum două săptămâni, unii dintre acești ticăloși au capturat o navă comercială tyroshiană în strâmtori. Au ucis echipajul, și-au pus hainele lor și au folosit culorile găsite în cală pentru a-și vopsi perciunii în cincizeci de culori. Odată aflați între ziduri, voiau să incendieze portul și să deschidă porțile în timp ce oamenii luptau cu focul. Ar fi putut reuși, însă au dat nas în nas cu *Doamna din Turn,* iar șeful vâslașilor are o soție din Tyrosh. Când a văzut toate bărbile acelea verzi și purpurii, i-a salutat în limba tyroshiană, dar niciunul dintre ei nu i-a putut răspunde.

Sam era uluit.

– Nu-și pot permite să atace *Orașul Vechi.*

Căpitanul *Vânătorii* îi adresă o privire curioasă.

– Ăștia nu sunt doar tâlhari. Oamenii de fier au jefuit tot ce-au putut. Lovesc brusc dinspre mare, pun mâna pe ceva aur și pe niște fete și dispar, însă rareori erau mai mult de una sau două galere lungi, niciodată

mai mult de șase. Acum ne atacă sute dintre navele lor, venind dinspre Insulele Scutului și unele stânci de pe lângă Arbor. Au luat Reciful Crabul de Piatră, Insula Porcilor și Palatul Sirenei, și mai sunt și alte cuiburi pe Stânca Potcoavei și pe Leagănul Bastardului. Fără flota Lordului Redwyne, nu avem suficiente nave ca să-i încolțim.

– Și ce face Lordul Hightower? izbucni Sam. Tata zicea întotdeauna că-i la fel de bogat ca Lannisterii și că poate aduce de trei ori mai mulți oșteni decât oricare stegar al Highgardenului.

– Mai mulți, dacă mătură pietrele de pavaj, zise căpitanul, însă săbiile nu sunt bune împotriva oamenilor de fier decât dacă bărbații care le mânuiesc învață să pășească pe apă.

– Hightower trebuie să facă *ceva*.

– Mai mult ca sigur. Lordul Leyton s-a închis în turnul său cu Fecioara Nebună, consultând cărțile cu farmece. Poate că reușește să ridice o armată din adâncuri. Ori poate că nu. Baelor construiește galere, Gunthor răspunde de port, Garth antrenează noi recruți, iar Humfrey s-a dus la Lys, să mai închirieze nave. Dacă poate strânge o flotă corespunzătoare de la târfa de soră-sa, am putea începe să le plătim oamenilor de fier cu propria lor monedă. Până atunci însă, tot ce putem face este să păzim golful și să așteptăm ca târfa de regină de la Debarcaderul Regelui să-i dea drumul din lesă Lordului Paxter.

Amărăciunea din ultimele cuvinte ale căpitanului îl șocă pe Sam la fel de mult ca lucrurile pe care le

spusese. *Dacă Debarcaderul Regelui pierde Orașul Vechi și Arborul, întregul domeniu se va face bucăți,* se gândi el privind cum *Vânătoarea* și surorile sale se îndepărtau.

Asta-l făcu să se întrebe dacă Horn Hill mai era cu adevărat în siguranță. Moșiile Casei Tarly se întindeau în interior, printre dealuri cu păduri dese, la peste patru sute de kilometri nord-est de Orașul Vechi, departe de coastă. Ar fi trebuit să se afle mult dincolo de raza de acțiune a oamenilor de fier și a corăbiilor lungi, chiar dacă nobilul său tată era departe și lupta în domeniile riverane, iar castelul era slab apărat. Tânărul Lup crezuse, fără nicio îndoială, același lucru despre Winterfell, până în noaptea când Theon Trădătorul îi escaladase zidurile. Sam nu putea suporta gândul că era posibil să-i fi adus pe Gilly și pe copilul ei atâta cale pentru a-i feri de primejdie, numai pentru a-i abandona în plin război.

Se luptă cu îndoielile tot restul călătoriei, întrebându-se ce avea de făcut. Presupunea că o putea ține pe Gilly cu el, în Orașul Vechi. Zidurile cetății erau mult mai impresionante decât cele ale castelului tatălui lui și erau mii de oameni care să-i apere, spre deosebire de cei câțiva lăsați de Lordul Randyll la Horn Hill când plecase în marș spre Highgarden, pentru a răspunde la chemarea lordului său suzeran. Totuși, dacă mergea acolo, trebuia s-o ascundă undeva; Citadela nu permitea novicilor ei să aibă neveste sau amante, cel puțin nu în văzul lumii. *În afară de asta, dacă mai stau mult cu Gilly, cum voi găsi forța de a o părăsi? Trebuia* s-o părăsească, ori să dezerteze. *Am*

rostit cuvintele, își reaminti Sam. *Dacă dezertez, voi plăti cu capul, și cum ar ajutat-o asta pe Gilly?*

Se gândi să-i roage pe Kojja Mo și pe tatăl ei să o ia pe fată cu ei în Insulele Verii. Însă și această cale avea primejdiile ei. Când *Vântul Cafeniu* părăsea Orașul Vechi, trebuia să traverseze din nou Strâmtorile Redwyne, iar de data asta se putea să nu mai de atât de norocoasă. Dacă vântul se oprea, iar insularii se trezeau blocați în mijlocul mării? Dacă relatările auzite de el erau adevărate, Gilly ar putea fi luată în sclavie sau ar servi ca nevastă de sare, iar copilul ar fi, mai mult ca sigur, azvârlit în mare, pentru că ar reprezenta doar o bătaie de cap.

Trebuie să fie Horn Hill, decise Sam în cele din urmă. *Odată ce ajungem la Orașul Vechi, am să închiriez o căruță și niște cai și am s-o duc acolo chiar eu.* În acest fel, se putea asigura de starea castelului și a garnizoanei și, dacă vedea ceva ce i-ar fi dat de gândit, se putea întoarce cu Gilly în Orașul Vechi.

Ajunseră într-o dimineață rece și umedă, când ceața era atât de deasă încât farul din Turnul Înalt era singura parte din oraș care putea fi văzută. Un lanț se întindea de-a curmezișul portului, legat de douăzeci de nave putrezite. Chiar în spatele lui se aflau un șir de nave de război, ancorate de trei dromoane, și nava-amiral a Lordului Hightower, *Onoarea Orașului Vechi,* cu cele patru punți ale sale. Din nou, *Vântul Cafeniu* trebui să se supună unei inspecții. De data asta, fiul Lordului Leyton, Gunthor, urcă la bord într-o mantie din fir de argint și o armură din solzi

cenușii, smălțuiți. Ser Gunthor studiase în citadelă timp de mai mulți ani și vorbea limba verii, așa că el și Quhuru Mo se duseră în cabina căpitanului pentru o discuție între patru ochi.

Sam folosi acest răgaz pentru a-i explica planurile sale lui Gilly.

– Prima dată mergem la Citadelă, ca să prezentăm scrisorile lui Jon și să le povestim de moartea Maesterului Aemon. Mă aștept ca arhimaesterii să trimită o căruță pentru a-i aduce trupul. Apoi voi face rost de cai și de o căruță care să te ducă la mama mea, la Horn Hill. Mă întoarc cât de repede pot, este posibil să nu fie mai devreme de ziua de mâine.

– Mâine, repetă ea, și-i dădu un sărut care să-i poarte noroc.

În cele din urmă, Ser Gunthor reveni pe punte și dădu semnalul pentru deschiderea lanțului, astfel încât *Vântul Cafeniu* să poată pătrunde dincolo de el, la docuri. Sam li se alătură Kojjei Mo și celor trei arcași în timp ce nava era ancorată la țărm, insularii strălucind în mantiile lor cu pene pe care le purtau numai pe țărm. Pe lângă ei, se simțea ca un zdrențăros cu pantalonii lui negri lăsați, mantia decolorată și cizmele murdare de sare.

– Cât timp mai rămâneți în port?

– Două zile, zece zile, cine-ar putea ști? Cât de mult ne ia să ne golim calele și să le umplem din nou, rânji Kojja. Tata trebuie să-i viziteze și pe maesterii cenușii. Are cărți de vânzare.

– Poate Gilly să rămână la bord până mă întorc?

– Gilly poate sta aici cât vrea ea. Îl împunse pe Sam cu degetul în burtă. Nu mănâncă atât de mult ca alții.

– Nu mai sunt atât de gras ca înainte, se apără Sam.

Călătoria spre sud avusese partea ei de vină. Toate carcurile acelea, nimic altceva de mâncare decât fructe și pește. Insularii adorau fructele și peștele.

Sam îi urmă pe arcași peste pasarelă, însă odată ajunși pe țărm se despărțiră și fiecare-și văzu de drum. Spera să-și mai amintească drumul spre Citadelă. Orașul Vechi era un labirint și nu avea vreme să se mai și rătăcească.

Ziua era umedă, așa că pietrele de pavaj erau ude și alunecoase sub picioare, iar aleile erau învăluite în ceață și mistere. Sam le evita cât putea de mult și rămase pe drumul care șerpuia pe lângă Mied, prin inima orașului vechi. Era bine să simtă pământ solid sub el în locul punții instabile, însă mersul pe jos îi dădea, în același timp, o senzație neplăcută. Putea simți ochii ațintiți asupra sa, scrutându-l din balcoane și de la ferestre, privindu-l din coridoarele întunecate. Pe *Vântul Cafeniu* cunoștea toate fețele. Aici, oriunde s-ar fi întors, nu vedea decât străini. Era chiar mai rău când se gândea că poate era privit de cineva cunoscut. Lordul Randyll Tarly era cunoscut în Orașul Vechi, însă puțin îndrăgit. Sam nu știa ce putea fi mai rău: să fie recunoscut de unul dintre dușmanii nobilului său tată sau de unul dintre prietenii lui. Își puse gluga pe cap și mări pasul.

Porțile Citadelei erau flancate de o pereche de sfincși verzi, imenși, cu trup de leu, aripi de vultur

și cozi de șarpe. Unul avea chip de bărbat, iar celălalt de femeie. Chiar în spatele lor se afla Căminul Scribului, unde localnicii veneau să caute acoliți care să le scrie testamentele și să le citească scrisorile. Șase scribi plictisiți stăteau la tarabe, așteptând să le vină vreun mușteriu. La alte tarabe se cumpărau și se vindeau cărți. Sam se opri unde se ofereau hărți și privi una desenată de mână a Citadelei, pentru a descoperi calea cea mai scurtă spre Tribunalul Seneșalului.

Cărarea se bifurca la statuia ecvestră a regelui Daeron Întâiul, călare pe calul său înalt, din piatră, cu spada înălțată către Dorn. Un pescăruș se cățărase pe capul Tânărului Dragon, alți doi pe sabie. Sam o luă spre stânga, pe cărarea care ducea pe lângă râu. La Docul Plângerii privi cum doi acoliți îl ajutau pe un bătrân să urce într-o barcă pentru o călătorie scurtă spre Insula Sângeroasă. O tânără mamă urcă după el, ținând în brațe un bebeluș nu mai mare decât al lui Gilly. Sub doc, băieții vreunui bucătar înaintau prin apa puțin adâncă adunând broaște. Un val de novici cu obrajii trandafirii trecu în grabă pe lângă el, spre septistire. *Ar fi trebuit să vin aici când eram de vârsta lor,* își zise Sam. *Dacă aș fi fugit și mi-aș fi luat un nume fals, aș fi putut să mă pierd printre ceilalți novici. Tata ar fi putut pretinde că Dickon îi era singurul său fiu. Mă îndoiesc că s-ar fi obosit să mă caute, dacă n-aș fi luat un catâr pentru drum. Atunci m-ar fi urmărit, dar numai pentru catâr.*

Lângă Tribunalul Seneșalului, rectorii îl legau pe un novice mai în vârstă la stâlpul infamiei.

– A furat mâncare de la bucătărie, le explică cineva acoliților care așteptau să arunce în captiv cu legume putrede. Îl priviră curioși pe Sam când trecu pe lângă ei, cu mantia neagră fâlfâind în urma lui ca o pânză de corabie.

Dincolo de uși descoperi o sală cu podea din marmură și ferestre înalte și boltite. La capătul celălalt, un bărbat cu fața ciupită stătea pe un podium, scrijelind cu pana într-un catastif imens. Cu toate că omul era înveșmântat într-o robă de maester, nu avea niciun lanț la gât. Sam își drese glasul.

– Ziua bună.

Bărbatul ridică privirile, însă nu păru să fie încântat de ceea ce văzu.

– Miroși a novice.

– Sper să fiu unul cât de curând.

Sam scoase la iveală scrisorile pe care i le dăduse Jon Snow.

– Am venit de pe Zid împreună cu Maester Aemon, însă el a murit în timpul călătoriei. Dacă aș putea vorbi cu seneșalul...

– Cum te numești?

– Samwell. Samwell Tarly.

Bărbatul scrise numele în catastiful său și arătă cu pana spre o bancă lipită de perete.

– Ia loc. Vei fi chemat când va fi necesar.

Sam se așeză pe bancă. Unii predară mesaje și plecară. Alții vorbiră cu bărbatul de pe podium și fură trimiși pe ușa din spatele lui și în sus, pe treptele cu mica lor barieră rotitoare. Alții i se alăturară lui Sam

pe bancă, așteptând să-și audă numele strigat. Câțiva dintre cei convocați veniseră după el, era aproape sigur. După a patra sau a cincea oară când se întâmplă asta, se ridică și traversă din nou sala.

– Cât mai durează?

– Seneșalul este un om important.

– Am bătut atâta cale de la Zid.

– Atunci nu vei avea probleme dacă mai mergi puțin. Își agită din nou pana. Până la banca aceea de sub fereastră.

Sam reveni pe bancă. Mai trecu o oră. Alții intrară, discutară cu bărbatul de pe podium, așteptară câteva momente, apoi fură dirijați înainte. În tot acest timp, paznicul nu-l învrednici pe Sam nici măcar cu o privire. Ceața de afară se mai subție pe măsură ce trecea ziua, iar lumina palidă a soarelui se strecura oblic prin ferestre. Se trezi privind dansul firișoarelor de praf în fâșiile de lumină. Îi scăpă un căscat, apoi altul. Își piguli o bășică spartă din palmă, apoi se lăsă pe spate și-și închise ochii.

Probabil că aținipise. Următorul lucru de care fu conștient era că bărbatul de pe podium striga un nume. Sam se ridică brusc în picioare, apoi se așeză când își dădu seama că nu era al său.

– Trebuie să-i strecori lui Lorcas o para, altfel ai să aștepți aici și trei zile, se auzi o voce lângă el. Ce treburi aduc Rondul de Noapte la Citadelă?

Cel care vorbea era un tânăr slab, mic de statură și arătos, îmbrăcat în pantaloni din piele de căprioară și o brigandină verde, comodă, cu ținte din fier. Avea

pielea maro-deschisă și un smoc de păr buclat, des, formând un „V" deasupra ochilor săi mari și negri.

– Lordul Comandant restaurează castelele abandonate, îi explică Sam. Avem nevoie de mai mulți maesteri, pentru corbi... ai spus o para?

– O para va fi de ajuns. Pentru un cerb de argint, Lorcas te va duce în cârcă până la seneșal. A fost acolit timp de cincizeci de ani. Îi urăște pe novici, mai ales pe cei de viță nobilă.

– De unde-ai știut că sunt de viță nobilă?

– În același fel în care-ți poți da seama că sunt pe jumătate dornishean.

Explicația îi fu oferită cu zâmbetul pe buze, cu vorba moale și tărăgănată dornisheană.

Sam se scotoci prin buzunare după o para.

– Ești novice?

– Acolit. Alleras, poreclit de unii Sfinxul.

Numele îl făcu pe Sam să tresară.

– Sfinxul este enigma, nu enigmistul, spuse. Știi ce înseamnă?

– Nu. Este o ghicitoare?

– Aș vrea să știu. Eu sunt Samwell Tarly. Sam.

– Îmi pare bine. Și ce treburi are Samwell Tarly cu Arhimaesterul Theobald?

– El este Seneșalul? zise Sam nedumerit. Maesterul Aemon spunea că-l cheamă Norren.

– Nu în ultimele două mandate. În fiecare an este altul. Sunt aleși în funcție din rândurile arhimaesterilor, dar majoritatea consideră asta o corvoadă fără satisfacție, care-i abate de la adevărata lor muncă. În

acest an, piatra neagră a fost trasă de Arhimaesterul Walgrave, însă vioiciunea minții sale nu mai e ce-a fost, așa că Theobald i-a luat locul și-a spus că-i va prelua el mandatul. Este un om aspru, dar cumsecade. Ai spus Maesterul *Aemon?*

– Da.

– Aemon *Targaryen?*

– Cândva. Majoritatea îi spuneau doar Maester Aemon. A murit în timpul călătoriei noastre spre sud. Cum se face că știi de el?

– Cum să nu știu? Era mai mult decât cel mai bătrân maester în viață. Era cel mai bătrân om din Westeros și-a trăit mai multă istorie decât a învățat vreodată Arhimaesterul Perestan. Ne-ar fi putut spune multe despre domnia tatălui și a unchiului său. Ce vârstă avea, știi cumva?

– O sută doi ani.

– Ce făcea pe mare, la vârsta lui?

Sam rumegă răspunsul câteva clipe, întrebându-se cât de mult ar trebui să spună. *Sfinxul este enigma, nu enigmistul.* Se referise Maesterul Aemon la *acest* Sfinx? Părea puțin probabil.

– Lordul Comandant Snow l-a trimis departe pentru a-i salva viața, începu el ezitant. Vorbi cu greutate despre Regele Stannis și despre Melisandre din Asshai, intenționând să se oprească acolo, însă ideile duseră una la alta și astfel se pomeni vorbind despre Mance Rayder și barbarii lui, despre sângele regal și dragoni, și, înainte de a-și da seama ce se întâmpla, scoase tot din el; vrăjitorii de la Pumnul Primilor

Oameni, Celălalt pe calul său mort, uciderea Bătrânului Urs la Fortăreața lui Craster, Gilly și fuga lor, Copacul Alb și Micul Paul, Mâini Reci și corbii, cum devenise Jon Lord Comandant, *Mierla,* Dareon, dragonii pe care-i văzuse Xhondo în Qarth, *Vântul Cafeniu* și toate cele șoptite de Maesterul Aemon spre sfârșit. Păstră doar secretele pe care jurase că le va ține, despre Bran Stark și tovarășii lui și bebelușii înlocuiți de Jon Snow.

– Daenerys este singura speranță, încheie el. Aemon a spus că Citadela trebuie să trimită imediat un maester, s-o aducă înapoi la Westeros înainte de a fi prea târziu.

Alleras ascultase cu atenție. Clipise din când în când, însă nu râsese deloc și nici nu îl întrerupsese. Când Sam termină, îl atinse ușor pe antebraț, cu mâna lui maronie și subțire, zicând:

– Ține-ți paraua, Sam. Theobald nu va crede nici jumătate din asta, dar sunt alții care s-ar putea să creadă. Vrei să vii cu mine?

– Unde?

– Să vorbești cu un arhimaester.

Trebuie să le spui, Sam, îl povățuise Maesterul Aemon. *Trebuie să le spui arhimaesterilor.*

– Prea bine.

Se putea întoarce la seneșal a doua zi, cu o para în mână.

– Cât de departe trebuie să mergem?

– Nu departe. Insula Corbilor.

Nu avură nevoie de o ambarcațiune ca să ajungă la Insula Corbilor; un pod mobil uzat din lemn lega insula de malul estic.

– Casa Corbilor este cea mai veche clădire din Citadelă, îi spuse Alleras, în timp ce traversau peste apa molcomă a râului Mied. Se crede că în Epoca Eroilor a fost avanpostul unui șef al piraților care stătea acolo și jefuia navele venite în jos, pe râu.

Sam văzu că zidurile erau acoperite de mușchi și de iederă, iar corbii pășeau pe metereze în locul arcașilor. Podul mobil nu mai fusese ridicat din vremuri imemoriale.

Între zidurile castelului era răcoare și umezeală. Un străvechi copac al inimii umplea curtea, la fel ca pe vremea când aceste ziduri de-abia fuseseră ridicate. Peste fața sculptată în trunchiul său crescuse același mușchi violet care atârna pe crengile albicioase ale copacului. Jumătate din ele păreau moarte, dar din loc în loc încă mai foșneau frunze roșii, iar acolo le plăcea corbilor să se cațere. Copacul era plin de ei, și erau și mai mulți în ferestrele boltite de deasupra lor, în jurul curții. Pământul era presărat cu găinațul lor. În timp ce traversau curtea, unul fâlfâi pe deasupra lor și-i auzi pe ceilalți croncănind unii la alții.

– Arhimaesterul Walgrave are apartamentele în turnul de vest, sub cuibul păsărilor albe, îl lămuri Alleras. Corbii albi și cei negri se iau la bătaie ca dornishienii cu cei din zonele de graniță, așa că-i țin separat.

– Va înțelege Arhimaesterul Walgrave ceea ce-i spun? întrebă Sam. Ziceai că vioiciunea minții lui nu mai e ce-a fost odată.

– Are zile bune și zile rele, zise Alleras, dar nu cu Walgrave vei discuta.

Deschise ușa din turnul de nord și începu să urce. Sam păși pe trepte în urma lui. De deasupra se auzeau fâlfâituri și mormăieli și, din când în când, câte-un țipăt iritat, când corbii protestau pentru că erau treziți din somn.

La capătul treptelor, un tânăr blond și palid, cam de vârsta lui Sam, stătea lângă o ușă din lemn de stejar și fier, uitându-se concentrat, cu ochiul drept, în flacăra unei lumânări. Cel stâng era ascuns de o șuviță de păr blond-cenușiu.

– Ce vezi acolo? îl întrebă Alleras. Destinul? Moartea ta?

Tânărul blond își desprinse privirile de la lumânare, clipind.

– Femei goale, zise el. Ăsta cine mai e?

– Samwell. Un nou novice, a venit să-l vadă pe Mag.

– Citadela nu mai e ce-a fost, se plânse blondul. Acceptă orice acum. Câini triști și dornishieni, porcari, ologi, cretini, iar acum o balenă în negru. Eu credeam că leviatanii sunt gri. O pelerină scurtă în dungi verzi și aurii îi acoperea un umăr. Era foarte elegant, deși ochii-i erau vicleni și gura vădea cruzime.

Sam îl cunoștea.

– Leo Tyrell. Rostindu-i numele, se simți de parcă încă ar fi fost un băiat de șapte ani, pe cale să-și ude

lenjeria. Eu sunt Sam, din Horn Hill. Fiul Lordului Ramdyll Tarly.

– Chiar așa? Leo îl învrednici cu încă o privire. Cred că așa-i. Tatăl tău ne-a spus că murisești. Sau poate că doar și-a dorit asta? Rânji. Tot un laș ai rămas?

– Nu, minți Sam. Jon îi poruncise asta. Am mers dincolo de Zid și-am luptat în bătălii. M-au poreclit Sam Ucigașul.

Habar n-avea de ce o spusese. Cuvintele i se rostogoliseră din gură.

Leo râse, însă înainte de a putea răspunde, ușa din spatele lui se deschise.

– Intră, Ucigașule, mormăi bărbatul din prag. Și tu, Sfinxule. Acum.

– Sam, spuse Alleras, el este Arhimaesterul Marwyn.

Marwyn purta la gâtul lui de taur un lanț format din multe metale. În afară de asta, arăta mai mult ca un bătăuș de la docuri decât ca un maester. Avea un cap prea mare pentru trupul său, iar felul în care i se avânta înainte de pe umeri, împreună cu falca proeminentă, îl făcea să pară că se pregătea să smulgă capul cuiva. Cu toate că era scund și îndesat, era lat în piept și în umeri, cu o burtă de bere rotundă și tare ca piatra împungând curelele vestei de piele pe care o purta în locul robelor. Fire de păr aspru și alb îi ieșeau din urechi și nări. Fruntea-i era teșită, nasul îi fusese spart nu o dată, iar frunzele acrișoare îi pătaseră dinții cu roșu. Avea mâinile cele mai mari din câte văzuse Sam vreodată.

Când Sam ezită, una dintre acele mâini îl înșfăcă de braț și-l trase pe ușă. Încăperea de dincolo de ea era mare și rotundă. Peste tot erau împrăștiate cărți și pergamente, întinse pe mese și adunate pe podea în mormane de peste un metru înălțime. Tapiserii decolorate și hărți zdrențuite acopereau pereții din piatră. În vatră ardea focul, încălzind o oală din cupru. Orice-o fi fost înăuntru, mirosea a ars. În afară de asta, singura lumină provenea de la o lumânare înaltă, neagră, aflată în centrul încăperii.

Lumânarea era de o strălucire care deranja. Era ceva ciudat cu ea. Flacăra ei nu tremura, nici chiar când Arhimaesterul Marwyn închise ușa atât de tare încât hârtiile își luară zborul de pe masa alăturată. Lumina făcea lucruri ciudate și cu nuanțele. Albul era strălucitor precum zăpada proaspăt căzută, galbenul strălucea ca aurul, roșul se transforma în flacără, iar umbrele erau atât de întunecate încât arătau ca niște găuri săpate în lume. Sam se pomeni holbându-se. Lumânarea însăși avea aproape un metru înălțime și era subțire ca o sabie, crestată și răsucită, de un negru lucitor.

– Ăsta-i...?

– ...obsidian, spuse un alt bărbat aflat în încăpere, un tânăr palid, gras și cu o față păstoasă, umeri rotunzi, mâini moi, ochi apropiați și veșminte pătate cu mâncare.

– Spune-i piatra dragonului. Arhimaesterul Marwyn privi un moment lumânarea. Arde, însă nu se consumă.

– Ce alimentează flacăra? întrebă Sam.

– Ce hrănește focul dragonului?

Marwyn se așează pe un scaun.

– Întreaga societate valyriană a fost întemeiată pe sânge sau foc. Vrăjitorii din Ținutul Liber puteau să vadă până peste munți, mări și deșerturi cu una dintre aceste lumânări din sticlă. Puteau să pătrundă în visul oricărui bărbat și să-i dea vedenii și să vorbească cu altul la jumătate de lume distanță, așezat înaintea lumânării lui. Crezi că ar putea fi de folos, Ucigașule?

– N-am mai avea nevoie de corbi.

– Numai după bătălii. Arhimaesterul extrase o frunză dintr-un snop, și-o băgă în gură și începu s-o mestece. Repetă-mi și mie tot ce i-ai povestit sfinxului nostru dornishean. Știu mare parte din asta și încă ceva pe deasupra, dar s-ar putea să-mi fi scăpat detaliile.

Nu era un om pe care să-l fi putut refuza. Sam ezită un moment, apoi își depănă din nou povestea, în timp ce Marwyn, Alleras și celălalt novice ascultau.

– Maesterul Aemon credea că Daenerys Targaryen era împlinirea profeției... ea, nu Stannis, nu Prințul Rhaegar, nu prințișorul al cărui cap a fost zdrobit de un perete.

– Născut în sare și fum, sub o stea sângerândă. Cunosc și eu profeția. Marwyn își întoarse capul și scuipă pe podea un ghemotoc de flegmă roșie. Dar asta nu înseamnă că m-aș încrede în ea. Gorghan din Vechiul Ghis a scris cândva că o profeție este ca o femeie înșelătoare. Îți ia mădularul în gură, iar tu gemi de plăcere, gândindu-te cât de dulce și de plăcută e senzația...

dar mai apoi dinții i se închid și gemetele tale se transformă în urlete. Asta-i natura profeției, spunea Gorghan. Profeția te va mușca de mădular de fiecare dată. Mestecă puțin. Totuși...

Alleras se așeză lângă Sam.

– Aemon s-ar fi dus la ea dacă ar fi avut vigoarea. El voia să-i trimitem un maester, să o sfătuiască, să o protejeze și s-o aducă acasă în siguranță.

– Așa voia? Arhimaesterul Marwyn ridică din umeri. Poate că-i mai bine că a murit înainte de a ajunge în Orașul Vechi. Altfel, poate că oile cenușii ar fi trebuit să-l omoare, iar asta i-ar fi făcut pe bieții și dragii bătrâni să-și frângă mâinile lor zbârcite.

– Să-l omoare? zise Sam șocat. De ce?

– Dacă-ți spun, s-ar putea să fie nevoiți să te ucidă și pe tine.

Marwyn îi oferi un zâmbet lugubru, cu zeama de frunze scurgându-i-se roșiatică printre dinți.

– Cine crezi tu că a ucis toți dragonii ultima dată? Ucigașii de dragoni ferchezuiți, înarmați cu săbii? Scuipă. În lumea pe care o construiește Citadela, nu mai este loc pentru vrăjitorii, profeții sau lumânări din sticlă, și chiar mai puțin pentru dragoni. Întreabă-te singur de ce lui Aemon Targaryen i s-a îngăduit să-și risipească viața pe Zid, când ar fi fost drept să fie ridicat la rangul de arhimaester. Din cauza *sângelui* său. Nu se putea avea încredere în el. Nu mai mult decât în mine.

– Și ce-ai să faci? întrebă Alleras Sfinxul.

– Am să merg la Golful Sclavilor în locul lui Aemon. Nava care l-a adus pe Ucigaș ar trebui să-mi satisfacă destul de bine trebuințele. Oile cenușii își vor trimite omul pe o galeră, nu am nicio îndoială. Cu un vânt bun, ar trebui să ajung eu primul la ea. Marwyn îl privi din nou pe Sam și se încruntă. Tu... tu ar trebui să rămâi și să-ți pregătești colanul. Dacă aș fi în locul tău, aș face-o repede. Va veni o vreme când vei fi necesar pe Zid. Se întoarse spre novicele cu fața păstoasă. Găsește-i Ucigașului o chilie uscată. Va dormi aici și te va ajuta să te îngrijești de corbi.

– D... d... dar, se bâlbâi Sam, ceilalți arhimaesteri... Seneșalul... ce să le spun?

– Spune-le cât de înțelepți și buni sunt. Spune-le că Aemon ți-a poruncit să te încredințezi lor. Mai spune-le că ai visat întotdeauna că într-o zi ți se va permite să porți colanul și să servești unui scop mai nobil, că slujirea este cea mai înaltă onoare, iar supușenia, cea mai înaltă virtute. Însă nu povesti nimic despre profeții sau dragoni, decât dacă îți dorești niște otravă prin terci.

Marwyn înșfăcă de pe un cuier de lângă ușă o mantie pătată, din piele, și o legă strâns.

– Sfinxule, ai grijă de el.

– Voi avea, răspunse Alleras, dar arhimaesterul plecase deja. Îi auziră cizmele bocănind pe trepte.

– Unde s-a dus? întrebă Sam nedumerit.

– La docuri. Magul nu este un om care să se încreadă în pierderea de vreme. Alleras zâmbi. Am o mărturisire de făcut. Această întâlnire nu a fost una

întâmplătoare, Sam. Magul m-a trimis să te aduc înainte să apuci să vorbești cu Theobald. Știa că vei veni.

– Dar cum?

Alleras făcu un semn cu capul spre lumânarea de sticlă.

Sam se holbă un moment la ciudata flacără, apoi clipi și privi în altă parte. Afară, pe fereastră, se întuneca.

– Există o cămăruță liberă pentru dormit sub a mea, în turnul de vest, cu trepte care duc direct spre încăperile lui Walgrave, zise tânărul cu fața păstoasă. Iar dacă nu te deranjează croncănitul corbilor, ai o priveliște frumoasă spre Mied. E bine?

– Cred că da.

Trebuia să doarmă undeva.

– Am să-ți aduc niște pături de lână. Pereții din piatră se fac foarte reci noaptea, chiar și aici.

– Mulțumirile mele.

Era ceva ce nu-i plăcea la tânărul palid și molatic, însă nu voia să pară nepoliticos.

– De fapt, numele meu nu-i Ucigașul. Eu sunt Sam. Samwell Tarly.

– Iar eu sunt Pate, zise celălalt, la fel ca porcarul.

ÎNTRE TIMP, ÎNAPOI LA ZID...

„Hei, stai puțin!" s-ar putea să spuneți unii dintre voi. „Stai puțin, stai puțin, stai puțin! Unde-s Dany și dragonii? Unde-i Tyrion? De-abia dacă l-am văzut pe Jon Snow. Nu se poate termina așa..."

Ei bine, nu. Se vor mai întâmpla multe. Încă o carte, la fel de groasă ca asta.

N-am uitat să scriu și despre celelalte personaje. Departe de asta. Am scris o grămadă despre ele. Pagini și pagini și pagini. Capitole după capitole. Încă mai scriam, când mi-a trecut prin minte că această carte a devenit mult prea voluminoasă pentru a fi publicată într-un singur volum... și nici măcar nu eram aproape de final. Ca să spun toată povestea pe care voiam s-o împărtășesc, urma să fiu nevoit să împart cartea în două.

Calea cea mai simplă de a face asta ar fi fost să iau ce aveam deja, s-o tai la mijloc și să închei cu mențiunea „Va urma". Dar, cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât mai mult simțeam că ar fi mai bine

pentru cititori să le fie oferită o carte care dezvăluia întreaga poveste pentru o jumătate dintre personaje, decât o jumătate de poveste pentru toate personajele. Așa că aceasta-i calea pe care-am ales-o.

Tyrion, Jon, Dany, Stannis și Melisandre, Davos Seaworth și toate celelalte personaje pe care le îndrăgiți sau pe care vă place să le detestați vor fi laolaltă anul viitor (sper cu toată ardoarea) în *Dans cu dragonii,* care se va concentra asupra evenimentelor de lângă Zid și de peste mare, tot așa cum această carte s-a axat pe Debarcaderul Regelui.

GEORGE R.R. MARTIN
iunie 2005

Anexă

REGII ŞI CURŢILE LOR

REGINA REGENTĂ

CERSEI LANNISTER, Prima pe Numele Său, văduva {Regelui Robert I Baratheon}, Regină-Mamă, Protectoare a Regatului, Lady de Casterly Rock și Regină Regentă,

- copiii Reginei Cersei:
  - {REGELE JOFFREY I BARATHEON}, otrăvit la propriul ospăț de nuntă, un băiat de treisprezece ani,
  - PRINȚESA MYRCELLA BARATHEON, o fată de nouă ani, pupila Prințului Doran Martell la Sunspear,
  - REGELE TOMMEN I BARATHEON, un rege-copil, în vârstă de opt ani,
    - pisoii lui, SER GHEARĂ, LADY MUSTAȚĂ, GHETUȚE,
- frații Reginei Cersei:
  - SER JAIME LANNISTER, fratele ei geamăn, zis REGICIDUL, Lord Comandant al Gărzii Regale,
  - TYRION LANNISTER, zis PEZEVENGHIUL, un pitic, acuzat și condamnat pentru regicid și uciderea nepotului său,

- PODRICK PAYNE, scutierul lui Tyrion, un băiat de zece ani,

- unchii, mătușile și verii Reginei Cersei:
  - SER KEVAN LANNISTER, unchiul ei,
    - SER LANCEL, fiul lui Ser Kevan, vărul ei, fost scutier al Regelui Robert și ibovnic al lui Cersei, proaspăt ridicat la rangul de Lord de Darry,
    - {WILLEM}, fiul lui Ser Kevan, ucis la Riverrun,
    - MARTYN, fratele geamăn al lui Willem, un scutier,
    - JANEI, fiica lui Ser Kevan, o fată de trei ani,
  - LADY GENNA LANNISTER, mătușa lui Cersei, măritată cu Ser Emmon Frey,
    - {SER CLEOS FREY}, fiul Gennei, ucis de tâlhari,
      - SER TYWIN FREY, zis TY, fiul lui Cleos,
      - WILLEM FREY, fiul lui Cleos, un scutier,
    - SER LYONEL FREY, cel de-al doilea fiu al Gennei,
    - {TION FREY}, fiul Gennei, ucis la Riverrun,
    - WALDER FREY, zis WALDER CEL ROȘU, mezinul Doamnei Genna, un paj la Casterly Rock,
  - TYREK LANNISTER, vărul lui Cersei, fiul lui Tygett, răposatul frate al tatălui său,
    - LADY ERMESANDE HAYFORD, soția-copilă a lui Tyrek,
  - JOY HILL, o fată de unsprezece ani, fiica bastardă a lui Gerion, unchiul Reginei Cersei, dat dispărut,
  - CERENNA LANNISTER, verișoara lui Cersei, fiica răposatului ei unchi Stafford, fratele mamei sale
  - MYRIELLE LANNISTER, verișoara lui Cersei și sora Cerennei, fiica unchiului său Stafford,

- SER DAVEN LANNISTER, vărul ei, fiul lui Stafford,
- SER DAMION LANNISTER, un văr mai îndepărtat, însurat cu Shiera Crakehall,
  - SER LUCION LANNISTER, fiul lor,
  - LANNA, fiica lor, măritată cu Lordul Antario Jast,
- LADY MARGOT, o verişoară şi mai îndepărtată, măritată cu Lordul Titus Peake,

- micul consiliu al Regelui Tommen:
  - {LORDUL TYWIN LANNISTER}, Mâna Regelui,
  - SER JAIME LANNISTER, Lord Comandant al Gărzii Regale,
  - SER KEVAN LANNISTER, maestru al legilor,
  - VARYS, un eunuc, maestru al şoptitorilor,
  - MARELE MAESTER PYCELLE, sfetnic şi vindecător,
  - LORDUL MACE TYRELL, LORDUL MATHIS ROWAN, LORDUL PAXTER REDWYNE, sfetnici,

- Garda Regală a lui Tommen:
  - SER JAIME LANNISTER, Lord Comandant,
  - SER MERYN TRANT,
  - SER BOROS BLOUNT, înlăturat şi apoi repus în drepturi,
  - SER BALON SWANN,
  - SER OSMUND KETTLEBLACK,
  - SER LORAS TYRELL, Cavalerul Florilor,
  - SER ARYS OAKHEART, aflat cu Prinţesa Myrcella în Dorn,

- oamenii de casă ai lui Cersei la Debarcaderul Regelui:
  - LADY JOCELYN SWYFT, doamna ei de companie,

- SENELLE și DORCAS, cameristele și slujitoarele ei,
- LUM, LESTER CEL ROȘU, HOKE zis PICIOR-DE-CAL, URECHE-SURDĂ și PUCKENS, străjeri,

- REGINA MARGAERY din Casa Tyrell, o fecioară de șaisprezece ani, mireasa văduvă a Regelui Joffrey I Baratheon și, înaintea acestuia, a Lordului Renly Baratheon,
  - curtea lui Margaery la Debarcaderul Regelui:
    - MACE TYRELL, Lord de Highgarden, tatăl ei
    - LADY ALERIE din Casa Hightower, mama ei,
    - LADY OLENNA TYRELL, bunica ei, o văduvă bătrână zisă REGINA SPINILOR,
      - ARRYK și ERRYK, străjerii Doamnei Olenna, gemeni înalți de doi metri, zișI STÂNGUL și DREPTUL,
    - SER GARLAN TYRELL, fratele lui Margaery, GALANTUL,
      - soția lui, LADY LEONETTE din Casa Fossoway,
    - SER LORAS TYRELL, fratele ei mai mic, Cavalerul Florilor, un Frate Jurat al Gărzii Regale,
    - însoțitoarele lui Margaery:
      - verișoarele ei, MEGGA, ALLA și ELINOR TYRELL,
        - logodnicul lui Elinor, ALYN AMBROSE, scutier,
      - LADY ALYSANNE BULWER, o fată de opt ani,
      - MEREDYTH CRANE, zisă MERRY VESELA,
      - LADY TAENA MERRYWEATHER,
      - LADY ALYCE GRACEFORD,
      - SEPTA NYSTERICA, o soră a Credinței,
    - PAXTER REDWYNE, Lord de Arbor,
      - fiii săi gemeni, SER HORAS și SER HOBBER,

- MAESTER BALLABAR, vindecătorul și sfetnicul său,
- MATHIS ROWAN, Lord de Goldengrove,
- SER WILLAM WYTHERS, căpitanul gărzilor lui Margaery,
  - HUGH CLIFTON, un chipeș tânăr străjer,
- SER PORTIFER WOODWRIGHT și fratele său, SER LUCANTINE,

- Curtea lui Cersei, la Debarcaderul Regelui:
  - SER OSFRYD KETTLEBLACK și SER OSNEY KETTLEBLACK, frații mai mici ai lui Ser Osmund Kettleblack,
  - SER GREGOR CLEGANE, zis MUNTELE CARE CĂLĂREȘTE, pe moarte în chinuri din pricina unei răni otrăvite,
  - SER ADDAM MARBRAND, Comandant al Gărzii Orașului de la Debarcaderul Regelui („mantiile aurii"),
  - JALABHAR XHO, Prinț al Văii Florii Roșii, un exilat din Insulele Verii,
  - GYLES ROSBY, Lord de Rosby, chinuit de tuse,
  - ORTON MERRYWEATHER, Lord de Longtable,
    - TAENA, soția lui, o femeie din Myr,
  - LADY TANDA STOKEWORTH,
    - LADY FALYSE, fiica ei cea mare și moștenitoarea ei,
      - SER BALMAN BYRCH, soțul lui Lady Falyse,
    - LADY LOLLYS, fiica ei cea mai mică, însărcinată, slabă la minte,
      - SER BRONN DE LA APA NEAGRĂ, soțul lui Lollys, un fost mercenar,
      - {SHAE}, o vivandieră devenită camerista lui Lollys, strangulată în patul Lordului Tywin,

- MAESTER FRENKEN, aflat în slujba Doamnei Tanda,
- SER ILYN PAYNE, Dreptatea Regelui, un călău,
- RENNIFER LONGWATERS, temnicer-şef al carcerelor Fortăreţei Roşii,
- RUGEN, temnicer al celulelor negre,
- LORDUL HALLYNE PIROMANTUL, un Înţelept al Ghildei Alchimiştilor,
- NOHO DIMITTIS, un emisar al Băncii de Fier a Braavosului,
- QYBURN, un necromant, fost maester al Citadelei, mai recent unul dintre Bravii Camarazi,
- BĂIATUL LUNII, bufonul regal, un măscărici,
- PATE, un băiat de opt ani, ţapul ispăşitor al Regelui Tommen,
- ORMOND DIN ORAŞUL VECHI, harpist regal şi bard,
- SER MARK MULLENDORE, care a pierdut o maimuţă şi o jumătate de braţ în Bătălia de la Apa Neagră,
- AURANE WATERS, Bastardul de la Driftmark,
- LORDUL ALESANDER STAEDMON, zis IUBITORUL DE GOLOGANI,
- SER RONNET CONNINGTON, zis RONNET CEL ROŞU, Cavalerul de la Cuibarul Grifonului,
- SER LAMBERT TURNBERRY, SER DERMOT DE LA RAINWOOD, SER TALLAD, zis CEL ÎNALT, SER BAYARD NORCROSS, SER BONIFER HASTY, zis BONIFER CEL BUN, SER HUGO VANCE, cavaleri juraţi Tronului de Fier,
- SER LYLE CRAKEHALL, zis MISTREŢUL, SER ALYN STACKSPEAR, SER JON BETTLEY, zis JON SPÂNUL, SER STEFFON SWYFT, SER HUMFREY SWYFT, cavaleri juraţi de la Casterly Rock,

- JOSMYN PECKLEDON, un scutier, erou la Apa Neagră,
- GARRETT PAEGE şi LEW PIPER, scutieri şi ostatici,

- oamenii de la Debarcaderul Regelui:
  - ÎNALTUL SEPTON, Tată al Credincioşilor, Glas al Celor Şapte pe Pământ, bătrân şi firav,
    - SEPTONUL TORBERT, SEPTONUL RAYNARD, SEPTONUL LUCEON, SEPTONUL OLLIDOR, din rândul Celor Mai Cucernici, aflaţi în slujba Celor Şapte la Marele Sept al lui Baelor,
    - SEPTA MOELLE, SEPTA AGLANTINE, SEPTA HELICENT, SEPTA UNELLA, din rândul Celor Mai Cucernici, aflate în slujba Celor Şapte la Marele Sept al lui Baelor,
    - „vrăbiile", cei mai umili dintre oameni, înverşunaţi în evlavia lor,
  - CHATAYA, matroana unui bordel de lux,
    - ALAYAYA, fiica ei,
    - DANCY, MAREI, două dintre fetele Chatayei,
  - BRELLA, o slujitoare aflată de curând în slujba Sansei Stark,
  - TOBHO MOTT, un maestru armurier,
  - HAMISH HARPISTUL, un cântăreţ bătrân,
    - ALARIC DIN EYSEN, un cântăreţ umblat prin lume,
    - WAT, un cântăreţ care îşi spune BARDUL ALBASTRU,
    - SER THEODAN WELLS, un cavaler pios, zis mai târziu SER THEODAN CEL ONEST.

Stindardul regelui Tommen înfăţişează cerbul încoronat al Baratheonilor, negru pe auriu, şi leul Lannisterilor, auriu pe fond purpuriu, gata de luptă.

REGELE DE LA ZID

STANNIS BARATHEON, Primul pe Numele Său, cel de-al doilea fiu al Lordului Steffon Baratheon și al lui Lady Cassana din Casa Estermont, Lord de Piatra Dragonului, autoproclamat Rege al Westerosului,

- REGINA SELYSE din Casa Florent, soția lui, în prezent aflată la Eastwatch-by-the-Sea,
  - PRINȚESA SHIREEN, fiica lor, o fată de unsprezece ani,
    - CHIP PETICIT, bufonul slab la minte al lui Shireen,
  - EDRIC STORM, nepotul său bastard, fiul Regelui Robert cu Lady Delena Florent, un băiat de doisprezece ani, care călătorește pe Marea Îngustă pe corabia *Prendos Nebunul,*
    - SER ANDREW ESTERMONT, vărul Regelui Stannis, om al regelui, la comanda escortei lui Edric,
    - SER GERALD GOWER, LEWYS zis PRECUPEAȚA, SER TRISTON DE TALLY HILL, OMER zis MURĂ, oamenii regelui, străjerii și protectorii lui Edric,

- curtea lui Stannis la Castelul Negru:
  - LADY MELISANDRE DIN ASSHAI, zisă FEMEIA ROȘIE, o preoteasă a lui R'hllor, Stăpânul Luminii,
  - MANCE RAYDER, Regele-de-Dincolo-de-Zid, un ostatic condamnat la moarte,
    - fiul lui Rayder cu soția sa {DALLA}, un nou-născut încă nebotezat, „prințul sălbaticilor",
      - GILLY, doica pruncului, o fată sălbatică,
      - fiul ei, un alt nou-născut încă nebotezat, pruncul lui Gilly cu propriul ei tată, {CRASTER},
  - SER RICHARD HORPE, SER JUSTIN MASSEY, SER CLAYTON SUGGS, SER GODRY FARRING, zis UCIGAȘUL URIAȘILOR, LORD HARWOOD FELL, SER CORLISS PENNY, oamenii și cavalerii Reginei,
  - DEVAN SEAWORTH și BRYEN FARRING, scutieri regali,

- curtea lui Stannis la Eastwatch-by-the-Sea:
  - SER DAVOS SEAWORTH, zis CAVALERUL CEAPĂ, Lord de Rainwood, Amiral al Mării Înguste și Mână a Regelui,
  - SER AXELL FLORENT, unchiul Reginei Selyse, întâiul dintre oamenii reginei,
  - SALLADHAR SAAN din Lys, pirat și mercenar, căpitan al *Valyrianei* și al flotei de galere,

- garnizoana lui Stannis la Piatra Dragonului:
  - SER ROLLAND STORM, zis BASTARDUL DE LA CÂNTECUL NOPȚII, un om al regelui, castelan al Pietrei Dragonului,
  - MAESTER PYLOS, vindecător, preceptor și sfetnic,
  - „TERCI" și „MREANĂ", doi temniceri,

- lorzi juraţi ai Pietrei Dragonului:
  - MONTERYS VELARYON, Lord al Valurilor şi Stăpân al Driftmarkului, un băiat de şase ani,
  - DURAN BAR EMMON, Lord de Sharp Point, un băiat de cincisprezece ani,

- garnizoana lui Stannis la Capătul Furtunii:
  - SER GILBERT FARRING, castelan de Capătul Furtunii,
    - LORDUL ELWOOD MEADOWS, secundul lui Ser Gilbert,
    - MAESTER JURNE, sfetnicul şi vindecătorul lui Ser Gilbert,

- lorzi juraţi ai Capătului Furtunii:
  - ELDON ESTERMONT, Lord de Piatra Verde, unchi al Regelui Stannis şi al Regelui Tommen, un prieten prevăzător al amândurora,
  - SER AEMON, fiul şi moştenitorul Lordului Eldon, aflat cu Regele Tommen la Debarcaderul Regelui,
    - SER ALYN, fiul lui Ser Aemon, aflat, de asemenea, împreună cu Regele Tommen la Debarcaderul Regelui,
  - SER LOMAS, frate al Lordului Eldon, unchi şi susţinător al Regelui Stannis, la Capătul Furtunii,
    - SER ANDREW, fiul lui Ser Lomas, protector al lui Edric Storm pe marea îngustă,
  - LESTER MORRIGEN, Lord de Cuibul Ciorii,
  - LORD LUCOS CHYTTERING, zis MICUL LUCOS, un tânăr de şaisprezece ani,
  - DAVOS SEAWORTH, Lord de Rainwood,
    - MARYA, soţia lui, fiica unui tâmplar,
      - {DALE, ALLARD, MATTHOS, MARIC}, cei patru fii mai mari ai lor, pieriţi în Bătălia de la Apa Neagră

- DEVAN, un scutier aflat cu regele Stannis la Castelul Negru,
- STANNIS, un băiat de zece ani, aflat cu Lady Marya la Capul Mâniei,
- STEFFON, un băiat de șase ani, aflat cu Lady Marya la Capul Mâniei.

Stannis a adoptat drept stindard inima înflăcărată a Stăpânului Luminii, o inimă roșie înconjurată de flăcări portocalii pe un fond galben. În interiorul inimii se află cerbul încoronat al Casei Baratheon, de culoare neagră.

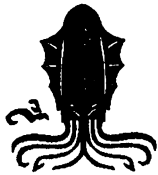

REGELE INSULELOR ŞI AL NORDULUI

Casa Greyjoy din Pyke susţine că descinde din Regele Cenuşiu din Epoca Eroilor. Legenda spune că Regele Cenuşiu a stăpânit marea însăşi şi a luat o sirenă de soţie. Aegon Dragonul a încheiat şirul, fiind ultimul Rege al Insulelor de Fier, dar a îngăduit oamenilor de fier să reînvie vechiul lor obicei şi să aleagă cine dintre ei trebuie să aibă întâietate. Aceştia l-au ales pe Lordul Vickon de Pyke. Blazonul Greyjoy este un kraken auriu pe fond negru. Deviza lor este *Noi nu secerăm.*

Prima rebeliune a lui Balon Greyjoy împotriva Tronului de Fier a fost reprimată de Regele Robert I Baratheon şi de Lordul Eddard Stark de Winterfell, dar în haosul care a urmat morţii lui Robert, Lordul Balon s-a autoproclamat din nou rege şi şi-a trimis corăbiile să atace Nordul.

{BALON GREYJOY}, Cel de-al Nouălea pe Numele Său de la Regele Cenuşiu, Rege al Insulelor de Fier şi al Nordului, Rege al Sării şi al Pietrei, Fiu al Vântului Mării şi Lord Secerător de Pyke, a murit căzând de pe un pod,

- văduva Regelui Balon, REGINA ALANNYS, din Casa Harlaw,
- copiii lor:

- {RODRIK}, ucis în timpul primei rebeliuni a lui Balon,
- {MARON}, ucis în timpul primei rebeliuni a lui Balon,
- ASHA, fiica lor, căpitan al corabiei *Vântul Negru* și cuceritoare a Deepwood Motte,
- THEON, autointitulat Prinț de Winterfell, poreclit de oamenii Nordului THEON TRĂDĂTORUL,

- frații buni și frații vitregi ai Regelui Balon:
  - {HARLON}, mort de vărsat-de-vânt în tinerețe,
  - {QUENTON}, mort în fragedă pruncie,
  - {DONEL}, mort în fragedă pruncie,
  - EURON, zis Ochi-de-Cioară, căpitan al *Tăcerii*,
  - VICTARION, Lord Căpitan al Flotei de Fier, căpitan al *Victoriei Fierului*,
  - {URRIGON}, mort în urma unei răni agravate,
  - AERON, zis PĂRUMED, un preot al Zeului Înecat,
    - RUS și NORJEN, doi dintre discipolii săi, „oamenii înecați",
  - {ROBIN}, mort în fragedă pruncie,

- curtea Regelui Balon la Pyke:
  - MAESTER WENDAMYR, vindecător și sfetnic,
  - HELYA, administratoarea castelului,

- oștenii și frații jurați ai Regelui Balon:
  - DAGMER zis CLEFTJAW, căpitan al corabiei *Înghițitoarea Valurilor*, aflat la comanda oamenilor de fier la Castelul lui Torrhen,
  - DINTE-ALBASTRU, căpitanul unei corăbii lungi,
  - ULLER, SKYTE, vâslași și luptători,

- PRETENDENȚI LA TRONUL STÂNCA MĂRII LA PLEBISCITUL DE LA VECHIUL WYK

GYLBERT FARWYND, Lord al Luminii Singuratice,
- susținătorii lui Gylbert: fiii săi GYLES, YGON, YOHN,

ERIK FIERARUL, zis ERIK RUPE-NICOVALĂ ȘI ERIK CEL DREPT, un bătrân, fost căpitan și năvălitor renumit.
- susținătorii lui Erik: nepoții săi UREK, THORMOR, DAGON,

DUNSTAN DRUMM, Toba, Mâna Osoasă, Lord de Vechiul Wyk,
- susținătorii lui Dunstan: fiii săi DENYS și DONNEL, și ANDRIK CEL POSOMORÂT, o namilă de om,

ASHA GREYJOY, unica fiică a lui Balon Greyjoy, căpitan al *Vântului Negru*,
- susținătorii Ashei: QARL FECIOARA, TRISTIFER BOTLEY și SER HARRAS HARLAW,
- căpitanii și partizanii Ashei: LORDUL RODRIK HARLAW, LORDUL BAELOR BLACKTYDE, LORDUL MELDRED MERLYN, HARMUND SHARP,

VICTARION GREYJOY, frate al lui Balon Greyjoy, căpitan al *Victoriei Fierului* și Lord Căpitan al Flotei de Fier,
- susținătorii lui Victarion: RALF STONEHOUSE CEL ROȘU, RALF ȘCHIOPUL și NUTE BĂRBIERUL,
- căpitanii și partizanii lui Victarion: HOTHO HARLAW, ALVYN SHARP, FRALEGG VOINICUL, ROMNY WEAVER, WILL HUMBLE, MICUL LENWOOD TAWNEY, RALF

KENNING, MARON VOLMARK, GOROLD GOODBROTHER,

- echipajul lui Victarion: WULF O-URECHE, RAGNOR PYKE,
- ţiitoarea lui Victarion, o femeie oacheşă, mută, fără limbă, primită în dar de la fratele său Euron,

EURON GREYJOY, zis OCHI-DE-CIOARĂ, frate al lui Balon Greyjoy şi căpitan al *Tăceri*,

- susţinătorii lui Euron: GERMUND BOTLEY, LORDUL ORKWOOD DE ORKMONT, DONNOR SALTCLIFFE
- căpitanii şi partizanii lui Euron: TORWOLD DINTE-NEGRU, JON MYRE MUTRĂ-ACRĂ, RODRIK NĂSCUT-LIBER, VÂSLAŞUL ROŞU, LUCAS CODD STÂNGACIUL, QUELLON HUMBLE, HARREN HALF-HOARE, KEMMETT PYKE BASTARDUL, QARL ROBUL, MÂNĂ DE PIATRĂ, RALF PĂSTORUL, RALF DE LORDSPORT
- echipajul lui Euron: CRAGORN

- lorzii stegari ai lui Balon, Lorzii Insulelor de Fier:

LA PYKE

- {SAWANE BOTLEY}, Lord de Lordsport, înecat de Euron Ochi-de-Cioară,
  - {HARREN}, fiul său cel mare, ucis la Moat Cailin,
  - TRISTIFER, cel de-al doilea fiu şi moştenitor de drept, deposedat de unchiul său,
  - SYMOND, HARLON, VICKON şi BENNARION, fiii săi mai mici, de asemenea deposedaţi,
  - GERMUND, fratele său, făcut Lord de Lordsport
    - fiii lui Germund, BALON şi QUELLON,
  - SARGON şi LUCIMORE, fraţii vitregi ai lui Sawane,

- WEX, un băiat mut, în vârstă de doisprezece ani, fiu bastard al lui Sargon, scutier al lui Theon Greyjoy,
- WALDON WYNCH, Lord de Crângul de Fier,

LA HARLAW

- RODRIK HARLAW, zis CITITORUL, Lord de Harlaw, Lord de Zece Turnuri, Harlaw de Harlaw,
  - LADY GWYNESSE, sora sa mai mare,
  - LADY ALANNYS, sora sa mai mică, văduva Regelui Balon Greyjoy
  - SIGFRYD HARLAW, zis SIGFRYD PĂR ARGINTIU, unchiul său, stăpân peste Castelul Harlaw,
  - HOTHO HARLAW, zis HOTHO COCOȘATUL, de la Turnul Sclipirii, un văr,
  - SER HARRAS HARLAW, zis CAVALERUL, Cavalerul Grădinii Cenușii, un văr,
  - BOREMUND HARLAW, zis BOREMUND CEL ALBASTRU, stăpân al Colinei Baborniței, un văr,
  - lorzii stegari și supușii Lordului Rodrik:
    - MARON VOLMARK, Lord de Volmark,
    - MYRE, STONETREE, și KENNING,
  - curtea Lordului Rodrik:
    - TREI-DINȚI, administratoarea lui, o babornită,

LA BLACKTYDE

- BAELOR BLACKTYDE, Lord de Blacktyde, căpitan al *Zburătorului Nopții*,
- BEN BLACKTYDE ORBUL, un preot al Zeului Înecat,

ÎN VECHIUL WYK

- DUNSTAN DRUMM, Toba, căpitan al *Tunetului*,
- NORNE GOODBROTHER, de Shatterstone,
- STONEHOUSE,

- TARLE, zis TARLE CEL-DE-TREI-ORI-ÎNECAT, un preot al Zeului Înecat,

LA MARELE WYK

- GOROLD GOODBROTHER, Lord de Hammerhorn,
  - fiii săi, GREYDON, GRAN și GORMOND, tripleți,
  - fiicele sale, GYSELLA și GWIN,
  - MAESTER MURENMURE, preceptor, tămăduitor și sfetnic,
- TRISTON FARWYND, Lord de Sealskin Point,
- SPARR,
  - fiul și moștenitorul său, STEFFARION,
  - MELDRED MERLYN, Lord de Pebbleton,

LA ORKMONT

- ORKWOOD DE ORKMONT,
- LORD TAWNEY,

LA SALTCLIFFE

- LORD DONNOR SALTCLIFFE,
- LORD SUNDERLY,

PE INSULELE ȘI STÂNCILE MAI MICI

- GYLBERT FARWYND, Lord de Lumina Solitară,
- BĂTRÂNUL PESCĂRUȘ CENUȘIU, un preot al Zeului Înecat.

ALTE CASE MARI ŞI MICI

CASA ARRYN

Arrynii sunt descendenți ai Regilor din Munte și Vale. Blazonul lor este luna-și-șoimul, alb pe un fond azuriu. Casa Arryn a luat parte la Războiul Celor Cinci Regi. Deviza Casei Arryn: *La înălțimea onoarei.*

ROBERT ARRYN, Lord de Eyrie, Apărător al Văii, numit de mama sa Adevărat Păzitor al Estului, un băiat bolnăvicios de opt ani, zis uneori PRIGOREL.

- mama lui, {LADY LYSA, din Casa Tully}, văduva Lordului Jon Arryn, care și-a găsit moartea împinsă pe Poarta Lunii,
- tatăl său vitreg, PETYR BAELISH, zis DEGEȚEL, Lord de Harrenhal, Lord Suprem al Tridentului și Lord Protector al Văii,
  - ALAYNE STONE, fiica naturală a Lordului Petyr, o fecioară de treisprezece ani, în realitate Sansa Stark,
  - SER LOTHOR BRUNE, un mercenar în slujba Lordului Petyr, căpitan al gărzilor,
  - OSWELL, un oștean în slujba Lordului Petyr, numit uneori KETTLEBLACK,

- curtea Lordului Robert la Eyrie:
  - MARILLION, un tânăr și chipeș cântăreț, aflat în grațiile lui Lady Lysa, acuzat de uciderea ei,

- MAESTER COLEMON, sfetnic, vindecător și preceptor,
- MORD, un temnicer brutal cu dinți de aur,
- GRETCHEL, MADDY și MELA, slujitoare,

- lorzii stegari ai Lordului Robert, Lorzi ai Văii:
  - LORD NESTOR ROYCE, Înalt Administrator al Văii și castelan al Porților Lunii,
    - SER ALBAR, fiul și moștenitorul Lordului Nestor,
    - MYRANDA, zisă RANDA, fiica Lordului Nestor, o văduvă, încă tânără,
    - curtea Lordului Nestor
      - SER MARWYN BELMORE, căpitan al gărzilor,
      - MYA STONE, îngrijitoare de catâri și călăuză, fiica nelegitimă a Regelui Robert I Baratheon,
      - OSSY și MORCOV, îngrijitori de catâri,
  - LYONEL CORBRAY, Lord de Casa Inimii,
    - SER LYN CORBRAY, fratele și moștenitorul său, care mânuiește renumita sabie Doamna Deznădejdii,
    - SER LUCAS CORBRAY, fratele său mai mic,
  - JON LYNDERLY, Lord de Snakewood,
    - TERRANCE, fiul și moștenitorul său, un tânăr scutier,
  - EDMUND WAXLEY, Cavalerul de Wickenden,
  - GEROLD GRAFTON, Lord de Gulltown,
    - GYLES, mezinul său, un scutier,
  - TRISTON SUNDERLAND, Lord de Trei Surori,
    - GODRIC BORRELL, Lord de Sora Dulce,
    - ROLLAND LONGTHORPE, Lord de Sora Lungă,
    - ALESANDOR TORRENT, Lord de Sora Mică,

- Lorzii Declaranți, stegari ai Casei Arryn, care și-au unit forțele în apărarea tânărului Lord Robert:
  - YOHN ROYCE, zis YOHN BRONZ, Lord de Runestone, din ramura veche a Casei Royce,
    - SER ANDAR, unicul fiu supraviețuitor al lui Yohn Bronz și moștenitor al Runestone,
    - curtea lui Yohn Bronz:
      - MAESTER HELLIWEG, preceptor, vindecător și sfetnic,
      - SEPTONUL LUCOS,
      - SER SAMWELL STONE, numit SAM STONE VÂNJOSUL, maestru de arme,
    - lorzii stegari și supușii lui Yohn Bronz:
      - ROYCE COLDWATER, Lord de Coldwater Burn,
      - SER DAMON SHETT, Cavaler de Gull Tower,
      - UTHOR TOLLETT, Lord de Grey Glen,
    - ANYA WAYNWOOD, Lady de Ironoaks,
      - SER MORTON, fiul ei cel mai mare și moștenitorul ei,
      - SER DONNEL, cel de-al doilea fiu al ei, Cavalerul Porții,
      - WALLACE, fiul ei cel mai mic,
      - HARROLD HARDYNG, pupilul ei, un scutier zis HARRY MOȘTENITORUL,
    - BENEDAR BELMORE, Lord de Strongsong,
    - SER SYMOND TEMPLETON, Cavaler de Ninestars
    - {EON HUNTER}, Lord de Castelul Longbow, decedat de curând,
      - SER GILWOOD, fiul cel mai mare al Lordului Eon, supranumit acum TÂNĂRUL LORD HUNTER,

- SER EUSTACE, cel de-al doilea fiu al Lordului Eon,
- SER HARLAN, fiul cel mai mic al Lordului Eon,
- curtea Tânărului Lord Hunter:
  - MAESTER WILLAMEN, sfetnic, vindecător și preceptor,
- HORTON REDFORT, Lord de Redfort, de trei ori căsătorit,
  - SER JASPER, SER CREIGHTON, SER JON, fiii săi,
  - SER MYCHEL, fiul său cel mai mic, proaspăt numit cavaler, însurat cu Ysilla Royce de Runestone,

- căpetenii de clanuri din Munții Lunii,
  - SHAGGA FIUL LUI DOLF, DINTRE CIORILE DE PIATRĂ, în prezent căpetenia unei cete în pădurea regelui,
  - TIMETT FIUL LUI TIMETT, DINTRE OAMENII ARȘI,
  - CHELLA FIICA LUI CHEYK, DINTRE URECHILE NEGRE,
  - CRAWN FIUL LUI CALOR, DINTRE FRAȚII LUNII.

CASA FLORENT

Cei din Casa Florent de la Cetatea Brightwater sunt lorzi stegari ai Highgardenului. La izbucnirea Războiului Celor Cinci Regi, Lordul Alester Florent i-a urmat pe Tyrelli, declarându-se de partea Regelui Renly, în timp ce fratele său, Ser Axell, l-a preferat pe Regele Stannis, soțul nepoatei sale Selyse. După moartea lui Renly, Lordul Alester i s-a alăturat și el lui Stannis, cu toate oștirile de la Brightwater. Stannis l-a făcut pe Lordul Alester Mâna lui, iar lui Ser Imry Florent, fratele soției sale, i-a încredințat comanda flotei sale. Atât flota, cât și Ser Imry au pierit în Bătălia de la Apa Neagră, iar eforturile Lordului Alester de a negocia o pace după înfrângere au fost privite drept trădare de către Stannis. A fost dat pe mâna preotesei roșii Melisandre, care l-a ars ca jertfă adusă lui R'hllor.

În același timp, Tronul de Fier i-a numit pe cei din Casa Florent trădători pentru sprijinul acordat lui Stannis în timpul rebeliunii. Au căzut în dizgrație, iar Cetatea Brightwater și pământurile sale i-au fost încredințate lui Ser Garlan Tyrell.

Blazonul Casei Florent înfățișează un cap de vulpe într-un cerc de flori.

{ALESTER FLORENT}, Lord de Brightwater, ars ca trădător,

- soția sa, LADY MELARA, de Casa Crane,
- copiii lor:

- ALEKYNE, dizgrațiat Lord de Brightwater, fugit în Orașul Vechi, să caute refugiu la Turnul Înalt,
- LADY MELESSA, măritată cu Lordul Randyll Tarly,
- LADY RHEA, măritată cu Lordul Leyton Hightower,

- frații și surorile lui:
  - SER AXELL, un om al reginei, în slujba nepoatei sale, Regina Selyse, la Eastwatch-by-the-Sea,
  - {SER RYAM}, mort în urma unei căzături de pe cal,
  - SELYSE, fiica lui, soția și regina Regelui Stannis I Baratheon,
    - SHIREEN BARATHEON, unicul lor copil,
  - {SER IMRY}, fiul lui cel mai mare, ucis în Bătălia de la Apa Neagră,
  - SER ERREN, cel de-al doilea fiu al său, prizonier la Highgarden,
- SER COLIN, castelan la Cetatea Brightwater,
  - DELENA, fiica lui, măritată cu SER HOSMAN NORCROSS,
  - fiul ei natural, EDRIC STORM, al cărui tată este Regele Robert I Baratheon,
    - ALESTER NORCROSS, cel mai în vârstă fiu legitim al ei, un băiat de nouă ani,
    - RENLY NORCROSS, cel de-al doilea fiu legitim al ei, un băiat de trei ani,
  - MAESTER OMER, fiul cel mai mare al lui Ser Colin, în serviciu la Old Oak,
  - MERRELL, mezinul lui Ser Colin, un scutier la Arbor,
- RYLENE, sora Lordului Alester, măritată cu Ser Rycherd Crane.

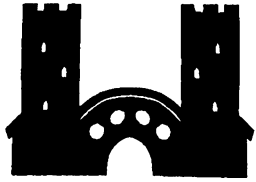

CASA FREY

Freyii sunt stegari ai Casei Tully, dar nu au fost întotdeauna zeloși în a-și face datoria. La începutul Războiului Celor Cinci Regi, Robb Stark a câștigat sprijinul Lordului Walder promițând să se însoare cu una dintre fiicele sau nepoatele sale. Când, în schimb, s-a căsătorit cu Lady Jeyne Westerling, Freyii au uneltit cu Roose Bolton și l-au omorât pe Tânărul Lup împreună cu suita sa la ospățul care mai apoi a devenit cunoscut ca Nunta Roșie.

WALDER FREY, Lord de Crossing,

- după prima lui soție, {LADY PERRA, din Casa Royce}:
- {SER STEVRON}, mort după Bătălia de la Oxcross,
  - căsătorit cu {Corenna Swann}, moartă de pe urma unei epidemii,
  - fiul cel mare al lui Stevron, SER RYMAN, moștenitor la Gemeni,
    - fiul lui Ryman, EDWYN, căsătorit cu Janyce Hunter,
      - fiica lui Edwyn, WALDA, o fată de nouă ani,
    - fiul lui Ryman, WALDER, zis WALDER CEL NEGRU,
    - fiul lui Ryman, numit PETYR BUBULIȚĂ, căsătorit cu Mylenda Caron, spânzurat la Pietrele vechi,

- fiica lui Petyr, PERRA, o fată de cinci ani,
- căsătorit cu {Jeyne Lydden}, moartă căzând de pe cal,
- fiul lui Stevron, {AEGON}, numit CLOPOȚEL, ucis la Nunta Roșie de către Catelyn Stark,
- fiica lui Stevron, {MAEGELLE}, moartă pe patul lăuziei, căsătorită cu Ser Dafyn Vance,
  - fiica lui Maegelle, MARIANNE VANCE, o fecioară,
  - fiul lui Maegelle, WALDER VANCE, un scutier,
  - fiul lui Maegelle, PATREK VANCE,
- căsătorit cu {Marsella Waynwood}, moartă pe patul lăuziei,
- fiul lui Stevron, WALTON, căsătorit cu Deana Hardyng,
  - fiul lui Walton, STEFFON, numit CEL DULCE,
  - fiica lui Walton, WALDA, numită FRUMOASA WALDA,
  - fiul lui Walton, BRYAN, un scutier,

- SER EMMON, cel de-al doilea fiu al Lordului Walder, căsătorit cu Genna Lannister,
  - fiul lui Emmon, {SER CLEOS}, ucis lângă Iazul Fecioarelor, căsătorit cu Jeyne Darry,
    - fiul lui Cleos, TYWIN, un scutier de doisprezece ani,
    - fiul lui Cleos, WILLEM, un paj la Ashemark, în vârstă de zece ani,
  - fiul lui Emmon, SER LYONEL, căsătorit cu Melesa Crakehall,
  - fiul lui Emmon, {TION}, un scutier, ucis de Rickard Karstark în timp ce era prizonier la Riverrun,
  - fiul lui Emmon, WALDER, numit WALDER CEL ROȘU, un paj la Casterly Rock, în vârstă de paisprezece ani,

- SER AENYS, căsătorit cu {Tyana Wylde}, moartă pe patul lăuziei,
  - fiul lui Aenys, AEGON BLOODBORN, un proscris,
  - fiul lui Aenys, RHAEGAR, căsătorit cu {Jeyne Beesbury}, moartă în timpul unei epidemii,
    - fiul lui Rhaegar, ROBERT, un băiat de treisprezece ani,
    - fiica lui Rhaegar, WALDA, o fată de unsprezece ani, numită WALDA CEA ALBĂ,
    - fiul lui Rhaegar, JONOS, un băiat de opt ani,

- PERRIANE, fiica Lordului Walder, căsătorită cu Ser Leslyn Haigh,
  - fiul Perrianei, SER HARYS HAIGH,
    - fiul lui Harys, WALDER HAIGH, un băiat de cinci ani,
  - fiul Perrianei, SER DONNEL HAIGH,
  - fiul Perrianei, ALYN HAIGH, un scutier,

- după cea de-a doua soție, {LADY CYRENNA, din Casa Swann}:
- SER JARED, fiul cel mare, căsătorit cu {Alys Frey},
  - fiul lui Jared, {SER TYTOS}, ucis de Sandor Clegane în timpul Nunții Roșii, căsătorit cu Zhoe Blanetree,
    - fiica lui Tytos, ZIA, o fecioară de paisprezece ani,
    - fiul lui Tytos, ZACHERY, un băiat de doisprezece ani, jurat Credinței, educat în Septul din Orașul Vechi,
  - fiica lui Jared, KYRA, măritată cu {Ser Garse Goodbrook}, ucis în timpul Nunții Roșii,
    - fiul Kyrei, WALDER GOODBROOK, un băiat de nouă ani,
    - fiica Kyrei, JEYNE GOODBROOK, șase ani,
  - SEPTONUL LUCEON, în slujba Marelui Sept al lui Baelor.

- după cea de-a treia soție, {LADY AMAREI din Casa Crakehall}:
- SER HOSTEEN, căsătorit cu Bellena Hawick,
  - fiul lui Hosteen, SER ARWOOD, căsătorit cu Ryella Royce,
    - fiica lui Arwood, RYELLA, o fată de cinci ani,
    - fiii gemeni ai lui Arwood, ANDROW și ALYN, de patru ani,
    - fiica lui Arwood, HOSTELLA, nou-născută,
- LYENTHE, fiica Lordului Walder, căsătorită cu Lordul Lucias Vypren,
  - fiica lui Lythene, ELYANA, căsătorită cu Ser Jon Wylde,
    - fiul Elyanei, RICKARD WYLDE, patru ani,
  - fiul Lythenei, SER DAMON VYPREN,
- SYMOND, căsătorit cu Betharios din Braavos,
  - fiul lui Symond, ALESANDER, un cântăreț,
  - fiica lui Symond, ALYX, o fată de șaptesprezece ani,
  - fiul lui Symond, BRADAMAR, un băiat de zece ani, pupil al lui Oro Tendyris, un negustor din Braavos,
- SER DANWELL, fiul de opt ani al Lordului Walder, căsătorit cu Wynafrei Whent,
  - (mulți copii născuți morți și multe sarcini pierdute),
- {MERRETT}, spânzurat la Pietrele Vechi, căsătorit cu Mariya Darry,
  - fiica lui Merrett, AMEREI, numită AMI, căsătorită cu {Ser Pate de Furca Albastră, ucis de Sandor Clegane},
  - fiica lui Merrett, WALDA, numită GRASA WALDA, măritată cu Roose Bolton, Lord de Dreadfort,
  - fiica lui Merrett, MARISSA, o fecioară de treisprezece ani,
  - fiul lui Merrett, WALDER, numit WALDER CEL MIC, un băiat de opt ani, scutier în serviciul lui Ramsay Bolton,

- {SER GEREMY}, înecat, căsătorit cu Carolei Waynwood,
  - fiul lui Geremy, SANDOR, un băiat de doisprezece ani, scutier,
  - fiica lui Geremy, CYNTHEA, o fată de nouă ani, pupila lui Lady Anya Waynwood,
- SER RAYMUND, căsătorit cu Beony Beesbury,
  - fiul lui Raymund, ROBERT, un acolit al Citadelei,
  - fiul lui Raymund, MALWYN, ucenic al unui alchimist din Lys,
  - fiicele gemene ale lui Raymund, SERRA și SARRA,
  - fiica lui Raymund, CERSEI, zisă ALBINUȚA,
  - gemenii lui Raymund, JAIME și TYWIN, nou-născuți,

- după cea de-a patra soție, {LADY ALYSSA din Casa Blackwood}:
- LOTHAR, cel de-al doisprezecelea fiu al Lordului Walder, numit LOTHAR ȘCHIOPUL, căsătorit cu Leonella Lefford,
  - fiica lui Lothar, TYSANE, o fată de șapte ani,
  - fiica lui Lothar, WALDA, o fată de cinci ani,
  - fiica lui Lothar, EMBERLEI, o fată de cinci ani,
  - fiica lui Lothar, LEANA, nou-născută,
- SER JAMMOS, cel de-al treisprezecelea fiu al Lordului Walder, căsătorit cu Sallei Paege,
  - fiul lui Jammos, WALDER, numit WALDER CEL MARE, de opt ani, un scutier în serviciul lui Roose Bolton,
  - fiii gemeni ai lui Jammos, DICKON și MATHIS, cinci ani,
- SER WHALEN, cel de-al paisprezecelea fiu al lui Ser Walder, căsătorit cu Sylwa Paege,
  - fiul lui Whalen, HOSTER, un scutier de doisprezece ani, în serviciul lui Ser Damon Paege,

- fiica lui Whalen, MERIANNE, numită MERRY, o fată de unsprezece ani,

- MORYA, fiica Lordului Walder, căsătorită cu Ser Flement Brax,
  - fiul Moryei, ROBERT BRAX, de nouă ani, crescut la Casterly Rock ca paj,
  - fiul Moryei, WALDER BRAX, un băiat de șase ani,
  - fiul Moryei, JON BRAX, un băiețel de trei ani,
- TYTA, fiica Lordului Walder, numită TYTA FECIOARA,

- după cea de-a cincea soție, {LADY SARYA din Casa Whent}:
  - fără urmași,

- după cea de-a șasea soție, {LADY BETHANY din Casa Rosby}:
- SER PERWYN, cel de-al cincisprezecelea fiu al Lordului Walder,
- {SER BENFREY}, cel de-al șaisprezecelea fiu al Lordului Walder, mort după ce a fost rănit la Nunta Roșie, căsătorit cu Jyanna Frey, o verișoară,
  - fiica lui Benfrey, DELLA, numită DELLA SURDA, o fată de trei ani,
  - fiul lui Benfrey, OSMUND, un băiat de doi ani,
- MAESTER WILLAMEN, cel de-al șaptesprezecelea fiu al Lordului Walder, în serviciu la Castelul Longbow,
- OLYVAR, cel de-al optsprezecelea fiu al Lordului Walder, fost scutier în serviciul lui Robb Stark,
- ROSLIN, șaisprezece ani, măritată cu Lordul Edmure Tully la Nunta Roșie,

- după cea de-a șaptea soție, {LADY ANNARA din Casa Farring}:
- ARWYN, o fată de paisprezece ani,

- WENDEL, cel de-al nouăsprezecelea fiu al Lordului Walder, un băiat de treisprezece ani, paj la Seagard
- COLMAR, cel de-al douăzecilea fiu al Lordului Walder, promis Credinței, unsprezece ani,
- WALTYR, zis TYR, cel de-al douăzeci și unulea fiu al Lordului Walder, zece ani,
- ELMAR, ultimul fiu al Lordului Walder, un băiat de nouă ani, cândva logodit pentru scurt timp cu Arya Stark,
- SHIREI, mezina Lordului Walder, o fată de șapte ani,

- cea de-a opta soție, LADY JOYEUSE din Casa Erenford,
  - în prezent însărcinată,

- copiii nelegitimi ai Lordului Walder, cu diverse mame,
  - WALDER RIVERS, zis WALDER BASTARDUL,
    - fiul lui Walder Bastardul, SER AEMON RIVERS,
    - fiica lui Walder Bastardul, WALDA RIVERS,
  - MAESTER MELWYS, în serviciu la Rosby,
  - JEYNE RIVERS, MARTYN RIVERS, RYGER RIVERS, RONEL RIVERS, MELLARA RIVERS, alții.

CASA HIGHTOWER

Casa Hightower din Orașul Vechi se numără printre cele mai vechi și mai respectabile dintre Casele Mari ale Westerosului, descendentă a Primilor Oameni. Cândva regi, Hightowerii au domnit peste Orașul Vechi și împrejurimile acestuia încă de la Începutul Vremurilor, preferând să-i întâmpine cu brațele deschise pe andali decât să li se opună și, mai târziu, plecând genunchiul în fața Regilor Reachului și renunțând la coroane însă păstrându-și toate vechile privilegii. Deși puternici și nespus de bogați, Lorzii Turnului Înalt au preferat bătăliei învoiala și arareori au jucat un rol major în războaiele din Westeros. Hightowerii au avut o contribuție esențială la întemeierea Citadelei și continuă să o apere până în prezent. Subtili și sofisticați, au fost întotdeauna mari protectori ai învățăturii și ai Credinței și se spune că unii dintre ei s-au ocupat, printre altele, și de alchimie, necromanție și alte arte vrăjitorești.

Blazonul Casei Hightower înfățișează un turn alb în trepte, încoronat cu foc, pe un fond gri-fumuriu. Deviza Casei este *Noi Luminăm Calea.*

LEYTON HIGHTOWER, Glas al Orașului Vechi, Lord al Portului, Lord al Turnului Înalt, Apărător al Citadelei, Făclie a Sudului, zis BĂTRÂNUL DIN ORAȘUL VECHI,

- LADY RHEA de Casa Hightower, cea de-a patra soție a sa,

- cel mai mare fiu al Lordului Leyton și moștenitorul acestuia, SER BAELOR, zis BAELOR BRIGHTSMILE, însurat cu Rhonda Rowan,
- fiica Lordului Leyton, MALORA, numită FECIOARA NEBUNĂ,
- fiica Lordului Leyton, ALERIE, măritată cu Lordul Mace Tyrell,
- fiul Lordului Leyton, SER GARTH, zis OȚELUL GRI,
- fiica Lordului Leyton, DENYSE, căsătorită cu Ser Desmond Redwyne,
  - fiul ei, DENYS, un scutier,
- fiica Lordului Leyton, LEYLA, căsătorită cu Ser Jon Cupps,
- fiica Lordului Leyton, ALYSANNE, căsătorită cu Lordul Arthur Ambrose,
- fiica Lordului Leyton, LYNESSE, căsătorită cu Lordul Jorah Mormont, în prezent concubina principală a lui Tregar Ormollen din Lys,
- fiul Lordului Leyton, SER GUNTHOR, căsătorit cu Jeyne Fossoway, dintre merele verzi Fossoway,
- mezinul Lordului Leyton, SER HUMFREY,

- lorzii stegari ai Lordului Leyton:
  - TOMMEN COSTAYNE, Lord de Trei Turnuri,
  - ALYSANNE BULWER, Lady de Blackcrown, o fată de opt ani,
  - MARTYN MULLENDORE, Lord de Uplands,
  - WARRYN BEESBURY, Lord de Honeyholt,
  - BRANSTON CUY, Lord de Sunflower Hall,

- oamenii din Orașul Vechi:
  - EMMA, o slujitoare de la Pana și Stacana, unde femeile sunt dornice și cidrul teribil de tare,
    - ROSEY, fiica ei, o fată de cincisprezece ani, a cărei feciorie costă un dragon de aur,

- Arhimaesterii Citadelei:
  - ARHIMAESTER NORREN, Seneşal pentru anul în curs, care poartă un inel, un sceptru şi o mască din electrum,
  - ARHIMAESTER THEOBALD, Seneşal pentru anul următor, care poartă un inel, un sceptru şi o mască din plumb,
  - ARHIMAESTER EBROSE, vindecătorul, care poartă un inel, un sceptru şi o mască din argint,
  - ARHIMAESTER MARWYN, zis MARWYN MAGUL, care poartă un inel, un sceptru şi o mască din oţel valyrian,
  - ARHIMAESTER PERESTAN, istoricul, care poartă un inel, un sceptru şi o mască din cupru,
  - ARHIMAESTER VAELLYN, poreclit VAELLYN ACRITURA, cititorul în stele, care poartă un inel, un sceptru şi o mască din bronz,
  - ARHIMAESTER RYAM, care poartă un inel, un sceptru şi o mască din aur galben,
  - ARHIMAESTER WALGRAVE, un bătrân cu mintile rătăcite, care poartă un inel, un sceptru şi o mască din fier negru,
  - GALLARD, CASTOS, ZARABELO, BENEDICT, GARIZON, NYMOS, CETHERES, WILLIFER, MOLLOS, HARODON, GUYNE, AGRIVANE, OCLEY, toţi arhimaesteri,

- maesteri, acoliţi şi novice ai Citadelei
  - MAESTER GORMON, care slujeşte adesea în locul lui Walgrave,
  - ARMEN, un acolit cu patru zale, zis ACOLITUL,
  - ALLERAS, zis SFINXUL, un acolit de trei zale, un arcaş devotat,
  - ROBERT FREY, şaisprezece ani, un acolit de două zale,

- LORCAS, un discipol de nouă zale, în serviciul Seneşalului,
- LEO TYRELL, poreclit LEO LENEŞUL, un novice de obârşie nobilă,
- MOLLANDER, un novice, născut cu un picior strâmb,
- PATE, care îngrijeşte corbii Arhimaesterului Walgrave, un novice nu prea promiţător,
- ROONE, un tânăr novice.

CASA LANNISTER

Lannisterii de la Casterly Rock rămân principalii susținători ai pretenției Regelui Tommen la Tronul de Fier. Se laudă că sunt urmașii lui Lann cel Iscusit, legendarul șarlatan din Epoca Eroilor. Aurul de la Casterly Rock și Dintele de Aur a făcut Casa Lannister cea mai bogată dintre Marile Case. Blazonul lor este un leu pe fond purpuriu. Deviza lor este *Ascultă-mi Răgetul!*

{TYWIN LANNISTER}, Lord de Casterly Rock, Scut al Lannisportului, Păzitor al Apusului și Mână a Regelui, ucis de fiul său pitic în privata sa,

- copiii Lordului Tywin:
  - CERSEI, sora geamănă a lui Jaime, acum Lady de Casterly Rock,
  - SER JAIME, fratele geamăn al lui Cersei, zis REGICIDUL,
  - TYRION, zis PEZEVENGHIUL, pitic și regicid,

- frații și surorile Lordului Tywin și copiii lor:
  - SER KEVAN LANNISTER, însurat cu Dorna de Casa Swyft,
  - LADY GENNA, măritată cu Ser Emmon Frey, acum Lord de Riverrun,
    - fiul cel mare al Gennei, {SER CLEOS FREY}, căsătorit cu Jeyne din Casa Darry, ucis de haiduci,

- fiul cel mai mare al lui Cleos, SER TYWIN FREY, zis TY, acum moştenitor la Riverrun,
- cel de-al doilea fiu al lui Cleos, WILLEM FREY, un scutier,
- cel de-al doilea fiu al Gennei, SER LYONEL FREY,
- cel de-al treilea fiu al Gennei, {TION FREY}, un scutier, ucis în timp ce era ostatic la Riverrun,
- mezinul Gennei, WALDER FREY, zis WALDER CEL ROŞU, un paj la Casterly Rock,
- WAT ZÂMBET ALB, un cântăreţ în slujba Doamnei Genna,

- {SER TYGETT LANNISTER}, mort de vărsat-de-vânt,
  - TYREK, fiul lui Tygett, dat dispărut şi considerat mort,
    - LADY ERMESANDE HAYFORD, soţia-copilă a lui Tyrek,
- {GERION LANNISTER}, pierdut pe mare
  - JOY HILL, fiica bastardă a lui Gerion, unsprezece ani,

- alte rude apropiate ale Lordului Tywin:
  - {SER STAFFORD LANNISTER}, un văr şi frate al soţiei Lordului Tywin, ucis în bătălia de la Oxcross,
    - CERENNA şi MYRIELLE, fiicele lui Stafford,
    - SER DAVEN LANNISTER, fiul lui Stafford,
  - SER DAMION LANNISTER, un văr, căsătorit cu Lady Shiera Crakehall,
    - fiul lor, SER LUCION,
    - fiica lor, LANNA, măritată cu Lordul Antario Jast,
  - LADY MARGOT, o verişoară, măritată cu Lordul Titus Peake,

- curtea de la Casterly Rock:
  - MAESTER CREYLEN, vindecător, preceptor şi sfetnic,

- VYLARR, căpitan al gărzilor,
- SER BENEDICT BROOM, maestru de arme,
- WAT ZÂMBET ALB, un cântăreț,

- lorzi stegari și supuși, Lorzi ai Apusului:
  - DAMON MARBRAND, Lord de Ashemark,
    - SER ADDAM MARBRAND, fiul și moștenitorul lui, Comandant al Gărzii Orașului de la Debarcaderul Regelui,
  - ROLAND CRAKEHALL, Lord de Crakehall,
    - fratele lui Roland, {SER BURTON}, ucis de haiduci,
    - fiul și moștenitorul lui Roland, SER TYBOLT,
    - fiul lui Roland, SER LYLE, zis MISTREȚUL,
    - fiul cel mai tânăr al lui Roland, SER MERLON,
  - SEBASTON FARMAN, Lord de Insula Frumoasă,
    - JEYNE, sora lui, măritată cu SER GARETH CLIFTON,
  - TYTOS BRAX, Lord de Hornvale,
    - SER FLEMENT BRAX, fratele și moștenitorul lui,
  - QUENTEN BANEFORT, Lord de Banefort,
- SER HARYS SWYFT, socrul lui Ser Kevan Lannister,
  - fiul lui Ser Harys, SER STEFFON SWYFT,
    - fiica lui Ser Steffon, JOANNA,
    - fiica lui Ser Harys, SHIERLE, căsătorită cu Ser Melwyn Sarsfield,
  - REGENARD ESTREN, Lord de Wyndhall,
  - GAWEN WESTERLING, Lord de Crag,
    - soția sa, LADY SYBELL, din Casa Spicer,
      - fratele său, SER ROLPH SPICER, proaspăt ridicat la rangul de Lord de Castamere,
      - vărul ei, SER SAMWELL SPICER,
    - copiii lor:
      - SER RAYNALD WESTERLING,
      - JEYNE, soția văduvă a lui Robb Stark,

- ELEYNA, o fată de doisprezece ani,
- ROLLAM, un băiat de nouă ani,

- LORD SELMOND STACKSPEAR,
  - fiul lui, SER STEFFON STACKSPEAR,
  - fiul lui cel mai mic, SER ALYN STACKSPEAR,
- TERRENCE KENNING, Lord de Kayce,
  - SER KENNOS DE KAYCE, un cavaler în serviciul lui,
- LORDUL ANTARIO JAST,
- LORDUL ROBIN MORELAND,
- LADY ALYSANNE LEFFORD,
- LEWYS LYDDEN, Lord de Grota Adâncă,
- LORDUL PHILIP PLUMM,
  - fiii săi, SER DENNIS PLUMM, SER PETER PLUMM și SER HARWYN PLUMM, zis STÂNCA,
- LORDUL GARRISON PRESTER,
  - SER FORLEY PRESTER, vărul său,
- SER GREGOR CLEGANE, zis MUNTELE CARE CĂLĂREȘTE,
  - SANDOR CLEGANE, fratele său,
- SER LORENT LORCH, un cavaler împroprietărit,
- SER GARTH GREENFIELD, un cavaler împroprietărit,
- SER LYMOND VIKARY, un cavaler împroprietărit,
- SER RAYNARD RUTTIGER, un cavaler împroprietărit,
- SER MANFRYD YEW, un cavaler împroprietărit,
- SER TYBOLT HETHERSPOON, un cavaler împroprietărit,
  - {MELARA HETHERSPOON}, fiica lui, înecată într-o fântână pe când se afla ca pupilă la Casterly Rock.

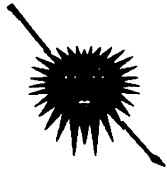

CASA MARTELL

Dornul a fost ultimul dintre Cele Șapte Regate care a jurat credință Tronului de Fier. Sângele, obiceiurile, geografia și istoria au contribuit toate pentru a-i deosebi pe dornisheni de celelalte regate. La izbucnirea Războiului Celor Cinci Regi, Dornul a stat deoparte, dar prin logodna Myrcellei Baratheon cu Prințul Trystane, Sunspearul și-a declarat sprijinul pentru regele Joffrey Baratheon.

Blazonul Casei Martell este un soare roșu străpuns de o suliță de aur. Deviza lor este *Neplecat, Neînfrânt, Nesfărâmat.*

DORAN NYMEROS MARTELL, Lord de Sunspear, Prinț de Dorn,

- soția sa, MELLARIO, din Orașul Liber Norvos,
- copiii lor:
  - PRINȚESA ARIANNE, moștenitoare la Sunspear,
    - GARIN, fratele de lapte al Ariannei și tovarășul ei, dintre orfanii Sângelui Verde
  - PRINȚUL QUENTYN, un proaspăt cavaler, crescut vreme îndelungată de Lordul Yronwood de Yronwood,
  - PRINCE TRYSTANE, logodit cu Myrcella Baratheon,
- frații și surorile Prințului Doran:

- {PRINȚESA ELIA}, siluită și ucisă în timpul Jafului de la Debarcaderul Regelui,
  - {RHAENYS TARGARYEN}, fiica lor cea mică, ucisă în timpul Jafului de la Debarcaderul Regelui,
  - {AEGON TARGARYEN}, un prunc în fașă, ucis în timpul Jafului de la Debarcaderul Regelui,
- {PRINȚUL OBERYN}, zis VIPERA ROȘIE, ucis de Ser Gregor Clegane în timpul unui duel judiciar,
  - ELLARIA SAND, țiitoarea Prințului Oberyn, fiica naturală a Lordului Harmen Uller,
  - ȘERPOAICELE NISIPULUI, fiicele bastarde ale lui Oberyn:
    - OBARA, în vârstă de douăzeci și opt de ani, fiica lui Oberyn cu o târfă din Orașul Vechi,
    - NYMERIA, zisă LADY NYM, în vârstă de douăzeci și cinci de ani, fiica lui cu o femeie nobilă din Volantis,
    - TYENE, douăzeci și trei de ani, fiica lui Oberyn cu o septă,
    - SARELLA, nouăsprezece ani, fiica lui cu o neguțătoare, căpitan al *Sărutului Înaripat,*
    - ELIA, paisprezece ani, fiica lui cu Ellaria Sand,
    - OBELLA, doisprezece ani, fiica lui cu Ellaria Sand,
    - DOREA, opt, fiica lui cu Ellaria Sand,
    - LOREZA, șase, fiica lui cu Ellaria Sand,

- curtea Prințului Doran, la Grădinile de Apă:
  - AREO HOTAH, de la Norvos, căpitan al gărzilor,
  - MAESTER CALEOTTE, sfetnic, vindecător și preceptor,
  - șaizeci de copii, unii de obârșie înaltă, alții de obârșie și origine comună, fii și fiice de lorzi, cavaleri, orfani, negustori, meșteșugari și țărani, pupilii lui,

- curtea Prințului Doran la Sunspear:
  - PRINȚESA MYRCELLA BARATHEON, pupila sa, logodită cu Prințul Trystane,
    - SER ARYS OAKHEART, scutul jurat al Myrcellei,
    - ROSAMUND LANNISTER, camerista și însoțitoarea Myrcellei, o verișoară îndepărtată,
    - SEPTA EGLANTINE, duhovnica Myrcellei,
  - MAESTER MYLES, sfetnic, vindecător și preceptor,
  - RICASSO, Seneșal la Sunspear, bătrân și orb,
  - SER MANFREY MARTELL, castelan la Sunspear
  - LADY ALYSE LADYBRIGHT, o femeie vistiernic,
  - SER GASCOYNE de la Sângele Verde, scutul jurat al Prințului Trystane,
  - BORS și TIMOTH, slujitori la Sunspear,
  - BELANDRA, CEDRA, surorile MORRA și MELLEI, slujitoare la Sunspear,

- lorzii stegari ai Prințului Doran, Lorzii Dornului:
  - ANDERS YRONWOOD, Lord de Yronwood, Păzitor al Căii de Piatră, Sângele Regal,
    - SER CLETUS, fiul său, cunoscut ca fiind sașiu,
    - MAESTER KEDRY, vindecător, preceptor și sfetnic,
  - HARMEN ULLER, Lord de Hellholt,
    - ELLARIA SAND, fiica sa naturală,
    - SER ULWYCK ULLER, fratele său,
  - DELONNE ALLYRION, Lady de Grația Zeilor,
    - SER RYON, fiul și moștenitorul ei,
      - SER DAEMON SAND, fiul natural al lui Ryon, Bastardul de Grația Zeilor,
  - DAGOS MANWOODY, Lord de Kingsgrave,
    - MORS și DICKON, fiii săi,
    - SER MYLES, fratele său,
  - LARRA BLACKMONT, Lady de Blackmont,

- JYNESSA, fiica și moștenitoarea lor,
- PERROS, fiul său, un scutier,
- NYMELLA TOLAND, Lady de Dealul Fantomei,
- QUENTYN QORGYLE, Lord de Sandstone,
  - SER GULIAN, fiul cel mare și moștenitorul său
  - SER ARRON, cel de-al doilea fiu al său,
- SER DEZIEL DALT, Cavalerul de Lemonwood,
  - SER ANDREY, fratele și moștenitorul său, zis DREY,
- FRANKLYN FOWLER, Lord de Skyreach, zis BĂTRÂNUL ȘOIM, Păzitor al Trecătorii Prințului,
  - JEYNE și JENNELYN, gemenele sale,
- SER SYMON SANTAGAR, Cavalerul de Pădurea Pătată,
  - SYLVA, fiica și moștenitoarea lui, zisă SYLVA PĂTATA din cauza pistruilor,
- EDRIC DAYNE, Lord de Starfall, un scutier,
  - SER GEROLD DAYNE, zis STEAUA ÎNTUNECATĂ, Cavalerul Înaltului Ermitaj, vărul și lordul lui stegar,
- TREBOR JORDAYNE, Lord al Torului,
  - MYRIA, fiica și moștenitoarea lui,
- TREMOND GARGALEN, Lord de Țărmul de Sare,
- DAERON VAITH, Lord de Dunele Roșii.

CASA STARK

Casa Stark se trage din Brandon Constructorul și din vechii Regi ai Iernii. Vreme de mii de ani, ei au domnit la Winterfell ca Regi ai Nordului, până când Torrhen Stark, Regele care a Îngenuncheat, a preferat să-i jure credință lui Aegon Dragonul decât să lupte. Când Lordul Eddard Stark a fost executat de către Regele Joffrey, oamenii Nordului și-au lepădat jurământul față de Tronul de Fier și l-au proclamat pe Robb, fiul Lordului Eddard, Rege al Nordului. În timpul Războiului Celor Cinci Regi, acesta a câștigat fiecare bătălie, dar a fost trădat și ucis de către Freyi și Boltoni, la Gemeni, în timpul nunții unchiului său.

{ROBB STARK}, Rege al Nordului, Rege al Tridentului, Lord de Winterfell, fiul cel mare al Lordului Eddard Stark și al Doamnei Catelyn din Casa Tully, un tânăr de șaisprezece ani numit TÂNĂRUL LUP, ucis la Nunta Roșie,

- {VÂNT CENUȘIU}, lupul său străvechi, omorât la Nunta Roșie,
- frații și surorile sale:
  - SANSA, sora lui, măritată cu Tyrion din Casa Lannister,
    - {LADY}, lupoaica sa străveche, omorâtă la Castelul Darry,

- ARYA, o fată de unsprezece ani, dispărută și socotită moartă,
  - NYMERIA, lupoaica sa străveche, care hoinărește prin ținuturile riverane,
- BRANDON, zis BRAN, un băiat infirm de nouă ani, moștenitor la Winterfell, considerat mort,
  - VARĂ, lupul său străvechi
  - tovarășii și protectorii lui Bran:
    - MEERA REED, o fecioară de șaisprezece ani, fiica Lordului Howland Reed de la Garda Apei Cenușii,
    - JOJEN REED, fratele ei, treisprezece ani,
    - HODOR, un băiat sărac cu duhul, înalt de doi metri,
- RICKON, un băiat de patru ani crezut mort,
  - CÂINELE-LĂȚOS, lupul său străvechi, negru și sălbatic,
  - tovarășa lui Rickon, OSHA, o fată sălbatică, fostă ostatică la Winterfell,
- fratele său vitreg, bastardul JON SNOW, din Rondul de Noapte,
  - NĂLUCĂ, lupul străvechi al lui Jon, alb și liniștit,
- supușii lui Robb:
  - {DONNEL LOCKE, OWEN NORREY, DACEY MORMONT, SER WENDEL MANDERLY, ROBIN FLINT}, uciși la Nunta Roșie,
  - HALLIS MOLLEN, căpitan al gărzilor, care escortează osemintele lui Eddard Stark înapoi la Winterfell,
    - JACKS, QUENT, SHADD, străjeri,
- unchii și verii lui Robb:
  - BENJEN STARK, fratele mai mic al tatălui său, dispărut dincolo de Zid, considerat mort,
  - {LYSA ARRYN}, sora mamei sale, Lady de Eyrie, căsătorită cu Lordul Jon Arryn, ucisă cu un brânci,

- fiul lor, ROBERT ARRYN, Lord de Eyrie și Apărător al Văii, un băiat bolnăvicios,
- EDMURE TULLY, Lord de Riverrun, fratele mamei sale, luat ostatic la Nunta Roșie,
  - LADY ROSLIN, din Casa Frey, mireasa lui Edmure,
  - SER BRYNDEN TULLY, zis PEȘTELE NEGRU, unchiul mamei sale, castelan de Riverrun,

- lorzii stegari ai Tânărului Lup, lorzii Nordului:

  - ROOSE BOLTON, Lord de Dreadfort, trădătorul,
    - {DOMERIC}, fiul său legitim și moștenitorul său, mort de o boală a pântecelui,
    - RAMSAY BOLTON (mai înainte RAMSAY SNOW), fiul natural al lui Roose, zis BASTARDUL LUI BOLTON, castelan al Dreadfortului,
      - WALDER FREY și WALDER FREY, zișI WALDER CEL MARE și MICUL WALDER, scutierii lui Ramsay,
      - {DUHOARE}, un oștean cu prost renume pentru duhoarea sa, ucis în timp ce se dădea drept Ramsay,
      - „ARYA STARK", prizoniera Lordului Roose, o fată care se dă drept Arya, logodită cu Ramsay,
      - WALTON zis PICIOARE-DE-OȚEL, căpitanul lui Roose,
      - BETH CASSELL, KYRA, NAP, PALLA, BANDY, SHYRA, PALLA și BĂTRÂNA NAN, femei de la Winterfell ținute prizoniere la Dreadfort,

  - JON UMBER, zis MARELEJON, Lord de Ultima Vatră, un prizonier la Gemeni,

- {JON}, zis MICULJON, fiul cel mai mare și moștenitorul MARELUIJON, ucis la Nunta Roșie,
- MORS zis CROWFOOD, unchiul Mareluijon, castelan la Ultima Vatră,
- HOTHER zis WHORESBANE, unchiul Mareluijon, castelan la Ultima Vatră,

- {RICKARD KARSTARK}, Lord de Karhold, decapitat pentru trădare și uciderea unor prizonieri,
  - {EDDARD}, fiul său, ucis la Pădurea Șoaptelor,
  - {TORRHEN}, fiul său, ucis la Pădurea Șoaptelor,
  - HARRION, fiul său, prizonier la Iazul Fecioarelor,
  - ALYS, fiica Lordului Rickard, o fecioară de cincisprezece ani,
  - unchiul lui Rickard, ARNOLF, castelan la Karhold,

- GALBART GLOVER, Stăpân al Deepwood Motte, necăsătorit,
  - ROBETT GLOVER, fratele și moștenitorul său,
    - soția lui Robert, SYBELLE de Casa Locke,
    - copiii lor:
      - GAWEN, un băiat de trei ani,
      - ERENA, o fată în leagăn,
  - pupilul lui Galbart, LARENCE SNOW, fiul natural al {Lordului Halys Hornwood}, un băiat de treisprezece ani,

- HOWLAND REED, Lord de Garda Apei Cenușii, un om al mlaștinilor,
  - soția sa, JYANA, dintre oamenii mlaștinilor,
  - copiii lor:
    - MEERA, o tânără vânătoreasă,
    - JONJEN, un băiat dăruit cu viziunea verde,

- WYMAN MANDERLY, Lord de Portul Alb, enorm de gras,
  - SER WYLIS MANDERLY, fiul său cel mai mare și moștenitorul său, foarte gras, prizonier la Harrenhal,
  - soția lui Wylis, LEONA de Casa Woolfield,
    - WYNAFRYD, fiica lor, o fecioară de nouăsprezece ani,
    - WYLLA, fiica lor, o fecioară de cincisprezece ani,
  - {SER WENDEL MANDERLY}, cel de-al doilea fiu al său, ucis la Nunta Roșie,
  - SER MARLON MANDERLY, vărul său, comandant al garnizoanei Portului Alb,
  - MAESTER THEOMORE, sfetnic, preceptor și vindecător,

- MAEGE MORMONT, Lady de Insula Ursului,
  - {DACEY}, fiica ei cea mai mare și moștenitoarea ei, ucisă la Nunta Roșie,
  - ALYSANE, LYRA, JORELLE, LYANNA, fiicele lor,
  - {JEOR MORMONT}, fratele ei, Lord Comandant al Rondului de Noapte, ucis de propriii lui oameni,
    - SER JORAH MORMONT, fiul Lordului Jeor, cândva Lord cu drepturi depline la Insula Ursului, un cavaler condamnat și exilat,

- {SER HELMAN TALLHART}, Stăpân al Castelului lui Torrhen, ucis la Duskendale,
  - {BENFRED}, fiul și moștenitorul lui, ucis de oamenii de fier la Țărmul de Piatră,
  - EDDARA, fiica sa, prizonieră la Castelul lui Torrhen,

- {LEOBALD}, fratele său, ucis la Winterfell,
  - soția lui Leobald, BERENA de Casa Hornwood, prizonieră la Castelul lui Torrhen,
  - fiii lor, BRANDON și BEREN, de asemenea prizonieri la Castelul lui Torrhen,

- RODRIK RYSWELL, Lord de Rills,
  - BARBREY DUSTIN, fiica lui, Lady de Barrowton, văduvă a {Lordului Willam Dustin},
    - HARWOOD STOUT, vasalul ei, un lord mărunt la Barrowton,
  - {BETHANY BOLTON}, fiica lui, cea de-a doua soție a Lordului Roose Bolton, moartă de friguri,
    - ROGER RYSWELL, RICKARD RYSWELL, ROOSE RYSWELL, verii și lorzii săi stegari puși pe harță,

  - {CLEY CERWYN}, Lord de Cerwyn, ucis la Winterfell,
    - JONELLE, sora lui, o fecioară de treizeci și doi,
  - LYESSA FLINT, Lady de Garda Văduvei,
  - ONDREW LOCKE, Lord de Castelul Vechi, un bătrân,
  - HUGO WULL, zis CĂLDARE, căpetenia clanului său,
  - BRANDON NORREY, zis NORREY, căpetenia clanului său,
  - TORREN LIDDLE, zis LIDDLE, căpetenia clanului său.

Blazonul Casei Stark înfățișează un lup străvechi cenușiu alergând pe un câmp alb ca gheața. Deviza lor este *Vine Iarna.*

CASA TULLY

Lordul Edwyn Tully de Riverrun a fost unul dintre primii lorzi riverani care i-au jurat credință lui Aegon Cuceritorul. Victoriosul Aegon l-a răsplătit ridicând Casa Tully la rang de stăpână peste toate ținuturile Tridentului. Blazonul Tully este un păstrăv sărind, argintiu, pe un fond unduit albastru cu roșu. Deviza Tully este *Familie, Datorie, Onoare.*

EDMURE TULLY, Lord de Riverrun, luat prizonier la nunta sa și ținut ostatic de către Freyi.

- LADY ROSLIN din Casa Frey, tânăra mireasă a lui Edmure,
- {LADY CATELYN STARK}, sora lui, văduva Lordului Eddard Stark de Winterfell, ucisă la Nunta Roșie,
- {LADY LYSA ARRYN}, sora lui, văduva Lordului Jon Arryn din Vale, a murit împinsă de pe Eyrie,
- SER BRYNDEN TULLY, zis PEȘTELE NEGRU, unchiul lui Edmure, castelan de Riverrun,
- casa Lordului Edmure la Riverrun:
  - MAESTER VYMAN, sfetnic, vindecător și preceptor,
  - SER DESMOND GRELL, maestru de arme,
  - SER ROBIN RYGER, căpitan al gărzii,
    - LONG LEW, ELWOOD, DELP, străjeri,
  - UTHERYDES WAYN, administrator la Riverrun,

- lorzii stegari ai lui Edmure, Lorzii Tridentului:
  - TYTOS BLACKWOOD, Lord de Castelul Raventree,
    - {LUCAS}, fiul său, ucis la Nunta Roșie
  - JONOS BRACKEN, Lord de Stone Hedge,
  - JASON MALLISTER, Lord de Seagard, un prizonier în propriul său castel,
    - PATREK, fiul său, întemnițat împreună cu tatăl său,
    - SER DENYS MALLISTER, unchiul Lordului Jason, un om al Rondului de Noapte,
  - CLEMENT PIPER, Lord de Castelul Pinkmaiden,
    - fiul și moștenitorul său, SER MARQ PIPER, luat prizonier la Nunta Roșie,
  - KARYL VANCE, Lord de Popasul Călătorului,
    - fiica mai mare și moștenitoarea lui, LIANE,
    - fiicele sale mai mici, RHIALTA și EMPHYRIA,
  - NORBERT VANCE, Lordul orb de Atranta,
    - fiul lui cel mai mare și moștenitorul lui, SER RONALD VANCE, zis CEL RĂU,
    - fiii lui mai mici, SER HUGO, SER ELLERY, SER KIRTH, și MAESTER JON,
  - THEOMAR SMALLWOOD, Lord de Castelul Ghindei,
    - soția sa, LADY RAVELLA, de Casa Swann,
    - fiica lor, CARELLEN,
  - WILLIAM MOOTON, Lord de Iazul Fecioarelor,
  - SHELLA WHENT, deposedata Lady de Harrenhal,
    - SER WILLIS WODE, un cavaler în serviciul ei,
  - SER HALMON PAEGE,
  - LORDUL LYMOND GOODBROOK.

CASA TYRELL

Tyrellii s-au ridicat la putere ca administratori ai Regilor de Reach, deși susțin că descind din Garth Greenhand, regele grădinar al Primilor Oameni. Când ultimul rege din Casa Gardner a fost ucis pe Câmpia de Foc, administratorul său, Harlen Tyrell, i-a cedat Highgardenul lui Aegon Cuceritorul. Mace Tyrell și-a declarat sprijinul pentru Renly Baratheon încă de la începutul Războiului Celor Cinci Regi, dându-i mâna fiicei sale Margaery. După moartea lui Renly, Highgardenul s-a aliat cu Lannisterii, iar Margaery a fost logodită cu Regele Joffrey.

MACE TYRELL, Lord de Highgarden, Păzitor al Sudului, Apărător al Hotarelor, Înalt Mareșal de Reach și Mână a Regelui,

- soția lui, LADY ALERIE, din Casa Hightower din Orașul Vechi,
- copiii lor:
  - WILLAS, fiul lor cel mare, moștenitor al Highgardenului,
  - SER GARLAN, numit GALANTUL, cel de-al doilea fiu al lor, ridicat de curând la rangul de Lord de Brightwater,
    - soția lui Garlan, LADY LEONETTE din Casa Fossoway,

- SER LORAS, Cavalerul Florilor, fiul lor cel mai mic, un Frate Jurat al Gărzii Regale,
- MARGAERY, fiica lor, de două ori măritată și de două ori văduvă,
  - însoțitoarele și doamnele de onoare ale lui Margaery:
  - verișoarele ei, MEGGA, ALLA și ELINOR TYRELL,
    - logodnicul lui Elinor, ALYN AMBROSE, un scutier,
- LADY ALYSANNE BULWER, LADY ALYCE GRACEFORD, LADY TAENA MERRYWEATHER, MEREDYTH CRANE zisă MERRY, SEPTA NYSTERICA, însoțitoarele ei,
- mama văduvă a lui Mace, LADY OLENNA din Casa Redwyne, numită REGINA SPINILOR,
  - ARRYK și ERRYK, străjerii ei, gemeni înalți de doi metri, zișI STÂNGUL și DREPTUL,
- surorile lui Mace:
  - LADY MINA, măritată cu Paxter Redwyne, Lord de Arbor,
    - copiii lor:
    - SER HORAS REDWYNE, fratele geamăn al lui Hobber, poreclit OROAREA
    - SER HOBBER REDWYNE, fratele geamăn al lui Horas, poreclit BĂLOSUL,
    - DESMERA REDWYNE, o fecioară de șaisprezece ani,
  - LADY JANNA, măritată cu Ser Jon Fossoway,
- unchii și verii lui Mace:
  - unchiul lui Mace, GARTH, zis CEL MARE, Lord Seneșal de Highgarden,
    - fiii bastarzi ai lui Garth, GARSE și GARRETT FLOWERS,
  - unchiul lui Mace, SER MORYN, Lord Comandant al Gărzii Orașului din Orașul Vechi,

- fiul lui Moryn, {SER LUTHOR}, însurat cu Lady Elyn Norridge,
  - fiul lui Luthor, SER THEODORE, însurat cu Lady Lia Serry,
    - fiica lui Theodore, ELINOR,
    - fiul lui Theodore, LUTHOR, un scutier,
  - fiul lui Luthor, MAESTER MEDWICK,
  - fiica lui Luthor, OLENE, măritată cu Ser Leo Blackbar,
- fiul lui Moryn, LEO, zis LEO LENEŞUL, un novice al Citadelei din Oraşul Vechi,
- unchiul lui Mace, MAESTER GORMON, care slujeşte la Citadelă,
- vărul lui Mace, {SER QUENTIN}, mort la Ashford,
  - fiul lui Quentin, SER OLYMER, căsătorit cu Lady Lysa Meadows,
    - fiii lui Olymer, RAYMUND şi RICKARD,
    - fiica lui Olymer, MEGGA,
- vărul lui Mace, MAESTER NORMUND, care slujeşte la Coroana Neagră,
- vărul lui Mace, {SER VICTOR}, ucis de Cavalerul Zâmbitor al Frăţiei Pădurii Regelui,
  - fiica lui Victor, VICTARIA, căsătorită cu {Lord Jon Bulwer}, ucisă de febra verii,
    - fiica lor, LADY ALYSANNE BULWER, opt ani,
  - fiul lui Victor, SER LEO, căsătorit cu Lady Alys Beesbury,
    - fiicele lui Leo, ALLA şi LEONA,
    - fiii lui Leo, LYONEL, LUCAS, şi LORENT,

- casa lui Mace Highgarden:
  - MAESTER LOMYS, sfetnic, vindecător şi preceptor,
  - IGON VYRWEL, căpitan al gărzii,

- SER VORTIMER CRANE, maestru de arme,
- BUTTERBUMPS, bufon și farsor, enorm de gras,

- stegarii săi, Lorzii de Reach:
  - RANDYLL TARLY, Lord de Horn Hill,
  - PAXTER REDWYNE, Lord de Arbor,
    - SER HORAS și SER HOBBER, fiii săi gemeni,
    - vindecătorul Lordului Paxter, MAESTER BALLABAR,
  - ARWYN OAKHEART, Lady de Old Oak,
    - fiul cel mai mic al Doamnei Arwyn, SER ARYS, un Frate Jurat al Gărzii Regale,
  - MATHIS ROWAN, Lord de Goldengrove, căsătorit cu Bethany din Casa Redwyne,
  - LAYTON HIGHTOWER, Glas al Orașului Vechi, Lord al Portului,
  - HUMFREY HEWETT, Lord de Scutul de Stejar,
    - FALIA FLOWERS, fiica sa nelegitimă,
  - OSBERT SERRY, Lord de Scutul Sudului,
    - SER TALBERT, fiul și moștenitorul său,
  - GUTHOR GRIMM, Lord de Scutul Cenușiu,
  - MORIBALD CHESTER, Lord de Scutul Verde,
  - ORTON MERRYWEATHER, Lord de Longtable,
    - LADY TAENA, soția sa, o femeie din Myr,
      - RUSSELL, fiul ei, un băiat de opt ani,
  - LORDUL ARTHUR AMBROSE, căsătorit cu Lady Alysanne Hightower,

- cavalerii și supușii săi:
  - SER JON FOSSOWAY, dintre merele verzi Fossoway,
  - SER TANTON FOSSOWAY, dintre merele roșii Fossoway.

Blazonul Tyrellilor este un trandafir de aur pe un fond de iarbă verde. Deviza lor este *Devenind Puternici.*

REBELI, TÂLHARI
OAMENI DIN POPOR
ŞI FRAŢI JURAŢI

LORZI MĂRUNŢI ŞI OAMENI OBIŞNUIŢI

- SER CREIGHTON LONGBOUGH şi SER ILLIFER LEFTERUL, cavaleri rătăcitori şi camarazi,
- HIBALD, un negustor fricos şi avar,
  - SER SHADRICH DE VIROAGA UMBROASĂ, zis ŞOARECELE SMINTIT, un cavaler rătăcitor în serviciul lui Hibald,
- BRIENNE, FECIOARA DIN TARTH, zisă şi FRUMOASA BRIENNE, o fată aflată într-o misiune de căutare,
  - LORDUL SELWYN, LUCEAFĂRUL DE SEARĂ, Lord de Tarth, tatăl ei,
  - {VOINICUL BEN PĂROSUL}, SER HYLE HUNT, SER MARK MULLENDORE, SER EDMUND AMBROSE, {SER RICHARD FARROW}, {WILL COCOSTÂRCUL}, SER HUGH BEESBURY, SER RAYMOND NAYLAND, HARRY SAWYER, SER OWEN INCHFIELD, ROBIN POTTER, peţitorii ei de odinioară,
- RENFRED RYKKER, Lord de Duskendale,
  - SER RUFUS LEEK, un cavaler olog în serviciul lui, castelan de Fortul Mohorât la Duskendale,

- WILLIAM MOOTON, Lord de Iazul Fecioarelor,
  - ELEANOR, fiica sa cea mai în vârstă și moștenitoarea sa, de treisprezece ani,
- RANDYLL TARLY, Lord de Horn Hill, la comanda forțelor Regelui Tommen de-a lungul Tridentului,
  - DICKON, fiul și moștenitorul său, un tânăr scutier,
  - SER HYLE HUNT, supus jurat al Casei Tarly,
  - SER ALYN HUNT, vărul lui Ser Hyle, de asemenea în serviciul Lordului Randyll,
  - DICK CRABB, zis DICK DIBACIUL, un Crabb de la Capul Cleștilor,
- EUSTACE BRUNE, Lord de Dyre Den,
  - BENNARD BRUNE, Cavalerul de Brownhollow, vărul său,
- SER ROGER HOGG, Cavalerul de Sow's Horn,
- SEPTON MERIBALD, un septon desculț,
  - câinele său, DULĂU,
- FRATELE MAI MARE, de pe Insula Tăcerii,
  - FRATELE NARBERT, FRATELE GILLAM, FRATELE RAWNEY, frați penitenți ai Insulei Tăcerii,
- SER QUINCY COX, Cavalerul de Saltpans, un bătrân decrepit,

- la vechiul han de la răscruce:
  - JEYNE HEDDLE, zisă JEYNE LUNGANA, hangiță, o fetișcană înaltă de optsprezece ani,
    - WILLOW, sora sa, o fată severă, înarmată cu o lingură,
  - TANSY, PATE, JON PENNY, BEN, orfani de la han,
  - GENDRY, un ucenic fierar, fiu bastard al Regelui Robert I Baratheon, care nu-și cunoaște originea,

- la Harrenhal,
  - RAFFORD zis RAFF CEL DULCE, GURĂ-SPURCATĂ, DUNSEN, oameni ai garnizoanei,

- BEN DEGET-NEGRU, fierar și armurier,
- PIA, o servitoare, cândva frumoasă,
- MAESTER GULIAN, vindecător, preceptor și sfetnic,

- la Darry,
  - LADY AMEREI FREY, zisă AMI CASA-PORȚII, o tânără văduvă drăgăstoasă logodită cu Lordul Lancel Lannister,
    - mama lui Amerei, LADY MARIYA din Casa Darry, văduva lui Merrett Frey,
    - sora lui Amerei, MARISSA, o fecioară de treisprezece ani,
  - SER HARWYN PLUMM, zis STÂNCA, comandant al garnizoanei,
  - MAESTER OTTOMORE, vindecător, preceptor și sfetnic,

- la hanul Omului Îngenuncheat:
  - SHARNA, hangița, bucătăreasă și moașă,
    - soțul ei, zis HUSBAND,
    - BĂIAT, un orfan de război,
    - PLĂCINTĂ-FIERBINTE, băiat de brutărie, acum orfan.

HAIDUCI ŞI RĂTĂCIŢI

{BERIC DONDARRION}, cândva Lord de Blackhaven, omorât de şase ori,

- EDRIC DAYNE, Lord de Starfall, un băiat de doisprezece ani, scutierul Lordului Beric,
- HĂITAŞUL FURIOS, de la Septul de Piatră, fostul său aliat,
- BARBĂ-VERDE, un mercenar tyroshi, prietenul său îndoielnic,
- ANGUY ARCAŞUL, un arcaş de la hotarele dornishene,
- MERRIT DE ORAŞUL LUNII, WATTY MORARUL, MEG MLAŞTINĂ, JON O' NUTTEN, haiduci,

DOAMNA INIMĂ DE PIATRĂ, o femeie cu capul acoperit de glugă, numită uneori MAMA NEMILOASĂ, SORA TĂCUTĂ şi FEMEIA-CĂLĂU,

- LEM, zis MANTIE-DE-LĂMÂIE, fost soldat,
- THOROS DIN MYR, un preot roşu,
- HARWIN, fiul lui Hullen, un om al Nordului, cândva în serviciul Lordului Eddard Stark de Winterfell,
- JACK NOROCOSUL, un om urmărit, fără un ochi,

- TOM DE ŞAPTE PÂRAIE, un cântăreţ cu o reputaţie îndoielnică, zis TOM ŞAPTE-COARDE şi TOM DE ŞAPTE,
- LUKE PASĂMITE, NOTCH, MUDGE, DICK SPÂNUL, haiduci,

SANDOR CLEGANE, zis CÂINELE, cândva scutul jurat al Regelui Joffrey, mai târziu Frate Jurat al Gărzii Regale, văzut ultima oară febril, pe moarte, lângă Trident,
{VARGO HOAT} din oraşul Liber al Qohorului, zis ŢAPUL, un căpitan mercenar, cu vorbirea îngălată, ucis la Harrenhal de Gregor Clegane,

- bravii lui Camarazi, numiţi şi Măştile Însângerate:
  - URSWYCK zis CREDINCIOSUL, secundul lui,
  - {SEPTONUL UTT}, spânzurat de Lordul Beric Dondarrion,
  - TIMEON DIN DORN, GRASUL ZOLLO, RORGE, MUŞCĂTORUL, PYG, SHAGWELL BUFONUL, TOGG JOTH de la Ibben, TREI-DEGETE, risipiţi, pe fugă,

- la Piersică, un bordel din Septul de Piatră:
  - TANSY, matroana roşcovană,
    - ALYCE, CASS, LANNA, JYZENE, HELLY, BELLA, câteva dintre piersicile ei,
- la Castelul Ghindei, reşedinţa Casei Smallwood:
  - LADY RAVELLA, cândva din Casa Swann, soţia Lordului Theomar Smallwood,
- ici, colo şi prin alte părţi:
  - LORDUL LYMOND LYCHESTER, un bătrân cu minţile rătăcite, care l-a ţinut cândva pe Ser Maynard la pod,
    - tânărul său îngrijitor, MAESTER ROONE,
  - năluca de la Inima Avântată,
  - Doamna Frunzelor,
  - septonul de la Sallydance.

FRAŢII JURAŢI AI RONDULUI DE NOAPTE

JON SNOW, Bastardul de la Winterfell, cel de-al nouă sute nouăzeci şi optulea Lord Comandant al Rondului de Noapte,

- NĂLUCĂ, lupul său străvechi,
- administratorul său, EDDISON TOLLETT, zis EDD CEL TRIST,

OAMENII DE LA CASTELUL NEGRU

- BENJEN STARK, Prim Cercetaş, de mult dispărut, socotit mort,
  - SER WYNTON STOUT, un cercetaş bătrân, slab de minte,
  - KEDGE ALBEAŢĂ, BEDWYCK, zis URIAŞUL, MATTHAR, DYWEN, GARTH PANĂ-CENUŞIE, ULMER DIN PĂDUREA REGELUI, ELRON, PYPAR, zis PYP, GRENN, zis ZIMBRUL, BERNARR, zis BERNARR CEL NEGRU, GOADY, TIM STONE, JACK BULWER CEL NEGRU, GEOFF, zis VEVERIŢA, BEN BĂRBOSUL, cercetaşi,
- BOWEN MARSH, Lord Administrator,
  - HOBB TREI-DEGETE, administrator şi bucătar-şef,

- {DONAL NOYE},un armurier și fierar ciung, ucis la poartă de Mag cel Puternic,
- OWEN, zis TOLOMACUL, TIM BÂLBÂITUL, MULLY, CUGEN, DONNEL HILL, zis CEL DULCE, LEW STÂNGACIUL, JEREN, WICK BĂȚ-CIOPLIT, administratori,

- OTHELL YARWYCK, Prim Constructor,
  - GHEATĂ-DESPERECHEATĂ, HALDER, ALBETT, KEGS, constructori,
- CONWY, GUEREN, recrutori peregrini,
- SEPTONUL CELLADOR, un beţiv evlavios,
- SER ALLISER THORNE, fost maestru de arme,
- LORDUL JANOS SLYNT, fost Comandant al Gărzii Oraşului de la Debarcaderul Regelui, pentru scurtă vreme Lord de Harrenhal,
- MAESTER AEMON (TARGARYEN), vindecător și sfetnic, un orb în vârstă de o sută doi ani,
  - administratorul lui Aemon, CLYDAS,
  - administratorul lui Aemon, SAMWELL TARLY, gras și studios,
- IRON EMMETT, fost cercetaș la Eastwatch, maestru de arme,
  - HARETH, zis CALUL, gemenii ARRON și EMRICK, SATIN, ROBIN-HOP, recruți în perioada de instrucţie.

OAMENII TURNULUI UMBREI

SER DENYS MALLISTER, Comandant al Turnului Umbrei,

- administratorul și scutierul său, WALLACE MASSEY,
- MAESTER MULLIN, vindecător și sfetnic,
- {QHORIN HALFHAND}, comandant al cercetașilor, ucis de Jon Snow dincolo de Zid,
- fraţi ai Turnului Umbrei:
  - {SCUTIERII DALBRIDGE, EGGEN}, cercetași, uciși în Trecătoarea Ţipătului,

- ȘARPELE STÂNCILOR, un cercetaș, pierdut în timp ce străbătea pe jos Trecătoarea Țipătului.

OAMENII DE LA EASTWATCH-BY-THE-SEA

COTTER PYKE, Comandant,

- MAESTER HARMUNE, vindecător și sfetnic,
- BĂTRÂNUL TATTERSALT, căpitan al *Mierlei*,
- SER GLENDON HEWETT, maestru de arme,
- frați ai Eastwatch:
  - DAREON, administrator și cântăreț.

LA FORTĂREAȚA LUI CRASTER (TRĂDĂTORII)

- JUNGHER, care l-a ucis pe Craster, gazda sa,
- OLLO CIUNGUL, care l-a ucis pe lordul său comandant, Jeor Mormont,
- GARTH DE GREENAWAY, MAWNEY, GRUBBS, ALAN DE ROSBY, foști cercetași,
- KARL PICIOR-STRÂMB, OSS ORFANUL, BILL MORMĂITUL, foști administratori.

SĂLBATICII SAU OAMENII LIBERI

MANCE RAYDER, Regele-de-Dincolo-de-Zid, un prizonier la Castelul Negru,

- soția sa, {DALLA}, moartă pe patul nașterii,
- pruncul lor, născut în bătălie, încă nebotezat,
  - VAL, sora mai tânără a Dallei, „prințesa sălbatică", o prizonieră la Castelul Negru,

- căpeteniile și conducătorii sălbaticilor:
  - {HARMA}, zis CAP-DE-CÂINE, ucis la poalele Zidului,
    - HALLECK, fratele ei
- LORDUL OASELOR, poreclit în batjocură RATTLE-SHIRT, un năvălitor, căpetenie a unei cete de războinici, prizonier la Castelul Negru,
  - {YGRITTE}, o tânără sulițașă, iubita lui Jon Snow, ucisă în timpul atacului asupra Castelului Negru,
  - RYK, zis LANCE-LUNGĂ, un membru al cetei sale,
  - RAGWYLE, LENYL, membri ai cetei sale,
- {STYR}, Magnarul Thennilor, ucis în timpul atacului asupra Castelului Negru,
  - SIGORN, fiul lui Styr, Magnarul Thennilor,

- TORMUND, Regele-Mied de la Castelul Arămiu, zis NĂPASTA URIAȘILOR, MARE ORATOR, SUFLĂTORUL CORNULUI și SPĂRGĂTORUL DE GHEAȚĂ, precum și PUMN DE FIER, CONSORTUL URSOAICELOR, VORBITORUL CU ZEII și TATĂL OȘTIRILOR,
  - fiii săi, TOREGG CEL ÎNALT, TORWYRD BLEGUL, DORMUND și DRYN, fiica sa MUNDA,
  - PLÂNGĂTORUL, un năvălitor, căpetenie a unei cete de război,
  - {ALFYN CROWKILLER}, un năvălitor, ucis de Qhorin Halfhand de la Rondul de Noapte,
- {ORELL}, zis ORELL VULTURUL, un om-fiară ucis de Jon Snow la Trecătoarea Țipătului,
- {MAG MAR TUN DOH WEG}, zis MAG CEL PUTERNIC, un uriaș, ucis de Donal Noye la poarta Castelului Negru,
- VARMYR zis ȘASEPIEI, un om-fiară, care are în stăpânire trei lupi, o pisică-nălucă și un urs alb,
- {JARL}, un tânăr năvălitor, iubitul lui Val, a murit căzând de pe Zid,
  - GRIGG ȚAPUL, ERROK, BODGER, DEL, BUBOI, DAN CÂNEPĂ, HENK COIFUL, LENN, DEGETE-DE-PIATRĂ, sălbatici și năvălitori,

CRASTER, stăpân al Fortăreței lui Craster, ucis de Jungher de la Rondul de Noapte, un oaspete sub acoperișul său,

- GILLY, fiica și soția lui,
  - fiul nou-născut al lui Gilly, încă nebotezat,
- DYAH, FERNY, NELLA, trei dintre cele nouăsprezece soții ale sale.

DINCOLO DE MAREA ÎNGUSTĂ

REGINA DE DINCOLO DE APĂ

DAENERYS TARGARYEN, Prima pe Numele Ei, Regină a Meereenului, Regină a Andalilor și a Rhoynarilor și a Primilor Oameni, Stăpâna Celor Șapte Regate, Protectoare a Ținutului, *Khaleesi* a Imensei Mări de Iarbă, zisă DAENERYS NĂSCUTĂ DIN FURTUNĂ, Cea NEARSĂ, MAMA DRAGONILOR,

- dragonii ei, DROGON, VISERION, RHAEGAL,
- fratele ei, {RHAEGAR}, Prinț de Piatra Dragonului, ucis pe Trident de Robert Baratheon,
  - fiica lui Rhaegar, {RHAENYS}, ucisă în timpul Jafului de la Debarcaderul Regelui,
  - fiul lui Rhaegar, {AEGON}, un prunc în fașă, ucis în timpul Jafului de la Debarcaderul Regelui,
- fratele ei {VISERYS}, Cel de-al Treilea pe Numele Său, zis REGELE CERȘETOR, încoronat cu aur topit,
- soțul ei, {DROGO}, un *khal* al Dothrakilor, mort din cauza unei răni agravate,
  - fiul ei cu Drogo, născut mort, {RHAEGO}, ucis în pântece de către *maegi* Mirri Maz Duur,

- Garda ei Regală:
  - SER BARRISTAN SELMY, zis BARRISTAN CEL VITEAZ, cândva Lord Comandant al Gărzii regale a Lordului Robert,

- JHOGO, *ko* și călăreț de sânge, biciul,
- AGGO, *ko* și călăreț de sânge, arcul,
- RAKHARO, *ko* și călăreț de sânge, *arakh-ul*,
- VÂNJOSUL BELWAS, eunuc și fost sclav luptător,

- căpitanii și comandanții ei:
  - DAARIO NAHARIS, un tyroshi extravagant, mercenar, căpitan al Ciorilor Furtunii,
  - BEN PLUMM, zis OACHEȘUL BEN, un mercenar metis, la comanda companiei Fiilor Secunzi,
  - VIERMELE CENUȘIU, un eunuc, la comanda Celor Nepătați, o companie de eunuci infanteriști,
  - GROLEO de Pentos, fost căpitan al marii *Saduleon*, acum amiral fără flotă,

- slujnicele ei:
  - IRRI și JHIQUI, două fete Dothraki, în vârstă de șaisprezece ani,
  - MISSANDEI, o scribă și traducătoare din Naath,

- dușmanii ei cunoscuți și bănuiți:
  - GRAZDAN MO ERAZ, un nobil din Yunkai,
  - KHAL PONO, odinioară *ko* al lui Khal Drogo,
  - KHAL JHAQO, odinioară *ko* lui Khal Drogo,
    - MAGGO, călărețul lui de sânge,
  - CEI NEMURITORI DIN QARTH, un grup de vrăjitori,
    - PYAT PREE, un vrăjitor din Qarth,
  - OAMENII MÂHNIȚI, o ghildă de asasini din Qarth,
  - SER JORAH MORMONT, fost Lord de Insula Ursului,
  - {MIRRI MAZ DUUR}, vrăjitoare și *maegi*, o slujitoare a Marelui Păstor din Lhazar

- aliații ei incerți, din trecut și din prezent:
  - XARO XHOAN DAXOS, un prinț al negoțului din Qarth,

- QUAITHE, o prezicătoare mascată din Asshai,
- ILLYRIO MOPATIS, un magister din Orașul Liber Pentos, care a aranjat căsătoria lui Daenerys cu Khal Drogo,
- CLEON CEL MARE, regele măcelar al Astaporului
- KHAL MORO, aliatul de odinioară al lui Khal Drogo,
  - RHOGORO, fiul său și *khalakka*,
- KHAL JOMMO, cândva aliat al lui Khal Drogo.

Targaryenii sunt sângele dragonilor, descendenți din înalții lorzi ai Regatului Liber al Valyriei, fapt dovedit de ochii lor liliachii, indigo sau violeți și de părul argintiu-auriu. Pentru a-și păstra sângele regal și pentru a-i conserva puritatea, Casa Targayen a căsătorit adesea frate cu soră, văr cu verișoară, unchi cu nepoată. Întemeietorul dinastiei, Aegon Cuceritorul, și-a luat de soții ambele surori și a zămislit copii cu fiecare. Blazonul Targaryen este un dragon cu trei capete, roșu pe fond negru, iar cele trei capete îi reprezintă pe Aegon și pe surorile sale. Deviza Targaryen este *Foc și Sânge.*

ÎN BRAAVOS

FERREGO ANTARYON, Lord al Mării din Braavos,

- QARRO VOLENTIN, Prima Sabie din Braavos, apărătorul lui,
- BELLEGERE OTHERYS numită PERLA NEAGRĂ, o curtezană descendentă din regina-pirat cu același nume,
- DOAMNA cu VĂL, REGINA MERLAN, UMBRA LUNII, FIICA AMURGULUI, PRIVIGHETOAREA, POETA, curtezane renumite,
- TERNESIO TERYS, căpitan-negustor al *Fiicei Titanului,*
  - YORKO și DENYO, doi dintre fiii săi,
- MOREDO PRESTAYN, căpitan-negustor al *Vulpoaicei,*
- LOTHO LORNEL, un negustor de cărți și pergamente vechi,
- EZZELYNO, un preot roșu, adesea beat,
- SEPTONUL EUSTACE, dizgrațiat și caterisit,
- TERRO și ORBELO, doi braavosi,
- BEQQO ORBUL, un negustor de pește
- BRUSCO, un negustor de pește,
  - fiicele sale, TALEA și BREA,
- MERALYN, zisă MERRY VESELA, matroana Portului Vesel, un bordel de lângă Portul Peticarului,
  - NEVASTA MARINARULUI, o târfă de la Portul Vesel,

- LANNA, fiica sa, o târfă tânără,
- BETHANY ÎMBUJORATA, YNA CHIOARA, ASSADORA DIN IBBEN, târfe de la Portul Vesel,
- ROGGO CEL ROȘU, GYLORO DOTHARE, GYLENO DOTHARE, un scrib zis PANA, COSSOMO SCAMATORUL, clienți ai Portului Vesel,

- TAGGANARO, hoț de buzunare și tâlhar în port,
  - CASSO, REGELE FOCILOR, foca lui dresată,
  - MICUL NARBO, partenerul lui de odinioară,
- MYRMELLO, JOSS CEL MÂHNIT, QUENCE, ALLAQUO, SLOEY, comedianți care își joacă spectacolele pe Corabie,
- S'VRONE, o târfă din port cu porniri criminale,
- FIICA BEȚIVĂ, o târfă capricioasă din fire,
- JEYNE CANGRENĂ, o târfă de sex ambiguu,
- OMUL BLAJIN și ORFELINA, slujitori ai Zeului cu Multe Chipuri de la Casa în Alb și Negru,
  - UMMA, bucătăreasa templului,
  - CHIPEȘUL, GRĂSANUL, LORDUL, CHIPUL ÎNCRUNTAT, SAȘIUL și ÎNFOMETATUL, slujitori în secret ai Zeului cu Multe Chipuri,
- ARYA din Casa Stark, o fată cu o monedă de fier, cunoscută și ca ARRY, NAN, NEVĂSTUICA, PORUMBIȚA, SALTY și CAT
- QUHURU MO, din orașul Copacilor Înalți din Insulele Verii, comandant al corabiei de negoț *Vântul Cafeniu*,
  - KOJJA MO, fiica lui, arcașa roșie,
  - XHONDO DHORU, un ofițer pe *Vântul Cafeniu*.

MULȚUMIRI

Mulțumirile și recunoștința mea se îndreaptă din nou către acele ființe tenace, editorii mei, Nita Taublib, Joy Chamberlain, Jane Johnson și mai cu seamă către Anne Lesley Groell, pentru sfaturile, optimismul și îngăduința ei.

Le mulțumesc, de asemenea, cititorilor mei, pentru toate e-mailurile lor amabile și încurajatoare și pentru răbdarea de care au dat dovadă. Îmi ridic coiful în mod special în fața lui Lodey de Trei-Pumni, Pod Iepurașul-Diavol, Trebla și Daj, Regii Triviali, dulcea Mângâiere a Zidului, Lannister Ucigașul de Veverițe și în fața celorlalți membri ai Frăției Fără Stindarde, bețiva frăție nebunatică de bravi cavaleri și încântătoare domnițe care organizează cele mai reușite petreceri la *Worldcon*, an după an. Și îngăduiți-mi să sun goarna pentru Elio și Linda, care par să cunoască mai bine decât mine Cele Șapte Regate și care mă ajută să nu-mi pierd șirul. Pagina lor web și enciclopedia lor despre Westeros sunt o încântare și o minune.

Și îi mulțumesc lui Walter Jon Williams pentru că m-a călăuzit peste noi mări sărate, lui Sage Walker pentru lipitori și friguri și oase rupte, lui Pati Nagle pentru HTML și scuturi care se rotesc și pentru că-mi urcă repede toate veștile, Melindei Snodgrass și lui Daniel Abraham pentru munca lor care a fost cu

adevărat mult peste îndatoririle lor. Reușesc să merg înainte cu puțin ajutor din partea prietenilor mei.

Toate cuvintele n-ar fi de-ajuns pentru Parris, care a fost alături de mine la bine și la rău, pentru fiecare afurisită de pagină. Nu pot spune decât că, fără ea, n-aș fi putut cânta acest Cântec.

george r.r.

martin

dans cu dragonii

A CINCEA PARTE DIN

SERIA CÂNTEC DE GHEAȚĂ ȘI FOC

DAENERYS

Auzea omul mort apropiindu-se pe scări în sus. Sunetul domol, măsurat, al paşilor venea înaintea lui, răsunând printre stâlpii purpurii ai castelului. Daenerys Targaryen îl aştepta pe bancheta de abanos pe care şi-o făcuse tron. Ochii i se închideau de somn, păru-i auriu-argintiu era răvăşit.

– Înălţimea Ta, grăi Ser Barristan Selmy, Lordul Comandant al Gărzii Reginei. Nu e nevoie să vezi asta.

– A murit pentru mine. Dany îşi strânse blana de leu la piept. Pe dedesubt, o tunică albă, imaculată, o acoperea până la mijlocul coapsei. Visa o casă cu o uşă roşie când o trezise Missandei. Nu avusese timp să se îmbrace.

– *Khaleesi,* şopti Irri, nu ai voie să atingi trupul celui mort. Aduce ghinion să atingi morţii.

– În afară de cazul în care i-ai omorât cu mâna ta. Jhiqui era mai osoasă decât Irri, cu şolduri late şi sâni grei. Asta se ştie.

– Se ştie, o aprobă Irri.

Dany nu le luă în seamă. Dothraki erau ştiutori când venea vorba de cai, dar puteau fi complet ignoranţi în multe alte privinţe. *În plus, sunt doar nişte copile.* Slujnicele erau de-o vârstă cu ea; după înfăţişare, femei în toată firea, cu părul lor negru, pielea arămie şi ochii migdalaţi, dar, cu toate astea, copile. Le primise de la Khal Drogo, care fusese lumina ochilor ei. Tot de la Drogo avea şi pielea – capul şi blana unui *hrakkar*, leul alb al mării Dothraki. Era prea mare pentru ea şi avea un miros stătut, dar o făcea să se simtă de parcă Drogo s-ar fi aflat acolo.

Viermele Cenuşiu se ivi primul în capul scărilor, cu o torţă în mână. Coiful lui avea o creastă cu trei ţepuşe. În urmă veneau patru dintre Nepătaţii lui, purtând trupul bărbatului mort pe umeri. Coifurile lor aveau o singură ţepuşă, iar chipurile li se vedeau atât de puţin încât ar fi putut să fie şi ele turnate din bronz. Aşezară trupul la picioarele ei. Ser Barristan dădu la o parte un giulgiu pătat de sânge. Viermele Cenuşiu coborî torţa, ca Daenerys să poată vedea.

Faţa mortului era netedă şi spână, dar obrajii îi fuseseră despicaţi aproape de la o ureche la alta. Fusese un bărbat înalt, cu ochi albaştri şi faţa albă. *Vreun copil din Lys sau din vechiul Volantis, înhăţat de corsari de pe vreo corabie şi apoi vândut ca sclav în roşul Astapor.* Deşi avea ochii deschişi, rănile erau cele care lăcrimau. Erau mai multe răni decât putea ea număra.

– Înălţimea Ta, spuse Ser Barristan, pe cărămizile de pe uliţa unde a fost găsit era o harpie...

– ...desenată cu propriul lui sânge. Daenerys știa de-acum felul în care decurgeau lucrurile. Fiii Harpiei își săvârșeau măcelurile noaptea și își lăsau de fiecare dată urma. Vierme Cenușiu, de ce era singur omul acesta? Nu avea niciun partener?

Când patrulau noaptea pe străzile Meereenului, Nepătații erau întotdeauna câte doi.

– Regina mea, răspunse căpitanul, slujitorul tău, Scut Neclintit, nu era în misiune noaptea trecută. Plecase într-un... anumit loc... să bea și să aibă tovărășie.

– Un anumit loc? Ce vrei să spui?

– O casă a plăcerilor, Înălțimea Ta. Sub coiful de bronz cu țepușe, chipul Viermelui Cenușiu era ca de piatră.

Un bordel. Jumătate din oamenii ei eliberați erau din Yunkai, unde Înțelepții Stăpâni erau cunoscuți pentru instruirea sclavilor pentru plăceri. *Calea celor șapte suspine.* Bordelurile se înmulțiseră precum ciupercile pe tot cuprinsul Meereenului. *E tot ce știu. Trebuie să supraviețuiască.* Mâncarea era, pe zi ce trecea, tot mai scumpă, în vreme ce plăcerile cărnii se ieftineau. În cartierele mai sărace dintre piramidele în trepte ale aristocrației stăpânilor de sclavi din Meereen se găseau bordeluri care satisfăceau cele mai neînchipuite gusturi erotice. *Chiar și așa...*

– Ce poate spera un eunuc să găsească într-un bordel? întrebă ea.

– Chiar și cei cărora le lipsesc părțile bărbătești mai au încă o inimă de bărbat, Înălțimea Ta, răspunse Viermele Cenușiu. Omul ăsta a aflat că servitorul tău

Scut Neclintit dădea uneori bani femeilor din bordeluri ca să se culce lângă el și să-l țină în brațe.

Sângele dragonilor nu plânge.

– Scut Neclintit, spuse ea, cu ochii uscați. Așa îl chema?

– Dacă nu ți-e cu supărare, Înălțimea Ta.

– E un nume frumos. Bunii Stăpâni ai Astaporului nu le îngăduiseră soldaților sclavi nici măcar să poarte nume. Unii dintre Nepătații ei își revendicaseră numele din naștere după ce îi eliberase, alții își aleseseră singuri nume. Se știe câți atacatori s-au năpustit asupra lui Scut Neclintit?

– Omul ăsta nu știe. Mulți.

– Șase sau mai mulți, zise Ser Barristan. După cum îi arată rănile, l-au înconjurat din toate părțile. A fost găsit cu teaca goală. S-ar putea să fi rănit câțiva dintre atacatorii lui.

Dany se rugă în gând ca, pe undeva, unul dintre ei să moară tocmai acum, strângându-se de pântece și zvârcolindu-se de durere.

– De ce i-au despicat obrajii așa?

– Milostivă regină, zise Viermele Cenușiu, ucigașii au vârât pe gâtul slujitorului tău Scut Neclintit organele genitale ale unui țap. Omul ăsta le-a scos înainte de a-l aduce aici.

N-au putut să-i dea să mănânce propriile organe. Astaporii nu i-au lăsat nici rădăcina, nici tulpina.

– Fiii au prins curaj, remarcă Dany. Până atunci, își limitaseră atacurile la foștii sclavi neînarmați, spintecându-i pe străzi și pătrunzându-le în case, la adăpostul

întunericului, ca să-i omoare în paturile lor. Acesta e primul dintre soldații mei pe care l-au omorât.

– Primul, o preveni Ser Barristan, dar nu și ultimul.

Sunt încă în război, își dădu seama Dany, *numai că acum mă lupt cu umbre.* Sperase să aibă parte de un răstimp fără omoruri, o perioadă în care să clădească și să vindece. Scuturându-și de pe umeri blana de leu, îngenunche lângă trupul neînsuflețit și închise ochii celui mort, ignorând icnetul lui Jhiqui.

– Scut Neclintit nu va fi uitat. Să fie spălat și îmbrăcat ca pentru bătălie și îngropat cu coiful, scutul și sulițele lui.

– Va fi așa cum poruncește Înălțimea Ta, zise Viermele Cenușiu.

Daenerys se ridică în picioare.

– Trimite o duzină de oameni la Templul Grațiilor și întreabă Grația Albastră dacă a venit cineva la ele căutând tămăduire pentru o rană de sabie. Și răspândește vorba că vom plăti aur bun pentru sabia scurtă a lui Scut Neclintit. Întreabă măcelarii, păstorii și află cine a castrat țapi în ultimul timp. Se gândea că poate vor avea noroc și vreun căprar speriat avea să mărturisească. De acum înainte, vezi ca niciun om de-al meu să nu mai umble singur după lăsarea întunericului, fie că sunt trimiși cu treabă, fie că nu.

– Omul ăsta va face întocmai.

Daenerys își dădu părul pe spate.

– Găsește-mi-i pe acești lași, spuse ea cu înverșunare. Găsește-i, ca să-i pot învăța pe Fiii Harpiei ce înseamnă să stârnești dragonul.

Viermele Cenușiu o salută. Nepătații lui coborâră giulgiul, ridicară cadavrul pe umeri și îl scoaseră afară din sală. Ser Barristan Selmy rămase în urmă. Avea părul alb, iar în colțurile ochilor albaștri, palizi i se încrețea laba-găștii. Însă avea și acum spatele drept și anii nu-i răpiseră dibăcia în mânuitul armelor.

– Înălțimea Ta, spuse el, mă tem că eunucii tăi nu sunt potriviți pentru misiunile încredințate.

Dany se așeză pe bancă și își înfășură blana de leu pe după umeri.

– Cei Nepătați sunt cei mai buni luptători ai mei.

– Oșteni, nu luptători, dacă nu ți-e cu supărare, Înălțimea Ta. Au fost făcuți pentru câmpul de luptă, să stea umăr lângă umăr în spatele scuturilor lor, cu sulițele țâșnind în față. Instrucția lor îi învață să se supună, fără teamă, fără cusur, fără șovăire... să nu dezvăluie secrete și să nu pună întrebări.

– Oare cavalerii m-ar sluji mai bine?

Selmy instruia cavaleri pentru ea, învățând fiii sclavilor să lupte cu lancea și sabia lungă, după maniera din Westeros... dar la ce puteau sluji lăncile împotriva unor lași care omorau din umbră?

– Nu în cazul de față, recunoscu bătrânul. Înălțimea Ta nu are niciun cavaler, în afară de mine. Vor trece ani până când băieții vor fi pregătiți.

– Atunci cine, dacă nu Cei Nepătați?

Dothrakii ar fi fost și mai nepotriviți. *Khalasarul* ei era mic și format în cea mai mare parte din novici și bătrâni. Iar Dothrakii luptau de pe cal. Călăreții erau mai folositori pe câmpuri și dealuri decât pe străzile

și ulicioarele înguste ale orașului. Dincolo de zidurile din cărămizi multicolore ale Meereenului, influența ei era restrânsă, în cel mai bun caz. Mii de sclavi continuau să trudească pe vastele proprietăți de pe dealuri, cultivând grâu și măsline, crescând oi și capre și săpând în minele de sare și aramă. Hambarele Meereenului aveau încă provizii îndestulătoare de grâne, ulei, măsline, fructe uscate și carne sărată, dar rezervele se împuținau. Așadar, Dany își trimisese *khalasarul* să cucerească ținuturile învecinate, sub comanda călăreților ei de sânge, în timp ce Oacheșul Ben Plumm își ducea Fiii Secunzi la sud, să stea de strajă împotriva incursiunilor yunkailor.

Sarcina cea mai importantă dintre toate i-o încredințase lui Daario Naharis, volubilul Daario, cu dintele lui de aur și barba în furculiță, afișându-și zâmbetul păcătos prin mustățile purpurii. Dincolo de dealurile estice se afla un șir de munți de gresie, cu crestele rotunjite, Trecătoarea Khyzai și Lhazarul. Dacă Daario ar reuși să-i convingă pe lhazareni să redeschidă rutele de negoț pe uscat, grânele ar putea fi aduse pe râu sau peste dealuri, la nevoie... dar Oamenii Miei nu aveau niciun motiv să iubească Meereenul.

– Când Ciorile Furtunii se vor întoarce din Lhazar, le-aș putea folosi pe străzi, îi spuse lui Ser Barristan, dar, până atunci, îmi rămân doar Nepătații. Dany se întreba dacă Daario ajunsese în Lhazar. *Daario nu mă va dezamăgi... dar, dacă o face, voi găsi altă cale. Așa fac reginele. Găsesc o cale, o cale care nu înseamnă să traverseze râul.* Până și foametea ar fi de preferat,

decât să treacă Skahazadhanul. Era un lucru cunoscut. Trebuie să mă scuzi, ser, spuse ea. Petiționarii vor fi în curând la porțile mele. Trebuie să-mi pun urechile pleoștite și să redevin regina lor. Cheamă-i pe Reznak și pe Țeastă-Rasă. Am să-i primesc după ce mă îmbrac.

– Cum poruncește Înălțimea Ta. Selmy se înclină.

Marea Piramidă se înălța două sute cincizeci de metri spre cer, de la imensa-i bază pătrată până la vârful semeț unde regina își avea camerele private, înconjurate de verdeață și de iazuri înmiresmate. În timp ce zorile se iveau albastre și răcoroase peste oraș, Dany ieși pe terasă. Către apus, lumina soarelui sclipea pe cupolele aurii ale Templului Grațiilor și grava umbre adânci în spatele piramidelor în trepte ale celor puternici. *În unele dintre acele piramide, Fiii Harpiei pun la cale noi crime, chiar acum,* gândi ea, *iar eu n-am puterea să-i opresc.* Viserion îi simți neliniștea. Dragonul alb zăcea încolăcit în jurul unui păr, odihnindu-și capul pe coadă. Când Dany trecu, ochii dragonului se deschiseră, două iazuri de aur topit. Coarnele îi erau tot aurii, la fel ca solzii înșirați pe spate, de la cap la coadă.

– Ești leneș, îi spuse ea, scărpinându-l sub bărbie. Solzii erau fierbinți la atingere, ca o armură lăsată prea mult la soare. *Dragonii sunt foc preschimbat în carne.* Citise asta într-una dintre cărțile pe care Ser Jorah i le dăduse ca dar de nuntă. Ar trebui să vânezi cu frații tăi. Iar te-ai bătut cu Drogon?

Dragonii se sălbăticiseră în ultimul timp. Rhaegal se năpustise la Irri, iar Viserion pârjolise *tokarul* lui Reznak, ultima oară când Seneşalul o vizitase. *I-am lăsat prea mult de capul lor, dar când să-mi găsesc timp pentru ei?*

Coada lui Viserion plesni într-o parte, izbind trunchiul pomului atât de tare încât o pară căzu rostogolindu-se la picioarele lui Dany. Dragonul îşi deschise aripile şi, pe jumătate zburând, pe jumătate săltând, ajunse pe balustradă. *Creşte,* gândi ea, în timp ce dragonul se avânta în înaltul cerului. *Cresc toţi trei. În curând vor fi destul de mari încât să-mi poarte povara.* Atunci avea să zboare, aşa cum făcuse şi Aegon Cuceritorul, sus, tot mai sus, până când Meereenul va fi atât de mic, încât îl va putea acoperi cu vârful degetului.

Îl urmări pe Viserion înălţându-se în cercuri tot mai largi, până când dispăru din raza privirii ei în spatele apelor mocirloase ale Skahazadhanului. Abia apoi Dany se întoarse în piramidă, unde Irri şi Jhiqui o aşteptau, ca să-i descâlcească părul şi s-o îmbrace, aşa cum se cuvenea Reginei Meereenului, într-un *tokar* ghiscari.

Veşmântul era incomod, o fâşie lungă şi informă, care trebuia înfăşurată în jurul şoldurilor, pe sub un braţ şi peste umăr, cu franjurii aranjaţi şi etalaţi cu grijă. Înfăşurat prea larg, putea să cadă, înfăşurat prea strâns, se răsucea, o împiedica şi o strângea. Chiar şi aranjat cum trebuie, *tokarul* îl obliga pe cel care-l purta să-l ţină cu mâna stângă. Ca să umbli înveşmântat într-un *tokar*, era nevoie de paşi mărunţi şi de un

echilibru perfect, ca să nu calci pe acei franjuri care atârnau greu. Nu era un veşmânt făcut pentru un om care trebuia să muncească. *Tokarul* era veşmântul stăpânilor, un semn al bogăţiei şi al puterii.

Când ocupase Meereenul, Dany intenţionase să interzică *tokarul*, dar consiliul ei o lămurise să n-o facă.

– Mama Dragonilor trebuie să îmbrace *tokarul*, altfel va fi mereu privită cu ură, o prevenise Graţia Verde, Galazza Galare. În straiele de lână ale Westerosului sau într-o rochie de dantelă myrisheză, Luminăţia Ta va rămâne pe veci o străină printre noi, o necunoscută grotească, o cuceritoare barbară. Regina Meereenului trebuie să fie o doamnă a Vechiului Ghis.

Oacheşul Ben Plumm, căpitanul Fiilor Secunzi, fusese nevoit să-i explice mai succint:

– Cine vrea să fie regele iepurilor ar face bine să-şi pună o pereche de urechi pleoştite.

Urechile pleoştite pe care le alese astăzi erau din pânză albă, diafană, cu un şir de ciucuri aurii. Cu ajutorul lui Jhiqui, îşi înfăşură *tokarul* corect peste trup, la a treia încercare. Irri îi aduse coroana, făurită în forma dragonului cu trei capete al Casei sale. Trupul era din aur, aripile din argint, cele trei capete din fildeş, onix şi jais. Din pricina poverii sale, gâtul şi umerii aveau să-i amorţească şi s-o doară, înainte de sfârşitul zilei. *O coroană nu trebuie să fie purtată cu uşurinţă.* Unul dintre strămoşii ei regali spusese asta cândva. *Un Aegon, dar care?*

Cinci Aegoni domniseră peste Cele Şapte Regate ale Westerosului şi ar fi putut exista un al şaselea, dacă

fiul fratelui ei n-ar fi fost ucis de câinii Uzurpatorului, când era doar un prunc la sân. *Dacă ar fi trăit, poate că m-aș fi măritat cu el. Aegon ar fi fost mai apropiat de vârsta mea decât Viserys.* Dany nici nu venise pe lume când Aegon și sora lui fuseseră uciși. Tatăl lor pierise și mai devreme, omorât de Uzurpator la Trident. Celălalt frate al ei, Viserys, murise urlând în Vaes Dothrak, cu o coroană de aur topit pe cap. *Mă vor omorî și pe mine, dacă le îngădui. Cuțitele care mi l-au răpus pe Scut Neclintit îmi erau destinate mie.*

Nu uitase copiii sclavi pe care Marii Stăpâni îi țintuiseră de-a lungul drumului de la Yunkai. Număraseră o sută șaizeci și trei, câte un copil la fiecare kilometru, bătuți în cuie de stâlpi, cu un braț întins, arătând calea. După căderea Meereenului, Dany țintuise același număr din rândul Marilor Stăpâni. Roiuri de muște le însoțiseră moartea lentă, iar duhoarea stăruise în piață multă vreme. Cu toate acestea, se temea uneori că nu mersese destul de departe. Meereenii erau oameni vicleni și îndărătnici, care i se împotriveau la fiecare mișcare. Își eliberaseră sclavii, da... însă numai pentru a-i angaja înapoi ca servitori, pentru o plată atât de meschină încât cei mai mulți abia dacă-și permiteau să mănânce. Sclavii eliberați care erau prea bătrâni ca să fie de folos fuseseră aruncați în stradă, împreună cu infirmii și schilozii. Și Marii Stăpâni tot se adunau în vârful piramidelor înalte, ca să se plângă cum regina dragon le umpluse nobilul oraș de cete de cerșetori nespălați, hoți și târfe.

Ca să stăpânesc Meereenul, trebuie să-i câștig pe meereeni, oricât de mult i-aș disprețui.

– Sunt gata, îi spuse lui Irri.

Reznak și Skahaz o așteptau în capul impunătoarei scări de marmură.

– Măreață regină, declară Reznak mo Reznak, ești atât de strălucitoare astăzi, încât mi-e frică să te privesc. Seneșalul purta un *tokar* din mătase castanie, cu franjuri de aur. Scund, cu pielea umedă, mirosea de parcă s-ar fi îmbăiat în parfum și vorbea o formă stricată a valyrienei culte, stâlcită și condimentată cu mârâitul gros al ghiscarilor.

– Ești amabil că spui asta, răspunse Dany, într-o formă mai curată a aceleiași limbi.

– Regina mea, mormăi Skahaz mo Kandaq, cel cu capul ras. Ghiscarii aveau părul des și sârmos; multă vreme dăinuise obiceiul ca bărbații din Orașele Stăpânilor de Sclavi să-l aranjeze în coarne, țepușe sau aripi. Răzându-l, Skahaz lăsase în urmă vechiul Meereen pentru a-l accepta pe cel nou. Rudele lui Kandaq făcuseră la fel, după exemplul lui. Urmaseră și alții, dar Dany nu știa dacă de teamă, de dragul modei sau din ambiție. Li se spunea țeste-rase. Skahaz era *Țeasta-Rasă*... și cel mai netrebnic trădător pentru Fiii Harpiei și tagma lor.

– Am aflat despre eunuc.

– Îl chema Scut Neclintit.

– Vor muri și alții, dacă criminalii nu sunt pedepsiți.

Chiar și cu țeasta rasă, Skahaz avea o față respingătoare: o frunte încruntată, ochi mici, cu pungi grele

dedesubt, un nas mare, întunecat de puncte negre, o piele unsuroasă care părea mai galbenă decât obișnuita nuanță de chihlimbar a ghiscarilor. Era o față grosolană, agresivă, furioasă. Dany nu putea decât să se roage să fie și una cinstită.

– Cum pot să-i pedepsesc când nu știu cine sunt? îl întrebă Dany. Spune-mi, viteazule Skahaz.

– Nu duci lipsă de dușmani, Înălțimea Ta. Poți să le vezi piramidele de pe terasa ta. Zhak, Hazkar, Ghazeen, Merreq, Loraq, toate familiile vechilor stăpâni de sclavi. Pahl. Mai cu seamă Pahl. O casă de femei, acum. Femei bătrâne și înverșunate, însetate de sânge. Femeile nu uită. Femeile nu iartă.

Nu, gândi Dany, *iar câinii Uzurpatorului vor afla asta, când se vor întoarce în Westeros.* Era adevărat că între ea și casa Pahl se afla sânge. Oznak zo Pahl fusese eroul Meereenului până când îl omorâse Vânjosul Belwas. Tatăl lui, comandantul gărzii orașului, murise apărând porțile când Mădularul lui Joso le făcuse fărâme. Unchiul lui fusese unul dintre cei o sută șaizeci și trei din piață.

– Cât aur am oferit pentru informații privind Fiii Harpiei? îl întrebă Dany pe Reznak.

– O sută de galbeni, dacă ți-e pe plac, Luminăția Ta.

– O mie de galbeni mi-ar fi mai pe plac. Fă să fie așa.

– Înălțimea Ta nu mi-a cerut sfatul, spuse Skahaz Țeastă-Rasă, dar eu zic că sângele trebuie plătit cu sânge. Ia câte un om din fiecare dintre familiile pe care le-am enumerat și omoară-l. Data viitoare când

unul de-al tău va fi ucis, ia câte doi din fiecare casă mare și omoară-i. Nu va mai fi o a treia crimă.

Reznak scânci nefericit.

– Nuuuu... bună regină, o asemenea cruzime ar atrage mânia zeilor. Îi vom găsi pe ucigași, îți promit, și atunci se va dovedi că sunt niște ticăloși de rând, vei vedea.

Seneșalul era la fel de pleșuv ca Skahaz, însă, în cazul lui, răspunzători erau zeii.

– Dacă vreun fir de păr va fi atât de obraznic încât să răsară, frizerul meu așteaptă cu briciul pregătit, spusese el când Dany îl ridicase în rang.

Erau momente când Dany se întreba dacă briciul acela nu și-ar găsi o întrebuințare mai bună la beregata lui Reznak. Era un om folositor, dar Dany nu-l agrea mai deloc și se încredea în el și mai puțin. Nu uitase de *maegi* Mirri Maz Duur, care îi răsplătise bunătatea omorându-i lumina ochilor și pruncul nenăscut.

Cei Nemuritori îi spuseseră că va fi trădată de trei ori. *Maegi* fusese prima. Ser Jorah al doilea. *Oare Reznak va fi al treilea sau Țeasta-Rasă sau Daario? Sau va fi cineva pe care nu l-aș bănui niciodată. Ser Barristan, Viermele Cenușiu sau Missandei?*

– Skahaz, îi spuse ea lui Țeastă-Rasă, îți mulțumesc pentru sfat. Reznak, vezi ce pot aduce o mie de galbeni.

Strângându-și *tokarul* la piept, Dany trecu pe lângă ei, coborând scara largă de marmură. Făcea câte un pas mic, ca să nu se împiedice de franjuri și să se prăbușească în fața întregii curți.

Missandei o anunță. Micuța scribă avea un glas dulce și răsunător.

– *Îngenunchează cu toții în fața lui Daenerys Născută din Furtună, Cea Nearsă, Regina Meereenului, Regina Andalilor, a Rhoynarilor și a Primilor Oameni, Khaleesi a Întinsei Mări de Iarbă, Cea Care a Zdrobit Lanțurile și Mamă a Dragonilor,* strigă ea, în timp ce Dany cobora încet.

Sala se umpluse. Nepătații stăteau cu spatele la stâlpi, cu scuturile și sulițele în mâini, cu țepușele coifurilor înălțându-se ca un șir de cuțite. Meereenii se adunaseră sub ferestrele dinspre răsărit, într-o îmbulzeală de țeste rase, coarne, mâini și spirale păroase. Sclavii ei eliberați stăteau la distanță de foștii lor stăpâni. *Până când nu stau alături, Meereenul nu va cunoaște pacea.*

– Ridicați-vă.

Dany se așeză pe banchetă. Sala se ridică. *Asta, cel puțin, fac ca unul.*

Reznak mo Reznak avea o listă. Obiceiul cerea ca regina să înceapă cu solul astaporilor, un fost sclav care-și zicea Lordul Ghael, deși nimeni nu părea să știe al cui lord era.

Lordul Ghael avea o gură plină de dinți maro și stricați și fața alungită a unei nevăstuici. Avea și un dar:

– Cleon cel Mare îți trimite acești papuci ca semn al dragostei pentru Daenerys Născută din Furtună, Mama Dragonilor, vesti el.

Irri îi aduse papucii și îi încălță picioarele. Erau din piele aurită, împodobiți cu perle verzi de apă dulce.

Crede oare regele-măcelar că-mi câștigă mâna cu o pereche de papuci frumoși?

– Regele Cleon e nespus de generos, zise ea. Poți să-i mulțumești pentru darul încântător. *Încântător, dar făcut pentru un copil.* Dany avea picioare mici, însă papucii îi striveau degetele.

– Marele Cleon va fi încântat să afle că ți-au plăcut, zise Lordul Ghael. Luminăția sa mă roagă să-ți spun că e pregătit s-o apere pe Mama Dragonilor de toți vrăjmașii ei.

Dacă îmi propune iarăși să mă mărit cu el, am să-i arunc un papuc în cap, gândi Dany, dar, de data aceasta, solul din Astapor nu pomeni nimic despre căsătorie. În schimb, spuse:

– A venit vremea ca Astaporul și Meereenul să pună capăt crudei domnii a Înțelepților Stăpâni din Yunkai, dușmani de moarte ai tuturor celor care trăiesc în libertate. Marele Cleon mă roagă să-ți spun că el și noii săi Nepătați vor mărșălui curând.

Noii săi Nepătați sunt o glumă grosolană.

– Regele Cleos ar fi înțelept să se îngrijească de treburile lui și să-i lase pe yunkai să-și vadă de-ale lor.

Nu că Daenerys ar fi nutrit vreun sentiment de dragoste pentru yunkai. Începea să regrete din ce în ce mai mult că nu ocupase Orașul Galben după ce-i învinsese armata pe câmp. Înțelepții Stăpâni reinstauraseră sclavia de îndată ce o văzuseră plecată și se ocupau de mobilizarea recruților, tocmitul mercenarilor și legarea alianțelor împotriva ei. Cleon, cel care își spunea cel Mare, era ceva mai bun însă. Regele

Măcelar reinstaurase sclavia în Astapor, singura schimbare fiind aceea că foștii sclavi erau acum stăpânii și foștii stăpâni, sclavii. *Tot măcelar a rămas, iar mâinile îi sunt pătate de sânge.*

– Eu sunt doar o fetișcană și știu puține despre căile războiului, continuă ea, dar se spune că Astaporul suferă de foamete. Regele Cleos să-și hrănească oamenii înainte să-i conducă în bătălie. La un gest al reginei, Ghael se retrase.

– Luminăția Ta, interveni Reznak mo Reznak, binevoiești să-l asculți pe nobilul Hizdahr zo Loraq?

Iarăși? Dany încuviință, iar Hizdahr se apropie cu pași mari, un bărbat înalt, foarte zvelt, cu pielea nepătată, de culoarea chihlimbarului. Făcu o plecăciune, în același loc unde Scut Neclintit zăcuse mort, nu cu multă vreme în urmă. *Am nevoie de omul acesta,* își reaminti Dany. Hizdahr era un negustător bogat, cu mulți prieteni în Meereen și încă și mai mulți peste mări. Vizitase Volantisul, Lysul și Qarthul, avea rubedenii în Tolos și Elyria și chiar se spunea că avea o anumită influență în Noul Ghis, unde yunkaii încercau să stârnească dușmănie împotriva lui Dany și a stăpânirii ei.

Și era bogat. Strașnic și fabulos de bogat...

Și pe cale să devină și mai bogat, dacă îi aprob cererea. Când Dany închisese arenele de luptă ale orașului, valoarea cotelor acestora scăzuse dramatic. Hizdahr zo Loraq le înhățase cu ambele mâini, iar acum deținea cele mai multe arene din Meereen.

Din tâmplele nobilului se înălțau aripi de păr, de parcă țeasta lui ar fi fost gata să-și ia zborul. Fața prelungă îi era alungită și mai mult de o barbă din fire sârmoase, negre cu nuanțe roșcate, legate cu inele de aur. *Tokaru*-i purpuriu era tivit cu ametiste și perle.

– Luminăția Ta știe, cu siguranță, pentru ce motiv mă aflu aici.

– Păi, spuse ea, pesemne fiindcă nu ai altceva de făcut decât să mă bați la cap. De câte ori te-am refuzat?

– De cinci ori, Luminăția Ta.

– Șase, cu asta. N-am să îngădui redeschiderea arenelor de luptă.

– Dacă Majestatea Ta mi-ar asculta argumentele...

– Le-am ascultat. De cinci ori. Ai venit cu argumente noi?

– Argumente vechi, recunoscu Hizdahr, vorbe noi. Vorbe încântătoare și curtenitoare, mai nimerite să impresioneze o regină.

– Cauza pe care o susții găsesc că lasă de dorit, nu amabilitățile tale. Ți-am ascultat argumentele atât de des încât aș putea să-ți susțin pledoaria chiar eu. S-o fac? Se aplecă: Arenele de luptă au făcut parte din Meereen încă de la întemeierea orașului. Luptele au o natură profund religioasă, sunt sacrificii de sânge aduse zeilor Ghisului. *Arta mortală* a Ghisului nu e un simplu măcel, ci un spectacol al curajului, al măiestriei și al puterii, foarte plăcut zeilor. Învingătorii sunt ospătați, răsfățați și aclamați, iar cei ce mor eroic sunt onorați și pomeniți. Prin deschiderea arenelor le voi arăta oamenilor Meereenului că le respect legile și

obiceiurile. Arenele sunt vestite în lumea întreagă. Atrag negoțul către Meereen și umplu cuferele orașului cu monede din toate colțurile lumii. Toți oamenii se simt atrași de sânge, o tendință pe care arenele o pot domoli. În felul acesta, Meereen va fi un oraș mai liniștit. Pentru criminalii condamnați să moară pe nisipuri, arenele reprezintă un duel judiciar, o ultimă șansă a unui bărbat de a-și dovedi nevinovăția. Dany își scutură părul. Ce zici? Cum m-am descurcat?

– Luminăția Ta a prezentat cazul mult mai bine decât aș fi putut spera s-o fac eu însumi. Văd că ești pe cât de frumoasă, pe atât de elocventă. Eu mă declar convins.

Dany nu-și putu stăpâni râsul.

– Foarte bine... eu nu.

– Luminăția Ta, îi șopti Reznak mo Reznak la ureche, dacă-mi îngădui să-ți amintesc, se obișnuiește ca orașul să revendice o zecime din toate profiturile arenelor de luptă, ca taxă, după ce se scad cheltuielile. Acei bani ar putea fi puși în slujba multor cauze nobile.

– Ar putea, îl aprobă ea, dar, *dacă ar fi* să redeschidem arenele, ar trebui să ne luăm zeciuiala înainte de scăderea cheltuielilor. Eu sunt doar o fetișcană și știu puține despre negoț, dar am stat lângă Illyrio Mopatis și Xaro Xhoan Daxos destul ca să învăț măcar atâta lucru. Nu contează. Hizdahr, dacă ai putea să stăpânești oștiri așa cum știi să stăpânești argumente, ai putea cuceri lumea... dar răspunsul meu este tot *nu*. A șasea oară.

Omul se înclină din nou, la fel de adânc ca mai înainte. Perlele și ametistele zornăiră încetișor pe podeaua de marmură. Un om foarte flexibil era Hizdahr zo Loraq.

– Regina a vorbit.

Ar putea fi chipeș, dacă n-ar fi părul ăla ridicol. Reznak și Grația Verde o îndemnau pe Dany să ia de soț un nobil din Meereen, ca orașul să se resemneze cu domnia ei. Dacă s-ar ajunge la asta, Hizdahr zo Loraq ar merita să fie luat în seamă. Mai degrabă decât *Skahaz.* Țeasta-Rasă se oferise să-și lase nevasta pentru ea, dar ideea o făcea să se înfioare. Hizdahr știa măcar să zâmbească, deși, când Dany încercă să-și închipuie cum ar fi să împartă patul cu el, aproape că izbucni în râs.

– Luminația Ta, zise Reznak, consultându-și lista, nobilul Grazdan zo Galare dorește să ți se adreseze. Îi dai ascultare?

– Plăcerea va fi de partea mea, răspunse Dany, admirând strălucirea aurului și lucirea perlelor verzi de pe papucii primiți de la Cleon, în timp ce se străduia să ignore strânsoarea care-i chinuia degetele. Grazdan, fusese prevenită, era un văr de-al Grației Verzi, al cărei sprijin îl socotea de neprețuit. Preoteasa era un glas al păcii, al acceptării și al supunerii la autoritatea legitimă. *Pot să-l ascult cu respect pe vărul ei, indiferent ce dorește.*

Dorea aur. Dany refuzase să despăgubească pe oricare dintre Marii Stăpâni pentru sclavii pe care îi eliberase, dar meereenii continuau să născocească alte căi de a stoarce bani de la ea. Nobilul Grazdan

era un asemenea om. Îi spuse că avusese cândva o sclavă care era o foarte pricepută țesătoare, a cărei măiestrie era prețuită dincolo de hotarele Meereenului, în Noul Ghis, în Astapor și în Qarth. Când această femeie îmbătrânise, Grazdan cumpărase o duzină de fete tinere și poruncise bătrânei să le inițieze în tainele meșteșugului ei. Acum, țesătoarea era moartă. Cele tinere, eliberate, deschiseseră o prăvălie lângă zidul portului ca să-și vândă țesăturile. Grazdan zo Galare voia să știe dacă poate să primească o parte din câștigurile lor.

– Mie îmi datorează măiestria lor, pretinse el. Le-am smuls dintre sclavii scoși la mezat și le-am dat războiului de țesut.

Dany îl ascultă în tăcere, cu chipul neclintit. Când omul isprăvi, întrebă:

– Care era numele bătrânei țesătoare?

– Sclava? Grazdan se mută de pe un picior pe altul, încruntându-se. Era... poate că Elza. Sau Ella. A murit acum șase ani. Am avut atâția sclavi, Înălțimea Ta.

– Să-i zicem Elza. Dany ridică o mână. Iată hotărârea mea: De la fete, nu vei primi nimic. Cea care le-a învățat meșteșugul a fost Elza, nu tu. De la tine, fetele vor primi un nou război de țesut, cel mai bun pe care banii îl pot cumpăra. Asta pentru că ai uitat numele bătrânei. Poți pleca.

Reznak ar mai fi poftit încă un *tokar*, însă Dany stărui să cheme, în locul lui, pe unul dintre sclavii eliberați. Din acel moment, alternă foștii stăpâni și foștii sclavi. O sumedenie dintre chestiunile aduse în

fața ei cereau corectarea nedreptăților. Meereenul fusese prădat cu sălbăticie după ce fusese cucerit. Piramidele în trepte ale celor puternici fuseseră cruțate de ce era mai rău, dar zonele mai modeste ale orașului căzuseră pradă unui adevărat dezmăț al jafului și al măcelului, când sclavii se ridicaseră și hoardele înfometate care o urmaseră de la Yunkai și Astapor năvăliseră pe porțile sfărâmate. Nepătații ei restauraseră, în cele din urmă, ordinea, însă atacul lăsase în urma lui o grămadă de necazuri, și nimeni nu era chiar sigur ce legi erau încă în vigoare. Și astfel, oamenii veneau la regină.

Se înfățișă o femeie bogată, căreia îi muriseră soțul și fiii apărând zidurile orașului. În timpul atacului, ea fugise la fratele ei, înspăimântată. La întoarcere, își găsise casa transformată în bordel. Târfele erau gătite cu giuvaierele și veșmintele ei. Își voia casa înapoi, la fel și bijuteriile.

– Pot să păstreze hainele, zise ea cu îngăduință.

Dany îi acordă dreptul de a-și recupera bijuteriile, dar hotărî că locuința a fost pierdută în clipa când o părăsise.

Veni apoi un fost sclav, ca să acuze un anume nobil din Casa Zhak. Omul luase de curând de nevastă o sclavă eliberată, care fusese țiitoarea stăpânului înainte de căderea orașului. Nobilul îi luase fecioria, se folosise de ea pentru propria-i plăcere și îi făcuse un prunc. Noul ei soț voia ca nobilul să fie castrat pentru delictul de viol și mai voia și o pungă de galbeni, să-l plătească pentru că-l creștea pe bastardul lui ca

pe propriul copil. Dany hotărî că poate primi aurul, dar nu acceptă castrarea.

– Când s-a culcat cu ea, soția ta a fost proprietatea lui, cu care putea să facă după cum poftea. După lege, n-a fost viol.

Dany își dădu seama că hotărârea ei nu-l mulțumea, dar, dacă ar fi castrat fiecare bărbat care siluise vreodată o sclavă, ar fi domnit în curând peste un oraș de eunuci.

Se înfățișă un băiat, mai tânăr decât Dany, plăpând și cu o cicatrice pe față, învești mântat într-un *tokar* gri, ponosit, cu franjuri argintii. Glasul i se frânse când povesti cum doi dintre sclavii de casă ai tatălui său se răzvrătiseră în noaptea când poarta fusese spartă. Unul îi omorâse tatăl, celălalt fratele mai mare. Amândoi îi siluiseră mama înainte de a o omorî și pe ea. Băiatul scăpase doar cu cicatricea de pe față, dar unul dintre criminali locuia și acum în casa tatălui său, iar celălalt intrase în rândul soldaților reginei, ca unul dintre Oamenii Mamei. Îi voia spânzurați pe amândoi.

Sunt regină peste un oraș clădit pe pulbere și moarte. Dany nu avu încotro și îl refuză. Declarase o amnistie generală pentru toate nelegiuirile înfăptuite în timpul atacului. Nici nu avea de gând să pedepsească sclavii pentru că se ridicaseră împotriva stăpânilor lor.

Când îi spuse, băiatul se repezi la ea, dar piciorul i se încurcă în *tokar* și căzu răschirându-se pe marmura purpurie. Vânjosul Belwas se năpusti asupra lui, cât ai clipi. Voinicul eunuc oacheș îl ridică într-o

singură mână și îl scutură așa cum ar fi făcut un mastif cu un șobolan.

– Ajunge, Belwas, strigă Dany. Lasă-l. Iar băiatului îi spuse: Prețuiește acel *tokar*, căci ți-a salvat viața. Dacă ai fi pus mâna pe mine la furie, ți-ai fi pierdut-o. Ești doar un băiețandru, așa că vom uita ce s-a petrecut aici. Ar trebui să faci și tu la fel. Dar, plecând, băiatul aruncă o privire peste umăr, iar Dany, văzându-i ochii, gândi: *Harpia mai are un fiu.*

Și astfel ziua se scurse, când anostă, când înfricoșătoare. Spre prânz, Daenerys simțea povara coroanei pe cap și rigiditatea băncii sub ea. Cu atât de mulți așteptând să-i asculte, nu se opri să mănânce, dar o trimise pe Jhiqui la bucătării după un talger cu lipie, măsline, smochine și brânză. Ciugulea în timp ce asculta și sorbea dintr-o cupă de vin îndoit cu apă. Smochinele erau bune, măslinele și mai bune, dar vinul îi lăsa un gust aspru, metalic în gură. Strugurii mici, gălbui care creșteau în aceste regiuni produceau un vin de o calitate foarte proastă. *Nu vom face negoț cu vin,* își dădu seama Dany, sorbind. În plus, Marii Stăpâni pârjoliseră cele mai bune vii, împreună cu măslinii.

După-amiază veni un sculptor, propunând să schimbe capul imensei harpii de bronz din Piața Purificării cu unul făcut după înfățișarea lui Dany. Ea îl refuză cu toată amabilitatea de care era în stare, străduindu-se să nu se cutremure. O știucă de o mărime fără precedent fusese prinsă în Skahazadhan și pescarul voia să i-o dea reginei. Ea primi peștele cu profundă recunoștință, răsplăti pescarul cu o pungă

dolofană cu arginți și trimise știuca la bucătării. Un armămar îi făurise un costum din inele lustruite, pe care să-l poarte la război. Ea îl primi, copleșindu-l cu mulțumiri. Era încântător de privit și toată acea aramă lustruită ar fi sclipit frumos în soare, dar, dacă s-ar fi anunțat o bătălie adevărată, Dany ar fi preferat să fie îmbrăcată în oțel. Până și o fetișcană care nu știa nimic despre căile războiului știa *asta.*

Papucii pe care i-i trimisese Regele Măcelar o strângeau prea tare. Dany și-i scoase cu picioarele și se așeză cu un picior sub ea și celălalt legănându-se înainte și înapoi. Nu era o poziție foarte protocolară, dar obosise să fie regală. Coroana îi provocase dureri de cap, iar șezutul îi amorțise.

– Ser Barristan, strigă ea. Știu de ce calitate are nevoie cel mai mult un rege.

– Curaj, Înălțimea Ta.

– Nu, îl tachină. Un fund de fier. Nu fac decât să șed.

– Înălțimea Ta își ia prea multe responsabilități. Ar trebui să le îngădui sfetnicilor tăi să-ți ia mai multe poveri de pe umeri.

– Am prea mulți sfetnici. Eu de perne am nevoie. Dany i se adresă lui Raznak: Câți mai sunt?

– Douăzeci și trei, dacă nu ți-e cu supărare, Luminăția Ta. Cu tot atâtea reclamații. Seneșlul cercetă câteva hârtii. Un vițel și trei capre. Restul vor fi oi sau miei, fără îndoială.

– Douăzeci și trei, suspină Dany. Dragonii mei se dau în vânt după carnea de oaie de când am început

să-i plătim pe oieri pentru pierderile lor. Pretențiile lor au fost dovedite?

– Unii au adus oase carbonizate.

– Oamenii fac focuri. Oamenii frig carne de oaie. Oasele arse nu dovedesc nimic. Oacheșul Ben zice că pe dealurile de dincolo de oraș sunt lupi roșii, câini sălbatici și șacali. Trebuie să plătim argint bun pentru fiecare oaie care se rătăcește între Yunkai și Skahazadhan?

– Nu, Luminăția Ta. Reznak se înclină. Să-i alung pe acești pungași sau îi vrei pedepsiți?

Daenerys se foi pe bancă. Abanosul era tare sub ea.

– Nimeni nu trebuie să se teamă să vină în fața mea. Plătește-i. Unele pretenții erau false, nu se îndoia de asta, dar cele mai multe erau adevărate. Dragonii ei crescuseră prea mari ca să se mulțumească doar cu șobolani, pisici și câini, ca mai înainte. *Cu cât mănâncă mai mult, cu atât vor crește mai mari,* o avertizase Ser Barristan, *și cu cât cresc mai mari, cu atât vor mânca mai mult.* Drogon, mai cu seamă, hoinărea departe, pe câmp, și putea devora cu ușurință o oaie pe zi. Plătește-le valoarea animalelor, îi spuse lui Reznak, dar, de acum înainte, reclamanții trebuie să se prezinte la Templul Grațiilor și să facă un sfânt jurământ în fața zeilor Ghisului.

– Va fi precum spui. Reznal se întoarse către reclamanți: Luminăția Sa Regina a consimțit să vă despăgubească pe fiecare pentru animalele pe care le-ați pierdut, le spuse el, în limba ghiscari. Prezentați-vă

mâine la misiții mei și veți fi plătiți în bani sau în natură, după cum preferați.

Hotărârea fu primită cu o tăcere posomorâtă. *Ai fi crezut că ar putea fi mai bucuroși,* gândi Dany, supărată. *Au primit ce-au vrut. Oare cum pot fi mulțumiți acești oameni?*

Un bărbat rămase în urmă, în timp ce toți ceilalți ieșeau pe rând; un bărbat îndesat, cu fața arsă de vânt, în straie ponosite. Părul lui era o calotă aspră de păr sârmos, negru-roșcat, tuns în jurul urechilor, iar într-o mână ținea un sac jerpelit de pânză. Stătea cu capul plecat, privind țintă podeaua de marmură, de parcă ar fi uitat unde se afla. *Și ăsta ce mai vrea?* se întrebă Dany, încruntându-se.

– *Îngenuncheați cu toții, în fața lui Daenerys Născută din Furtună, cea Nearsă, Regină a Meereenului, Regină a Andalilor, a Rhoynarilor și a Primilor Oameni, Khaleesi a Imensei Mări de Iarbă, Cea Care a Sfărâmat Lanțurile și Mamă a Dragonilor!* strigă Missandei, cu glasul ei subțire și dulce.

Când Dany se ridică, *tokarul* începu să-i alunece. Îl prinse și-l trase la loc.

– Tu, cel cu sacul, strigă ea, ai vrut să mi te adresezi? Poți să te apropii.

Când ridică fruntea, ochii bărbatului erau roșii și aspri, ca niște răni deschise. Dany îl zări pe Ser Barristan strecurându-se mai aproape, o umbră albă lângă ea. Omul se apropie, împleticindu-se, un pas, pe urmă altul, strângând în mână sacul. *E beat sau bolnav?* Avea noroi sub unghiile-i galbene și crăpate.

– Ce-i? întrebă Daenerys. Ai vreo plângere să ne înfățișezi, vreo jalbă? Ce dorești de la noi?

Limba bărbatului trecu iute peste buzele-i crăpate.

– Eu... eu am adus...

– Oase? zise ea nerăbdătoare. Oase arse?

Bărbatul ridică sacul și apoi îl deșertă pe podeaua de marmură.

Erau, într-adevăr, oase. Oase rupte, înnegrite. Cele mai lungi fuseseră despicate, pentru măduvă.

– A fost cel negru, spuse omul, în mormăita limbă ghiscari, umbra înaripată. A coborât din cer și... și...

Nu. Dany tremura. *Nu, nu, o, nu!*

– Ești surd, nătărăule? îl întrebă Reznak mo Reznak. Nu mi-ai auzit anunțul? Du-te mâine la misiți și vei fi despăgubit pentru oaie.

– Reznak, grăi Ser Barristan cu glas scăzut, închide gura și deschide ochii. Acelea nu sunt oase de oaie.

Nu, gândi Dany, *acelea sunt oasele unui copil.*

„În cadrul primului eşalon de autori contemporani de fantasy, Martin poate nu e cel mai vizibil, dacă ne gândim la Christopher Paolini, Robert Jordan sau veşnic tânăra Ursula K. LeGuin. Dar, dintre cei care scriu epic fantasy de proporţii, Martin este de departe cel mai bun. Iar lansarea ultimului său volum, *Festinul ciorilor*, este cel mai fericit prilej să îl recunoaştem drept «Tolkien al Americii».“

LEV GROSSMAN, *Time*

„Întotdeauna aştept perfecţiunea de la George R.R. Martin, iar el nu mă dezamăgeşte niciodată.“

ROBERT JORDAN

„Martin se distinge şi se impune ca principala forţă care va modela evoluţia genului fantasy prin refuzul său de a adopta o viziune maniheistă asupra lumii ca luptă între cele două principii eterne, Binele şi Răul. Opera lui Tolkien are o forţă imaginativă extraordinară, dar fără urmă de complexitate morală. Războaiele lui Martin sunt multifaţetate şi ambigue, asemenea protagoniştilor sau chiar zeilor care îi privesc şi râd pe înfundate. *Festinul ciorilor* nu se rezumă la elfi arătoşi împotriva dezgustătorilor orci. Sunt bărbaţi şi femei care se luptă – pentru putere, pentru bani, pentru dragoste, pentru toate cele omeneşti.“

LEV GROSSMAN, *Time*

ISBN 978-606-8073-93-4

colecţia nautilus fantasy

www.nemira.ro